Uforaportti 25

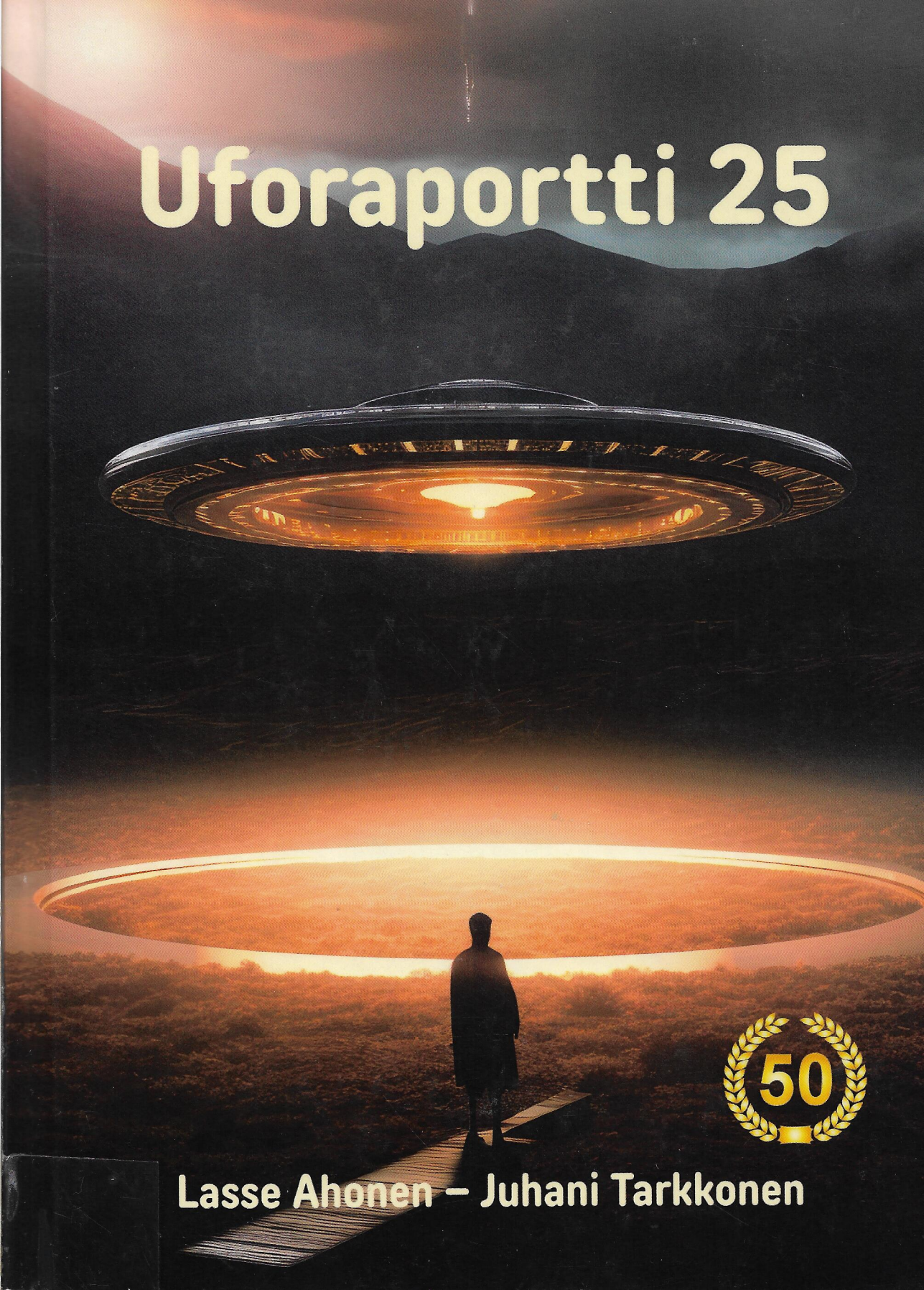

50

Lasse Ahonen – Juhani Tarkkonen

Avustajat:
Matti Heinonen
Petra Hietalahti
Petra Hintikainen
Sari Katajamäki
Jukka Koskelainen
Heikki Kulju
Jouko Kärkelä
Mika Leppänen
Isto Mikkola
Alexandra Sandbäck
Veikko Syrjänen

Valokuvat:
Lasse Ahosen arkistot (ellei toisin ole mainittu)

Graafinen suunnittelu:
Lasse Ahonen

Suomen Ufotutkijat ry
info@fufora.fi
fufora.fi

ISBN 978-952-68622-2-4

Sava grāmata
2023

Sisällys

Lukijalle 7

Ufohavaintotietokannan ilmoituksia 11

Vanhojen ufohavaintojen historiaa Suomessa 75

Suomen Ufotutkijat ry – 50 vuotta 93

Vierailijat maapallolla – uhka vai mahdollisuus? 175

Dimensioiden välinen kommunikaatio ja kokeellinen ufotutkimus 199

Supersotilas Penny Bradley ja salainen Mars-ohjelma 237

George Adamski 263

Billy Meier - kiistelty kontaktihenkilö 279

Katsaus saksalaisiin ufoasiakirjoihin 319

Lukijalle

Vuosi 2023 on tärkeä merkkipaalu Suomen Ufotutkijat ry:n historiassa. Tänä vuonna yhdistyksemme saavuttaa niin sanotusti miehen iän eli täytämme kunnioitettavat 50 vuotta. Yhdistys on perustamisvuoden 1973 jälkeen kokenut niin ylämäkeä kuin myös alamäkeä ensimmäisen puolivuosisataisen toiminnan aikana. Yhdistyksemme on jatkanut toimintaansa sinnikkäästi keskeytyksettä, vaikka välillä on ollut hiljaisiakin aikoja. Tällä hetkellä yhdistys on vahvemmassa vedossa kuin milloinkaan aikaisemmin.

Tarkoitukseni ei ole kirjoittaa SUT:n historiaa, vaan tuon esille muutamia omia huomioitani vuosien varrelta. Olen itse liittynyt ufotutkijaksi tammikuun alussa vuonna 1974 tutkijanumerolla 20. Historiallinen katsaus löytyy muualta tästä kirjasta.

Ensimmäisen 15 vuotta kestäneen hyvin aktiivisen ja menestyksekkään toimintajakson jälkeen yhdistyksessä alkoi näkyä merkkejä toiminnan hiipumisesta. Nähtävissä oli jonkinasteista väsymistä, mikä on hyvin tavallista yhdistystoiminnassa. Toimintaan täytyisi välillä saada uusia ja innokkaita henkilöitä. Pitkään toiminnassa mukana olleiden toimihenkilöiden välille syntyy helposti näkemyseroja, ja tämä ilmiö oli huomattavissa myös SUT:n toiminnassa. Eräs silmiinpistävä asia oli yhdistyksen omien ufotutkijoiden skeptisyys ufoilmiöitä kohtaan. Tällainen ei voi olla aiheuttamatta ongelmia, ja siitä kärsii koko yhdistys.

Vuosituhannen vaihteen jälkeen tuli SUT:n pohjakosketus. Jäsenmäärä tippui melko pieneksi, sillä jäsenmaksut jäivät laskuttamatta eikä sovittuja kokouksia pidetty. Jäsenmaksuista muistutti ainoastaan pieni ilmoitus Yhteys-lehdessä. Toimintaa halvautti kuitenkin eniten hallituksen jäsenten keskinäinen nahistelu ja puheenjohtajien huonot henkilökemiat jäsenistön suuntaan. Pahimmillaan jo käräjäsalin ovet olivat avoimina, mutta onneksi lopulta järki voitti. Yhdistyksen sekavan tilanteen takia myös varsinainen ufotutkimus oli tuohon aikaan hyvin heikoissa kantimissa. Tästä "alennuskaudesta" saatiin kuitenkin erinomaista käytännön opetusta siitä, miten asioita ei pidä hoitaa.

Onneksi löytyi uusi ryhmä omistautuneita tutkijoita hallitustyöskentelyyn, ja uusien aktiivien avulla SUT ry nousi jälleen jaloilleen. Asioita alettiin hoitaa nykyaikaisella ja hyvin aktiivisella tavalla. Riitapukarit häipyivät kuvioista vähin äänin, ja yhtenäisyys saavutettiin hyvin nopeasti. Saimme koottua hallituksen, joka on ollut yksimielinen ja toimintakykyinen ja ennen kaikkea osaava. Usean vuoden työn jälkeen jäsenmäärä on saatu nostettua hyvälle tasolle, vaikka vieläkään emme ole SUT:n huippukausien tasolla. Jäsenmäärä kasvaa edelleen ja talous on hyvässä kunnossa.

Yhteys-lehti ilmestyy kahdesti vuodessa. Lehden tasosta voimme olla ylpeitä. Se ei kalpene ulkolaisten isojenkaan alan lehtien rinnalla artikkelien tason suhteen ja vielä vähemmin lehden ulkoasun suhteen. Ufotutkimus on myös saatettu uudelle tasolle. Uusia tutkijoita on saatu lisää tasaiseen tahtiin. Tietokantamme sisältää noin 2000 ufotapausta tätä kirjoitettaessa. Lisänä meillä on Hervannan toimistossa havaintolomakkeilla ja kirjeillä saapuneita ufohavaintoilmoituksia, joiden tarkkaa määrää en osaa sanoa, lienee kuitenkin jossain 3000 tietämissä. Toimivia tutkijoita on tällä hetkellä parisenkymmentä sekä joukko tutkijanimikkeen omaavia "nukkuvia" – ei toimivia jäseniä.

Tämä kädessäsi oleva uusi *Uforaportti 25* on myös esimerkki yhdistyksen aktiivisuudesta. Hallitus on kokoontunut muu-

tamat viime vuodet ZOOM-ohjelman avulla, mikä on muuttanut hallitustyöskentelyn totaalisesti. Etäyhteyksien ansiosta kokouksia voidaan järjestää koska tahansa ilman, että kenenkään täytyy poistua kotoaan. Voi vain kuvitella millaiset kulut syntyisivät, jos hallituksen jäsenet joutuisivat matkustamaan ympäri maata muutaman tunnin kokoukseen. Vuosikokouksetkin on hoidettu etänä ja ne toimivat jopa paremmin kuin jos istuisimme ison pöydän ympärillä. Voimme tarvittaessa esittää kokousten yhteydessä vaikkapa vierailevien jäsenten esitelmiä. Tämä antaa uuden hyödyllisen elementin rutiinikokouksiin. Olemme panostaneet hallitustyöskentelyyn siten, että varajäsenten määrää on lisätty. Mukaan on saatu uusia merkittäviä henkilöitä, jotka jo nyt ovat tuoneet lisäosaamista ja monipuolisuutta toimintaamme.

Yleisradion tuottama **Ufotutkijat**-dokumenttisarja sai ensiesityksensä marraskuussa 2022 parhaaseen katseluaikaan. Teimme dokumenttia YLE:n ryhmän kanssa parin vuoden ajan. Korona hidasti kuvauksia ja editointia, mutta lopulta ohjelma saatiin purkkiin. Kuten arvata saattaa, tämä on ollut Suomen Ufotutkijat ry:lle eräänlainen onnenpotku. Dokumentin todelliset vaikutukset näkyvät vasta myöhemmin. Tällaista julkisuutta emme ole saaneet koskaan aiemmin.

Lehdistö on käsitellyt ohjelmaa hyvin positiivisesti kautta maan. Esimerkkinä *Helsingin Sanomat* julkaisi koko sivun kuvalla ja artikkelilla. Ohjelmaa on esitetty useaan otteeseen kaikilla YLE:n kanavilla, ja se ollut myös katsottavissa Yle Areenassa. Yleisöpalaute ja sen positiivisuus on yllättänyt meidät ohjelmassa mukana olleet. Olemme erittäin kiitollisia siitä, että saimme Suomen isoimmalta ja johtavalta TV-yhtiöltä pyynnön tehdä yhteistyötä. Merkittävää on se, että YLE ei ole tuottanut mitään ufoihin liittyvää materiaalia vuosikymmeniin. Voimme vain todeta, että YLE:ssä on alkanut uusi aika.

Kun arvioimme ufoaiheen "arkaluonteisuutta", on dokumentin palaute ollut jopa mieltä hivelevän ylistävää. Ohjelman ansiosta olemme saaneet tietoomme useita mielenkiintoisia

ufotapauksia. Ihmiset ovat rohkaistuneet kertomaan kokemuksistaan, joita he ovat pantanneet vuosikymmeniä. Tutkimukset ovat tätä kirjoitettaessa vasta alkutekijöissä näiden uusien esille tulleiden tapausten osalta. Olemme vastaanottaneet useita ilmoituksia mahdollisista sieppauksista ja lähikontakteista, sekä muista mielenkiintoisista tapauksista. Olen saanut useita pyyntöjä hypnoositutkimuksista epäiltyjä abduktioita koskien. Näistä kerromme myöhemmin lisää *Yhteys*-lehdissä tai *Uforaportti*-kirjoissa, jos jotain merkittävää saadaan selvitettyä.

Kuluvan juhlavuoden isoin ponnistus SUT ry:llä on Petäyksen kansainvälinen ufoseminaari 1.–3. syyskuuta 2023 Hattulassa. Samalla vietämme yhdistyksen 50-vuotisjuhlia. Esiintyjiä on tulossa useasta eri maasta. Odotamme tilaisuuteen täyttä salia innokkaita kuulijoita. Tiedossa on hyvin monipuolinen ohjelma luentoja, joita ei ole aiemmin Suomessa kuultu.

Kaiken kaikkiaan SUT:n tulevaisuus näyttää erittäin positiiviselta. Nettisivumme **fufora.fi** on ollut ahkerassa käytössä ja tullut yhä isommalle yleisölle tutuksi. Merkittävää on se, että jäsenistö on tämän yhdistyksen voima, jonka varassa Suomen Ufotutkijat ry elää ja voi hyvin. Kiitokset kannatuksesta ja mukana olosta.

Kiitän kaikkia kirjoittajia ja avustajia, sillä ilman heitä tämän kirjan julkaiseminen ei olisi ollut mahdollista. Toivotan mielenkiintoisia lukuhetkiä tämän uuden *Uforaportti 25* -kirjan kanssa.

Heikki Kulju
puheenjohtaja

Juhani Tarkkonen

Ufohavaintotietokannan ilmoituksia

Suomen Ufotutkijat ry kerää nettipohjaisella havaintotietolomakkeella kansalaisilta tietoja heidän havaitsemistaan tunnistamattomista lentävistä, maahan laskeutuneista tai sisätiloihin tunkeutuneista kohteista. Näistä kohteista käytetään englanninkielistä ja kansainväliseen käyttöön vakiintunutta käsitettä UFO (*Unidentified Flying Object*). Kohteista käytetään nykyisin myös ilmaisua UAV (*Unidentified Aerial Vehicle*). Samalla kerätään myös kontaktihavaintoja sekä muita ufoilmiöön asiayhteydessä olevia ja paranormaaleihin tapahtumiin liittyneitä havaintoja omiin rekistereihin. Pieni osa havainnoista sisältää myös kontakteja humanoidien kanssa.

Havaittujen kohteiden se luokka, joka täyttää ufon tunnusmerkit, sisältää perusoletuksena mahdollisuuden, että kyseessä on ulkosivilisaatiolähtöinen alus tai luotain. Havaintojen tutkiminen sisältää silloin yrityksen erottaa toisistaan yhtäältä kriteerit täyttävä ufohavainto ja toisaalta maanpäälliseen teknologiseen ja luonnonympäristön alkuperään kuuluva kohde. Asianmukaisessa tutkimuksessa pitäisi epäselvissä tapauksissa ilmoittaa tapauksen ratkaisemattomuus.

On perustellusti otaksuttavissa, että ufohavainnoista vain osa rekisteröityy Suomen Ufotutkijat ry:n havaintotietokantaan.

Syitä lienee useita. Vanhemmilta ikäluokilta saattavat puuttua tietotekniset välineet ja tietotekninen perusosaaminen. Kynnys ilmoittaa havainnosta muulla tavoin voi tästä syystä olla korkea. Voi olla myös kysymys siitä, että ufohavainnoista ilmoittamiseen tiedetään usein sisältyvän riski naurunalaiseksi joutumisesta. Tämä on tullut vuosien mittaan usein esille.

On jo lähtökohdiltaan selvää, etteivät ufohavainnot selostuksineen voi juuri koskaan noudattaa tieteellisen tarkkuuden vaatimusta. Etuna on kuitenkin, että havainto on yleensä psyykkisesti voimakas kokemus ja muistijäljet säilyvät hyvin. Siksi tapahtumien kertominen pitkänkään ajan kuluttua ei ole voittamaton este pätevän tiedon keräämiseen.

Tieteellistyyppinen tapauksen tutkinnan lopputulos riippuu usein siitä, saako asiaa tarkemmin selvittävä ufotutkija esiin uutta tietoa ja kuinka hyvin hän analyysissa kykenee erottelemaan ja poissulkemaan eri mahdollisuuksia. Havainnot ovat yhtäkkisiä eikä kukaan ole varautunut niiden ilmaantumiseen. Ne tulevat "yllättäen ja pyytämättä". Kestää yleensä hetken, ennen kuin havaitsija kykenee tajuamaan, ettei kyseessä ole kenties maanpäälliseen selitykseen perustuva kohde. Usein tapahtumien ja havainnoinnin kestot ovat lyhyitä, vain joitakin sekunteja. Jo se aiheuttaa havainnon, analyysin ja johtopäätösten epävarmuutta. Poikkeuksena yli kymmen minuutin havaintoaika.

Ufohavaintolomakkeissa tärkein osa on havainnon sanallinen kuvaus. Senkin sisällöllinen arvo on riippuvainen havainnontekijän ja ilmoittajan kirjallisen ilmaisun taidosta. Pääsääntöisesti voisi todeta, että korkeammin koulutetut ja harjaantuneet kirjoittajat antavat sisällöllisesti rikkaamman kuvauksen kuin ne, jotka eivät ole tottuneet asiatekstin tuottamiseen. Kussakin tapauksessa myöhempi tutkinta kuitenkin paljastaa, onko kyseessä ulkosivilisaatiolähtöinen kohde vai ei. Tutkimus haastatteluineen tai paikalla käymisineen yleensä antaa uutta tietoa, jota alkuperäisessä ilmoituksessa ei ole huomattu kertoa.

Ufohavaintoja tehdään ympäri maata. Ufohavaintotietokantaan rekisteröidyistä tapauksista voi todeta, että havaintojen

todennäköisyyttä lisää, jos havaitsijat ovat ulkona, esimerkiksi ulkoilemassa, tupakoimassa, juomassa kahvia tai juttelemassa jossakin parvekkeella tai puutarhatuolissa, tai ajamassa autolla. Myös taivaan ja erityisesti yötaivaan tarkkailu lisää havaintoja, vaikka katselun tarkoituksena ei ole ollutkaan tuntemattomien kohteiden havaitseminen.

Tämän perusteella voisi tehdä varovaisen johtopäätöksen, jonka mukaan tunnistamattomia lentäviä esineitä on Suomen ilmatilassa huomattavasti enemmän kuin niitä havaitaan. Joskus havaitsijat kertovat kohteiden olleen vuorovaikutuksessa heidän kanssaan, mikä luo vaikutelman siitä, että ufot suorastaan haluavat tulla havaituiksi ja saada kokemuksellisen kontaktin havaitsijoihin.

On jopa tapahtunut kaksisuuntaista vuorovaikutusta havaitsijoiden ja ufon välillä. Jos tämä todella pitää paikkansa, ollaan todella mielenkiintoisen kysymyksen äärellä. Mikä mahtaisi olla tuonkaltaisen ilmiön tarkoitus? Ufologinen kirjallisuus antaa ymmärtää historiallisesti yli puolen vuosisadan havaintojen ja kokemusten nojalla, että valtaosa lähikontakteista on ystävällisiä. Oman erityisen ilmiön muodostavat ufosieppaukset, joita erityisesti Yhdysvalloissa tiedetään tapahtuneen suhteellisen paljon. Niistä aiheutuneet kokemukset saattavat olla siepatuille psyykkisesti äärimmäisen stressaavia, jopa traumatisoivia.

Mikäli havainto antaa mahdollisuuden epäillä luonnollista selitystä, voivat ufotutkijat havaintoilmoitusten tutkinnassa käyttää hyväkseen erilaisia tiedonlähteitä, joilla tieto havainnon tarkasta ajankohdasta auttaa selvittämään tapausta joko poissulkemalla tietyt syyt tai yhdistämällä havainnot niihin. Tällaisia tietoteknisiä tiedonlähteitä ovat esimerkiksi

- flight radar -tiedot, joista saa tiedot niistä lentokoneista, joilla on transponder eli toisiotutkavastain aktivoituna; kyseessä on signaalilähetin, jolla tutkakenttään saapunut kone automaattisesti lähettää tutkaa ylläpitävälle lennonjohdolle tai ilmavalvonnalle tunnisteen eli nelinumeroisen toisiotutkakoodin ja mahdollisesti lisätietoja

- satelliittien kulunseurantatiedot
- tähtitaivaan kohteiden sijaintitiedot
- aluskartta, jolla saa tiedot merellä kulkevien alusten sijainnista ja kulkusuunnasta

Ufotutkijat joutuvat myös tapauskohtaisesti selvittämään muita havaintoalueella olevia syitä, esimerkiksi valonheittimiä ja korkeiden mastojen sijainteja, mikäli havaitun kohteen piirteet antaisivat sellaiseen aihetta.

Todellisista ufoista ja mahdollisista virhetulkinnoista

Varsinaisissa ufohavainnoissa aineisto on jo kauan ollut jakaantunut tapauksiin, joihin on löydettävissä luonnollinen selitys ja niihin, joille luonnollinen selitys voisi löytyä, mutta havaintojen kohde on esimerkiksi pienuutensa tai lyhyen havainnointiajan vuoksi vaikeasti määriteltävä. Poikkeuksiakin on. Pistemäinen kohde voi liikkumisensa yllättävien ja poikkeavien ominaisuuksien perusteella erottautua kaikista tunnistetuista kohteista.

Toisaalta havainnoissa on myös sellaisia tapauksia, joissa kohteen koko, ulkomuoto ja käyttäytyminen ovat luokiteltavissa paranormaaleiksi. Havaintojen kohteet ovat tuolloin poikkeavia suhteessa normaaleihin lentoaluksiin, satelliitteihin, astronomisiin kohteisiin, meteoriitteihin, säähavaintopalloihin, drooneihin, tai vaikkapa meteorologisiin ilmiöihin, kuten taivaalla ajoittain näkyviin haloilmiöihin. Samalla kohteesta saadaan huomattavan hyvää tietoa tarkoilla sanallisilla havainnoilla, piirroksilla sekä mahdollisesti valokuvilla ja videoklipeillä. Näin voidaan päätyä hypoteettiseen arvioon, että kyseessä voisi olla esimerkiksi ulkosivilisaatioiden tuottama ja älykkäässä ohjauksessa oleva kohde.

Ufoiksi epäiltävien kohteiden havainnoissa on siis viime vuosina ollut kahtiajako. Ufohavaintotietokantaan rekisteröityneissä havainnoissa on karkeasti jakaen puolet sellaisia, joissa selitys on joko selvästi luonnollinen, tai luonnollisen selityksen toden-

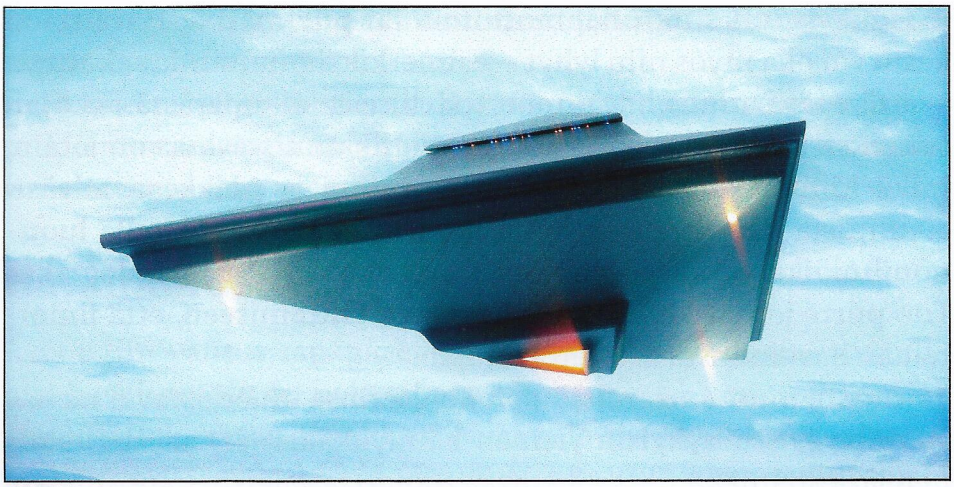

Kolmion muotoisia lentäviä kohteita on havaittu, ja havaitaan edelleen runsaasti eri puolilla maailmaa, myös Suomessa.

näköisyys on kohtalaisen suuri. Näissä tapauksissa voidaan osoittaa tai perustellusti epäillä selityksen olevan satelliitti, siviililentokone, sotilaskone mahdollisine ohjustenhäirintäsoihtuineen, drone, haloilmiö, säähavaintopallo, planeetta tai kirkas kiintotähti, tai sitten jopa huipputeknologisia ufonkaltaisia kohteita (niin sanottuja "kolmioita", jotka tunnetaan sotilaskoodilla TR-3B). Viimeksi mainittujen lähtöpaikka on mitä todennäköisimmin Yhdysvaltojen eristetyissä sotilastukikohdissa. Tuntemattomien kolmion muotoisten lentävien alusten olemassaolo kertoo sen, että aiempien vuosien klassisia ufo- ja lautashavaintoja ovat alkaneet sekoittaa teknologiset luomukset, joiden mahdollisista antigravitatorisista työntövoimaratkaisuista ei ole yleisesti saatavissa olevaa tietoa. Havaintojen perusteella kolmion muotoisia aluksia liikkuu ympäri Maata suhteellisen korkealla ja joskus myös lähempänä maanpintaa. Koska kolmion muotoisia tunnistamattomia aluksia on havaittu jo paljon ennen nykyaikaa, voi osalla niistä olla myös ulkosivilisaatioalkuperä.

Vaikeasti luokiteltavat kohteet, joilla periaatteessa voisi olla monta selitystä, ovat ulkoasultaan esimerkiksi tähtimäisiä, useamman valopisteen tai pienen pallomaisen kohteen koko-

naisuuksia, tai sitten hahmottomia tai pilvimäisiä. Havainnon kesto voi olla myös niin lyhyt – esimerkiksi muutamia sekunteja – että epävarmuus havainnon todellisesta alkuperästä jää liian suureksi. Parhaimmillaan kohteiden liikkumistavassa on jotain, mikä kiinnittää havaitsijoiden huomiota ja poikkeaa selvästi aiemmista havainnoista, jotka he ovat voineet luokitella luonnonilmiöiksi tai tavanomaiseksi maanpäälliseksi teknologiaksi. Tuo piirre johtaa sitten sen kynnyksen ylittämiseen, että ilmoitetaan havainnosta ufotietokantaan.

Oman, mutta määrältään pienen, lajinsa muodostavat ne havainnot, joissa nykyisin yleinen kännykkäkamera tai digitaalinen järjestelmäkamera aiheuttaa sopivissa valaistusolosuhteissa digitaaliseen kuvaan heijastuksen. Heijastuksen muoto ja väri saattavat muistuttaa ufoa. Joissakin tapauksissa heijastuskuvan mahdollisuuden voi todentaa kameran metatiedostosta, mutta joskus heijastuskuvan todennäköisyys on pääteltävissä jo itse kuvasta.

Tähän artikkeliin on koottu pieni otos ufohavaintotietokannan tapauksia. Aineisto on valittu tapausnumeroiden 1792–1983 väliltä. Aineisto-osuuteen jäi otoksen valinnan jälkeenkin paljon mielenkiintoisia havaintoja. Valintaperusteena on ollut tapausten erilaisuus, mielenkiintoisuus ja se, ettei niille ole löydettävissä järkevää maanpäällistä selitystä. On syytä korostaa, että valinta on tapahtunut suuresta määrästä havaintoja, joilla olisi ollut yhtä hyvät tai lähes yhtä hyvät kriteerit päätyä valittuun joukkoon. Pääsääntöinen, joskaan ei aukoton, kriteeri valintaan on ollut se, että joku ufotutkija on päässyt haastattelemaan ilmoittajaa joko puhelimitse tai kasvotusten. Monesti tilanne on ollut se, että ufoufotutkijan haastattelussa on tullut esiin lisätietoja itse havainnosta ja jopa havaitsijan aiemmasta ufohavaintojen historiasta. Havaintotietokantaan on tuolloin kirjattu varsin pelkistetysti tapahtumien kulkua ja yksityiskohtia.

Tietokannassa on myös ilmoituksia, joiden lähempi tutkiminen on antanut aivan varman tiedon siitä, että havainnolle on olemassa luonnollinen selitys. Ilman tutkintaa itse kohtees-

ta saadut havainnot ovat vaikuttaneet joko aidon tuntuisilta tai suorastaan mystisiltä.

Vuodesta 2021 lähtien tutkituille ufohavainnoille on tehty tutkijan arvioimana muutamalla asteikkomuuttujalla luotettavuusmittaus, joka on jollakin tavalla suuntaa antava.

Havaintoluettelo

Raporttiin valitut tapaukset on jaettu kahteen osaan, vanhoihin havaintoihin ja nykyaikaan sijoittuviin havaintoihin. Havaintotietokantaan tapaukset eivät tule siis tapahtuma-aikojen mukaisessa järjestyksessä. Vanhoja havaintoja on tullut melko runsaasti, koska julkinen keskustelu ja uutiset esimerkiksi Yhdysvalloissa havaituista ufoista lienevät alentaneet ilmoituskynnystä. Vanhoille havainnoille on tyypillistä se, että ne ovat keskimääräistä voimakkaampia kokemuksia havainnoijalleen. Ne ovat myös pääsääntöisesti vaikuttavampia, jopa dramaattisempia, kuin useimmat nykyvuosien tapahtumat, mutta kyseessä lienee kuitenkin tilastollinen harha. Aikaväli, jolta niitä ilmoitetaan, saattaa olla nykyvuosiin verrattuna monikymmenkertainen. Äärimmillään kyse on ollut ufosieppauksesta, eli abduktiosta, tai sellaisen yrityksestä.

Vanhoja havaintoja (suluissa tapausnumero)

- Etelä-Karjala, Sulkava, elokuu 2001 (1802)
- Lieksa, Pielisen ranta-alue, Pohjois-Karjala, 1.11.1970 (1818)
- Oulu, Tuira, Pohjois-Pohjanmaa, elokuu 2005 (1821)
- Vihti, Uusimaa, 1970 tai 1971 (1856)
- Pudasjärvi, Livojoki, Pohjois-Pohjanmaa, 31.8.1983 (1865)
- Forssa, Kanta-Häme, syyskuu 1978 (1867)
- Hollola, Päijät-Häme, loka-marraskuun vaihde 1991 (1880)
- Suonenjoki, Pohjois-Savo, 11.9.1969 (1886)
- Haapavesi, Pohjois-Pohjanmaa, 5.12.2013 (1900)
- Kemi, Lappi, syksy 1994 (1991)

- Toholampi, Keski-Pohjanmaa, 15.9.2013 (1902)
- Puolanka, Kainuu, kesät 1966–68 (1904)
- Urjala, Kanta-Häme, kesä 1971 tai -72 (1905)
- Karjalohja. Uusimaa, tapahtumia välillä 1977–87 (1906)
- Pori, Satakunta, 15.8.2014 (1907)
- Hämeenlinna, Kanta-Häme, elo-syyskuu 2010 (1910)
- Kemijärvi, Lappi, kesä 1976 (1912)
- Turku, Varsinais-Suomi, syyskesä 1991 (1914)
- Lehtimäki, Etelä-Pohjanmaa, 15.9.1977 (1940)
- Kauhajoki, Etelä-Pohjanmaa, elo-syyskuu 1992 (1950)
- Alahärmä (nykyisin Kauhava), kesä 1973 (1951)
- Orivesi, Häme (Pirkanmaa), kesä 1965 (1952)
- Muuruvesi, Pohjois-Savo, tammikuu 2013 (1966)
- Seinäjoki, Etelä-Pohjanmaa, heinäkuu 2010 (1975)
- Tie välillä Savonlinna-Juva, Etelä-Savo, 30.5.2010 (1983)

Havaintoja viime vuosilta

- Kokkola, Lohtaja, Keski-Pohjanmaa, 23.9.2016 (1878)
- Lahti, Päijät-Häme, 31.12.2017 (1815)
- Helsinki, Kuninkaantammi, 3.3.2019 (1792)
- Sumiainen, Äänekoski, Keski-Suomi, 13.4.2019 (1809)
- Alavus, Etelä-Pohjanmaa, 30.6.2019 (1824)
- Tuusula, Uusimaa, 5.9.2018 (1828)
- Kotka, Karhula, Kymenlaakso, 28.7.2019 (1832)
- Espoon Laaksolahti, Uusimaa, 10.5.2018 (1833)
- Salo, Varsinais-Suomi, 4.9.2019 (1853)
- Lennolla Turkista Suomeen, 14.10.2019 (1882)
- Kiiminki, Pohjois-Pohjanmaa, 29.3.2019 (1884)
- Kangasala, Pirkanmaa, 31.12.2019 (1889)
- Vähäkyrö, Pohjanmaa, 24.2.2020 (1913)
- Ii, Olhava, Pohjois-Pohjanmaa, maalis-huhtikuu 2019 (1916)
- Pomarkku, Satakunta, 16.5.2020 (1962)

Vanhempia havaintoja

Etelä-Karjala, Sulkava, elokuu 2001 (1802)

Havainnon tekijä, joka oli tuolloin 27-vuotias lähihoitaja, oli miehensä kanssa istumassa iltaa vanhempiensa mökkirannassa Sulkavan Lohirannassa. Oli puolen yön aika. Ilta oli lämmin, tyyni ja kirkas. Yhtäkkiä he näkivät kirkkaan valopallon tulevan kaukaa niemenkärjen takaa kovaa vauhtia. Kohteesta ei kuulunut mitään ääntä. Jos olisi ollut esimerkiksi moottorivene, niin peilityyneltä järveltä olisi kuulunut ääntä. Valopallo kulki myös paljon kovempaa kuin mikään vene. Pallo pysähtyi, kun se saavutti vastarannan. Sitten se oli hetken paikallaan ja palasi samaa reittiä kuin oli tullutkin. Pallon etäisyys oli arviolta 1–2 kilometriä. Pallo oli todella kirkas. Ihmettelimme mikä kohde olisi voinut olla, mutta ei keksitty mitään järkevää selitystä.

Tutkija nro 199 Jozsef Strausz arvelee puhelinhaastattelun perusteella, että kyseessä on ollut älykkäällä tavalla ohjattu ulkosivilisaation tutkimusluotain. Kohteen ominaisuudet eivät sovi mihinkään tunnettuun maalliseen ja teknologiseen laitteeseen, mutta kyseessä ei ollut myöskään astronominen tai meteorologinen kohde.

Lieksa, Pielisen ranta-alue, Pohjois-Karjala, 1.11.1970 (1818)

Havaintotietokantaan alun perin tullut ilmoitus on seuraava: 18-vuotias ilmoittaja oli ollut naapurin veljesten kanssa Pielisen Märäjälahden rannassa noin kello 18.30. He olivat huomanneet lähestyviä valopalloja, jotka kulkivat ohitse äänettömästi ja kovaa vauhtia. Pallot katosivat noin neljän kilometrin päässä olevan Heikinvaaran yli näkymättömiin. Havainnointiaika oli 10–15 sekuntia.

Asia sai lisävalaistusta, kun tutkija Anssi Lindblad (nro 205) suoritti 10.6.2019 puhelinhaastattelun ilmoittajan kanssa. Valo-

Kuva: Alexandra Sandbäck

Kolme nuorta miestä oli Pielisen rannassa, kun he huomasivat seitsemän valopallon ryhmän, joka lensi hävittäjälentokoneen nopeudella, mutta täysin äänettömästi.

palloja oli ollut havaitsijan kertoman mukaan seitsemän kappaletta, ja ne liikkuivat rykelmänä. Kolme palloa oli ylempänä, kaksi palloa alempana ja vielä kaksi palloa kulki jäljempänä. Kohteet liikkuivat hyvin nopeasti, havaitsijan kertoman mukaan suunnilleen yhtä nopeasti kuin nykyiset hävittäjälentokoneet. Ne olivat kuitenkin täysin äänettömiä. Havaitsija kertoi, että hänen asuinseudullaan näkee nykyään usein Karjalan lennoston koneita lentämässä ja että ne pitävät kyllä meteliä.

Havaintohetkellä paikalla oli myös kaksi muuta henkilöä, naapurin veljekset, jotka myös näkivät kohteet. Havainnon ilmoittaja ei jälkeenpäin puhunut tapauksesta näiden kahden kaverinsa kanssa. Havainnon ilmoittaja ei ollut ennen tätä havaintoa ollut kiinnostunut ufoista. Hän oli ainoastaan silloin tällöin lukenut sanomalehdistä ufotapauksista. Valopallojen näkemisen jälkeen hän vasta todella kiinnostui niistä.

Havainnon ilmoittaja muisteli, että heillä oli kotona käynyt

rajavartioston miehiä kyselemässä taivaalla liikkuneista valoista, mutta ei muistanut, montako heitä oli, mitä he sanoivat ja millainen vierailu oli ollut. Lisäksi hän muisteli, että sanomalehdessä olisi ollut myöhemmin juttu taivaalla näkyneistä kohteista ja että ne olisi lehdessä selitetty avaruusromuksi (!). Sanomalehti oli luultavasti *Karjalainen*. Havainnon ilmoittaja vakuutti, ettei itse ole keksinyt selitystä näille valopalloille. Niille ei ole olemassa meteorologista tai astronomista selitystä, eikä ole mitään tuohon historialliseen ajankohtaan sopivaa ihmisen rakentamaa lentävää laitetta, mikä selittäisi havainnon.

Oulu, Tuira, Pohjois-Pohjanmaa, elokuu 2005 (1821)

Havainnon tekijä, joka oli 20-vuotias opiskelija, oli silloisen miesystävänsä kanssa hänen asunnollaan katselemassa elokuvia myöhään puolen yön tienoilla. "Noin kello kahden aikaan yöllä menimme parvekkeelle tupakalle. Hetken aikaa parvekkeella oleskeltuamme miesystävä yhtäkkiä huudahti minulle 'Näitkö sinä tuon?' ja osoitti taivaalle."

Ilmoittaja katsoi miesystävänsä osoittamaan suuntaan, ja ehti näkemään vilahdukselta tummalla taivaalla lentävän esineen. Esine oli kolmiomainen, kuin V-kirjain, mutta leveämpi. Kohde oli äänetön, ja erottui pimeää syystaivasta vasten tummahkon harmaana. Aluksen pohjassa erottui neljä vaaleampaa kohtaa, ikään kuin ikkunaa, jotka eivät kuitenkaan heijastaneet valoa kovin paljon, korkeintaan himmeästi. Erikoisinta esineessä oli sen tapa liikkua: esine lensi kitkattoman oloisesti, aivan kuin ilmanvastus tai painovoima ei vaikuttaisi siihen ollenkaan. Tätä oli ilmoittajan mielestä hyvin vai-

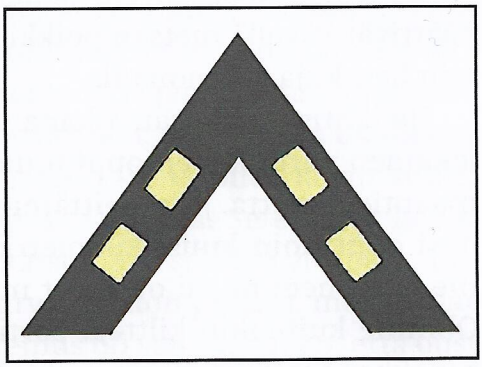

Havaitsijan tekemä piirros näkemästään V-kirjaimen muotoisesta kohteesta, joka lensi äänettömästi.

kea kuvailla.

Esineen lentokorkeutta tai kokoa oli vaikea arvioida, koska se lensi lähes suoraan yllä ja taustana oli lähinnä paljas taivas. Esine oli noin puolen kämmenen kokoinen, mitattuna niin, että käsivarsi on suoraan eteen ojennettuna. Esine jatkoi lentoaan havaitsijoiden ylitse noin viiden sekunnin ajan katseen tavoittamattomiin, mutta saman tien sen "takavalot" tulivat kauempana näkyviin talon takaa, eli tien toisella puolella olevasta kerrostalosta yläviistoon. Alus himmeni nopeasti näkymättömiin sen etääntyessä. Esineen kaartava lentorata oli siis suurin piirtein lounaasta pohjoiseen. Vaikka havainnosta onkin kulunut jo reippaasti aikaa, on se jäänyt hyvin elävästi havaitsijan mieleen kaikessa "outoudessaan".

Vihti, Uusimaa, 1970 tai 1971 (1856)

Havainnon tekijä ja tapausten kertoja, tuolloin 14-vuotias tyttö, kertoi seuraavaa: Heitä oli neljä partiotyttöä. He olivat menneet viettämään talvista viikonloppua Suomen Vapaakirkon nuortenmajalle, joka sijaitsee Vihdissä. Vanhan Porintien varressa on Pyyslampi, jota vastapäätä lähti Suolikkaan järven rantaan Takamäentie. Se oli silloin yksityistie, ja alue oli silloin vielä aikamoista erämaata harvoine taloineen. He olivat siis tyttöporukalla majalla. Ajankohta oli talvella jäiden aikaan. Jossain vaiheessa tytöt päättivät kävellä metsän poikki Takkulan baariin hakemaan jotain herkkuja ja limonadia.

He lähtivät valoisan aikana ja kävelivät tuttua reittiä, jonka jokainen partiolainen oppi muiden kanssa kulkiessaan alueella maantien kautta. Jään peittämien järvien yli kuljettaessa matka olisi ollut noin kuusi kilometriä. "Olimme ostaneet herkkumme ja syöneet ne tai ottaneet mukaamme, sitä en enää muista. Olimme kuitenkin kilttejä partiotyttöjä, eikä meillä ollut edes tupakkaa saatikka muita päihteitä, joten mistään sellaisesta sekoilusta ei todellakaan ollut kysymys."

Tytöt kulkivat reippaasti järven rantaa kohden, koska oli tul-

Kuva: Mika Leppänen

Neljä tyttöä oli palaamassa kauppareissulta leirimajalle, kun puiden latvojen yläpuolella leijaili äänettömästi hopeanvärinen sisältä valaistu ufo.

lut pimeää ja heillä oli edessä pimeä korpimatka, mutta suuri osa siitä kulki jäisen järven yli. Lähistöllä häämötti jokin talo. He olivat yhtäkkiä tilanteessa, jossa puiden latvojen yläpuolella äänettömästi leijaili paikoillaan hopeanvärinen, perinteisen mallinen, vähän kiiltelevä ja sisältä valaistu ufo. Se ei ollut kovin suuri, arvion mukaan sen halkaisija oli 3–4 metriä. Se ei ollut kovin korkealla, mutta tytöt joutuivat katsomaan selvästi ylöspäin. Tytöt yrittivät juosta karkuun ja turvaan talon pihaan, mutta jalat eivät liikkuneet mihinkään. Kokemus oli sen kaltainen, että olisi ollut kuin kivettynyt paikoilleen. Jotenkin kertoja muistaa, niin kuin he olisivat huudelleet toisilleen, mutta siitä ei ole varmuutta.

Lautanen oli edelleen ylhäällä ja pyöri kevyesti ja äänettömästi paikoillaan. Valot näkyivät yhä aluksessa ja kertoja pelkäsi katsoa, mutta muuta ei voinut tehdä, ei päässyt karkuunkaan, jalat painoivat kuin lyijy lamaantuneena. Kertoja ei osaa sanoa, kauanko sitä kesti ja miten tilanne eteni. Partiokämpälle paluukin oli suurelta osin hämärän peitossa, vaikka toisaalta kertojalla on muistikuvia paluumatkasta kävellen samaa reittiä.

Jälkeenpäin kertoja muistaa, että hän säikkyi kaikkea ja varsinkin kaikkia valoja, jos vähänkään tapahtui jotain outoa. Hän rukoili apua Jumalalta, koska pelkäsi niin paljon. Hän pyysi myös, ettei hänelle enää sattuisi vastaavaa.

Kertoja on usein muistellut tapahtunutta. Nyt siitä on yli 40 vuotta aikaa ja vuodesta 1989 isän kuolemasta lähtien hän on tutkinut kaikkea maan ja taivaan väliltä liittyen parapsykologisiin ilmiöihin, koska uteliaisuus heräsi tapauksen jälkeen tulleiden selvänäkökokemusten takia. Hän halusi tietää, mistä ne tulivat ja miksi. Ufokokemus unohtui vuosikymmeniksi, ja on tullut vähitellen muistiin uudelleen. Ihan kaikkea hän ei vieläkään muista ja onkin miettinyt, onko häneen laitettu jokin siru. Samoin hän on miettinyt, oliko se tapaaminen Saarijärven jäällä Takkulassa vahinko vai oliko se ufoa ohjanneiden työlistalla.

Ufo- ja muut oudot kokemukset eivät ole poistuneet kertojan elämästä, vaan niistä on tullut jonkinlainen jatkumo, joskin hyvin harvoin toteutuva. Kertoja on muuttanut Pohjois-Suomeen 1989 parisuhteen muodostumisen vuoksi ja sielläkin hänellä on ollut vuonna 1994 tai 1995 outo yöllinen kokemus. Kertojan pihalle oli ilmestynyt outo todella voimakas valo sellaisesta suunnasta, mistä se ei periaatteessa olisi mahdollista, koska hän asuu luonnonsuojelualueen laidalla. Mitään liikennettä, saati katuvaloja, ei ole alueella. Lisäksi tontille, joka on alaltaan yli kuusi hehtaaria, ei siltä suunnalta kukaan voi liikkua millään, missä olisi niin voimakkaat valot.

Kertoja heräsi yöllä johonkin ollessaan nukkumassa silloin olohuoneessa miehensä kanssa. Olohuoneen ikkunasta tuli seinään voimakas valo, joka herätti pelkoa. Hän yritti herättää vie-

ressä nukkuvaa miestään, mutta ei pystynyt liikkumaan. Vaikka kertoja nukkui miehensä vieressä parisängyssä, hän ei pystynyt kerta kaikkiaan liikkumaan edes sen vertaa, että olisi voinut tönäistä miestään. Hän ei saanut ääntä suustaan, vaikka yritti. Kertoja arvelee, että ulkosivilisaation vierailijat vaikuttavat kyseisellä tavalla, ellei kysymys ole omasta traumasta. Hän vain tuijotti makuulla valoa kauhuissaan. Hän arvelee taas rukoilleensa mielessään, kuten on aina peloissaan tehnyt. Viimein valo ikään kuin "peruutti" tai "nousi" ylöspäin, kunnes heikkeni "peräänty-mällä" ja katosi. Kertoja ei pystynyt liikkumaan, ennen kuin valo oli poissa. Hän yritti katsella ulos valon kadottua, mutta mitään erityistä ei näkynyt.

Tutkija Heikki Kulju (nro 20) pitää tapausta erittäin mielenkiintoisena. Kohtaaminen on myös monella tavalla klassinen. Monissa lähikohtaamisissa on tapahtunut vastaava täydellinen liikuntakyvyn hetkellinen menetys. On hyvin mahdollista, että kuvattuihin tapauksiin voisi liittyä myös abduktio. Myös tapauksen kuvauksen lähettänyt itsekin epäilee sitä, ja myös mahdollista implantin laittoa, jollaisia usein on sieppausten yhteydessä tehty. Tapaukselle on hyvin vaikea kehitellä jotain "luonnollista" selitystä: tapaukset puhuvat puolestaan.

Pudasjärvi, Livojoki, Pohjois-Pohjanmaa, 31.8.1983 (1865)

Tämä kokemus viittaa ainakin jollakin tavalla ufosieppaukseen tai humanoidien kohtaamiseen sekä ajan katoamiseen. Tapauksen kertoja kuvaa tapahtumia seuraavasti. "Olin ystäväni kanssa kalassa Livojoella. Illalla leiriydyimme joen rantaan ja soittelimme kitaraa ja mietimme maailman tuskaa. Ilta kului rattoisasti, sillä olin tuonut Puolasta puolen litran pullollisen vodkaa mukanani. Myöhemmästä illasta minulla on vain pätkittäisiä muistoja. Ensimmäinen muistoni on, että olen viemässä soittimia polkua pitkin autolle, joka sijaitsi vähän korkeammalla leiristä, noin 50 metrin päässä. Puhuin jotain vieressä kulkevalle isolle

olennolle, eikä se ollut siis kaverini. Mieleeni on piirtynyt kuva noin 2,5 metriä pitkästä ihmisen kaltaisesta olennosta. Olento oli jotenkin romuluinen. Siihen katkesi se muisto.

Seuraava muistoni olikin siinä vaiheessa, kun palasin leiriin takaisin ja avasin teltan vetoketjun. Kaverini oli jo siellä makaamassa ja oli jotenkin pelästyneen näköinen. Yritimme koota tilannetta hetken ja ihmettelimme, miten aikaa oli kulunut niin suhteettoman paljon. Päätimme nukkua, mutta unen saanti oli todella vaikeaa. Katseemme kohtasivat useitakin kertoja ihmettelyn ja epäuskoisuuden vallitessa. Tunsin olevani täysin selvä, sillä tuon määrän vodkaa kahdestaan nautittuna pitkin iltaa ei pitäisi aiheuttaa niin huomattavaa vaikutusta havainnoinnin luotettavuuteen. Seuraavana aamuna yritimme jotenkin purkaa yön kokemuksia, mutta heikoin tuloksin. Myöhemmin olen vuosien varrella pari kertaa yrittänyt ottaa asian kaverini kanssa uudelleen puheeksi, mutta hän ilmeisesti haluaa kieltää koko tapahtuman ja torjuu sen pois."

Tutkija Isto Mikkola (nro 202) teki puhelinhaastattelun 1.10.2019. Hän toteaa, että kyseessä on ollut tavallista erikoisempi ilmiö Pudasjärven kulmilta, läheltä Iso-Syötteen tunturia.

Forssa, Kanta-Häme, syyskuu 1978 (1867)

Vuonna 1978 syksyllä havainnon tekijä, tuolloin 12-vuotias poika, ajeli mopolla noin kello 18.30 aikaan pihapiirissä, sillä ikää ei vielä ollut tarpeeksi julkisilla teillä ajeluun. Hetken ajan jälkeen mopon moottori sammui yllättäen. Poika yritti jonkin aikaa polkea mopoa käyntiin, mutta se ei käynnistynyt. Sitten hän alkoi ihmetellä kirkasta valoa, joka oli kuin helikopterin hakuvalo. Sen seurauksena hän käänsi katseensa ylöspäin.

Havaitsijan mukaan oli vaikea arvioida, kuinka korkealla valon aiheuttaja oli. Kuitenkin hän havaitsi, että yläpuolella oli suurin piirtein ellipsinmuotoinen valo. Se leijaili äänettömästi pienellä liikkeellä edestakaisin ja lopuksi lähti kuin ammuttuna taivaanrannan taakse. Sen jälkeen kertoja yritti mopoa käyntiin

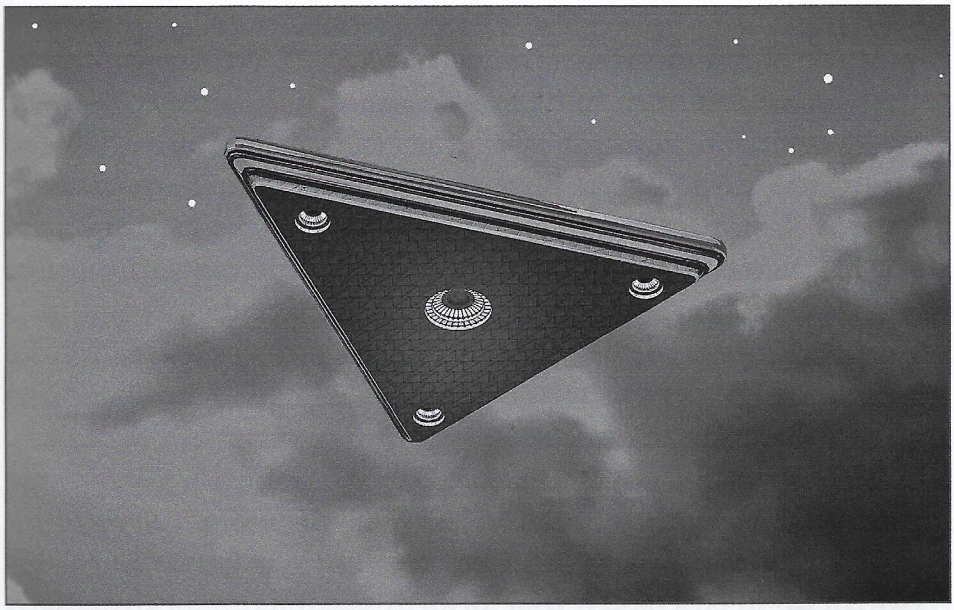

Kuva: Lasse Ahonen

Kaksi koululaista makasi laiturilla, kun he havaitsivat yläpuolellaan mustan kolmion muotoisen kohteen tummaa tähtitaivasta vasten.

uudelleen, ja nyt se onnistuikin heti. Tapahtumien kesto oli arviolta noin kymmenen sekuntia.

Hollola, Päijät-Häme, loka-marraskuun vaihde 1991 (1880)

Havainnoija ja tapauksen kertoja, tuolloin 16-vuotias koululainen, oli seurakunnan isoskoulutuksessa Hollolan Siikaniemen leirikeskuksessa, joka sijaitsee lähellä Lahtea. Hän makasi ystävänsä kanssa illalla noin kello 18.30 tienoilla laiturilla. Silloin he havaitsivat yläpuolellaan mustan kolmion muotoisen kohteen tummaa tähtitaivasta vasten. Kohde lipui hiljalleen ja muutti aina välillä äkisti/terävästi suuntaansa. Kolmio saattoi ikään kuin yhtäkkiä kadota, kuitenkin lähes samanaikaisesti se tuli näkyviin jossain hieman sivummalla. Tämä toistui useamman kerran.

Kohde saattoi myös pysähtyä paikoilleen ja kääntyillä hitaasti pystyakselinsa ympärillä. Ystävykset tenttasivat toisiaan kohteen liikkeistä ja kumpikin totesi nähneensä saman, joten he eivät kuvitelleet näkemäänsä. Sitten 20–30 minuutin jälkeen kohde vain katosi, eivätkä he enää havainneet sitä. Kertoja arvioi kohteen olleen useamman kilometrin korkeudella ja suuri, kenties yli 100 metrin kokoinen. Kertoja totesi, että mikään yleisesti tunnettu lentokone ei liiku kuten nyt nähty kohde.

Heikki Kulju (nro 20) on todennut, että havainnossa on mitä ilmeisimmin kysymys TR-3B-lentolaitteesta, jotka ovat tiettävästi tulleet käyttöön vuoden 1983 tienoilla Yhdysvalloissa. Kyseessä oli ilmoittajan mukaan "musta kolmio", joka vastaa täysin havaintoja TR-3B-laitteista, jolla tiedetään olevan niin sanottuja "ufotyyppisiä" ominaisuuksia. Kyseisistä lentolaitteista on iso määrä havaintoja niin ympäri maailmaa kuin myös Suomessa.

Suonenjoki, Pohjois-Savo 11.9.1969 (1886)

Havainnontekijä, tuolloin 20-vuotias mieshenkilö, oli käymässä lapsuudenkodissaan Suonenjolla. Siihen aikaan taloa asutti yksinään kertojan isä. Kertoja oli menossa yläkertaan nukkumaan noin kello 23. Yläkerran portaikossa oli pohjoiseen antava ikkuna ja sen kohdalle tullessaan hän ajatteli, että kuu nousee, koska taivaanrannalla näkyi punertava hohde. Sitten hän kääntyi takaisin katsoakseen tarkemmin näkyä.

Havaitsija näki hohteen nousseen irti taivaanrannasta ja eriytyneen kolmeksi keltaruskeana hohtavaksi säännöllisen ellipsin muotoiseksi pilveksi. Ne lähestyivät erittäin nopeasti pohjois-eteläsuunnassa, toisin sanoen katsojaa kohti. Pilvien keskelle ilmestyi pisteitä, joka kasvoivat "pilven" hävitessä ympäriltä. Kohteet lensivät jonkinnäköisessä muodostelmassa: yksi edessä ja kaksi hieman vinottain takana.

Muodostelma oli suhteellisen tiivis. Pisteet tulivat noin 45 asteen katselukulmaan saakka. Siinä vaiheessa ne näkyivät jo

kohtuullisen terävinä. Ne olivat suurimmillaan kuin olisi katsonut 50 pennin kolikoita noin käsivarren mitan päästä. Ne muistuttivatkin kolikon muotoa sekä väriä. Sen jälkeen samasta nopeudesta tapahtui äkillinen suunnan muutos länteen siten, että se esine, joka oli tulosuunnassa vasemmalla, oli nyt johtajana. Pisteet hävisivät samalla tavoin läntiseen taivaanrantaan kuin olivat tulleetkin. Koko ilmiö kesti arviolta 15–20 sekuntia. Kohteen lentokorkeutta havainnoija ei pystynyt arvioimaan, koska ei ollut mitään kiintopistettä, mihin verrata. Samoin lentonopeuden suhteen ei ollut muuta arviota, kuin että se oli valtava.

Kertoja totesi havaintoilmoituksessaan, että Karjalan lennostolla oli alueellisen valtalehden seuraavan päivän numeron mukaan ollut yöharjoitus. Silloisten Karjalan lennoston MIG-21 -torjuntahävittäjien ja havaintokohteiden välillä on kuitenkin useita ratkaisevia eroavaisuuksia, erityisesti muoto ja äänettömyys.

Haapavesi, Pohjois-Pohjanmaa, 5.12.2013 (1990)

Havainnoija, 42-vuotias nainen, oli tulossa tyttärensä kanssa Turusta junalla. Hänen poika oli tullut hakemaan heitä Oulaisten juna-asemalta noin kello kuusi aamulla. Sää oli kirkas ja pimeä, pakkasta noin kymmenen astetta. He ajoivat Pyhäjoen eteläpuoleista tietä Haapavedelle. Haapaveden ja Ylivieskan teiden risteyksen kohdalla kello 6.20 havainnoija huomasi, kuinka iso metallinvärinen pallo alkoi lipua vasemmalta puolelta puiden yllä. Se lensi tien oikealle puolelle, ja jatkoi hallitusti Haapaveden eli pohjoisen suunnasta tien yli etelään Nivalan suuntaan.

Metallisen pallon lento sujui hitaasti puita hipoen ikään kuin alus olisi laskeutumassa metsikköön. Havainnoija säikähti ja luuli ensin, että Kuu törmää Maahan. Hän jäi tuijottamaan todella isoa palloa, eikä saanut sanaakaan suustaan. Sitten hänelle selvisi, että kyseessä ei ollutkaan Kuu vaan valtavan iso alumiininvärinen pyöreä pallo. Hän ehti ajatella, miten tämä voi olla mahdollista: onko kyseessä ufojen emoalus vai mikä. Pallo oli

todella iso, halkaisijaltaan noin 50 metriä ja etäisyys oli noin 300 metriä. Alus lensi puiden korkeudella 15–20 metriä maasta. "En ole ikinä nähnyt tällaista valtavaa alusta. Ei se ollut lentokone. Ei ollut siipiä." Havainnon kesto oli noin 20 sekuntia.

Tutkija Juhani Tarkkonen (nro 189) kävi havainnon tekijän kanssa puhelinhaastattelun ja pitää havaintoa yksiselitteisesti tunnistamattomana lentävänä kohteena eli ufona. Suhteellisen läheisen Haapaveden kaupungin keskustataajaman valot saattoivat heijastua metsän yläpuolella. Tämä selittäisi sen, että näkyviin tulleen kohteen pinta näyttäytyi metallin kaltaisena, mutta kuitenkin tummahkona vasten valojen kajastusta.

Havainnoija herätti tyttärensä katsomaan kohdetta, mutta tytär ei ehtinyt nähdä mitään takapenkiltä, ennen kuin kohde hävisi metsän taakse. Itse havaitsija ilmoitti puhelinhaastattelussa pituutensa olevan 158 cm, joten hän kuljettajan vieressä istuessaan näki kohteen erittäin hyvin. Koska havainnoinnin aika oli noin 20 sekuntia, tapauksen ja havainnon aiheuttaman mielentilan vuoksi kesti hetken, ennen kuin havainnoija reagoi tapahtumaan niin, että hän yritti saada takapenkillä olevan tyttärensä katsomaan sitä. Kuljettajana ollut havainnoijan poika sen sijaan on noin kaksi metriä pitkä, ja ottaen huomioon havaitsemiskulmat 60–30 astetta, niin hänellä oli vaikeuksia huomata etulasin lävitse suhteellisen korkeassa havaintokulmassa kulkenutta kohdetta.

Havainnoija sanoi poikansa vältelleen asian käsittelyä. Tämä viittaisi joko siihen, että hän ei kohteen sijainnin (havaitsemiskulman) vuoksi nähnyt alusta, tai sitten on niin, että hänen mahdollinen havaintonsa tapahtui kohteena olevan aluksen lentoradan aivan loppuvaiheissa. Jos asia oli samoin kuin ilmoittajankin tapauksessa, kuljettajana olleen pojan psykologinen reaktio tapahtumaan on ollut myös voimakas. Vaiteliaisuus tapahtumasta voi selittyä hänen kohdallaan oman maailmankäsityksen jonkinasteisena järkkymisenä. Jos havainnoijan autossa olleet lapset olisivat myös havainneet kohteen ja vahvistaneet samat ominaisuudet siitä, se olisi lisännyt havainnon arvoa. Havainnon

arvo on joka tapauksessa merkittävä, sillä kyse ei ollut etäisestä ja lähes pistemäisestä kohteesta, joka olisi sisältänyt epätodennäköisyyksiä monen tekijän kannalta.

Kun ottaa huomioon pallomaisen ja metallipintaiselta vaikuttavan aluksen suuren koon (läpimitta noin 50 metriä), ei ole ihme, että sen havaitsemisen psykologinen vaikutus on ollut voimakkaan järkytyksen kaltainen. Havainnoija korosti puhelinhaastattelussa tätä piirrettä toteamalla suurin piirtein niin, että hän ei uskonut moisia lentäviä aluksia olevan olemassakaan.

Kokoavasti on mahdollista todeta, että havainto on ollut poikkeuksellisen vaikuttava. Poissulkemispäättelyllä ja ottaen huomioon kohteen koko ja muoto, ilmeinen äänettömyys, havaintoetäisyys, lentokorkeus ja pinnan väri ovat seuraavat selitykset suljettavissa pois:

- siviili- ja sotilaslentokone
- sää- tai kuumailmapallo
- astronominen tai meteorologinen kohde
- drooni

Ufokirjallisuus tuntee useita tapauksia, joissa ufo on esiintynyt pallomaisena ja metallipintaisena, jolloin – vaikkakaan ei tässä tapauksessa – se on voinut myös leijua paikallaan äänettömästi. Tässä tapauksessa johtopäätös kallistuu määritelmän mukaiseen ufoon, tunnistamattomaan lentävään kohteeseen. Se olisi silloin alkuperältään Maan ja ihmiskunnan ulkopuolinen.

Kemi, Lappi, syksy 1994 (1901)

Havainnoija oli tapahtuma-aikaan 8-vuotias koulupoika ja tulossa polkupyörällä kotiin koulusta ja kaverinsa luota. Hän polki pyörällä kotia kohti katua pitkin noin kello 16. Lähellä tienristeystä hän näki edessään olevan talon yläpuolella ja takana taivaalla oudon kohteen. Kohde oli pallon muotoinen ja se loisti tai heijasti valoa. Aurinko oli laskemassa jo puiden taakse ja sen hehku näkyi puiden takaa, joten aurinko se ei ollut.

Kohde oli kooltaan täysikuun kokoluokkaa, mutta Kuu se ei

Havaitsijan piirros näkemästään pallon muotoisesta täysikuun kokoisesta kohteesta ja sen liikkeistä.

voinut ollut, sillä se liikkui. Kohde näytti pyörivän akselinsa ympäri äänettömästi ja liikkui oikealle, välillä nousten ja välillä laskien. Havainnoija ei osannut arvioida kohteen korkeutta ja todellista kokoa. Hän kuitenkin piirsi havainnosta ja sen liikkeestä piirroksen käyttäen tietotekniikkaa hyväksi. Kun hän näki kohteen, hän pysäytti polkupyörän ja jäi katsomaan paikalleen outoa kohdetta. Muita ihmisiä ei tiellä liikkunut.

Havainnoija arvioi havaintonsa kestäneen noin 20 sekuntia. Siinä ajassa kohde oli liikkunut taivaalla piirroksessa kuvatun reitin. Tämän jälkeen hänet valtasi paniikki ja hän ajoi lähistöllä sijaitsevaan kotiinsa niin lujaa kuin pyörällä pääsi. Hän heitti pyörän äkkiä talon seinustalle ja juoksi sisälle kertomaan äidille näkemästään. Äiti kurkisti ikkunasta ulos, muttei nähnyt mitään. Havainnoija on kuitenkin varma näkemästään ja muistaa tapauksen vielä näin lähes 25 vuotta myöhemmin. Tutkija Heikki Kulju (nro 20) määritteli kohteen ufoksi.

Toholampi, Keski-Pohjanmaa, 15.9.2013 (1902)

Tässä kiinnostavassa havainnossa on poikkeuksellisesti valikoitunut raportoitavaksi pistemäinen kohde, jonka lentokäyttäytyminen ei ole rinnastettavissa maanpäälliseen teknologiaan. Lisäksi havainnoijat olivat tähtitieteestä kiinnostuneita. Kertoja, tapahtuma-aikaan 18-vuotias miespuolinen opiskelija, oli kahden ystävänsä kanssa vuokratulla erämaamökillä Toholammin Purontakaisessa.

Yöllä yksi kavereista meni nukkumaan, koska häntä väsytti. Kaksi heistä meni ulos tupakalle. Koska ilta oli lämmin, he päättivät mennä selälleen makoilemaan ja ihailemaan tähtitaivasta. Yhtäkkiä noin kello yhden maissa he huomasivat objektin, joka kulki taivaalla samaa rataa ja suunnilleen samalla korkeudella kuin lentokoneet itäkaakosta länsiluoteeseen. Yhtäkkiä kohde hidastui hieman, jonka jälkeen se kääntyi todella nopeasti ja jyrkästi yli 90° kulmassa kohti pohjoista kiihdyttäen kovalla nopeudella. Sitten se himmentyi ja katosi 45° kulmassa pohjoiseen.

Kaverusten mielestä kohde ei käyttäytynyt kuten lentokone vaan lensi uhmaten fysiikan lakeja. Kohteen nopeus oli juuri ennen katoamistaan ainakin kaksi kertaa nopeampi kuin rynnäkkökiväärin luoti ja vähintään yhtä nopea kiihdytyksen alkaessa. Käännös oli L-kirjaimen muotoinen, hiukan loivempi sen juuresta ja hiukan jyrkempi lopusta. Käännös itsessään ei ollut täydellinen, vaan alussa 1/8 osaympyrän muotoinen ja käännöksen lopussa se leikkasi sen yli 90° kulmaan väkisin. Sellaista ei edes hävittäjälentokone voi tehdä. Ilmiö oli äänetön.

Kaverukset jäivät ilmiön kadottua kuuntelemaan, kuuluisiko ääniä, mutta mitään sellaisia ei kuulunut. Pelkkää hiljaisuutta. Kohde oli ollut yksivärinen. Taivas oli ollut kuuton ja kirkas. Kohde ei ollut myöskään Iridium-satelliitti, sillä havainnoija on nähnyt sellaisen aikaisemmin. Koko tapahtuma kesti noin kuusi sekuntia.

Tutkija Heikki Kulju (nro 20) totesi lausunnossaan, että kohde oli ominaisuuksiensa perusteella ufo.

Puolanka, Kainuu, kesä 1966–68 (1904)

Havainnoija oli tuolloin 9–10-vuotias tyttö. Hän oli leikkimässä kotipihallaan. Sää oli aurinkoinen ja selkeä. Yhtäkkiä hän kuuli suhisevaa, mutta ei kovin kovaa ääntä, ja valkoinen suuri esine lensi matalalta, 10–20 metrin korkeudelta sähköpylväiden yli hyvin nopeasti pihan laitaa myöten ja katosi ihan yhtä nopeasti. Esine oli muodoltaan virtaviivainen. Ensimmäinen pienen tytön päähän pälkähtänyt ajatus oli ollut, että venäläiset tulevat. Hän oli kuullut tuohon aikaan veteraanien kertomuksia.

Havainnoijan mielestä kokemus oli hyvin voimakas ja kerta kaikkiaan outo. Hän ei ollut ikinä kertonut siitä kenellekään, eikä kukaan muu ollut hänelle vastaavaa kertonut. Hän oli miettinyt jo silloin, että kukaan ei kuitenkaan usko häntä, joten hän oli vaiennut asiasta. Kohteen kaunis valkoinen väri ja aerodynaaminen muoto eivät sopineet minkään lentokoneen ominaisuuksiin. Ei myöskään reitti. Miten mikään helikopteri tai pienlentokone uskaltaisi kurvata lähes sähköpylväiden tasolla kolmikerroksisen kerrostalon vierestä. Tutkija Heikki Kulju (nro 20) pitää todennäköisenä selityksenä ufoa.

Urjala, Kanta-Häme, kesä 1971 tai -72 (1905)

Tässä ufotapauksessa kiinnostavinta on kaksisuuntainen vuorovaikutus havaitsijoiden ja ufojen välillä. Havainnoija oli tapauksen aikoihin 17-vuotias naispuolinen koululainen, myöhemmin lääkäri. Hän oli palaamassa yöllä noin kello yhden aikaan kotiin tansseista ystävänsä autolla. Matkalla kotiin syrjäisellä pimeällä Urjalan Härmänkulmalla hän näki taivaalla kolme valoa, jotka liikkuivat vaivattomasti eri suuntiin: ylös, alas ja sivulle. Ne myös vaihtelivat värejään. Havaitsija pyysi kaveria pysäyttämään auton.

Sitten hän avasi auton ikkunan. Lentävät esineet olivat täysin äänettömiä, ja ehkä puolen–yhden kilometrin päässä. Tältä osin ilmoittaja toteaa, että oli vaikea arvioida etäisyyttä, koska he eivät tienneet niiden kokoa. Havainnoija sanoi kaverilleen,

Kuva: Mika Leppänen

Kaksi nuorta naista oli palaamassa autolla yöllä tansseista. Taivaalla näkyi kolme valoa, jotka liikkuivat äänettömästi ja väriä vaihdellen ylös, alas ja sivulle.

että vilkuta niille auton valoja. Tämä vilkutti. Esineet muuttivat valonsa kellertäviksi ja vilkuttivat takaisin yhtä monta kertaa ja samalla hitaalla tyylillä kuin mitä autonvalotkin vilkkuivat. Kun havaitsija ei muuta keksinyt, niin hän pyysi kaveriaan vilkuttamaan uudestaan. Jälleen kaikki esineet vilkuttivat takaisin yhtä monta kertaa. Hänen kaverinsa ei selvästikään pitänyt koko touhusta, koska luultavasti pelkäsi. Hän vaati jatkamaan matkaa. Tapahtumat olivat kestäneet noin viisi minuuttia.

Jälkeenpäin havainnoija tajusi, että kohteet olivat vaihtaneet värinsä vastaamaan autonvalon värejä ja vilkutusten frekvenssikin oli sama. Tämä episodi häiritsi niin paljon havainnoijan kaveria, että tämä jatkossa vältteli häntä, eikä havainnoijakaan ollut enää kaveristaan kiinnostunut. Tilanne pimeällä syrjätiellä oli hyvin jännittävä, vaikka mitään sen kummempaa ei tapahtunut. Keskustelemattakin tapauksen todistajat tiesivät, että valot

olivat täysin "outoja". Loppumatka kului hiljaisuuden vallitessa ja kuljettaja jätti kertojan nopeasti kotiin ja jatkoi kiireesti pois. Havainnoija kertoo vieläkin pulssinsa nousevan, kun hän ajattelee silloisia erikoisia valoja.

Tutkija Isto Mikkola (nro 202) suoritti puhelinhaastattelun 2.3.2020. Kysyessään, näkyikö muita taivaankappaleita, ilmoittaja ei ainakaan muista niitä näkyneen, tai sitten tämä valoilmiö vei täysin hänen huomionsa. He seurasivat auto pysähdyksissä näiden valojen liikehdintää, jotka eivät liikkuneet ryhmänä, vaan jokaisella oli oma rytminsä ja kuvionsa kulkien ylös alas edestakaisin, samalla kun vaihtelivat värejään.

Ilmoittaja käytti sanaa "pallo" kuvaamaan näiden valojen muotoa. Niiden rajat näyttivät utuisilta. Ilmoittaja ei muista, nousiko hän autosta ulos katselemaan ilmiötä tarkemmin, mutta kuljettaja ainakin pysyi paikallaan. Auton sivuikkuna oli avoinna koko ajan. Sitten auton valoja vilkuteltiin uudestaan ja pallot vastasivat jälleen täysin samalla kaavalla. Kun he lähtivät jatkamaan matkaa, valot jäivät taivaalle seikkailemaan. Ilmoittajan haastattelun ja saatujen tietojen perusteella Mikkola ei saa kohteita sopimaan ihmiskeksintöjen normikategoriaan, joten hän luokittelee ne tunnistamattomiksi valoilmiöiksi.

Karjalohja, Uusimaa, tapahtumia vuosina 1977–87 (1906)

Tähän tapaukseen sisältyy sarja ufohavaintoja. Havainnoija, 25-vuotias nainen, oli muuttanut miehensä kanssa alkuvuodesta 1977 maaseudulle. Samana syksynä he olivat ajaneet mutkaista metsätietä kotiaan kohti. Yhtäkkiä vastaan tuli valtavaa vauhtia valo. Ensimmäinen ajatus oli, että miten auto ajaa noin kovaa vastaan ja että nyt tulee kolari. Valo kuitenkin kaartoi auton edestä oikealle metsään paikassa, jossa ei ollut sivutietä.

Havaitsija teki 1980-luvulla useita havaintoja. Ensin hän oli nähnyt unessa pihansa edustalla olevien puiden yläpuolella ufon. Tämä tapahtui joulukuussa 1987. Asia muuttui kuitenkin

Kuva: Mika Leppänen

Äiti oli viemässä poikiaan koulun lähellä sijaitsevalle pelikentälle, kun matkalla heitä seurasi valopallo. Havaitsijoiden päästyä perille, koulurakennuksen yläpuolella näkyi tyypillinen ufon näköinen kohde.

pian todeksi. Oli pakkanen ja pimeä alkuilta, kun hän oli lähdössä kirkonkylälle viemään poikiaan jääkiekkoa pelaamaan. Hän huomasi jo kotinsa ikkunasta, että samojen puiden yläpuolella kuin edellisenä yönä unessa, oli nyt punainen valopallo. Kun he menivät autoon, pojatkin näkivät sen. Kohde oli edelleen punaisena hohtava pallo ja samassa paikassa puiden yläpuolella. Sitten kertoja lähti ajamaan, mutta kohta pojat takapenkillä sanoivat, että kohde lähti seuraamaan heitä ja lensi auton yläpuolelle.

Samassa auton hälytysäänet alkoivat piipata, niin kuin silloin, kun joku ovi oli jäänyt auki ja auton sisälle syttyi valot.

Nuorempi poika pelästyi, mutta kertoja rauhoitteli häntä ja keskittyi ajamiseen. Kohde seurasi heitä pelikentän parkkipaikalle asti, ja kun kertoja ja pojat nousivat autosta, he huomasivat, että se oli läheisen koulurakennuksen yläpuolella paikallaan. Nyt se oli kiekkomainen ja pyöreä ja siinä oli erivärisiä valoja ympäriinsä. Kertojan poika oli pelästynyt, tuijotti outoa kohdetta ja sanoi: "Ei ne ole pahoja, vaan ovat täällä auttamassa." Sitten alus alkoi lipua hitaasti heidän ohitseen noin 50 metrin päässä puiden yläpuolella ja siitä se kaartoi vauhdilla ylös taivaalle ja pysähtyi tähtenä sinne. Seuraavana päivänä kertoja kyseli pojilta, millainen se oli ollut. Molemmat pojat kuvailivat sen samalla tavalla kuin hän itsekin oli sen havainnut.

Ilmoittaja kertoi myös, että seuraavina vuosina oli ollut useita havaintoja ja yleensä hänen kanssaan oli eräs ystävä. Hän kertoo lukeneensa Helsingin Sanomista artikkelin ja ajatelleensa, että on kerrottava kokemuksista.

Pori, Satakunta, 15.8.2014 (1907)

Havainnoija, tuolloin 62-vuotias akateemisesti koulutettu mies, istui vaimonsa kanssa talonsa parvekkeella Porin Ruosniemessä. Kello oli noin 23.30 ja ilta pimenemässä. Tähtiä näkyi ja myös heikkoja yläpilviä. Talo oli viisi kilometriä Porin keskustasta pohjoiseen ja parveke antoi etelän suuntaan. Pihassa kasvoi mäntyjä.

Yhtäkkiä ilmoittaja havahtui siihen, että näkökentässä korkealla mäntyjen oksien takana oli tasakylkisen kolmion muodossa kolme pyöreää ja kirkasta valoa. Ne pysyivät tässä muodossa paikallaan tai olivat hyvin hitaassa liikkeessä etelästä pohjoisen suuntaan. Hän katsoi vaimonsa kanssa valoja 10–15 sekunnin ajan, kunnes lähti hakemaan kiikarit sisältä. Tähän kului noin viisi sekuntia. Palattuaan parvekkeelle vaimo kertoi, että valomuodostelma oli noussut valtavaa vauhtia korkealle ja kadonnut näkyvistä.

Ilmoittaja ei itse nähnyt valomuodostelman katoamista, mutta katoamissuunta oli heistä katsoen hieman oikealle ja pis-

teessä, jonka he pystyivät yhä osoittamaan parvekkeelta. Yksi valoista oli muita pohjoisempana. Kaksi hieman lähempänä toisiaan olevaa valoa oli etelän suunnalla ja lähempänä toisiaan kuin yksittäistä valoa pohjoissuunnassa. Valot näyttivät alaspäin. Ääntä ei kuulunut havaintojen aikana eikä valoista lähtenyt myöskään mitään säteitä. Kohteet olivat täysin pyöreitä ja värilämpötilaltaan valkoisia (ei sinertäviä eikä keltaisia). Oli kuin kolme kuvun peittämää led-valoa olisi ollut tummalla taivaalla kiinteässä konstellaatiossa. Valojen kadotessa ei myöskään kuulunut minkäänlaista ääntä. Valojen kirkkaus vastasi täysikuuta ja niiden koko suunnilleen puolikuun muodostamaa sirppiä taivaalla. Ilmoittaja tulkitsi havainnon ufoksi. Hän ei pystynyt silloin käsittämään valojen edustavan mitään muutakaan. Tunne oli juhlava. Jälkeenpäin hän oli ajatellut, että valot sopisivat kolmionmuotoisen ufon kulmiin. Mitään rakennelmaa tai esinettä valojen lisäksi ei kuitenkaan paljaalla silmällä havaittu.

Tutkija Heikki Kulju (nro 20) toteaa, että kysymyksessä näyttäisi olleen lentolaite, joka tunnetaan nimellä TR-3B. Tällä salaisella lentolaiteella on niin sanottuja ufotyyppisiä ominaisuuksia. Tietojen mukaan se pystyy eliminoimaan 90 % G-voimista, lentää äänettömästi, kykenee leijumaan paikallaan ja pystyy lentoliikkeisiin, joihin tavanomaiset lentokoneet eivät kykene. Kuvaus sopii erittäin hyvin niihin tuhansiin havaintoihin, joita on tehty kyseisestä samantapaisesta laitteesta ympäri maapallon – myös Suomessa – mutta erityisen paljon Yhdysvalloissa. Niiden alkuperänä pidetään amerikkalaista niin sanotun pimeän budjetin alaisessa salaisessa yksikössä kehitettyjä koneita.

On kuitenkin muistettava, että kolmion muotoisia ufoja on havaittu historiallisesti paljon aikaisemmin kuin oletettu yhdysvaltalainen alus olisi ollut mahdollista kehittää.

Hämeenlinna, Kanta-Häme, elo-syyskuu 2010 (1910)

Havainnoija, tapahtuma-aikaan 27-vuotias mies, asui tuolloin Hämeenlinnassa. Noin kello 16.15 hän oli tullut töistä kotiin kerrostaloon ja purkanut kauppaostokset kaappiin, keittänyt

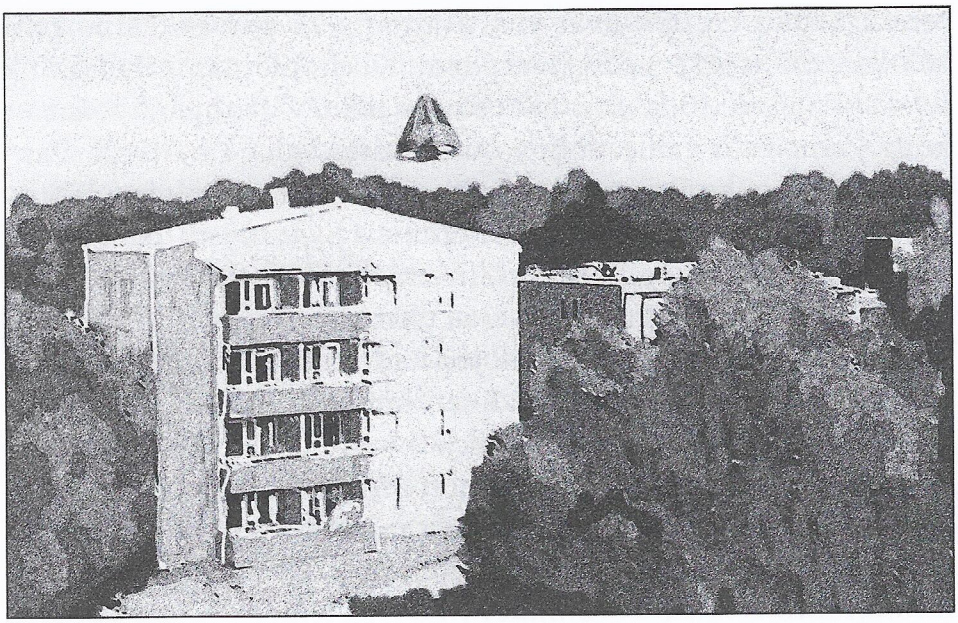

Kuva: Alexandra Sandbäck

Mies oli iltapäivällä kerrostalon parvekkeella, kun hän huomasi läheisten kerrostalojen yläpuolella lentävän kartion muotoisen kohteen. Kooltaan se oli ison pakettiauton kokoinen.

kahvin ja mennyt juomaan sitä parvekkeelle. Sää oli kirkas ja lämmin, lämpötila noin +20°C. Naapuri oli parvekkeellaan tupakalla, ja havainnoija jutteli hänen kanssaan. Sitten havainnoija lähti hakemaan toisen kupin kahvia ja samalla naapuri lähti käymään sisällä.

Kun havainnoija tuli takaisin parvekkeelle, hänen huomionsa kiinnittyi läheisten kerrostalojen yläpuolella lentävään kohteeseen. Muodoltaan kolmijalkaisen kartion alla oli neljä kappaletta liekkejä. Kooltaan kohde oli ison pakettiauton kokoinen. Kohde ei ollut kaukana, ehkä 250–300 metrin päässä. Se lensi hitaasti pohjoista tai luodetta kohti. Havainnoijaa harmittaa nyt se, että hän tuijotti sitä vain hölmistyneenä sen sijaan, että olisi napannut sisältä kameran, joka ei ollut kaukana.

Hetken kuluttua naapuri tuli takaisin parvekkeelle ja havainnoija osoitti kohteen hänelle kysyen: "Sanopa, mikä tuo on, mikä

lentää?" Naapuri ei osannut sanoa mitään tässä vaiheessa, koska kohde oli jo kauempana, ehkä lähes kilometrin päässä eikä alla olevia liekkejäkään näkynyt. Kumpikin katseli, kun se katosi horisonttiin. Havainto oli kestänyt arviolta noin kuusi minuuttia.

Tutkija Veikko Syrjänen (nro 169) arvioi tapausta. Havaitsija ilmoitti nähneensä mustanharmaan mattapintaisen "valurautapannun" värisen kartiomuotoisen ääriviivoiltaan selkeän esineen. Havaitsija asui tuolloin Hämeenlinnassa kerrostaloalueen liepeillä. Kaupungissa ei lentokenttää, varuskunta kylläkin. Kohde ei vaikuttanut aseelta eikä droonilta. Myös naapuriparvekkeen henkilö havaitsi kohteen, mutta vasta sitten, kun se oli jo kauempana. Kumpikaan havaitsijoista ei keksinyt kohteelle selitystä.

Kohdetta on vaikea asettaa tunnettuun kategoriaan (drooni, helikopteri, ilmapallo). Kuvauksen mukaan se muistutti jonkinlaista metallista kokeilulaitetta, jonka energian lähde varsinkin äänettömyyden takia on tuntematon. Maailmalla, ja joskus myös meillä, on nähty tummia tai vaaleampia auringonvaloa heijastavia metallisilta vaikuttavia tasaisella nopeudella, ja yllättävän lähellä lentäviä häkkyröitä, jotka vaikuttaisivat pikemmin joiltakin kokeellisilta teknisiltä laitteilta. Outoa näissä on ollut niiden äänettömyys ja niiden ilmassa pysymiseen vaadittavan energialähteen (ei edes liekkejä) puuttuminen. Näillä tiedoilla havainto jää selvittämättä.

Hämeenlinna, Kanta-Häme, kesä 2004 (1911)

Havainnoija, tuolloin 28-vuotias nainen ja hammashoitaja, oli kesällä 2004 keskiyön jälkeen Hämeenlinnan keskustassa ystävänsä kanssa. He pysäköivät moottoripyörän Birger Jaarlin kadun ja Kasarmikadun risteyksessä sijainneen eläintarvikeliikkeen eteen ja riisuivat kypäränsä. Tuolloin he huomasivat, että Kasarmikadun yläpuolella vanhan poliisitalon kohdalla leijui paikallaan ja äänettömästi kolme kirkasta valopalloa. Aluksi ne eivät liikkuneet, mutta hiljalleen ne rupesivat ikään kuin tanssi-

maan toistensa ympärillä. Liike oli säännönmukaista ja harkittua. Sama liikerata toistui ja nopeutui.

Samalla pallot lähtivät etenemään ja mitä kiivaammaksi niiden liike toistensa ympärillä kävi, sitä nopeammin ne etenivät kadoten lopulta taivaalle käsittämättömällä nopeudella. Kaikki oli hetkessä ohi, ja he jäivät hölmistyneinä tuijottamaan niiden perään. Tästä on nyt vuosia aikaa. Myöhemmin he olivat kinastelleet siitä, millä korkeudella pallot leijuivat. Havainnoijan mielestäni ne olivat olleet hieman 3-kerroksisen poliisitalon kattotasoa alempana, mutta ystävä väitti niiden olleen korkeammalla.

Tutkija Anssi Lindblad (nro 202) haastatteli 17.3.2020 puhelimessa havainnon tekijää. Nuo kolme valopalloa oli havainnoijan mukaan kiertäneet toisiaan samalla, kun etenivät Kasarmikadun suuntaisesti kaakkoon päin. Kohteiden liike toistensa ympäri oli havainnoijan sanojen mukaan "säännönmukaista, kaunista, sulavaa ja koordinoitua". Havainnoija arvioi pallojen olleen jalkapallon kokoisia. Hän tosin totesi etäisyyden ja koon arvioinnin olevan vaikeaa. Lisäksi hän totesi, että kohteet olivat liian pieniä miksikään avaruusaluksiksi ja että esimerkiksi ihminen ei sellaisen sisään mahtuisi. Pallot olivat kirkkaita, mutta niistä ei sirottunut ympärille valoa, joten hän pystyi hyvin näkemään niiden olleen selvästi pallon muotoisia. Havainnon lopussa kohteet ampaisivat ällistyttävällä nopeudella loivasti ylöspäin ja katosivat.

Havainnoija sanoi puhuneensa usein tapauksesta kaverinsa kanssa, joka oli myös todistanut tapausta. Havainnoija sanoi, että hänen käsityksensä tyypillisistä ufohavainnoista tai ufokertomuksista oli erilainen kuin se, mitä hän itse oli nähnyt. Hän esimerkiksi ajatteli, että yleensä ufojen kuvaillaan olevan jonkinlaisia aluksia.

Kemijärvi, Lappi, kesä 1976 (1912)

Havainnoija, tuolloin 17-vuotias opiskelija, oli tulossa silloisen poikaystävänsä kanssa tansseista kotiin keskiyön tienoilla. He eivät olleet alkoholin vaikutuksen alaisia. Kävellessään maan-

tiellä kohti kertojan kotia, hän näki viereisen talon pihapuiden yläpuolella ufoaluksen, suunnilleen noin 50 metrin etäisyydellä. Hän oli niin hämmästynyt, että ennen kuin ehti selostaa näkemäänsä poikaystävälleen, alus nousi äänettömänä ja nopeasti näkymättömiin ylös ja katosi näkyvistä. Kotiin tultaessa hän piirsi vielä aluksen mallin muistiin. Alus oli kuin se perinteinen kiekko ja sen päällä oli korkea kartio kuin noita-akan hattu. Havainto kesti vain joitakin sekunteja.

Turku, Varsinais-Suomi, syyskesä 1991 (1914)

Havainnoija oli havaintohetkellä 29-vuotias insinööri. Hän oli vaimonsa lapsuudenkodissa Turussa, ja oli katsomassa televisiota, kun vaimo huusi parvekkeelta, että tule katsomaan, täällä on jotain outoa. Mennessään parvekkeelle hän huomasi, että seitsemän kohdetta lensi Aurajoen suuntaisesti sisämaahan päin. Yhtäkkiä niistä erkani yksi, joka poikkesi joukosta ja alkoi tutkia kaupunkia lentämällä siksakkia. Katsojien onneksi se lähestyi kerrostaloa, jonka parvekkeella he olivat ja he näkivät sen hyvin selkeästi ilta-auringon valossa.

Väriltään kohde oli harmaa ja muodoltaan perinteisen lentävän lautasen kaltaisesti pyöreä. Katsojat erottivat jopa ikkunat erikseen. Muutaman siksakkikuvion jälkeen kohde jatkoi lentoa muiden perään. Vaikka tapahtumasta on paljon aikaa, havainnoija piirsi siitä kuvan, jotta muistaisi asian myöhemmin. Juuri valmistuneena insinöörinä hän huomasi, ettei lähelle tullut lautanen totellut mitään olemassa olevan fysiikan lakeja. Näkijöitä parvekkeella oli kaikkiaan kolme. Pelottavinta havainnoitsijasta ehkä oli, että he näkivät sen niin selvästi. Kertoja oli soittanut heti Turun lennonjohtoon, mutta heidän tutkassaan oudot kohteet eivät olleet näkyneet. Havainnon kesto oli ollut noin 30 sekuntia.

Lehtimäki, Etelä-Pohjanmaa, 15.9.1977 (1940)

Tässä tapauksessa on kyse ufosieppauksesta, johon sisältyy seksuaalinen erityispiirre. Tapahtuma-ajankohtana 15.9.1977 siepattu oli 19-vuotias nuorimies, joka ilmoituksen tehdessään 43 vuotta myöhemmin oli johtavassa asemassa liike-elämässä. Hän kertoi seuraavaa:

Oli pimeä syksyinen ilta, ja kello oli noin 19.20, kun havaitsija oli palaamassa Soinista kohti Seinäjokea, jossa oli hänen kotinsa. Maantietä oli juuri oltu korjaamassa ja paikka oli Soinin ja Lehtimäen välillä. Yhtäkkiä, kun hän ajoi hitaasti, hän huomasi ja ihmetteli, että mikä mahtoi näkyä hänen autonsa yläpuolella. Se eteni äänettömästi siten, että osa siitä oli näkyvissä.

Kyseessä oli valtavan suurikokoinen pitkän mallinen metallin värinen ufoalus. Sitten se otti hänet autoineen kyytiin. Aluksesta tuli esiin jonkinlainen lastaussilta ja avautunut oviaukko. Yhtäkkiä siepattu huomasi olevansa ufon sisällä. Häntä ei kuitenkaan pelottanut. Hän näki sisällä olentoja, jotka olivat tavallisen näköisiä. Heillä oli vaalea tukka ja kooltaan hänen kokoisiaan. Ympärillä oli viisi miestä ja yksi nainen.

Siepattu nostettiin autosta pois vuoteenomaiselle alustalle alasti makaamaan. Hän näki, kun olennot antoivat merkin, että nainen lähestyisi häntä. Nainen oli miehiin verrattuna erilainen, tummatukkainen, mutta normaalikokoinen. Naisella oli päällään aamutakkia muistuttava vaate, jonka nainen otti pois ollen siten täysin alastomana. Sen jälkeen miehet käskivät naisen istua hajareisin havainnoijan päälle kasvot vastakkain siepatun kanssa. Tämän jälkeen hänet lamaannutettiin. Muita kokeita ei hänelle tehty. Hän ei tuntenut mitään kipua tai kokenut olleensa vastenmielisen toimenpiteen kohteena. Hän heräsi, kun häntä sijoitettiin takaisin autoonsa, jonka jälkeen hän jatkoi matkaansa kohti Seinäjokea.

Siepatun kertomus jatkui seuraavasti: Aluksessa oli jonkinlainen "huolto-osa", jossa hän oli tapahtumien aikana. Siellä oli monitoreja, mittareita ja paljon erilaisia laitteita. ympäriinsä.

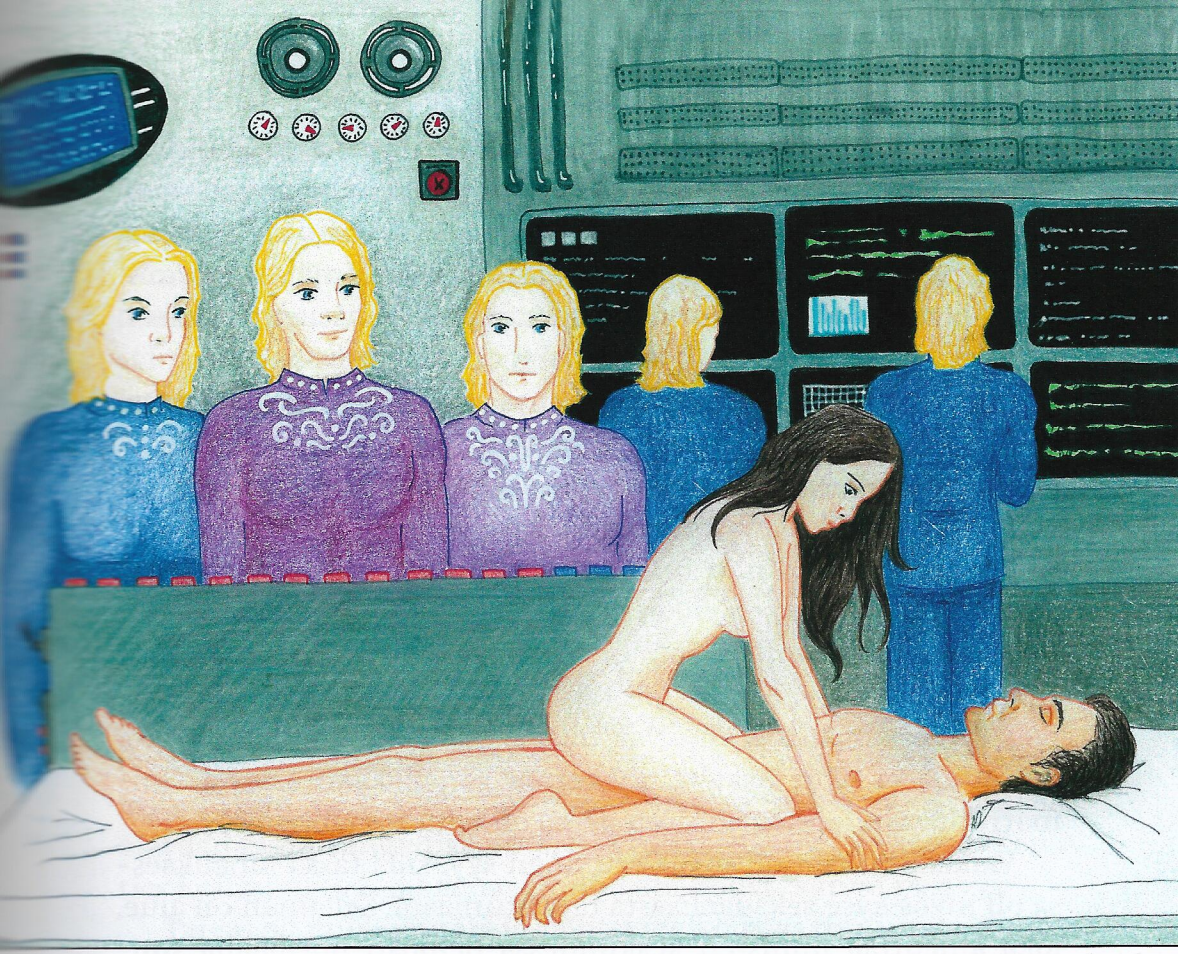

Mies ajoi autolla vuonna 1977 kohti Seinäjokea, kun hän joutui siepatuksi, ja kohtasi ufon sisällä tavallisen ihmisen näköisiä olentoja.

Olennot ("henkilöt") olivat ystävällisiä hänelle. Heillä kaikilla oli kirkkaat siniset silmät. Siepattu ei ollut kertonut tapauksesta kenellekään, ennen kuin ilmoitti sen ufohavaintotietokantaan. Hän vakuutti, että kaikki oli ollut todellista.

Lopuksi olennot laskivat hänet maantielle, jonka jälkeen alus liikkui äänettömästi ja nopeasti pois. Siepattu kertoo arvelevansa, että olennoilla oli jokin kokeilu, jonka tarkoituksena oli saada ihmissukua niiden omalle planeetalle. Aluksella oli kirkkaat valot ja alus itsessään vaikutti melko suurelta. Olennot olivat telepaattisesti yhteydessä ja antoivat käsimerkkejä. Hän kuitenkin vakuutti kuulleensa selvällä äänellä, että "otetaan spermanäyte", ikään kuin olisi puhuttu suomen kielellä.

Tapahtumasarjan alusta siepattu kertoo, että alus tuli todella yllättäen takaa hänen autonsa yläpuolelle, jolloin hän puolestaan hiljensi vauhtia. Tällöin hän tiesi jotain erikoista tapahtuvan, mutta pelkoa hän ei tuntenut. Siepattu kertoo tämän kokemuksen lisänneen kiinnostusta ufoihin ja ajattelevansa, että niillä on jokin tarkoitus Maan asukkaita kohtaan – kenties pelastaa planeetta vielä joskus. Hän arvioi olleensa ehkä noin tunnin aluksen sisällä. Muita aluksen sisätiloja hän ei saanut kokea tai nähdä. Alus oli soikean muotoinen, pitkä ja isokokoinen. Pohjassa oli ikään kuin luukkuja ja antenneja.

Tutkija Heikki Kulju (nro 20) keskusteli ilmoittajan kanssa noin 45 minuuttia sen jälkeen, kun siepattu ilmoitti tapauksesta hänelle puhelimitse. Tämä oli siis hänen ensimmäinen lausuntonsa yli 40 vuotta sitten tapahtuneesta sieppauksesta. Tapauksen erikoisuus ja ainutlaatuisuus oli ollut syynä siihen, että ilmoittaja ei ollut uskaltanut kertoa kenellekään asiasta. Ymmärrettävästi leimautumisen pelko oli ollut todellinen syy.

Vaikenemiseen oli myös erityinen syy, sillä tässä tapauksessa oli myös kyse seksuaalisesta tapahtumasta. Sellainen on alue, joka aiheuttaa ihmisten keskuudessa helposti normaalia suurempaa skeptisyyttä tai vähättelyä. Pitkän keskustelun aikana ei ilmennyt mitään viitettä, että tapaus olisi pilailua, tai jonkinasteista satuilua. Tapauksessa oli elementtejä, joita olisi ollut hyvin vaikea keksiä tai tietää, ellei olisi hyvin laajoja tietoja sieppauksista.

Tämän sieppaustapauksen suorittajissa on merkittävää se, että kysymyksessä lienee ollut niin sanottu Nordic-ryhmä, joka on hyvin ihmisen näköinen ulkosivilisaatiorotu. Näitä tapauksia ei ole läheskään yhtä paljon kuin niin sanotun harmaan rodun suorittamia sieppauksia. Harmaita pidetään eräänlaisina robotteina, biologisina entiteetteinä, mutta tämän ihmisennäköisen ryhmän sieppaukset ovat harvinaisia.

Erona harmaiden suorittamiin sieppauksiin on myös se, että mahdolliset lääketieteelliset tutkimukset tehtiin tässä tapauksessa siten, ettei niistä jäänyt muistikuvia. Tunteettomilta

vaikuttavien harmaiden rotu ei toimi tällä tavalla. Heidän tutkimuksensa ja kokeensa tiedetään olleen usein siepatuille epämukavia tai jopa kivuliaita. Tässä tapauksessa siepatulle ei jäänyt tämänkaltaista mielikuvaa. Koko sieppaus oli ollut poikkeuksellisesti kokemus, joka ei ollut aiheuttanut minkään tasoista stressiä tai epämiellyttäviä jälkitiloja. Havainnoija kuvasi sieppaajia ystävällisiksi.

Kauhajoki, Etelä-Pohjanmaa, elo-syyskuu 1992 (1950)

Havainnon tekijä oli tapahtuma-aikaan 56-vuotias mies. Oli loppukesän ilta noin kello 21, kun hän tunsi kummallista pakonomaista tarvetta mennä ulos. Käteensä hän oli ottanut edellisenä päivänä ostamansa akkutaskulampun, joka oli, paitsi kallis, myös todella kirkas. Mennessään ulos hän huomasi ja kuuli, miten talon iso susikoira oli tunkenut itsensä ladon alapuolella olevaan matalaan tyhjään tilaan ja ulisi siellä todella kovaa. Kenties koiran ulinan takia havainnoijalta nousi "karvat pystyyn".

Taivas oli puolihämärä ja vallitsi melko kova tuuli, joka liikutti harmaita pilviä hänestä katsoen oikealta vasemmalle. Silloin hän huomasi pilvien joukossa tai niiden välissä melkein mustan säännöllisen muotoisen pilven, joka oli kooltaan 20–40 metriä ja joka käyttäytyi todella kummallisesti. Se liikkui äänettömästi vasten tuulta ja pilvien etenemissuuntaa. Havainnoija ihan uteliaisuuttaan osoitti sitä lamppunsa voimakkaalla valolla. "Pilvi" oli arviolta noin 200 metrin etäisyydellä sillä hetkellä ja korkeus oli suunnilleen saman verran.

Kun lampun valokiila osui pilveen ja havainnoija liikutti valokiilaa noin 50 metriä siitä oikealle, pilvestä tuikahti kirkas valokiila, joka hetken ikään kuin etsi lampun valokiilaa ja löysikin sen. Sitten kohteen valokiila laskeutui alaspäin havainnoijan valokiilaa seuraten. Kun kohteen lähettämä valokiila oli noin puolivälissä havaitsijan valokiilaa, lamppu sammui saman tien. Vaikka havainnoija kuinka koetti napsutella lampun virta-

Kuva: Mika Leppänen

Mies oli illalla ulkona, kun hän huomasi taivaalla liikkuvan melkein mustan pilven, jonka kooksi arvioi 20–40 metriä. Havaitsija osoitti pilveä kirkkaalla taskulampun valokeilalla, jolloin "pilvi" vastasi lähettämällä oman valokeilansa.

kytkintä, ei lamppu enää toiminut. Kohde liikkui vasemmalle ja katosi sinne. Havainto kesti arviolta noin viisi minuuttia.

Koko tämän "valoleikin" ajan susikoira piti kovaa ulinaa eikä tullut piilopaikastaan esiin kuin vasta seuraavan päivän iltana. Seuraavana aamuna kertoja meni samaan liikkeeseen, josta oli lampun ostanut ja halusi vaihtaa sen, koska se oli mennyt rikki. Myyjä haki korjaajan, joka avasi lampun ja sanoi, että "olet peijakas ladannut tätä voimavirralla, koska akku on täysin sulanut mössöksi". Kertoja koetti väittää vastaan, mutta ei kuitenkaan aikonut sanoa syyllisen olleen taivaalla pilvessä piilotellut ufo.

Alahärmä (nykyisin Kauhava), kesä 1973 (1951)

Tässä tapauskertomuksessa lienee kyse abduktioyrityksestä. Kertoja on alkuperäisen tapauksen kokeneen miehen (tuolloin 66-vuotias) poika, joka oli tullut Helsingistä käymään kotitilallaan Alahärmässä. Hänen palattuaan takaisin Helsinkiin, parin päivän kuluttua hänen isänsä soitti myöhään illalla ja kysyi: *"Koska tuut tänne käymään?"* Kertoja totesi, että muutaman viikon päästä. Siihen hänen isänsä sanoi, että *"tuu aikaisemmin"*. Kertoja vuorostaan ehdotti, että sopisiko viikon päästä. Siihen

Kuva: Petra Hietalahti

Mies oli illalla peltotöissä, kun häntä otti takaapäin kiinni lujalla otteella metrin pituinen metallinvärinen otus.

isä tokaisi, että *"tuukko huomenna"*? Kertoja sanoi tulevansa ja sanoi olevansa siellä aamulla kello kuusi.

Kertoja saapui syntymäkotinsa pihalle, jossa äiti oli vastassa. Hän sanoi, että isäsi on tuolla pellolla, mene sinne ja niin kertoja tekikin. Hän huomasi heti, että isän kasvot oli naarmuuntunut melko pahasti, toinen silmä oli melkein ummessa ja tukka hapsotti sikin sokin. Isällä ei ollut myöskään tekohampaita eikä silmälaseja. Niin isä alkoi kertoa edellisen päivän tapahtumia (Etelä-Pohjanmaan murre on muunnettu seuraavassa kirjakielelle).

> "Eilen illalla yhdeksän paikkeilla tulin tänne pellolle. Näin, miten tuolta meijerin ja Voltin suunnalta, joen yläpuolella lähestyi puiden latvoja melkein hipoen kummallinen jättiputki, joka oli hopeanvärinen ja jumalattoman pitkä ja paksu. Se pysähtyi juuri meidän maitolaiturimme kohdalle, ja siitä putkesta lähti purkautumaan eri suuntaan kymmenkunta loistavaa, punaista ja pitkulaista palloa. Yksi niistä lähti naa-

purin tupaa kohden oikealle ja katosi sinnepäin. Yhtäkkiä tunsin, miten minua otettiin takaapäin lujalla otteella kiinni ja ruvettiin retuuttamaan jokirantaa kohti. Ja kun käännyin, niin takanani oli metrin korkuinen metallivärinen otus, joka piti minusta kiinni.

Rupesin tappelemaan vastaan. Sillä otuksella oli jumalattomat voimat enkä muista, miten kauan me siinä tapeltiin, mutta sen aikana minulta putosivat kummatkin tekohampaat sekä rillit päästä. Kun sain päätäni vähän ylemmäksi, niin minua aika lähellä oli kuin iso saunapadan kansi. Se sykki kummasti ja samalla se pyöri hitaasti paikallaan. Voin melkein vannoa, että jossakin vaiheessa me leijuimme noin puolen metrin korkeudella maasta, ja juuri sen aikana ne tekohampaanikin putosivat. Jossakin vaiheessa se otus hellitti otteensa ja katosi viistoon ylöspäin. Samalla se saunapadan kansikin häipyi jonnekin. Se laite oli ryssän joku lentokone ja ne meinasivat ottaa minut vangiksi, mutta panin vastaan niin kuin sodankin aikana."

Kertoja huomasi, että alueella, jossa taistelu oli tapahtunut, maa oli todella myllerretty ainakin 20 metrin alueelta. Isä ja poika sitten yhdessä etsivät ja löysivät tekohampaat ja silmälasit. Silmälaseista oli toinen sanka katkennut. Isä ei millään uskonut, kun poika kertoi, että se putkilo, padankansi sekä punaiset pallot olivat ufoja. Isä vaan totesi, että ryssän koneita ne olivat.

Kertoja lisäsi vielä, että melkein joka kevät juuri siinä kohdassa, jossa taistelu käytiin, ei ruoho eikä vilja kunnolla kasva, vaikka tapahtuneesta on aikaa jo lähes 50 vuotta.

Orivesi, Pirkanmaa, kesä 1965 (1952)

Kyseessä on lähikontakti kolmeen humanoidiin. Havainnoija ja kertoja oli noin 12-vuotias tyttö, joka heräsi aamuyöllä kirkkaaseen, ikkunasta tulvivaan valoon. Hän ajatteli, että on jo aamu. Niinpä hän lähti ulos kohti ulkokäymälää, joka oli navetan päässä. Pihalla seisoi kolme pitkää ja hoikkaa miestä, jotka olivat pukeutuneet kireisiin mustiin moottoripyörähaalareilta näyttäviin asuihin.

Kertoja ajatteli, että ulkonäön perusteella ne ovat ulkomaalai-

sia, ja varmasti eksyneet. Hän pohti, että mitä osaa heille neuvoa, kun ei oikein ole kielitaitoa. Yksi miehistä tuli lähelle ja katsoi vain silmiin ja kertoja jotenkin ymmärsi, että ei tarvitse puhua mitään, vaan he tietävät, mitä kertoja ajatteli. Kertoja koki, että vieraita olentoja hiukan huvitti koko tilanne. Sitten kertoja huomasi noin kymmenen metrin päässä kirkkaan ja ihan pyöreän valopallon, jonka halkaisija oli noin kolme metriä. Olennot olivat ilmeisesti sillä liikkeellä.

Tapahtuman kesto oli arviolta 15–20 minuuttia. Aamulla kertoja kertoi mummolleen tapauksesta, mutta tämä ei häntä uskonut, eikä hän siitä sitten enempää puhunut, kunnes naapurin isäntä tuli käymään ja kertoi, että aamulla, kun hän oli menossa navetalle, niin heidän pihansa yli lensi matalalla ihmeellinen valopallo kertojan kotiin päin. Silloin kertoja tiesi, että totta se oli ollut, vaikkei mummo uskonutkaan häntä. Siihen aikaan ei vielä tiedetty ufoista eikä ajatustensiirrosta ja vastaavista asioista. Ei ollut televisioitakaan.

Tutkija nro 166 on keskustellut havaitsijan kanssa puhelimessa muutaman kerran kesäkuun 2020 aikana. Tällöin saatiin lisätietoa ja täsmennyksiä tapauksesta. Oli kesä, ja vuosi oli luultavasti 1965. Yksi olennoista seisoi havaitsijaa lähimpänä, vain muutaman metrin päässä, ehkä maksimissaan noin viiden metrin päässä. Muut seisoivat taaempana. Olennot eivät liikkuneet paikaltaan. Olentojen seurassa havaitsijalle välittyi suoraan mieleen tieto, ettei hänen tarvitse pelätä, eikä tarvitse käyttää mitään kieltä.

Valopallo oli tasaisen kirkas ja väritön, eikä siitä erottanut yksityiskohtia. Valopallo oli laskeutuneena maahan noin 100 metrin päässä talosta. Kyseisellä paikalla ei myöhemmin havaittu mitään erityistä. Havaitsija ei asu enää samalla paikkakunnalla. Havaintoilmoituksessa valopallosta mainitaan yhdessä kohdassa, että se oli kymmenen metrin päässä.

Tutkija kysyi tästä havaitsijalta, ja hän sanoi, että valopallon etäisyyttä oli todella vaikea arvioida. Hän oli nyt kuitenkin pihassaan mitannut, mikä se välimatka silloin olisi saattanut olla,

ja oli tullut siihen tulokseen, että se on ollut vähintään noin 20 metriä. Havaitsijalle ei ole jäänyt muistikuvaa siitä, miten tilanne olentojen seurassa päättyi tai miten valopallo poistui.

Muuruvesi, Pohjois-Savo, tammikuu 2013 (1966)

Havainnon tekijä oli tuolloin 28-vuotias mies. Hän oli vanhempiensa luona kylässä vaimonsa ja koiransa kanssa. Illalla kello 20 aikaan hän lähti ulos koiran kanssa. Koira pysähtyi 50 metrin päästä talosta eikä suostunut enää menemään eteenpäin, sillä läheisen järven yllä näkyi pallomainen hitaasti liikkuva kohde. Se vilkkui moniväristä valoa, vauhti oli tasainen ja kohde lipui puiden lomaan ja kohta taas tuli sieltä näkyviin koko ajan vilkuttaen keltaista, vihreää ja punaista valoa. Kohde kiersi järveä, ja hävisi lopulta metsän taakse. Kohde saattoi olla 10–15 metriä leveä ja pallon muotoinen. Kohde oli täysin äänetön ja erottui selvästi tähtitaivasta vasten. Havainto kesti noin viisi minuuttia.

Tutkija Veikko Syrjänen (nro 169) suoritti tapauksesta puhelinhaastattelun. Havaitsija kertoi, että havaintopaikka oli maaseutumainen peltoineen ja metsineen. Alueella on myös järvi, pari maatilaa ja pari mökkitonttia. Seutu on hiljainen eikä havaintohetkellä näkynyt ihmisiä. Esinettä ei siis tiettävästi ollut muita havainnoimassa. Esine oli iso pallo, joka lensi äänettömänä puiden latvojen alapuolella ja välillä yläpuolella. Havaintoaikaa oli reilusti. Alueella ei tiettävästi ole mitään erikoisia piirteitä, kuten voimajohtoja, joten ilmiön esiintymiselle, kun jättää pois droonin vaihtoehtona, ei löydy erityistä selitystä. Koiran reaktio oli tässä yhteydessä mielenkiintoinen, koska ei suostunut menemään eteenpäin, vaikka ei havaitsijan mukaan toisaalta myöskään katsonut esineeseen päin. Vastaavanlaisista äänettömästi ja matalalla lentävistä palloista ilmoitetaan Suomessa silloin tällöin.

Mielenkiintoista tässä on havainnon yhteys koiraan, vaikka koira ei suoranaisesti katsonut ilmiön suuntaan. Koirilla on kuitenkin muita aisteja, kuten erinomainen haju- ja kuuloais-

ti, joilla havainnoida ympäristöä. Kun esine hävisi, koira suostui menemään eteenpäin. Havaitsijan mukaan koira ei yleensä reagoi tällä tavalla. Koska ilmiölle ei näyttäisi olevan mitään loogista perustetta, voi kysyä, oliko havainto tarkoitettu juuri kyseiselle havaitsijalle ja samalla koira ikään kuin yhteistyössä vahvisti havainnon. Tällainen selitys ei tietenkään ole luonnonmukainen selitys, mutta koska tällaisia ikään kuin suunnattuja havaintoja on esiintynyt kautta aikojen, ei tällaista selitystä voi jättää pois laskuista.

Espoo, Uusimaa, tammi-helmikuu 1965 (1972)

Havainnon tekijä oli tapahtuma-ajankohtana vasta 5-vuotias poika, mutta myöhemmin ja ilmoitusta tehdessään ammattilentäjä. Hän oli ollut laskemassa pulkkamäkeä hyvän ystävänsä kanssa, ja oli tullut aika lähteä kotiin, koska ilta oli pimentynyt jo aikaa sitten. Ystävä asui päinvastaisessa suunnassa, mäen toisella puolella, joten hän ei nähnyt tapausta.

Kuljettuaan hetken aikaa kotia kohti, pojalle tuli sellainen olo, että joku seuraa tai katselee häntä. Samaan aikaan hän havaitsi oikealla puolellaan kirkkaana hehkuvan pallon. Se kulki noin 30 metrin korkeudessa, samalla nopeudella ja samaan suuntaan. Kun hän pysähtyi, myös kohde pysähtyi ja näytti tulevan alemmas ja häntä kohti. Kun hän jatkoi matkaa kävellen, kohde liikkui taas samaan suuntaan ja samalla nopeudella. Jälleen pysähdyttyään sama toistui, kohde näytti liikkuvan kohti ja tulevan samalla alemmaksi. Sama toistui vielä kerran ja kohde teki samat liikkeet.

Tässä vaiheessa outo kokemus tuntui yhtä aikaa jännittävältä ja pikkuisen pelottavalta. Poika ei ollut koskaan ennen nähnyt vastaavaa, joten hän juoksi loppumatkan pulkkaa vetäen kotiin. Kotiin päästyään hän juoksi suoraan keittiöön, josta oli ikkunanäkymä suoraan samaan suuntaan, jossa kohde oli näkynyt. Pojan lisäksi keittiössä olivat pojan äiti ja naapurin rouva pöydän ääressä istumassa. Poika veti verhot auki ja huusi näille naisille,

että *"katsokaa ulos, mikä ihme tuolla menee"*? Myös naiset näkivät puiden yllä hiljalleen lipuvan valopallon ja totesivat yhteen ääneen että *"kyllä siellä jotain on"*. Mutta hekään eivät pystyneet sanomaan, mikä oli kyseessä.

Seinäjoki, Etelä-Pohjanmaa, heinäkuu 2010 (1975)

Havainnon tekijä oli tuolloin 57-vuotias naisopettaja. Hän oli sisarensa kanssa Seinäjoen Tangomarkkinoilla. He istuivat ison teltan ulkopuolella penkillä, koska oli vielä melko varhaista eikä telttaa ollut vielä avattu. Teltta ei ollut varsinaisella tapahtumapaikalla, vaan keskikaupungin torilla. Oli lämmin heinäkuinen aamu, taivas oli sininen, muutamia kumpupilviä oli siellä täällä.

Yhtäkkiä havainnontekijä huomasi korkealla taivaalla hopeanvärisen suuren lieriön, joka pysytteli paikoillaan jonkin aikaa, ehkä minuutin parin ajan. Lieriö oli kuin tynnyri, siitä näkyi vain noin puolet, sillä toinen puoli oli valkoisen kumpupilven

Kuva: Lasse Ahonen

Havainnon tekijä istui penkillä sisarensa kanssa, kun hän havaitsi korkealla taivaalla hopeanvärisen suuren lieriön.

peitossa. Kertoja osoitti merkillistä hopeista tynnyriä sisarelleen, joka ei sitä kuitenkaan jostakin syystä nähnyt. Yhtäkkiä esine pyörähti ympäri, ei mitenkään nopeasti, ja sitten se ampaisi kuin valonnopeudella viistosti ylös ja katosi taivaan sineen.

Seuraavana päivänä havainnontekijä etsi eri lehdistä havaintoja tapahtuneesta, mutta missään ei mainittu mitään. Hän ajatteli, että ei voinut millään olla ainoa ihminen, joka tämän suuren hopealieriön näki, sillä Seinäjoki oli Tangomarkkinoiden aikaan tupaten täynnä väkeä.

Tie välillä Savonlinna-Juva, Etelä-Savo, 30.5.2010 (1983)

Havainnon tekijä oli 58-vuotias akateemisen tutkinnon suorittanut mies. Tapahtumat sijoittuvat lähelle Savonlinnaa. Havaitsija oli tulossa autolla kokouksesta ja menossa kohti Juvaa noin kello 16. Ajaessaan hän ihaili kaunista päivää ja katsoi aurinkoa, joka oli kääntymässä länteen. Siinä katsellessaan hän huomasi yhtäkkiä, että korkealla taivaalla etelän suunnassa näkyi keltainen "toinen aurinko". Se tuli koko ajan alemmaksi aivan kuin kohti hänen autoaan. Edessä parin sadan metrin päässä meni kaksi autoa.

Ufo lähestyi hirvittävällä nopeudella aivan puiden yläpuolelle. Havaitsijaa ihmetytti, että alus tuli niinkin alas, aivan kuin se olisi halunnut näyttäytyä. Se vaikutti siinä vaiheessa melko kookkaalta tummalta alukselta. Sitä oli vaikeaa katsoa, koska se kiilsi kirkkaasti, mutta siitä huolimatta se vaikutti tummalta. Aluksesta irtosi pienempi alus, joka oli patruunan muotoinen ja väriltään ruosteenkeltainen. Pienemmästä aluksesta pöllähti aina välillä jotain vaaleaa ainetta. Se kulki eteenpäin hiljaa ja havainnoija mietti, onko tämä jotain pilaa, sillä aivan kuin sieltä sisältä seurattaisiin häntä.

Havainnoija soitti kännykällä lähisukulaiselleen. Keskustelukumppani ilmoitti, että älä avaa ikkunoita äläkä pysähdy. Havainnoija ajoi hitaasti, ja katsoi taivaalla lähestyvää alusta. Se

Kuva: Alexandra Sandbäck

Mies ajoi autoa, kun yhtäkkiä taivaalle ilmestyi tumma, lautasmainen alus, josta erkaantui pienempi sikarin mallinen alus.

lensi todella hitaasti ja äänettömänä puiden yläpuolella. Kyseessä oli tumma alus tummine pienine ikkunoineen. Havainnoija näki sen selvästi. Alus seurasi autoja jonkin aikaa. Sitten se kiristi vauhtia ja heitti mäen päälle ehtineiden autojen päälle kauniit eriväriset säteet. Sitten alus hävisi suurella nopeudella kohti pohjoista, ja kauemmaksi tien suunnasta. Havainto oli kestänyt arviolta pari kolme minuuttia. Näky oli ollut uskomaton. Kylmät väreet menivät pitkin havainnoijan selkää ja häntä pelotti hieman. Hän pysähtyi ABC:llä, ja siellä oli paikalla hänen edellään ajaneiden autojen ihmiset. Hekin näyttivät pelästyneiltä. Havainnoija ei voinut työpaikalla puhua kenellekään, mitä oli kokenut, sillä hän arveli, ettei kukaan sitä usko.

Tämän jälkeen mies oli alkanut seurata avaruustiedettä selvittääkseen, onko todella niin, että avaruudessa on asuttuja planeettoja. Samalla häneltä katosi usko Jumalaan ja kristillisen kirkon sanomaan. Vaikka pelko oli ensimmäinen kokemus, sen jälkeen heräsi myös kiinnostus siihen, mitä nämä vierailijat halusivat. He eivät tehneet hänelle mitään pahaa, mutta jotenkin heidän uteliaisuutensa oli suurta. Vaikutti siltä, kuin aluksesta

olisi katsottu suoraan autoon. Havainnoija oli miettinyt autossa, että saiko hän säteilyä heistä ja vievätkö he hänet yläilmoihin. Havainnoijan mielestä tämä tapaus oli toinen ihme hänen lastensa syntymien jälkeen. Havainnoija kertoi vielä, että toivottavasti avaruusolennot eivät ole väkivaltaisia tulevaisuudessa, vaan tekevät yhteistyötä ja kehittävät tätäkin planeettaa.

Tutkija Veikko Syrjänen (nro 169) teki puhelinhaastattelun. Havaitsija kertoi, että taivas ikään kuin aukeni, ja aukosta ilmestyi tumma lautasmainen alus, josta erkaantui pienempi sikarin mallinen alus. Isompi oli kooltaan noin 30 metriä ja lensi vähän kauempana auton yläpuolella. Isommasta aluksesta erkani pienempi sikarin mallinen, pituudeltaan 5–6 metrinen alus, joka lähestyi muutaman kymmenen metrin päähän havaitsijan ajamasta autosta. Isompi alus loittoni pienemmän aluksen pysytellessä auton vieressä ja kulki auton nopeutta, kunnes kiihdytti vauhtiaan kovalla nopeudella ja katosi.

Havaitsija luuli aluksi esineitä sotilaskoneiksi. Niissä ei kuitenkaan ollut siipiä, ääntä ei kuulunut, ja ne kiihdyttivät poistuessaan vauhtiaan nopeammin kuin lentokone. Havaitsijan auton edellä ajoi kaksi muuta autoa. Kaikki kolme autoa pysähtyivät seuraavalla ABC-asemalla, jolloin joitakin kommentteja vaihdettiin, vaikka muutoin ei paljon puhuttu. Toisen auton rouva totesi, ettei "tällaista ole ikänä nähnyt" ja hän vapisi miehen pysytellessä hiljaa.

Merkittävää havainnossa on, että se tapahtui keskellä kirkasta päivää ja havaittiin jopa kaksi alusta, isompi lautasmainen, josta erkani pienempi sikarin mallinen, joka tuli auton lähettyville. Myös parista muusta autosta havaittiin alukset. Erityisen merkittävä oli havainto "taivaan aukeamisesta" aukoksi epämääräisine "ryppyisine" reunoineen. Aukon sisus oli kuin musta taivas. Tällaisen "portaalin" aukeamisen havainto on harvinainen ainakin Suomessa, mutta myös maailmanlaajuisesti, joskin näitä havaintoja on alkanut jonkin verran tulla. Tapauksen ominaisuuksia perusteella voidaan puhua uudesta, tässä tapauksessa myös monivaiheisesta havaintotyypistä.

Havaintoja viime vuosilta

Kokkola, Lohtaja, Keski-Pohjanmaa 23.9.2016 (1878)

Ilmoittaja oli tapahtuma-aikaan ammatiltaan ahtaaja, ja havaintoajankohtana 18-vuotias. Havaintoajankohta oli illalla 23.9.2016 kello 21–22. Ilmoittajan mukaan oli sellainen ilta, että hän lähti tutulle alueelle ajelemaan kaverinsa kanssa. Jonkun aikaa ajeltuaan he pysähtyivät pienen hiekkatien päähän ja kaveri astui autosta ulos mennäkseen tupakalle. Yhtäkkiä keskelle metsää syttyi todella kirkas valkoinen valo, joka liikkui hitaasti vasemmalle. Valo oli valtavan kokoinen, ehkä 5–6 metriä leveä. Kaveri palasi nopeasti autoon ja he jäivät tuijottamaan valoilmiötä.

Ehkä noin minuutti valon syttymisestä tämä valo lähti hitaasti nousemaan puunlatvojen yläpuolelle. Valon noustessa puiden yläpuolelle he huomasivat, että kyse ei ollutkaan vain yhdestä valosta, vaan itse alus hehkui vähän niin kuin kirkas metalli, johon osoitetaan valolla. Aluksen yläpuolella oli monta valonlähdettä, vähän niin kuin antennit, joiden päässä oli kirkkaat valot. Alus lähti hitaasti loittonemaan poispäin ja lopulta valo sammui ja kohde katosi näkyvistä.

Havainto oli kestänyt arvion mukaan muutaman minuutin. Havaitsijat kävivät seuraavana aamuna samalla paikalla. Alue missä valo oli ollut, paljastui metsän keskellä olevaksi ehkä 10x10 metriä alaltaan olevaksi puuttomaksi aukioksi, johon joskus sodan aikaan oli pudotettu pommi. Neuvostoliittolaiset pommikoneet olivat pudottaneet pommin, kun ne tiettävästi yrittivät etsiä Kokkolan Ykspihlajan asevarastoa. Alue sijaitsee Kokkolasta noin 30 kilometriä pohjoiseen, Lohtajan Ala-Viirteellä.

Lahti, Päijät-Häme, 31.12.2017 (1815)

Tämä noin 15 minuuttia kestänyt havainto tapahtui vuosien 2017 ja 2018 välisenä uudenvuoden yönä noin kello 20. Havain-

non tekijä, 27-vuotias sähköasentaja, oli Lahdessa eräällä isolla sillalla katsomassa kaupungin järjestämää ilotulitusta tyttöystävänsä kanssa. Jossain vaiheessa hänen katseensa kiinnittyi punaiseen palloon, joka oli erittäin korkealla kaupungintalon yllä. Aluksi hän ajatteli, että se on valokuvaukseen tarkoitettu drooni, koska se näytti melko isolta punaiselta pallolta ja pysyi paikallaan ilmassa.

Kun hän katseli sitä, niin punainen valo alkoi sykkiä ikään kuin syvemmäksi ja haaleammaksi. Myös pallon koko muuttui isommaksi ja se alkoi laskeutua. Tällöin hän sanoi tästä tyttöystävälleen, ja he katsoivat sitä molemmat. Yhtäkkiä sekunnin murto-osassa kohde otti hyvin nopean vauhdin ja harppasi erittäin korkealle ja teki siellä ympyrää hetken aikaa, kunnes se himmeni pois. Havainnoija jäi kuitenkin haltioissaan katselemaan, jos kohde vaikka tulisi takaisin. Ja niinhän se tulikin, "kaverin" kanssa ja nyt näkyi kaksi sykkivää isoa punaista palloa kaupungintalon yllä. Molemmat havainnoitsijat olivat varmoja, että kyseessä oli ufo, ei esimerkiksi raketti tai drooni.

Havainnoija yritti saada muitakin sillalla olleita ihmisiä katsomaan, mutta tapahtuma ei kiinnostanut ketään. Nuoripari seurasi tapahtumaa noin kymmenen minuuttia. Tänä aikana kohteet poukkoilivat kaupungin yllä, ja tekivät liian mahdottomia käännöksiä ollakseen drooneja tai lentokoneita. Kaikki huipentui siihen, että valot yhdistyivät ja himmenivät ja sitten taas kirkastuivat erittäin kirkkaaksi. Kohde väläytti itseään niin, että koko taivas ja horisontti välähtivät erittäin kirkkaan punaisena, kunnes pallo lähti pohjoista kohti erittäin suurella nopeudella ja katosi horisonttiin puiden taakse. Havainnoija kertoo, että vaikka tästä tapahtumasta on jo aikaa, niin se oli paras ufokokemus, mitä hänelle on tapahtunut. Sen vuoksi se oli pakko jakaa.

Helsinki, Kuninkaantammi, 3.3.2019 (1792)

Havainnon tekijä, 41-vuotias nainen, kirjoitti työpöytänsä ääressä noin kello 11.40 ja sattui nostamaan katseensa ulos ikku-

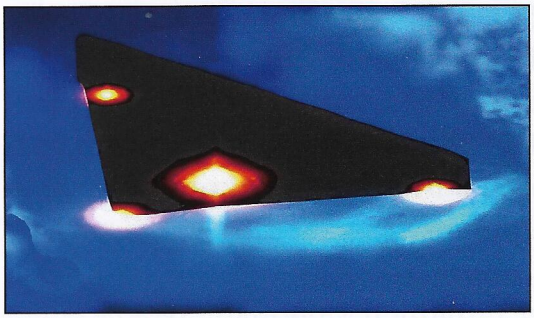

Kolmionmuotoisia lentäviä kohteita on havaittu eri puolilla maailmaa yli 30 vuoden ajan.

nasta kohti taivasta. Hän huomasi keskellä taivasta loistavan pallon, ja ihmetteli hetken, koska se pysyi paikoillaan ja välillä hävisi näkyvistä. Hän otti kiikarit, koska halusi tarkistaa, ettei kyseessä olisi lintu, säähavaintopallo tai mahdollisesti drooni.

Kohdetta oli vaikea saada kiikarien näkökenttään, mistä syystä havaitsija päätteli kohteen olevan hyvin kaukana. Vihdoin nainen löysi kohteen ja nähtyään sen tajusi heti, että kyseessä ei ole lintu tai drooni. Kohde näytti pallolta, joka heijasti auringonvaloa kiiltävän metallipinnan vuoksi. Lisäksi vaikutti siltä, kuin kohde olisi pyörinyt, koska yhtäkkiä tuo pallo olikin musta ja muoto oli lähempänä kolmiota kuin palloa. Ilman kiikareita vaikutti siltä, että kohde olisi hävinnyt. Tästä havaitsija päätteli, ettei se hävinnyt näkökentästä kertaakaan. Pyörivä liike aiheutti sen, että välillä sitä ei paljaalla silmällä näkynyt, koska se oli kääntynyt havaitsijaan nähden niin päin, ettei siitä heijastunut valoa.

Havaitsija nousi seisomaan ja siirtyi lähemmäksi ikkunaa, jotta saisi ikkunan karmista tukea käsiin vakauden lisäämiseksi katseluun. Hänen siirtyessään ikkunalle kohde hävisi muutamaksi minuutiksi. Sillä aikaa se oli siirtynyt eri kohtaan. Havaitsija löysi sen kuitenkin uudelleen kiikareilla ja nyt hänen hämmästyksekseen pallo olikin muuttunut kahdeksi päällekkäin olevaksi metalliseksi palloksi. Kohde jatkoi pyörimistään ja sen musta puoli näytti samanlaiselta muodolta kuin aiemminkin: hieman kolmiomainen, jopa ehkä hieman käsiaseen mallinen. Sitten kohde siirtyi niin, ettei sitä enää nähnyt ikkunasta. Havaitsijasta vaikutti kuitenkin siltä, että se oli hyvin kaukana ja korkealla. Havainnon kesto oli arviolta noin 10 minuuttia.

Tutkija Jozsef Strausz (nro 199) arveli haastateltuaan puhelimitse havaitsijaa, että kyseessä olisi voinut olla kolmion muotoinen TR-3B-laite, joka olisi alkuperältään amerikkalainen antigravitaatiotyöntövoimaa käyttävä alus.

Sumiainen, Äänekoski, Keski-Suomi 13.4.2019 (1809)

Havaitsija, 68-vuotias akateemisesti koulutettu henkilö, havahtui 13.4.2019 kello 1.30 siihen, että yölamppu sammui yllättäen ja syttyi jälleen uudelleen. Näytti siltä, että sähkön jakelussa oli hetkellisiä häiriöitä ja katkoksia, jotka tasaantuivat pian. Havaitsija nousi etsimään syytä ja teki ikkunoiden kautta havaintoja pihan sähkökaapeleista ja kauempana kulkevasta korkeajännitelinjasta. Hän kurkisti naapureiden valotilannetta tarkastaakseen, koskiko sähkökatko myös heitä. Ilmeisesti he nukkuivat, sillä ikkunoissa ei näkynyt valoa. Ulkona oli pimeää, ja sähkönjakelu normalisoitui pian.

Havaitsija kurkisti vielä ikkunasta eteläkaakkoon, ja huomasin noin 150 metrin päässä pellolla maassa korkeajännitepylvään suunnassa kaksi paikoillaan pysyvää keltaista valopalloa: ikään kuin kaksi kookasta ajovaloa läpimitaltaan arvioilta 50 cm tai isompia. Valopallot olivat linjan alla hyvin lähellä toisiaan ja lähes maarajan pinnassa. Lähimmälle yleiselle tielle oli noin kilometrin matka. Havaitsija katsoi palloja useampaan kertaan ainakin noin viiden minuutin ajan, ja ne pysyivät edelleen paikoillaan. Toisesta ikkunasta katsottuaan hän huomasi, että naapurin suuntaan noin 200 metrin päähän oli ilmestynyt myös hohtava samankokoinen keltainen kirkas valopallo. Paikoillaan pysyviä palloja oli siis kolme.

Havaitsija kävi ihmettelemässä valoja useita kertoja. Hän ei havainnut koko aikana valojen liikkeitä paikasta toiseen tai valon vilkkumista, mutta ei toisaalta seurannut mystisen tilanteen etenemistä, vaikka asia askarrutti. Ääntä ei kuulunut kummastakaan suunnasta, kun hän avasi tuuletusikkunoita. Havainto-

Kuva: Lasse Ahonen

Havaitsija heräsi, kun yölamppu sammui yllättäen ja syttyi jälleen uudelleen. Hän kurkisti ikkunasta ulos, ja huomasi pellolla noin 150 metrin päässä korkeajännitepylvään suunnassa lähellä maan pintaa kaksi paikoillaan pysyvää keltaista valopalloa, kuin kaksi kookasta ajovaloa läpimitaltaan arvioilta 50 cm tai isompia.

aika kesti 5–10 minuuttia.

Aamulla hän kävi tarkistamassa, oliko yön aikana ilmestynyt ihmisen jälkiä selitykseksi yöllisille valoille. Lumessa ei kuitenkaan ollut minkäänlaisia jälkiä, eikä yöllä ollut satanut uutta lunta.

Olennainen yhteensattuma on kuitenkin sähkövirrassa esiintynyt häiriö ja sitä seuranneet havainnot valopalloista, joita havaitsijan tietämän mukaan ei aiemmin ollut koskaan havaittu lähistöllä.

Tutkija Isto Mikkola (nro 202) teki tapauksesta puhelinhaastattelun. Hän kiinnitti huomiota siihen, että havaintopaikka oli syrjäinen eikä mitään valosaastetta ollut havaintopaikalla kyseisenä ajankohtana.

Alavus, Etelä-Pohjanmaa, 30.6.2019 (1824)

Havaintohetkellä 57-vuotias veturinkuljettaja näki naisseuralaisensa kanssa omasta pihastaan käsin noin kello 1.15 kaukana eteläisellä taivaalla kirkkaan valon. Sen alla oli kiekkomainen pyörivä valokehä. Kirkas valo ja kehä liikkuivat äänettömästi ja hitaasti länteen. Valokehä kääntyili hitaasti liikkuessaan. Valokehä näytti välillä litteältä ja välillä taas pyöreältä. Ilmoittaja seurasi kohteen etenemistä kiikareilla noin puolen tunnin ajan. Sen perusteella valo ja kehä näyttivät olevan kaukana.

Tutkija Isto Mikkola (nro 202) arvioi, että esineet ovat olleet kookkaita, koska ne näkyivät selkeästi pitkän matkan päästä. Niiden hidas liikkuminen mahdollisti näinkin pitkän tarkkailuajan, noin 30 minuuttia, jonka jälkeen valot lopulta häipyivät näkyvistä metsän taakse. Mikkolan mielestä on vaikea keksiä näille maanpäällistä selitystä, kun vertaa havaittuja kohteita ihmisten rakentamiin lentoaluksiin. Outoa hänen mielestään on myös se, ettei näistä valoista ole ilmaantunut useampia ilmoituksia, varsinkin kun ne ovat olleet näinkin pitkään näkyvissä ja todennäköisesti ylittäneet myös asutusalueita.

Kuva: Lasse Ahonen

Mies näki pellolla kolme kirkasta pyöreää valopalloa, jotka olivat pyramidin kaltaisessa muodostelmassa.

Tuusula, Uusimaa, 5.9.2018 (1828)

Havainnoija, joka oli 21-vuotias miespuolinen opiskelija, oli kävelemässä kotiin yöllä noin kello kahden aikaan, kun hän huomasi pellolla kirkkaat pyöreän muotoiset

valot, joita oli kolme ja jotka olivat jotenkin pyramidin kaltaisessa muodostelmassa. Kohde oli leveydeltään arviolta 2–5 metriä. Sen etäisyys saattoi olla 80–110 metriä. Matalimmillaan sen korkeus maasta oli vajaa kymmenen metriä. Kun hän katsoi tarkemmin, niin ne pyörivät hitaasti, sitten nousivat viistosti puiden ylitse ja siitä edelleen niin korkealle taivaalle ja avaruuteen ettei niitä enää erottanut. Nousevasta aluksesta kuului koko ajan kimeä kirkuva ääni. Taivaalle jäi tästä 5–10 sekunnin ajaksi valojuova, joka sitten himmeni. Havainnoija arvioi, että havainto olisi kestänyt 30–40 sekuntia.

Kotka, Karhula, Kymenlaakso, 28.7.2019 (1832)

Havainnoija, joka oli 27-vuotias naishenkilö, oli miehensä kanssa automatkalla vanhempiensa luokse puolen yön aikaan. Tarkka kelloaika ei ole tiedossa. He olivat juuri ylittämässä siltaa moottoritien yli. Yhtäkkiä taivaalla suoraan edessä kaukana näkyi sikarin muotoinen, valkoinen kohde hieman kenossa, mutta ei täysin pystysuorassa. Kohteen ääriviivat olivat selkeät. Alkureaktio oli, että kyseessä on lentokone, mutta sellaiseksi se oli liian kookas. Koska kohde oli kaukana eikä se liikkunut ja asentokin oli poikkeava, niin havainnoija sulki pois lentokoneen saman tien. Hän ehti katsoa sitä ehkä neljä sekuntia ja sitten se katosi yhtäkkiä.

Tutkija Anssi Lindblad (nro 205) soitti havainnon tekijälle 26.8.2019. Kohde sijaitsi taivaalla noin 45 asteen kulmassa horisontista ylöspäin. Se oli pikemminkin pystyssä kuin vaaka-asennossa, mutta kuitenkin hieman vinossa, "jyrkästi vinossa", kuten havaitsija itse ilmoitti. Muodoltaan se oli sikarin muotoinen, pitkulainen ja sillä oli tylpät päät. Väriltään kohde oli valkoinen, eikä se hohtanut tai kimmeltänyt. Havainnon poikkeuksellisuus on myös siinä, että se katosi silmänräpäyksessä. Taivas oli pilvetön.

Havaitsijan puoliso ei ollut autoa ajaessa katsonut kohdetta.

Kun havaitsija kertoi puolisolleen, mitä oli nähnyt, tämä oli etsinyt internetistä videon sikarin muotoisesta ufosta. Sen nähdessään havaitsija tunnisti näkemänsä kohteen samanlaiseksi.

Espoon Laaksolahti, Uusimaa, 10.5.2018 (1833)

Havainnon tekijä, joka oli akateemisesti koulutettu toimitusjohtaja, oli vaimonsa kanssa tekemässä pihatöitä omalla kotipihallaan. Kello oli noin 16.20, päivä oli aurinkoinen ja taivas pilvetön. He havaitsivat lentävän objektin tulevan hitaasti Linnaisten suunnasta kohti Espoon Jupperia. Objekti oli pyöreä, siinä ei näkynyt valoja ja se oli kiiltäväpintainen, ikään kuin hopeinen. Korkeus oli arviolta 600–800 metriä. Objektin halkaisija oli arviolta 5–10 metriä.

Helsinki-Vantaan lentoasema käytti samana päivänä laskeutumisreittiä, joka tulee Laaksolahden yli. Objekti pysähtyi hyvin lähelle lentokoneiden laskeutumisreittiä useaksi minuutiksi, arviolta 6–7 minuutiksi. Maasta katsottuna se oli hyvin lähellä laskeutuvia koneita. Havainnoijat huolestuivat, että kohta tulee yhteentörmäys, jolloin mies soitti lentokentälle ja kysyi, eivätkö he huomaa, että ilmatilassa on jotain ylimääräistä ja kotimme kohdalla on koneiden alastuloreitillä jokin lentävä esine.

Havainnon tekijä keskusteli useita minuutteja lennonjohdon vastaavan ihmisen kanssa. Samalla havaitsija vahvisti oman näköhavaintonsa esineestä. Esine lähti hiljaa etenemään Keimolan golfkentän suuntaan. Tuota reittiä lentokoneet käyttävät nousemiseen. Puhelu lennonjohdon kanssa lopetettiin. Joitain kymmeniä sekunteja myöhemmin Helsinki-Vantaan lentoasema keskeytti niin laskevat kuin nousevat lennot arviolta 20–30 minuutiksi.

Puhelun päätyttyä näkyi, että ilmeisesti sotilaskone lähti kohteen perään, jolloin sekä kone että kohde hävisivät taivaanrantaan. Havainnoija sai kohteesta kuvan sen ollessa talon yläpuolella arviolta kilometrin korkeudessa. Kaksi päivää myöhemmin lehtiartikkeli kertoi, että Helsinki-Vantaan ilmatilassa on ollut

drooneja, mutta tämä esine ei ollut drooni millään kriteerillä. Se oli äänetön. Näköhavainto kesti noin 20 minuuttia.

Tutkija Jozsef Strausz (nro 199) otti yhteyttä ilmoittajaan. Puhelinkeskustelun myötä selvisi, että havainnon näkijöitä oli useampia, mies, vaimo ja naapurit. Soitto lennonjohtoon keskeytti lentotoiminnan lähes puoleksi tunniksi ja lehdessä drooniksi mainitun lentolaitteen perään lähetettiin kaksi Hornet-hävittäjää.

Tämä harvinaislaatuinen havainto päätyi parin päivän kuluttua *Iltalehden* otsikoihin droonina. Ironista kyllä "drooni" pakeni niin nopeasti, etteivät Hornetit tavoittaneet sitä. Strauszin arvion mukaan lentolaite oli hiukan suurempikin kuin ilmoittajan arvioima 5–10 metriä, koska nousevat koneet havaintokohteessa ovat noin 1500 metrin korkeudessa ja ilmoittajan mukaan lentokone ohitti laitteen sen alapuolelta. Havaintopaikka oli noin kymmenen kilometrin päässä kiitoradan länsilaidasta. Myös havainnon tekijä ilmoitti, ettei lentolaite voinut olla drooni, koska kohteen ääriviivat näkyivät selvästi.

Salo, Varsinais-Suomi, 4.9.2019 (1853)

Havainnon tekijä oli 69-vuotias eläkkeellä oleva nainen. Hän vilkaisi jostain syystä pilvettömälle taivaalle lounaan suuntaan, ja ihmetteli näkemäänsä lentävää kohdetta. Se näytti tulevan kohti, mutta kun hän ajatteli seuraavansa sitä tarkemmin, se hävisi yhtäkkiä oudosti silmien edessä. Havaitsija ihmetteli, että mihin se oikein meni niin nopeasti. Muodosta ei saanut täysin selvää ilmeisesti sen poikkeavuuden vuoksi. Keskiö oli kirkasta metallia, ja ympärys oli hyvin tumma rakenteeltaan, kartion kaltainen.

Laite näytti olevan ehkä noin 200 metrin päässä havaitsijasta. Ensin havainnon tekijästä tuntui, että laite oli puiden latvojen alapuolella, ehkä kuitenkin korkeimpien latvojen tasalla. Havaintoaika oli lyhyt, mutta aikaa hän ei osaa sanoa tarkalleen, ehkä pari minuuttia. Havainto oli paljain silmin, havainnon tekijällä on silmälasit. Kohde oli äänetön.

Tutkija Isto Mikkola (nro 202) teki tapauksesta puhelinhaastattelun 23.12.2019. Sen mukaan havainto on tehty alkuillasta taivaan ollessa kirkas ja pilvetön. Outo alus lipui hitaasti ja äänettömästi lounaasta päin avomaaston, ja pellon yllä suoraan kohti havaitsijaa, välimatkaa oli suurin piirtein 200 metriä. Ilmoittaja ei osannut arvioida lentolaitteen kokoa eikä tarkkaa muotoa, mutta se muistutti lähinnä isoa vaahtosammutinta. Se oli keskeltä kirkas ja peräpäässä oli tummanoloinen kartio.

Koneen lähestyessä 1–2 minuutin ajan se pysähtyi ja katosi nopeasti näkymättömiin. Tämä ei ollut ilmoittajan ensimmäinen kohtaaminen outojen taivaan ilmiöiden kanssa. Hän kertoi nähneensä aiemmin klassisen sikarimuotoisen aluksen, singahtelevia valopalloja horisontissa, suuren tulipallon ynnä muuta. Myös puoliso on havainnut vastaavia ilmiöitä.

Lennolla Turkista Suomeen, 14.10.2019 (1882)

Havaintohetkellä 13-vuotias koululainen oli lentokoneessa tulossa Turkista ja kuvasi auringonlaskua. Hänen kummisetänsä huomasi samalla jonkin nopeasti lentävän kohteen, joka pysähtyi ja muutti suuntaa. Havainnon tekijä sai siitä kolme kuvaa, jotka hän lähetti havaintoilmoituksen mukana. Havainnon kes-

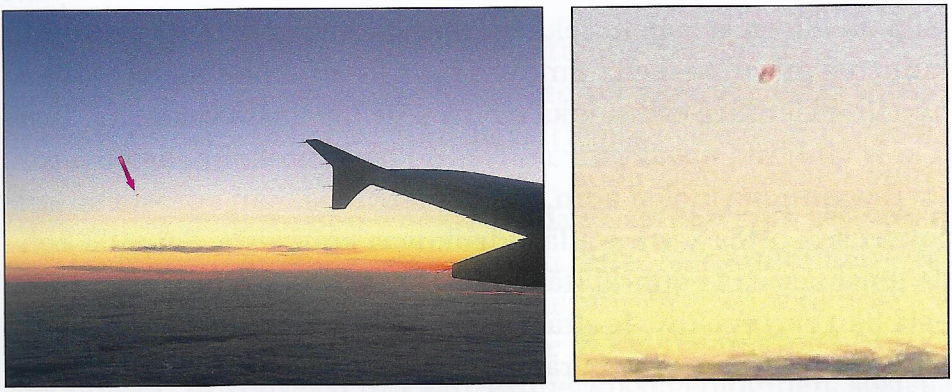

Mies ja 13-vuotias koululainen olivat matkalla lentokoneessa. Koululainen oli kuvaamassa auringonlaskua, kun samaan aikaan mies näki nopeasti lentävän kohteen, joka pysähtyi ja muutti suuntaa. Vasemmalla on alkuperäinen kuva ja oikealla siitä osasuurennos.

to oli arviolta 10–15 sekuntia.

Tutkija Heikki Kulju (nro 20) pitää kuvia erittäin mielenkiintoisina. Niissä näkyy selkeästi tyypillinen lautasen muotoinen kohde. Se, että kohteen lautasmaisuus näkyy, vaatii kohteen suurentamisen. Lisäksi kohteen ilmoitettu liikehtiminen on ufoille tyypillinen. Kohde oli sen muotoinen, ettei sitä voi sekoittaa lentokoneisiin, säähavaintopalloihin tai muihin tavanomaisiin kohteisiin. Kohde ei ole myöskään pilvimuodostelma, jotka joskus aiheuttavat virhehavaintoja. Se ei myöskään sovellu kameran linssiheijastukseksi. Tässä myös kuvattu kohteen liike sulkee pilvimuodostelman pois. Tämän perusteella kohde voidaan luokitella tunnistamattomaksi lentäväksi esineeksi tai kohteeksi.

Kiiminki, Pohjois-Pohjanmaa 29.3.2019, (1884)

Havainnon tekijä, 56-vuotias metsätalousinsinööri, tuli kello 15.15 Oulun kaupungista autolla omakotitalonsa pihaan ja puhui puhelimessa. Hän pysäytti auton hallin eteen ja jätti sen tyhjäkäynnille. Hän jutteli muutaman minuutin puhelimessa ja katseli samalla suoraan eteensä. Etelän suunnassa noin 30 asteen kulmassa ja noin 300 metrin korkeudessa kävi nopeasti valkoinen pölähdys, ikään kuin suuri savikiekko olisi ammuttu. Pieni valkoinen ja litteänpyöreä, sivuilleen enemmän levinnyt pilvi jäi paikoilleen ja laajeni sekä hälveni hieman. Noin 1,5 sekunnin kuluttua pilven keskeltä ilmestyi noin kymmenen metrin kokoinen litteä lentävä esine, joka näytti päivänvalossa vaalealta. Tuuli kävi lännestä navakasti ja taivas oli havaintokohdalla pilvetön.

Havainnoija juoksi noin viiden metrin päähän autosta tarkoituksenaan ottaa kännykällä videokuvaa kohteesta. Samalla kohde lensi tasaista vauhtia itä-koilliseen, kunnes hävisi näkyvistä, eikä hän ehtinyt kuvata sitä. Laitteesta ei kuulunut mitään ääntä eikä savujuovaa tullut perästä. Vähän ennen kuin kohde hävisi näkyvistä, se kallistui hieman, ja auringon säteet osuivat laitteen yläosiin. Keskellä, aluksen yläpuoliskossa oli pyöreä, puolipallon muotoinen kohouma. Auringon säteet välkehtivät yläpuo-

len pinnasta ja alus oli väriltään kirkkaan alumiinin. Mies teki heti muistiinpanot ja varmisti kelloajan sekä raportoi tapahtuman seuraavana päivänä. Hän arvelee havainnon keston olleen noin kahdeksan sekuntia.

Tutkija Juhani Tarkkonen (nro 189) kävi 16.12.2019 puhelinkeskustelun havaitsijan kanssa. Havaintopaikka sijaitsee muutaman kilometrin päässä Oulun kaupunkiin kuuluvasta Kiimingin keskustaajamasta. Havainnon alue on maa- ja metsätaloudelle tyypillistä suhteellisen harvaan asuttua seutua.

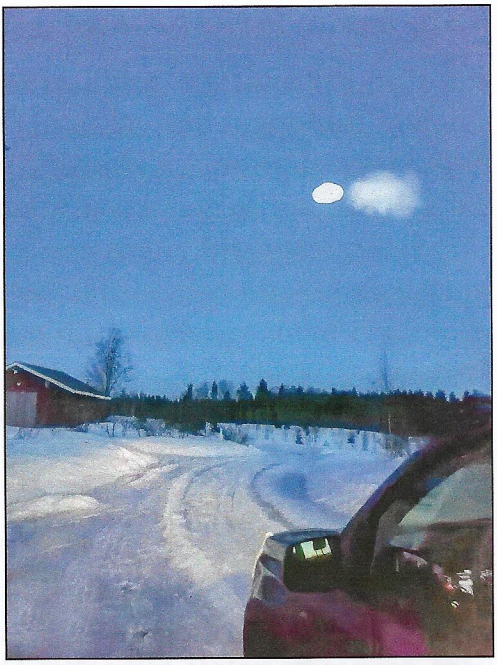

Havaitsijan tekemä kuva näkemästään litteästä lentävästä kohteesta.

Havaitsijan tekemä havainnekuva samalta havaintopaikalta on tehty seuraavana päivänä valokuvan pohjalle. Koska havaitsijan piirrosohjelma ei kyennyt tekemään valokuvaan niin pientä kuvaa ilmiöstä kuin olisi ollut totuudenmukaista, on valokuvassa oleva mallinnus jonkin verran havaittua suurempi.

Puolipallomaiselta vaikuttanut ufo oli yksivärinen ja jotenkin metallinen eikä siinä ollut havaittavissa valoja tai ikkunoita. Arvioidun etäisyyden, korkeuden, koon, värin, äänen puuttumisen ja heijastusten vuoksi voidaan sulkea pois seuraavat vaihtoehdot: lentokone, drooni, satelliitti, astronominen- tai meteorologinen kohde sekä säähavaintopallo. Kiiminkijoen ja Pudasjärven alue on ollut historiallisesti lukuisten ufohavaintojen aluetta. Toistaiseksi mikään, esimerkiksi geologinen, sosiaalinen, teollinen tai sotilaallinen, syy ei ole kyennyt aukottomasti selittämään lukuisten ufohavaintojen historiallista ja runsaslukuista jatkumoa.

Kangasala, Pirkanmaa, 31.12.2019 (1889)

Havainnon ilmoittaja, tuolloin 34-vuotias mies, oli menossa katsomaan uudenvuoden raketteja pojan ja puolison kanssa. Mies huomasi erikoisen, välkkyvän, paikallaan pysyvän ja oranssin värisen tähden suhteellisen matalalla taivaalla idän suunnassa. Hän huomautti siitä myös puolisolleen. Kohdetta katseltiin jonkin aikaa ja jatkettiin sitten kävellen matkaa. Oranssin tähden yllä näkyi myös kirkas tähti hieman ylempänä. Oranssin tähden korkeus oli arviolta katuvalojen tasalla, mutta kohde oli hyvin huomiota herättävä verrattuna muihin tähtiin.

Siinä vaiheessa kohteesta ei vielä otettu kuvaa. Perhe jatkoi matkaa viereiselle leikkipaikalle, josta he ampuivat muutaman ilotulitteen. Sen jälkeen he kiersivät harjun polkua pitkin takaisin. Noin 20 minuutin kuluttua ensimmäisen tähden näkemisestä kello 19.37 (kuvan ottohetki), he näkivät idän suunnassa lisää oransseja valoja taivaalla. Aluksi niitä näkyi kaksi ja ne lipuivat todella korkealla hitaasti eteenpäin puiden takaa aukean ylle. Sitten niitä ilmestyi lisää useampia ja enimmillään niitä oli kuusi kappaletta. Ne vaihtoivat paikkaa muodostelmassa rauhallisesti. Puoliso totesi niiden olleen V:n muodossa jossain vaiheessa.

Niiden seuraaminen jatkui muutaman minuutin, kunnes ne katosivat näkyvistä yksitellen. Näky oli vaikuttava, erikoinen ja jännittävä. Havaitsijat eivät olleet koskaan nähneet vastaavaa. Valoista ei kuulunut ääntä. Puoliso oli ottanut kaksi huonolaatuista kuvaa oransseista valoista zoomilla. Ilmoittaja harmitteli, kun ei ollut tajunnut ottaa videota.

Tutkija Heikki Kulju (nro 20) totesi, että kohteiden liikkuminen ja paikan vaihdot eivät sovi astronomisiin selityksiin eikä drooneihin. Lähes kolmion muodosta, mutta liikkuvista ja muuttuvista valoisien kohteiden muodostelmasta johtuen TR-3B-lentolaite on on tässä tapauksessa varsin epätodennäköinen selitys.

Vähäkyrö, Pohjanmaa, 24.2.2020 (1913)

Tapahtuma-aika oli 24.2.2020 noin kello 19. Havainnoija, joka oli 64-vuotias mies, oli pihalla, ja hän katseli kohti Laihian keskustaa. Taivas oli pääosin kirkas. Edessä olevasta pilvestä ampaisi matkaan lautasen muotoinen hopeanvärinen alus kovalla vauhdilla kohti Merikaarron kylää. Mitään ääntä ei kuulunut, häiritseviä valoja ei ollut, mutta kirkasta tähtitaivasta vasten näky oli selvä. Alus oli yksinomaan hopeanvärinen.

Vaasan lentokenttä sijaitsee suhteellisen lähellä, joten alueella liikkuu jonkin verran lentokoneita ja helikoptereita. Havainnoija kertoi, että hän tunnistaa sellaiset, joten sekaantumisen vaaraa ei ollut. Nopeus oli aivan eri maailmaa kuin lentokoneilla tai muilla vastaavilla. Kyseessä ei myöskään ollut tähdenlento, sillä nekin olivat hänelle tuttuja. Tämä näky oli lähellä, toisin kuin tähdenlennot. Muoto oli selvästi tunnistettavissa. Havainnoija toteaa ilmoituksessaan lisäksi, että alus katosi kovalla nopeudel-

Kuva: Lasse Ahonen

Mies katseli taivaalle, kun pilvestä ampaisi kovalla vauhdilla lautasen muotoinen hopeanvärinen alus.

la pimeyteen ja usvaan, jonka oli itse luonut. Havainnon kesto oli muutamia sekunteja.

Ii, Olhava, Pohjois-Pohjanmaa, maalis-huhtikuu 2019 (1916)

Havainnon kertoja oli kaverinsa kanssa moottorikelkkasafarilla ja mökkeilemässä eräluonnossa. He yöpyivät kaverin mökillä järven rannassa. Laitettuaan saunan lämpiämään he päättivät vielä käydä pienellä kelkkakierroksella ennen puolta yötä. He pysähtyivät jäälle ihastelemaan tähtitaivasta. Pitkään aikaan ei ollut ollut niin komeaa säätä, että näki uskomattoman paljon tähtiä. Valosaastetta ei kaverin mökillä ollut juuri missään, paikka kun oli kaukana suurista asutuskeskuksista.

Taivasta ihastellessa he huomasivat kirkkaan valopallon lentävän taivaalla. Havainnon kertoja ajatteli sen olevan todennäköisesti lentokone tai satelliitti. Drooniksi vauhti oli aivan liian nopea, ja kohde oli hyvin korkealla. Se lensi pitkän matkan läpi tähtitaivaan ja pysähtyi yhtäkkiä kuin seinään. Se teki ilmiöstä heti mielenkiintoisemman. Väriltään kohde oli kuten muutkin tähdet ja nopeus oli kohtalainen, mutta tasainen. Pysähtymistä ei osannut odottaa.

Kaverukset jäivät katseella sitä seuraamaan ja ihmettelemään, koska yleensä nopeaa vauhtia matkaavat alukset eivät sillä lailla pysähdy. Kohde saattoi hieman väristä ja tehdä pieniä liikkeitä eri suuntiin, mutta ilman minkäänlaista painovoiman tai G-voimien vaikutusta. Havainnoijat pohtivat, miten kovasta vauhdista saattoi vaihtaa täysin suuntaa ilman minkäänlaista kaartelua. Liikkeet olivat teräviä ja nopeus myös vaihteli. Vähän aikaa katsottuaan he näkivät kohteen molemmilla puolilla kaksi muuta kirkasta valopalloa. Niiden vauhti oli kova ja ne lähestyivät pysähtynyttä kohdetta.

Valopallot kohtasivat toisensa ja menivät kolmiomuodostelmaan taivaalle niin, että ne olivat hieman etäällä toisistaan. Valon kirkkaus saattoi vähän muuttua, välillä kirkkaammak-

si ja välillä himmeämmäksi, mutta koko ajan ne erottuivat hyvin muista kohteista taivaalla. Välillä valoilmiöt liikahtelivat eri suuntiin ja tekivät todella teräviä kulmia, jollaiseen satelliitit tai lentokoneet eivät pysty. Korkeutta oli huomattavasti, eikä niistä voinut tarkemmin havaita, minkälaiset alukset olivat kyseessä.

Havaitsijoiden mielestä saattoi sanoa, että ne ikään kuin leikkivät taivaalla. Siinä samassa yhteydessä tuli kertojalle tunne, että ne olisivat tervehtineet heitä tanssien ja vaihdellen kirkkautta. Kertojan mukaan tapahtumilla alkoi olla tavanomaista havainnointia voimakkaampi psyykkinen vaikutus. Tapahtuma alkoi niin sanotusti viedä jalat alta, sillä kokemus oli vahva. Tapahtumien kesto oli noin 20 minuuttia.

Havainnoitsija kertoo: "Lähdimme siitä saunaan miettimään näkemäämme. Jos olisin ollut yksin tilanteessa, olisi se voinut olla jopa pelottava kokemus ja olisin voinut epäillä suuresti näkemääni. Tämä inspiroi minua suuresti tutkimaan enemmän aihetta. Kokemus oli positiivinen ja päädyimme lopputulemaan, että ovat ystäviämme kauempaa. Kenties edellisistä elämistä."

Pomarkku, Satakunta, 16.5.2020 (1962)

Havainnoija, joka tapahtuma-ajankohtana oli 48-vuotias naisopettaja, oli lauantaina Pomarkun Isojärvellä saaressa perheensä kanssa. Muiden nukkuessa, kello 00.26, hän havaitsi järven selällä kirkkaan valopallon, joka liikkui nopeasti ja hyppelehtien. Hän kuvitteli ensin ilmiötä veneen valoksi, mutta valopallo vaihtoi paikkaa nopeasti ja hyvin laajalla säteellä, kunnes se pysähtyi lähes kokonaan ja jäi leijailemaan järven pinnan ylle.

Hetken kuluttua valopallo suureni ja näytti lähettävän valoa suoraan mökin ikkunaan, jolloin havainnon tekijä kuvasi sitä kännykällä (video on tietokannassa). Kohteen ympärille syttyi useita pienempiä, sinertäviä valoja, jotka muodostivat kolmion. Sen jälkeen valot vuoroin kirkastuivat ja himmenivät pari kertaa ja muodostivat sekavamman kuvion.

Näytti siltä, että valopallo olisi reagoinut mökiltä lähteviin

Kuva: Lasse Ahonen

Nainen havaitsi järven selällä hyppelehtien liikkuvan kirkkaan valopallon. Hetken kuluttua valopallo suureni ja näytti lähettävän valoa suoraan mökin ikkunaan.

ääniin. Se suureni jälleen hetkeksi ja ampaisi sitten liikkeelle lähes holtittoman näköisesti kadoten yläviistoon oikealle etelän suuntaan. Havainnon kesto oli noin puolitoista minuuttia.

Tutkija Isto Mikkola (nro 202) teki havainnosta puhelinhaastattelun 4.6.2020. Havainnoitsija kertoi huomanneensa ensin kello 23.30 matalalla liikkuvan valon ja oletti sitä veneen valoksi. Kohde kuitenkin erosi veneestä liikehtimällä nopeasti pompahdellen sivuun ja ylöspäin. Ilmoittaja palasi ilta-askareilleen sitä enempää miettimättä. Tämä saattaisi mahdollisesti olla valopallon ensiesiintyminen, koska se poikkesi totutusta venevalojen liikehdinnästä, varsinkin kun järvi oli tuolloin tyyni. Myöhemmän havainnon aikana tehdyn videon kesto on minuutti ja 19 sekuntia.

Juhani Tarkkonen

Vanhojen ufohavaintojen historiaa Suomessa

Tähän artikkeliin on koottu otos ufotutkimuksen piiriin tulleita tapausesimerkkejä, joita on saatu paljon ennen kuin nettipohjainen havaintotietolomake tuli käyttöön. Monille tapauksille on ominaista, että niistä puuttuu tunnistetietoja (esimerkiksi paikkakunta, ajankohta, henkilötiedot), jotka nykyinen havaintotietojen keruu selvittäisi. Nyt selostetut tapaukset kertovat sen, että ufohavaintoja on ollut paljon ennen kuin ne käsitteellistyivät julkiseen keskusteluun. Vanhoja tapauksia tulee edelleenkin, mutta niiden tiedonkeruusystematiikka antaa usein hyvän kuvauksen tapahtuneesta.

Havaintoilmoituksia on käsitelty siten, että niiden sisältöä on lyhennetty ja muokattu luettavampaan muotoon, mutta kuitenkin niin, ettei olennaista sisältöä ole muutettu. Tunnistettavat henkilötiedot on poistettu.

Humanoidikohtaaminen ja sieppaus Kankaanpäässä heinäkuussa 1942

Rouva N. N. kertoo kirjeessä kokemastaan humanoidikohtaamisesta. Kokemus tapahtui heinäkuussa vuonna 1942 Kankaanpään pitäjässä Niinisalon kylässä. Rouva oli päivällä noin

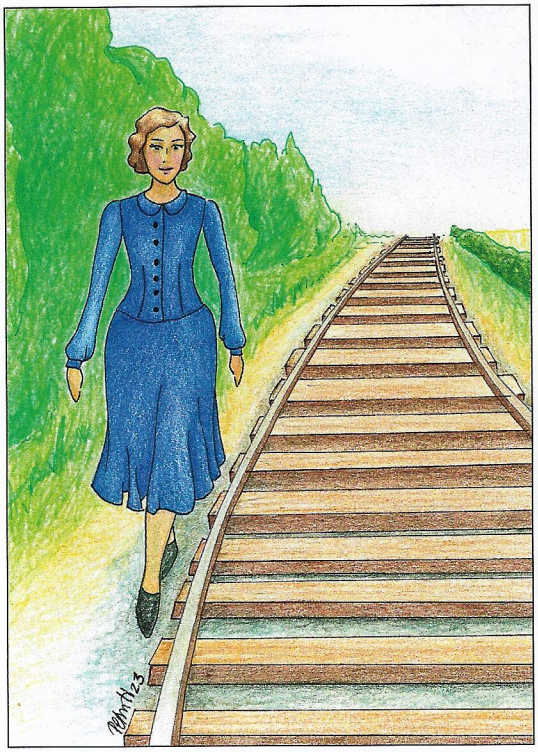

Kuva: Petra Hietalahti

Rouva oli kävelemässä rautatietä pitkin kotiin. Vastaan tuli tumman siniseen kävelypukuun pukeutunut nainen, joka houkutteli rouvan ufon sisään.

kello 11 aikaan kävelemässä rautatietä pitkin kotiin, jonne oli noin kilometrin verran matkaa. Silloin tuli vasemmalta viistottain häntä vastaan nainen. Nainen oli 40–50-vuotiaan näköinen ja noin 175 cm pitkä. Naisen yllä oli tumman sininen kävelypuku, hän oli avopäin ja lyhyt paksu tumma tukka oli loivasti kihara. Iho oli tummahko, kasvot kapeat, nenä suora ja hän oli hauskan, mutta ei naisellisen näköinen.

Nainen hymyili koko ajan ja hänen olemuksensa teki erittäin ystävällisen vaikutuksen. Hänestä huokui luotettavuus, avuliaisuus ja hyvyys. Nainen vaikutti erittäin kehittyneeltä, aivan täydelliseltä ihmiseltä. Näin ollen rouva ei tuntenut lainkaan pelkoa, kun nainen otti häntä kädestä kiinni. Rouvasta tuntui, että nainen halusi hänen tulevan mukaansa.

Rouva seurasi empimättä häntä tielle noin kymmenen metrin matkan. Tielle tultuaan rouva näki, kuinka sitä pitkin tuli kaksi miestä, jotka raahasivat keskellään rimpuilevaa poikaa. Rouva tunsi pojan ulkonäöltä, sillä pojan koti oli noin kahden kilometrin päässä tapahtumapaikalta. Poika oli tuolloin 13-vuotias. Miehet olivat tavallisen kokoisia, noin 170 cm pitkiä, hoikkia, pukeutuneina vaaleansinisiin sileää kangasta oleviin paitoihin ja hieman tummempiin lievästi vihertäviin housuihin. He olivat

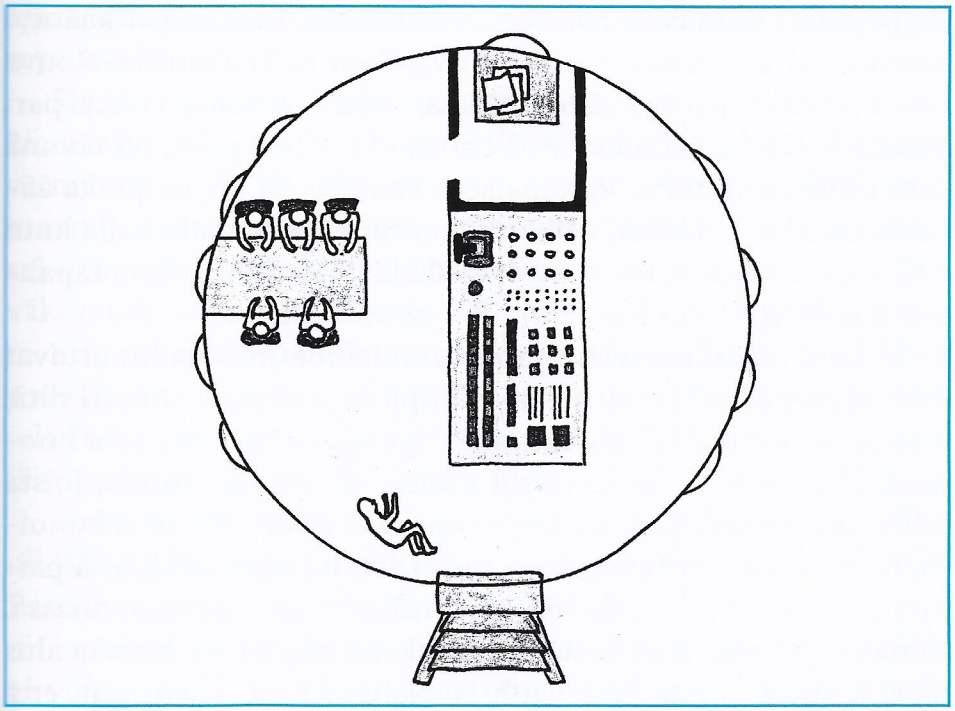

Kuva: Petra Hietalahti

Havaitsijan piirroksen mukaan tehty kuva ufon sisältä. Ufon keskellä oli levy täynnä mittareita ja laitteita. Pöydän ääressä istui viisi miestä.

avopäin, vaaleatukkaisia, heillä oli lyhyeksi leikatut hiukset ja iältään he olivat 20–30-vuotiaan näköisiä. He tekivät ystävällisen vaikutuksen. Poika, jota he kuljettivat mukanaan, näytti olevan kovasti peloissaan ja yritti tehdä kaikin voimin vastarintaa.

Miehet kuljettivat poikaa vähän naisen ja rouvan edellä tieltä vasemmalle puiden välistä pienelle aukealle noin kymmenen metrin päähän tiestä. Nainen ja rouva seurasivat perässä ja aukealle tultuaan rouva näki siellä seisovan kummallisen laitteen. Se oli alumiinin värinen ja seisoi kolmella jalalla maassa. Laitteen kyljessä näkyi kapea aukko, josta johti 4–5 askelmaa maahan. Miehet nostivat pojan oviaukosta ja samalla rouva tunsi naisen tiedustelevan häneltä, haluaisiko hänkin tulla laitteeseen. Rouva nousi vähääkään epäröimättä askelmat ylös ja astui oviaukosta sisään naisen seuratessa perässä.

Tultuaan sisään rouva huomasi vasemmalla puolellaan lat-

tialla pojan huutavan hysteerisenä pelosta. Kun rouva kääntyi katsomaan taaksensa, hän näki oviaukon sulkeutuneen. Rouva tajusi olevansa pyöreässä huoneessa, jossa vasemmalla näkyi pari metriä korkea kojetaulua muistuttava levy. Sen pinta oli täynnä mittareita ja laitteita. Vastapäisellä seinällä oli pöytä, jonka ääressä istui viisi miestä, kaikki pukeutuneina samalla lailla kuin tiellä olleet miehet. He istuivat rauhallisina keskustellen, tapahtuma vaikutti ikään kuin tärkeältä neuvottelulta.

Nainen näytti esittelevän rouvan miehille, jotka suhtautuivat esittelyyn ystävällisesti, mutta välinpitämättömästi. Näytti siltä, että poika oli unohdettu lattialle. Nyt rouva havaitsi, että huoneen sillä seinällä, jossa pöytä sijaitsi, oli rivi ikkunoita, joista näkyi ulos. Tullessaan alukseen rouva ei ollut nähnyt ikkunoita. Nainen ohjasi rouvan kojetaulun eteen ja kehotti häntä painamaan alas vipua, joka oli kojetaulun vasemmassa reunassa. Rouva veti vivun alas ja samalla hetkellä hän tunsi, kuinka alus lähti lentoon huimaavaa vauhtia. Nainen tuntui sanovan, että nyt lennämme itään päin kohti Jeesuksen syntymäaikaa. Naisen läsnäolo loi turvallisen tunteen, eikä tilanne tuntunut pelottavalta. Rouva oli paljasjaloin, joten hän tunsi selvästi, että lattia oli metallia, mutta kulkuväylät oli päällystetty kumin kaltaisesta aineesta olevilla matoilla.

Rouva ei muista, kuinka hän joutui kojetaulun takana olevaan pienempään huoneeseen (koko noin 2x2 metriä), johon johti aukko tästä suuremmasta huoneesta. Tuossa pienessä huoneessa oli ikkunan alla pöytä, jolla oli pino karttoja. Rouva seisoi naisen kanssa pöydän ääressä ja pöydän reuna oli rouvan rinnan tasolla. Nainen levitteli karttoja miesten seuratessa oviaukolla. Nainen kysyi rouvalta, kuinka paljon hän oli koulussa oppinut Jeesuksesta. Rouva vastasi, että oli kyllä koulussa lukenut hänestä. Nyt nainen selitti, että on hyvin tärkeää tulla tuntemaan Jeesusta koskevat asiat ja että hänen sanansa ovat totta. Hän selitti myös, ettei ihminen häviä. Vaikka tämä fyysinen ruumis katoaa, niin ihminen on olemassa ikuisesti. Karttoja selaillessaan nainen selitti, ettei missään ole rajaa eikä loppua. Hän sanoi myös, ettei

aikaa ole, vaan siinä voidaan kulkea eteen-, mutta yhtä hyvin myös taaksepäin.

Rouva ei muista lainkaan tekemiään kysymyksiä, vaikka he kävivät pöydän ääressä vuorokeskustelua. Vastauksistakin rouva muistaa vain ne, joita häntä erityisesti painostettiin vastaamaan. Tässä vaiheessa rouva alkoi tuntea järkytystä. Oviaukossa seisovat miehet olivat nyt kiinnostuneen oloisia, ikään kuin hyväksyen he seurasivat keskustelua ja osoittivat hämmästystä siitä, että rouva ymmärsi naisen selitykset. Tästä vaiheesta lähtien rouvalle ei ole jäänyt mitään muistikuvaa siihen hetkeen asti, jolloin hän havaitsi makaavansa pellolla noin 400 metrin päässä lähtökohdasta lähellä rautatietä, josta hän oli alkujaan tullut.

Rouva tunsi ankaraa särkyä vatsassaan ja pahoinvointia. Hän oli järkyttynyt ja pois tolaltaan, eikä muista kuinka pääsi kotiin. Pojasta hän ei tiennyt mitään. Tapahtuman jälkeen rouvan vatsa oli jatkuvasti kipeä ja järkyttyneisyys jatkui useita viikkoja. Hän ei voinut syödä juuri lainkaan. Hänen silmänsä alkoivat tulla vähitellen valonaroiksi sekä turvota ja käydä punaisiksi (myös silmämunat olivat aivan punaiset). Kuukauden kuluttua hän oli niin sairas, että joutui sairaalaan. Hän ei lopulta nähnyt mitään. Silmät olivat niin arat ja kipeät, että hänen oli pidettävä mustia silmälappuja.

Rouvaa tutkittiin sairaalassa tarkasti, mutta syytä huonoon kuntoon ei löydetty. Hän alkoi kuitenkin vähitellen toipua ja pääsi viimein kotiin. Koko syyslukukauden hän oli poissa koulusta. Ehkä noin vuoden ajan hän pelkäsi kovasti seutua, jossa alus oli seisonut. Hän ei myöskään uskaltanut katsoa taivaalle siihen kohtaan, joka oli rautatien yläpuolella. Hän arveli, että oli nähnyt esineen tulevan juuri siltä suunnalta, vaikka ei kyennyt sitä silloin toteamaan.

Rouva unohti kokemansa asiat moneksi vuodeksi. Vasta myöhemmin kaikki alkoi palautua mieleen. Ensimmäiseksi hän muisti naisen selitykset, jotka olivatkin olleet koko ajan tajunnassa, mutta niiden lähdettä hän ei muistanut ennen kuin vähitellen. Pojasta, joka oli myös mukana matkalla, hän oli myöhem-

min kuullut, että pojan mielen tasapaino oli järkkynyt pahasti. Poika oli 17 vuoden iässä joutunut laitoshoitoon.

Rouva ei keskusteluiden aikana kuullut naisen ääntä, eikä muistanut itsekään puhuneensa ääneen. Sen sijaan hän muistaa selvästi tunteneensa, kuinka hätääntynyt poika oli ja kuinka hän huusi kovasti. Rouva toteaa myös koko ajan tunteneensa, että nainen oli määräävässä asemassa ja oli aluksen kapteeni.

Kohtaaminen avaruusolion kanssa jatkosodan aikana Karjalassa

Havainnon tekijä ja kokija kertoi seuraavaa: "Tiedän, että avaruudessa on elämää, koska olen nähnyt sekä avaruusolion että aluksen. Kaikki tapahtui jo jatkosodan aikaan. Suomalaiset joukot olivat juuri vallanneet Karjalan takaisin ja me muutimme takaisin kotipitäjääni. Miehet perheestäni olivat rintamalla ja minä olin 12-vuotias poika. Minut lähetettiin paimentamaan kymmentä lehmää suunnattoman suureen metsään. Metsässä oli noin puolentoista hehtaarin suuruinen viljelemätön niitty, jonka toinen puoli kasvoi heinää ja toinen puoli tavattoman rehevää saniaista. Ajoin lehmät joka päivä puoliltapäivin sille niitylle. Sain rauhassa syödä evääni samalla kun eläimet kävivät makuulle.

Eräänä päivänä siellä alkoi tapahtua. En muista oliko silloin kesä- vai heinäkuu, mutta taivas oli kirkas ja pilvetön. Istuin kivellä eväitä syömässä, kun aivan läheltä saniaisten seasta alkoi kuulua kahinaa ja sieltä tuli eteeni noin 90 cm mittainen olento. Se pysähtyi noin metrin päähän ja katseli minua tavattoman häijyillä silmillään. Se oli kuin pieni ihminen, väriltään vihertävän sinertävä. Vaatteet sen päällä olivat vähän vaaleammat ja sellaista ainetta, jota maassa ei ole, ehkä jotain muovin kaltaista. Sillä oli saappaat jalassa sekä hyvin vartalonmukaiset housut ja napiton pusero yllä, ja tämä asukin oli vihertävän sinertävä.

Me katselimme hetken toisiamme ja ajattelin, että näin pientä olentoa en ainakaan pelkää. Kysyin, että haluatko maistaa

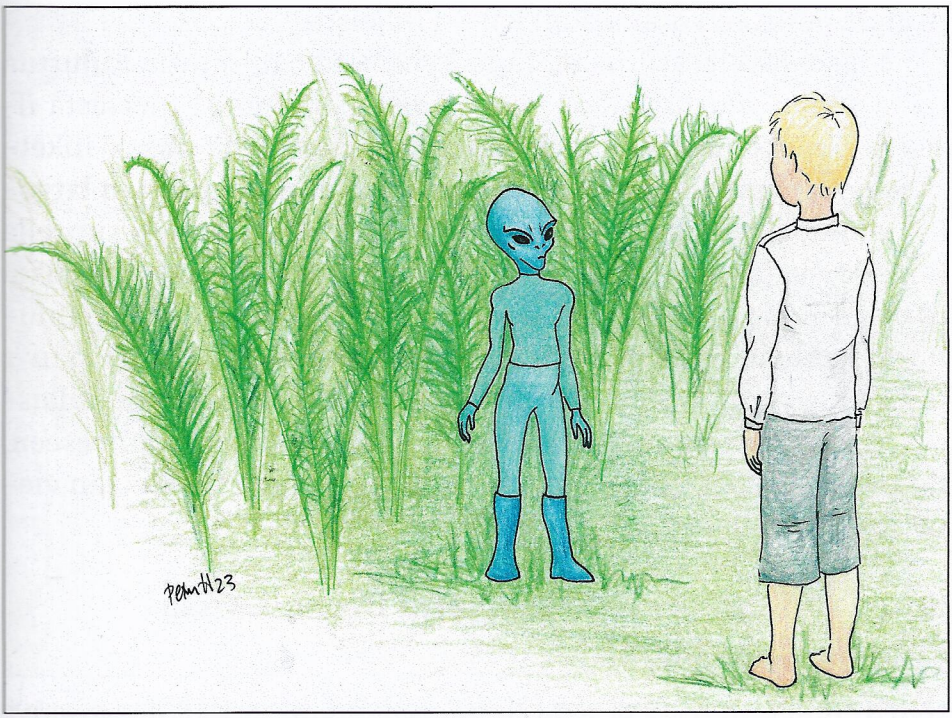

Kuva: Petra Hietalahti

Lehmiä paimentamassa ollut 12-vuotias poika istui kivellä eväitä syömässä, kun saniaisten joukosta tuli yllättäen esiin vihertävän sinertävä olento.

eväitäni. Silloin se tuli nopeasti minusta vain puolen metrin päähän ja sitten kyllä jo pelkäsin. Ajattelin, että päälle se tulee. Nousin seisomaan ja tuijotimme taas toisiamme silmiin, mutta voi maailma, miten julmat kasvot ja häijyt silmät sillä oli. Ei se ollut ystävällinen ainakaan.

Hetken kuluttua olento lähti melkein juoksemalla vain muutaman metrin päässä olevaan saniaisviidakkoon ja liikkui ihmeellisen ketterästi. Minä menin perässä. Kun saniainen kasvaa noin metrin korkuiseksi, niin se olento ei ollut niinkään pitkä ja hävisi niiden sekaan, mutta helppo sitä oli seurata. Se kulki saniaisten seassa ensin kohtisuoraan metsää päin, ja taivutti ja kahisutti kasveja mennessään. Minä seurasin sitä noin viiden metrin päästä. Sitten se alkoi eksyttää minua tahallaan, välillä taipuivat saniaiset oikealta, sitten taas vasemmalta. Olento teki

mutkia ja sitten yhtäkkiä oli kaikki hiljaista.

Palasin kivelle syömään. Noin kymmenen minuutin kuluttua näin, miten musta kiekon muotoinen esine nousi metsästä ilmaan äänettömästi ja ilman valoja. Se teki sellaista siksak-liikettä ja nousi rauhallisesti niin kauan, kunnes pääsi puitten latvojen yläpuolelle. Silloin siksak-liike loppui. Esine kohosi suurella nopeudella kohti taivasta ja häipyi pois. Menin etsimään jälkiä aluksen nousupaikalta, mutta niitä ei löytynyt, ei edes painunutta ruohoa. Mitä jäi jäljelle, ei yhtään mitään. Kun ei jäänyt todisteita, en ole uskaltanut puhua yhdellekään ihmiselle halaistua sanaa koko tapauksesta, etten joutuisi hullujen huoneeseen. En mainitse edes pitäjää, missä tämä tapahtui, ettei kukaan vieras saa tietää henkilöllisyyttäni."

Suuri ufo tankkasi järven vettä Ilomantsissa Pohjois-Karjalassa elokuussa 1952

Havainnoija oli erä- ja kalamatkalla Pohjois-Karjalan erämaissa. Oppaana oli vanha erämies ja luonnon- ja kalavesien tuntija Anton. Havainnoija kertoi seuraavaa: "Olimme olleet jo neljä vuorokautta erään lampiryhmän läheisyydessä kokeillen kalaonneamme heitto- ja pohjaongella huonolla menestyksellä, kun Anton ehdotti, että lähtisimme noin 16 kilometrin päässä olevalle pienelle Riukujärvelle, jossa Antonin kumppanin mukaan vain puolikiloiset ahvenet kehtaavat käydä koukkuun. Mikäs siinä, reput kuntoon ja marssille. Noin neljän tunnin rauhallisen vaelluksen jälkeen olimme perillä ja minä ryömin makuupussiin. Anton nukkui nuotion lähellä vanhan viltin sisässä.

Heräsin kello kolmen aikaan kummallisiin valon välähdyksiin. Luulin niitä salamoiksi, mutta koska jyrinää ei kuulunut, rupesin katselemaan hieman tarkemmin. Antonkin oli heränny ja istuimme siinä pimeässä syysyössä, kun läheisen mäen takaa alkoi näkyä kummallista punaista valoa, joka siirtyi Riukujärven päälle ja hävisi taas hyvin nopeasti. Tätä jatkui yli puoli tuntia ja mikä kummallista, valo heikkeni jatkuvasti ja näimme, että

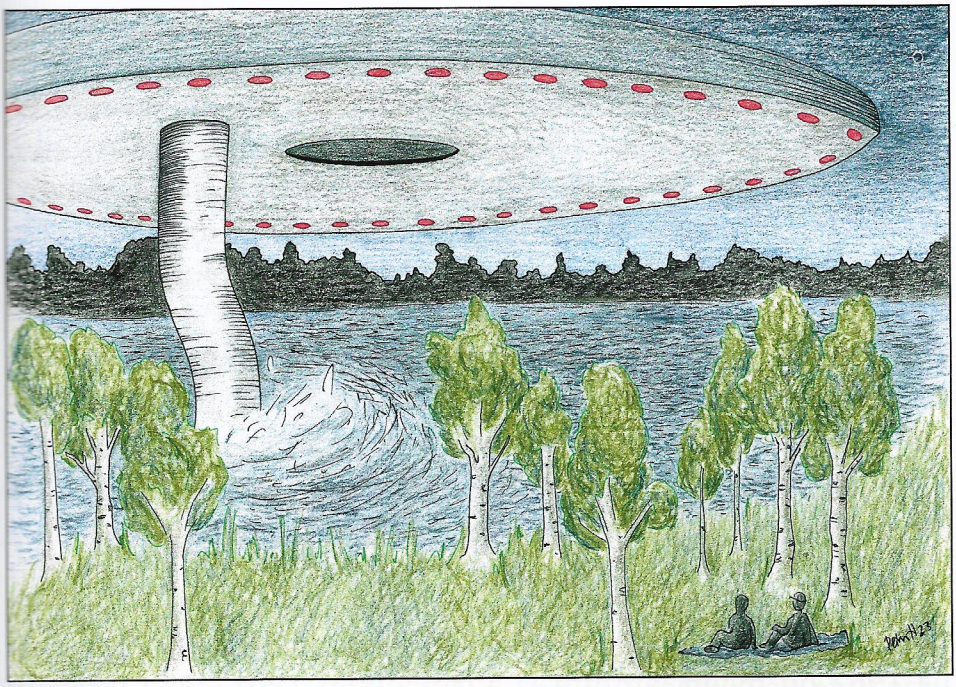

Kuva: Petra Hietalahti

Kaksi miestä oli kalamatkalla Pohjois-Karjalan erämaissa. Järven ylle ilmestyi ufo, jonka halkaisija oli noin 100 metriä. Ufosta laskeutui putki järveen, ja samalla kuului vinkuva ääni.

valon sisällä oli tummempi kohta, jonka läpimitta oli noin 100 metriä. Yhtäkkiä ilmiö pysähtyi keskelle järveä ja valo sammui.

Katselimme sanattomina, sillä järven yllä noin 30 metrin korkeudella leijui aivan varmasti suunnaton "lentävä lautanen". Noin viiden minuutin kammottavan hiljaisuuden jälkeen aluksesta laskeutui jonkinlainen putki tai letku, joka oli ainakin 10 metriä paksu. Tämä letku laskeutui järveen. Samalla ilman täytti hirvittävä vinkuva ääni ja järven vesi alkoi kuohua ja poreilla.

Tätä kesti tunnin verran, jonka jälkeen letku hävisi ja kummallinen valo ilmestyi jälleen aluksen ympärille. Vähän ajan kuluttua koko ilmestys hävisi kovaa vauhtia samaan suuntaan mistä oli tullutkin.

Katselimme toisiamme kuin kysyen "näitkö sinä saman kuin minä"? Sanaakaan sanomatta ryhdyimme pakkaamaan tavaroi-

tamme, ja jo samana aamuna ilmoitimme Ilomantsin nimismiehelle asiasta. Nimismies kuitenkin kohteli meitä kuin hourupäitä ja asia jäi siihen. Olen sen jälkeen ollut yhteydessä moniin ihmisiin, jotka tutkivat tai harrastavat ufoja, mutta tuntuu, ettei asiaa oteta missään totena. Olkoon miten hyvänsä, niin on olemassa erä- ja kalamiehiä, jotka ihmettelevät, miksei ennen noin hyvässä kalapaikassa kuin Riukujärvi, ole nykyään tavattu sintin sinttiä!"

Todettakoon, että ufojen toteuttamaa vedenimua paksuläpimittaisilla putkilla on havaittu useita kertoja eri puolilla maailmaa. Toimen todellista tarkoitusta ei luonnollisestikaan tiedetä.

Humanoidi liftasi kyytiin matkalla Puolangalta Ouluun elokuussa 1962

Havainnon tekijä kertoo seuraavaa: "Elokuun loppupuoli vuonna 1962 oli hyvin lämmin ja aurinkoinen. Olin erään ystäväni kanssa lomanviettomatkalla Pohjois-Suomessa, ja kiertelimme kaikkialla sellaisissa paikoissa, joiden uskoimme mieltämme kiinnostavan. Olimme aamuvarhaisella lähteneet Puolangalta kohti Oulua. Tällä kertaa ystäväni ajoi autoa ja minä istuin hänen vierellään. Matkan varrella, noin 40 kilometriä Puolangalta on järvi, jossa päätimme pistäytyä uimassa ja nauttimassa mukaamme varaamaa aamiaista. Aikaa meillä oli runsaasti, emmekä halunneet pilata miellyttävää lomaamme kiireellä ja hosumisella.

Ajettuamme noin viitisentoista kilometriä huomasin tiellä pienehkön mieshenkilön, joka kädet ylhäällä yritti pysäyttää automme. Esitin ystävälleni, että otetaan mies mukaan. Sanoin lisäksi siirtyväni varmuuden vuoksi takaistuimelle. Pysähdyimme, mies nousi autoon ja sanoi haluavansa viiden kilometrin päässä olevalle polulle, joka kääntyy metsään tien oikealta puolelta.

Minusta tuntui hieman oudolta miehen pään koko, joka mielestäni oli tavallista kookkaampi. Päässään hänellä oli baskerin

tapainen ruskea päähine, jaloissa vaaleat housut ja päällään puseron tapainen, joka oli väriltään housuja tummempi. Automme taustapeili sattui olemaan melko tarkkaan suuntautuneena miehen kasvoihin. Tarkastelin peilistä näitä kasvoja. Minua hätkähdytti, sillä totesin hänen silmäluomiensa liikkuvan alhaalta ylöspäin. Silmät olivat pyöreät ja väriltään mustat. Minun oli helppo todeta tämä, enkä uskonut mitenkään erehtyväni. Suu oli verraten leveä, ohuthuulinen ja nenä melkoisen suuri.

Äkkiä mies huomasi, että tarkkailin häntä. Hän otti jostakin nopeasti mustat aurinkolasit ja asetti ne silmilleen, jota tehdessä huomasin toisen yllättävän näyn; miehellä oli kuusi sormea, kädet ruskeat ja laihan näköiset. Kaikki nämä seikat saivat oloni levottomaksi ja rauhoittaakseni itseäni kysäisin kyydittävältä, että mistä päin Suomea hän on kotoisin. Kysymys oli ehkä typerä.

Mies tuntui ensin miettivän hetken. Tämän jälkeen kuulin kuin erillisenä aivoissani vastauksen, ettei hän lainkaan ole suomalainen. Hän on vaan kiertomatkalla maapallon eri osissa. Lisäksi hän sanoi polun lähestyvän, kiitti matkasta ja pyysi pysähtymään.

Olisiko kyseessä ollut vain niin sanottu luonnonoikku? Yritin tälläkin olettamuksella rauhoittaa itseäni. En saanut siihen otetta, päinvastoin, tässä täytyy olla jotakin erikoista. Autoa ajava ystäväni ei näyttänyt kiinnittävän minkäänlaista huomiota vierellään istuvaan. Pyysin häntä pysäyttämään, sillä olimme jo polun kohdalla. Heti auton pysähdyttyä mies nousi autosta, kumarsi kiitokseksi ja alkoi tarpoa polkua pitkin metsään päin.

Pyysin, että seuraisimme vähän hänen kulkuaan. Se oli hirveätä. Luulinkin jo näkeväni unta, sillä noin viidenkymmenen metrin päässä tiestä oli polun varrella risukasa, korkeudeltaan ainakin kolme metriä ja pituutta ainakin kymmenkunta. Vieraamme pysähtyi kasan luokse ja aivan äkkiarvaamatta ponnahti kasalle ja käveli sen yli jalkojen kasaan koskematta. "Katso", sanoin toverilleni, "hänellä on levitaatiotaito".

Tämä oli järkyttävintä, ja sumensi ajatuksiani pitkäksi ajaksi. En tahtonut uskoa sitä todeksi. En toistaiseksi kertonut ystäväl-

leni kaikkea, mitä ajon aikana olin tullut näkemään. Läksimme liikkeelle ja kaikki meni hyvin, mutta vain hetken. Muutaman minuutin kuluttua alkoi nimittäin automme takaa kuulua huminaa, joka voimistui. Automme moottori yskähti muutaman kerran ja pysähtyi.

Todettuani tämän nousin kiireesti autosta ja näin tyrmistyttävän näyn. Suuri, pyöreänmuotoinen kappale, halkaisijaltaan ehkä viisi tai kuusi metriä, joka todella muistutti kahta vastakkain olevaa kuppia ja joka säteili reunoistaan valkeaa valoa, ampaisi automme ylitse aivan matalalla, teki laajan kierroksen ja nousi sen jälkeen muutamassa sekunnissa taivaalle häviten näkyvistämme. Olimme molemmat kuin pyörryksissä. Saimme jälleen automme liikkeelle ilman vaikeuksia. Vasta nyt kerroin toverilleni kaiken matkan aikana kokemani ja kuvailin hyvin tarkkaan miehen ulkonäön ja sen, miten hän oli kysymykseeni vastannut.

Kertomukseni tällä kohdalla toverini väitti minun liioittelevan, sillä hän ei ollut kuullut mitään tämäntapaista vastausta koko aikana. Siis vieläkö tämäkin? Olisiko kyytiläisemme kyennyt estämään ääniaaltojen kulkeutumisen määrättyyn kohteeseen. Ehkäpä se kuitenkin oli suoraan aivoihini ohjattu henkinen vastaus. Mene ja tiedä.

Seuraavana aamuna olimme uteliaita seuraamaan, tulisiko mikään sanomalehti reagoimaan edellisyön tapahtumaan. Vain Pohjolan Sanomissa oli tästä maininta, ja siinä ilmoitettiin vaatimattomasti oudon valoilmiön havaitun ja nopeasti etääntyneen pohjoissuuntaan. Kellonaika oli suunnilleen sama kuin meidän muistiimme merkitsemä.

Minua on aina arveluttanut se seikka, miten vieraat toisilta taivaankappaleilta saattavat muistuttaa ihmistä ulkonäkönsä perusteella sekä miten heidän puhekykynsä mukautuu aina kulloinkin kyseessä olevaan kieleen. Eniten minua kuitenkin kiinnostaa se pelottava tietämättömyys, että miltä planeetalta nämä herrat ovat lähtöisin. Vieraan mainittu vastaus kysymykseeni oli Suomen kieltä, jota se ilmeisesti ei ollutkaan. Ymmärsin sen

kuitenkin, vaikka ystäväni ei sitä edes kuullut. Olisiko kyseessä ollut telepaattinen vastaus? Kaikki nämä seikat tuntuvat oudolta. Valitettavasti kuvien otto jäi kokonaan, sillä kaikki tapahtui verraten nopeasti ja ehkä liiallinen hämmästyksemme oli suurimpana esteenä."

Ufohavainto koulun pihalla Espoon Tapiolassa keväällä 1967

Havaitsija oli kahdeksanvuotias koulutyttö. Hän seisoi kello 7.30 Aarnivalkean kansakoulun edessä ja odotti pääsyä tunnille. Sää oli kirkas ja oppilas huomasi yhtäkkiä koulunsa yläpuolelle lentävän oudon objektin, joka myös jäi sinne paikalleen leijumaan. Korkeutta ja välimatkaa kohteeseen lienee ollut noin 100 metriä. Alus oli arviolta 8–10 metriä halkaisijaltaan. Se oli selvärajainen ja väriltään vaalea muistuttaen kahta vastakkain olevaan liemilautasta, joihin oli myös piirretty aluksen keskelle kolme ikkunaa. Kohde ei pitänyt minkäänlaista ääntä, mutta keskimmäisessä ikkuna-aukossa näkyi punaista valoa. Havaintoa kesti 1–1,5 minuuttia. Alus poistui luoteeseen, ensin hitaasti ja pyörien, sitten suunnattomalla nopeudella kadoten näkyvistä. Tapauksella oli tytön lisäksi muitakin havaitsijoita, muun muassa tytön isosisko ja muita koulun oppilaita.

Ufo sai auton epäkuntoon hetkeksi Simon ja Haukiputaan välillä elokuussa 1967

Havainnontekijä kertoo seuraavaa: "Olimme tulossa Kemistä etelään päin ja saapuessamme eräälle suoalueelle aamuyöllä siinä kello 2.30 aikaan. Ajelimme hiljaista vauhtia, koska tien peitti sakea aamusumu. Matkatoverini torkkui vieressäni. Oli aivan tyyni ja kaunis syyskesän aamuyö. Silloin se tapahtui. Auton moottori alkoi käydä epätasaisesti. Vilkaisin kojetauluun; ampeerimittarin neula oli tullut ihan hassuksi, se heilui ääriasennosta toiseen ja öljynpainemittari näytti nollaa.

Pysäytin auton ja sanoin toverilleni, että tässä sitä nyt ollaan,

nyt on jotain vinossa. Muuta en ehtinytkään sanoa, kun koko lähitienoo muuttui oranssin väriseksi. Sitten liukui jokin suuri kellertävä esine vasemmalta puolelta ohitsemme, mutta sen muotoa ja kokoa emme ehtineet nähdä. Se lensi 10–20 metrin korkeudella puiden latvojen huojuessa kuin tuulessa. Kuului suhiseva ääni ja sitten kaikki oli ohitse. Valoefekti vaihtui ja maantie oli yhtä sumuinen kuin aiemminkin.

Ällistyksen mentyä ohi kysyin toveriltani, että luuliko hän, että se oli nyt niitä lentäviä lautasia, johon hän vastasi, että mikä lautanen se nyt oli, Eiköhän lie ollut postilinja-auto, joka meni ohi. Kun kysyin, että milloin postiautot ovat ruvenneet kulkemaan ilmassa, ja miten hän selittäisi ampeeri- yms. mittarien käyttäytymisen ja valoilmiön, vai tekikö hän sen sumuisen aamun kepposeksi. Oliko niin, en usko, mutta kun käynnistin auton ja lähdimme jatkamaan matkaa, kaikki pelasi taas hyvin."

Kuuden ufon muodostelma Viitasaaren Valkeisjärvellä (Keski-Suomi) syyskuussa 1967

Nuorimies, iältään 21-vuotias, oli syyskuisena selkeänä ja tyynenä yönä tuulastamassa kahden kaverinsa kanssa, kun outo valoilmiö keskeytti puuhat. Kaverukset olivat parhaillaan kiskomassa venettään eteenpäin kahden järven välissä olevaa puroa pitkin, kun he havaitsivat selän takaa koillisesta tulevan kirkasta valoa. Valon aiheuttajat tulivat taivaalla näkyville ja lensivät niin hitaasti, että sitä voi verrata kävelyvauhtiin.

Muodostelmassa oli kuusi loistavaa rengasta, kukin toistaan hieman pienempiä. Ne vaikuttivat kiinteiltä objekteilta, joiden halkaisija oli noin viisi metriä. Väriltään renkaat olivat kirkkaan siniviolettisia. Havainnon alussa etäisyys niihin oli noin 250 metriä ja vedenpintaan oli matkaa alle 20 metriä.

Ufot lensivät muodostelmassa rinnakkain ja jatkoivat kulkuaan täysin äänettömästi. Noin tunti renkaiden ilmestymisestä niiden nopeus kiihtyi ja kohotessaan korkealle taivaalle ne sulautuivat ikään kuin sisäkkäin ja yhtyivät yhdeksi kokonaiseksi

Kaksi miestä oli kalastamassa, kun he näkivät taivaalla lentämässä kuusi erikokoista loistavaa rengasta, jotka vaikuttivat kiinteiltä objekteilta. Kuva: Petra Hietalahti.

valopalloksi, joka kohosi korkeuksiin ja katosi lopulta näkyvistä. Selitystä ilmiölle miehet eivät luonnollisestikaan keksineet ja kesti useita vuosia, ennen kuin he tohtivat asiasta kenellekään kertoa.

Ufo mittasi voimajohtolinjan virtaa Oulun Kuivasjärvellä 10.10.1967

Havaitsija, 17-vuotias nainen, oli kävelemässä kotiinpäin hämärtyneessä syysillassa. Kuljettuaan voimalinjan ali hän tunsi jonkinlaista ilmanpainetta ja näki kirkkaan kohteen lähestyvän silloisen Typpi Oy:n tehtaan suunnasta kaakosta. Objekti pysähtyi noin 50 metrin etäisyydelle voimalinjojen läheisyyteen ja yläpuolelle, ja piti morsetuksen kaltaista epäsäännöllistä piipi-

tystä. Ääni loppui ufon ollessa pysähdyksissä. Alusta hän kuvaili seuraavasti:

"Se oli halkaisijaltaan noin kolme metriä, ja korkeutta oli noin 1,5 metriä. Väriltään alus oli harmaa ja se kiilsi kuin lasitettu posliini. Se oli ellipsin muotoinen, päällä oli kohoutuma, ja pohjassa taas musta ympyrä keskellä. Alus loisti kirkkaasti ja sen ulkokehällä oli näkyvissä yhdeksän soikeaa valoa. Osa niistä oli himmeämpiä ja ne näyttivät liikkuvan kehällä. Objektin pohjasta mustalta alueelta työntyi esiin sauva, joka kosketti hetkellisesti sähköjohtoja.

Silloin kuului rätisevä ääni, luultavasti johdoista. Tämä sauva tai antenni vetäytyi takaisin alukseen, josta alkoi jälleen kuulua piipitystä. Aluksen ympärillä näkyi heikkoa savua tai jonkinlaista usvaa. Sen jälkeen alus teki pienen pyörähdyksen voimavirtojen päällä, pysähtyi ja poistui sitten ujeltaen yläviistoon kadoten nopeasti näkyvistä."

Aluksen ollessa lähimmillään ilmoittaja kertoi tunteneensa painetta ja kuvotusta, sekä halua poistua juosten, mutta jalat eivät suostuneet tottelemaan. Luonnollisesti tapaus järkytti havaitsijaa aiheuttaen pelkoa.

Kolme tummanväristä ufoa Nurmijärven Kiljavalla 1968

Kaksi 14-vuotiasta koulupoikaa istui rannalla kesämökkinsä tuntumassa jutellen, kun taivaalta kuuluva hiljainen humahdus kiinnitti heidän huomionsa. Tällöin he näkivät noin 300 metrin korkeudella kolme mattamustaa lautasen muotoista alusta, jotka olivat halkaisijoiltaan noin viisi metriä. Ne lensivät kolmiomuodostelmassa. Lautaset lensivät poikien ylitse järven päälle ja kaarsivat lounaaseen, mutta pysyttelivät tiukasti muodostelmassaan.

Havaintoaika oli noin viisi sekuntia ja alusten vauhti arviolta hävittäjiä nopeampi aina loppukiihdytystä myöten. Pojat olivat olleet jo aiemmin kiinnostuneet lentokoneista, joten näiden

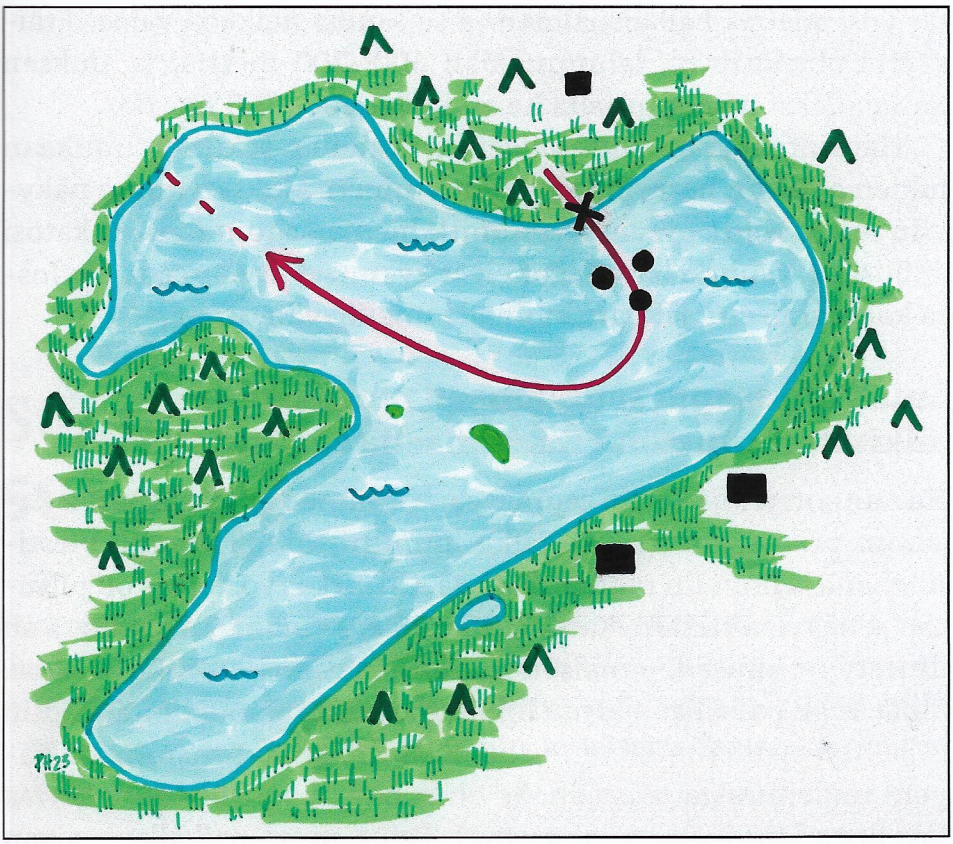

Kuva: Petra Hietalahti

Kaksi koulupoikaa näki kesämökkinsä tuntumassa, kun taivaalla lensi kolmiomuodostelmassa kolme mattamustaa lautasen muotoista alusta, jotka tekivät kaarroksen järven yllä ja palasivat samaan suuntaan mistä olivat tulleetkin.

tunnistamattomien lentolaitteiden näkeminen aiheutti sekä hämmennystä että pelkoa. Pojat kertoivat näkemästään vanhemmilleen, mutta nämä eivät ottaneet tapausta vakavasti.

Pariskunta kohtasi ufon iltakävelyllä Turun Puolalanpuistossa 27.8.1968

Tuolloin 40-vuotias mies oli ulkoiluttamassa koiraa yhdessä vaimonsa kanssa kuulaassa, hämärtyvässä illassa läheisessä puistossa. Rautatieaseman suunnalla sen yläpuolella he havaitsivat äänettömästi lähestyvän monivärisen kohteen. Objekti oli neljä

tai viisi metriä halkaisijaltaan ja se kuulsi heikkoa valoa. Etäisyyttä objektiin oli lähimmillään 600–700 metriä, ja aluksen korkeudeksi maanpinnalta he arvioivat 200–300 metriä.

Havaintoaika oli suunnilleen kymmenen sekuntia, mukaan lukien objektin hetkellinen pysähtyminen. Aluksen tultua näkyviin se tuli kohti, pysähtyi ja muutti hieman suuntaansa ja katosi äkillisesti. Vauhtia havaitsijat eivät kyenneet arviomaan. Oudosta kohtaamisesta jäi pariskunnalle mielihyvän tunne.

Suuri ufo saapui seuraamaan metsäpalon jälkisammutustöitä Kärsämäellä elokuussa 1969

Havainnon tekijä kertoi seuraavaa: "Olimme komennettuina Kajaanin prikaatista metsän jälkisammutustöihin. Toimin viestimiehenä ja hoitelin radiopuhelinta. Oli kirkas yö, taivas oli pilvetön ja näkyi tähtiäkin. Katselin taivaalle, jonne aivan yhtäkkiä oli ilmestynyt sinisen, punaisen ja oranssin väreissä hehkuva esine. Siinä se oli paikallaan aivan liikkumatta. Se oli muodoltaan kuin litistetty, epäsäännöllinen pallo. Keskeltä se oli paksumpi ja kapeni molemmista päistään. Se oli kooltaan suuri, monta kertaa tavallista lentokonetta suurempi. Esine pysyi paikallaan aivan liikkumatta. Sitten se kulki vaakatasossa eteenpäin ja jälleen taaksepäin. Se pysähtyi uudelleen kuin tarkastellen jotakin. Yhtäkkiä se kohosi suoraan ylös, laskeutui jälleen alas tehden paikan päällä nopeita ja jyrkkiä käännöksiä.

Katselin näytelmää ällistyneenä ja tuskin uskoin silmiäni. Ilmoitin heti radiopuhelimella toisillekin havainnostani, jonka kaikki toisetkin näkivät. Esine liikkui ja oli näkyvissä usean minuutin ajan, sitten se nousi hurjalla nopeudella ylös ja hävisi näkyvistä. Ilmiö oli niin outo ja epätavallinen, että jäin arvailemaan - olikohan tuo nyt se lentävä lautanen, joista niin paljon puhutaan? Pilvimuodostelma se ei ainakaan ollut sen liikkeistä ja väreistä päätellen. Joku ehkä voisi sanoa, että se oli tulipalon muodostamaa kajoa. Mutta palo ei liekehtinyt enää tässä vaiheessa, vaan kyti ainoastaan. Harhanäkykään se ei voinut olla, koska sen havaitsi niin moni eri henkilö."

Lasse Ahonen

Suomen Ufotutkijat ry – 50 vuotta

Suomen Ufotutkijat ry perustettiin toukokuussa 1973, joten yhdistys on vuonna 2023 tullut niin sanottuun miehen ikään. Perustaminen ei kuitenkaan tapahtunut puhtaalta pöydältä, sillä ufot, joita siihen aikaan kutsuttiin lentäviksi lautasiksi, olivat tulleet suomalaisten tietoisuuteen jo 1950-luvulta lähtien.

Aikaisemmin tapahtunutta

Suomen ensimmäinen ufojärjestö syntyi Porvoossa vuonna 1960, ja nimeksi tuli Lentävät lautaset -kerho. Perustajina olivat Ilpo Koskinen, Arvi Merikallio ja Joel Rehnström. Kerho järjesti luentotilaisuuksia ja sanomalehtien yleisönosastokirjoitusten välityksellä saatiin tietoja suomalaisten omista ufohavainnoista. Vuonna 1962 Rehnström perusti Kustannus Oy Vimanan, joka julkaisi ensimmäiset suomenkieliset ufokirjat (4 kpl).

Ensimmäinen valtakunnallinen ufoyhdistys perustettiin Helsingissä 21.11.1962, ja sen nimeksi tuli Lentolautasliitto UFO Sällskapet. Yhdistyksen nimi muutettiin 8.2.1963 Interplanetistit ry:ksi, koska yhdistysrekisteri ei hyväksynyt alkuperäistä nimeä. Ensimmäinen puheenjohtaja oli Arvi Merikallio ja sihteeri Joel Rehnström. Yhdistys alkoi julkaista *Lentolautas*-lehteä. Vuonna

1967 alkoi ilmestyä uusi lehti *Vimana*, jossa oli muun muassa uutisia sekä kotimaisista että ulkomaisista ufohavainnoista. *Vimana*-lehdestä ilmestyi vuosina 1967–72 yhteensä 21 numeroa. Päätoimittaja oli Aili Nurmiaho ja toimitussihteeri Pekka Teerikorpi. Lehden loppumisen jälkeen ilmestyi vielä neljä kertaa *Vimana-vuosikirja* (Ufokatsaus) vuosina 1973, 1974, 1976 ja 1977.

Parin vuoden jälkeen Arvi Merikallio erosi, ja perusti 1965 Suomen Planetistien Seura ry:n toimien sen puheenjohtajana 1970-luvun puoleen väliin saakka, jolloin seuran toiminta lakkasi.

Kymmenen vuoden ajan Interplanetistit ry:n toiminta oli erittäin aktiivista, josta esimerkkinä mainittakoon Helsingin B-messuhallissa 18.4.1971 järjestetty tilaisuus, jossa paikalla oli noin 1400 henkeä. Se on alansa ennätys Suomessa. Parhaimmillaan jäsenmäärä oli lähes tuhat, mutta vuoden 1973 jälkeen jäsenmäärä laski jyrkästi. Jäsenkerhoja oli eri puolella Suomea yli 20. Kaikkiaan erilaisia ufokerhoja on vuosien saatossa ollut yli 30. Niiden välillä ei ollut kovin paljoa yhteistyötä.

Vaikka Interplanetistit ry:n toiminta hiipui, sitä ei virallisesti lopetettu. Lopetuskin olisi vaatinut jonkin verran aktiivisuutta. Pitkän tauon jälkeen yhdistystä yritettiin herätellä uudestaan henkiin 1990-luvulla. Nimi vaihdettiin 7.4.1997, ja uudeksi nimeksi tuli Helsingin Ufoyhdistys – Interplanetistit ry. Sen toiminta ei ole ollut kovin aktiivista eikä tämänhetkisestä tilanteesta ole tietoa. Tätä kirjoitettaessa yhdistys on vielä rekisterissä.

Suomen Ufotutkijat ry syntyy

Tamperelainen Kustannus Oy Jaanes alkoi julkaista *Ufoaika*-lehteä vuoden 1972 alussa. Lehden numerossa 1/1973 oli ilmoitus, jossa ufoista kiinnostuneita pyydettiin saapumaan yhteiseen tapaamiseen ja neuvottelutilaisuuteen Tampereelle hotelli Emmaukseen 21.1.1973. Paikalle saapuikin lähes sata osanottajaa etupäässä suurista kaupungeista (Helsinki, Tampere, Turku ja niiden lähialueet), mutta myös pohjoinen ja itäinen Suomi olivat edustettuina. Kokouksesta laaditun pöytäkirjan allekirjoitti 73

UFOPÄIVÄ TAMPEREELLA 21.1.1973

Klo 13.00 Ufotutkijoiden keskustelu- ja neuvottelutilaisuus
Hotelli Emmauksessa (Hämeenkatu 1)

Klo 16.00 Yleisötilaisuus Sampolan juhlasalissa (Sammonkatu 2)
Tilaisuudessa esiintyy Helge Lindroos ja muita
tunnettuja ufonimiä.

Tampereen Parapsykologinen Seura
Interplanetistit ry:n Tampereen kerho
Suomen Ufotutkimus

Uuden ufoyhdistyksen toiminnan voidaan sanoa alkaneen, kun *Ufoaika*-lehden numerossa 1/1973 oli ilmoitus, jossa ufoista kiinnostuneita pyydettiin saapumaan yhteiseen tapaamiseen ja neuvottelutilaisuuteen Tampereelle.

henkilöä 25 eri paikkakunnalta. Kerhojen ja yhdistysten edustajista valittiin toimikunta, jonka tehtäväksi tuli yhteistoimintasuunnitelman laatiminen. Toimikuntaan valittiin Reijo Sjögren, Tapani Kuningas, Keijo Muukka, Timo Pyhälä, Toivo Salonen ja Gösta A. Malm.

Yhteistyötoimikunta piti ensimmäisen kokouksensa Tampereella kolme viikkoa myöhemmin. Kokouksessa hyväksyttiin yhteistoiminnan päämääriä koskeva luonnos, joka päätettiin lähettää kaikille tiedossa oleville alan yhdistyksille ja kerhoille kommentteja varten. Lisäksi alan yhteisöiltä pyydettiin ehdotuksia yhteistoiminnan organisaatiosta, rahoituksesta ja muistakin näkökohdista.

Seuraava kokous pidettiin Helsingissä 10.3.1973. Seuraavilta alan organisaatioilta saatiin lausunto ja ehdotuksia:

Eri puolilla Suomea toimivien ufokerhojen ja -yhdistysten edustajista valittiin toimikunta, jonka tehtäväksi tuli uuden yhdistyksen yhteistoimintasuunnitelman laatiminen. Toimikuntaan valittiin (ylhäältä vasemmalta lukien): Tapani Kuningas, Toivo Salonen, Reijo Sjögren, Timo Pyhälä, Gösta A. Malm ja Keijo Muukka.

Helsingin Ufokerho	Helsinki
Mikkelin Ufo-kerho	Mikkeli
Työkeskus Harjula	Lahti
Nurmijärven Interplanetaarinen Seura ry.	Nurmijärvi
F.U.O.F.F.	Turku
Pietarsaaren kerho	Pietarsaari
Savonlinnan Ufokerho	Savonlinna
UFO 78	Lahti
Tieteellinen Yhdistys Delta	Kemi
Jyväskylän paikalliskerho (Interplanetistit ry.)	Jyväskylä
Tampereen Ufo ry	Tampere
Turun Ufo ry	Turku
UFO-66	Lappeenranta

Kirjeitä lähetettiin 24, joten vain runsas puolet vastasi. Merkittävistä yhdistyksistä olivat hiljaa Interplanetistit ry ja Pohjois-Suomen Ufotutkimus ry. Laajin ja yksityiskohtaisin luonnosehdotus (10 sivua) saatiin Turun Ufo ry:ltä. Kaikissa saaduissa vastauksissa suhtauduttiin yhteistyöajatukseen myönteisesti. Tosin konkreettisia esityksiä oli kovin vähän. Erään ehdotuksen mukaan uudesta yhdistyksestä pitäisi tehdä jonkinlainen kattojärjestö, johon kerhot ja muut alan yhdistykset voisivat liittyä. Siitä ajatuksesta kuitenkin luovuttiin, ja päädyttiin henkilöjäseniin. Kerhojen ja yhdistysten kanssa päätettiin tehdä yhteistyötä, joka järjestettäisiin nimettyjen yhteyshenkilöiden välityksellä.

Viimeinen valmisteleva kokous pidettiin Turussa 15.4.1973. Kokouksen jälkeen lähetettiin uusi tiedotuskirje, jonka seurauksena yhteistyötoimikunta sai lisää vastauksia sekä yhdistyksiltä että yksityisiltä ufotutkijoiksi haluavilta henkilöiltä. Nyt myös Pohjois-Suomen Ufotutkimus ja Haminan ja Kotkan ufokerhot vastasivat. Kokouksessa todettiin, että yhteyshenkilö oli valittu yhdestätoista kerhosta ja yhdistyksestä (Helsinki, Hamina, Kemi, Kotka, Lahti, Lappeenranta, Nurmijärvi, Savonlinna, Tampere, Turku ja Vaasa). Lisäksi ufotutkijoiksi oli ehdotettu seitsemäätoista muuta henkilöä. Kokous päätti kutsua kaikki 28 henkilöä uuden yhdistyksen perustavaan kokoukseen. Hallitus muodostuisi kymmenestä jäsenestä ja hallituskausi olisi yksi vuosi. Uuden yhdistyksen nimeksi ehdotettiin Suomen Ufotutkijat ry ja kotipaikaksi Tamperetta. Nimeksi ehdotettiin myös Suomen Ufotutkimus, mutta se nimi oli jo käytössä, sillä Tapani Kuningas oli 1967 perustanut oman projektin nimeltä Suomen UFO-tutkimus. Sen toimintamalli oli suurimmaksi osaksi samanlainen kuin tulevalla yhdistyksellä.

Uusi organisaatio oli nyt perustamista vaille valmis. Kaiken kaikkiaan Suomen Ufotutkijat -yhdistyksen alkuun saattaminen oli hyvin työläs ja monimutkainen prosessi, sillä näkemykset ufotutkimuksesta ja tulevan yhdistyksen toiminnasta risteilivät suuntaan, jos toiseenkin. Myös vastustavia voimia oli liikkeellä lähinnä joidenkin interplanetistien ja planetisti-

en uskontomyönteisissä piireissä. Mitään uskonnollisuutta ei uuteen yhdistykseen haluttu liittää, vaan ufokysymyksissä pyritään tieteelliseen lähestymistapaan.

Perustavassa kokouksessa 29.4.1973 hotelli Emmauksessa Tampereella oli paikalla 21 henkilöä. Kokouksen puheenjohtajana toimi Keijo Muukka Vaasasta ja sihteerinä Arja Kuningas Tampereelta. Yhdistyksen säännöiksi hyväksyttiin pienin muutoksin yhteistyötoimikunnan valmistama sääntöehdotus. Suomen Ufotutkijat -yhdistyksen ensimmäinen hallitus sai seuraavan kokoonpanon:

Puheenjohtaja	Tapani Kuningas	Tampere
varapuheenjohtaja	Jorma Leinonen	Lahti
tiedotussihteeri	Toivo Salonen	Kemi
järjestösihteeri	Ola Ketola	Helsinki
taloudenhoitaja	Keijo Muukka	Vaasa
kenttätutkimusten johtaja	Reijo Aaltonen	Turku
erikoistutkimusten johtaja	Timo Pyhälä	Helsinki
arkistonhoitaja	Arja Kuningas	Tampere
kirjastonhoitaja	Reijo Sjögren	Turku
ulkomaansihteeri	Gösta A. Malm	Helsinki
varajäsen	Osmo Kontula	Kotka
varajäsen	Daniel van der Stel	Hamina

Hallituksen koko oli kymmenen henkilöä sekä kaksi varajäsentä. Poikkeuksellisen suuri koko johtui siitä, että hallituksesta haluttiin saada mahdollisimman laajapohjainen ja jokainen hallituksen jäsen edusti samalla jotain ufokerhoa tai -yhdistystä. Näin monijäsenisen hallituksen haittapuoleksi havaittiin kuitenkin päätöksenteon hankaloituminen osallistujamäärän jäädessä usein liian pieneksi. Siihen aikaan ei pidetty nettikokouksia.

Ensimmäinen hallituksen kokous pidettiin heti perustavan kokouksen jälkeen. Ensimmäinen käsiteltävä asia koski ufohavaintoilmoitusten vastaanottamispaikkaa. Päätettiin julkaista *Ufoaika*-lehdessä viisi puhelinnumeroa, joihin ufohavainnoista voi ilmoittaa. Yhteyshenkilöitä olivat Reijo Aaltonen (Turku), Suomen Ufotutkijat (Arja ja Tapani Kuningas, Tampere), Ola Ke-

tola (Helsinki), Keijo Muukka (Vaasa) ja Toivo Salonen (Kemi).

Toinen käsiteltävä asia oli ufokirjasto ja alan kirjamyynti, jota lähti kehittämään Reijo Sjögren Turusta. *Ufoaika*-lehdessä julkaistiin 75 kirjan luettelo, jotka oli saatu lahjoituksina. Näitä kirjoja sai tilata lainaksi Turussa sijaitsevasta keskuskirjastosta. Samasta osoitteesta sai myös ostaa alan teoksia.

Kolmas keskeinen asia oli jäsenhakemuslomake ja tutkijakortti, jotka saatiin valmiiksi jo seuraavana kesänä. Jokaisen jäseneksi haluavan piti täyttää jäsenhakemuslomake, jossa perustietojen lisäksi kysyttiin perustietoja ufoasioista.

Yhdistyksen perustamiskirjan allekirjoittivat puheenjohtajat Tapani Kuningas ja Jorma Leinonen sekä järjestösihteeri Ola Ketola. Kokouksen jälkeen viranomaisille lähetettiin perustamisasiakirjat, jotka hyväksyttiin.

Suomen Ufotutkijat ry:llä oli heti toiminnan alusta lähtien kansainvälisiä yhteyksiä, joita hoiti monia kieliä hallitseva Gösta A. Malm. Niitä varten otettiin käyttöön englanninkielinen nimi *The UFO Research of Finland*. Myöhemmin 2000-luvun alussa otettiin käyttöön uusi nimi *Finnish Ufo Research Association (FUFORA)*. Suomen Ufotutkijat ry käyttää nimestä usein lyhennystä SUT tai SUT ry.

Julkaisutoiminta

Vuosi 1973 oli hiljaista aikaa ufohavaintojen suhteen, ja niiden saamiseksi SUT:n tietoon otettiin käyttöön kuukausiraporttijärjestelmä vuoden 1974 alussa. Tutkijajäsenet velvoitettiin raportoimaan kuukausittain tietämistään ufohavainnoista ja myös ilmoittamaan tiedotusvälineissä havaitsemansa ufoihin liittyvät asiat (lehtikirjoitukset, ufotilaisuudet sekä radio- ja TV-ohjelmat). Lehtikirjoitusten perusteella saatiin tietoon lukuisia ufotapauksia. Kuukausiraportti piti lähettää siinäkin tapauksessa, ettei mitään ilmoitettavaa ollut. Noina vuosina postitettiinkin aika paljon lähes tyhjiä papereita, mutta samalla kuitenkin varmistettiin tehokkaasti tiedon saaminen ufotilanteesta eri puo-

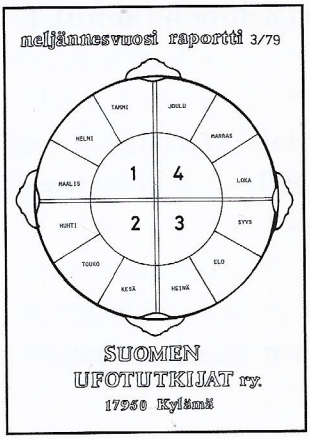

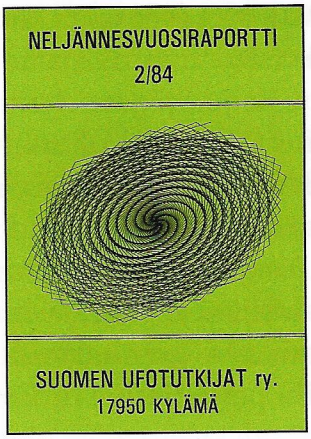

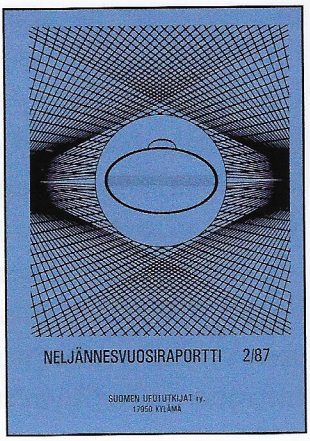

SUT:n jäsenjulkaisu *Neljännesvuosiraportti* oli A4-kokoinen monistelehti, josta ilmestyi yhteensä 54 numeroa vuosina 1973–87.

lilta Suomea.

Saatujen kuukausiraporttien pohjalta laadittiin kolmen kuukauden välein *Neljännesvuosiraportti*, jossa esitettiin yhteenveto lähetetystä aineistosta. Tämä järjestelmä toimi vuodesta 1974 vuoteen 1987 saakka, jolloin julkaistiin kaksi viimeistä *Neljännesvuosiraporttia*. Ne postitettiin myös Suomen Tietotoimistolle, joka yleensä laati tiedotusvälineille uutisen asiasta. Näin *Neljännesvuosiraporteilla* oli myös laajempaa merkitystä.

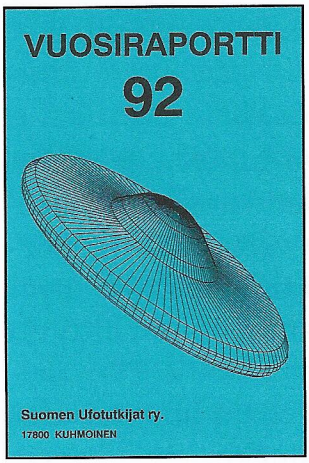

Vuosiraportteja ilmestyi 4 kpl, joista viimeinen vuonna 1992, sisältäen 168 sivua.

Vuosina 1973–75 *Neljännesvuosiraportin* vastaavana toimittajana oli Arja Kuningas ja 1976–87 Lasse Ahonen. Yhteensä *Neljännesvuosiraportteja* julkaistiin 54 kappaletta. Viimeinen numero oli 2/1987. Aktiivisista avustajista mainittakoon Tuulikki Arany, Seppo Harjulehto, Mauritz Hietamäki, Mauri Kanninen, Olavi Kiviniemi, Eija Löfman, Keijo Muukka, Matti Penttilä, Kalevi Pusa, Veikko Rekunen, Ilkka Serra, Jan Sundberg ja Heikki

Virtanen.

Neljännesvuosiraporteista tehtiin jo 1970-luvun loppupuolella englanninkielinen lyhennelmä *Quarterly Report*, jota lähetettiin vaihtojulkaisuna kymmenille ulkomaisille ufotutkimusjärjestöille. Vuonna 1982 tehtiin ensimmäinen *Annual Report*, joka oli laajempi, kerran vuodessa ilmestyvä englanninkielinen yhteenveto suomalaisista ufohavainnoista.

Julkaisujen suhteen vuodet 1988–89 olivat hiljaista aikaa, ja vain muutama jäsentiedote ilmestyi.

Neljännesvuosiraportin vastaava toimittaja Lasse Ahonen ei kuitenkaan lopettanut julkaisujen tekemistä, vaan kokosi neljä *Vuosiraportti*-julkaisua, jotka ilmestyivät vuosina 1989–1992.

Vuonna 1997 ilmestyi *Ufotutkijan käsikirja*, toimittajina Lasse Ahonen, Kari Välimaa ja Tapio Äyräväinen.

Vuosiraportit 1991 ja *1992* sisälsivät niin paljon aineistoa, että niistä olisi syntynyt kirja. Kesällä 1992 uusi innokas jäsen Tapio Äyräväinen vieraili Lasse Ahosen mökillä. Siellä saunan terassilla keskusteltiin pääasiassa ufoista, SUT:n toiminnasta ja sen mahdollisista tulevista julkaisuista. Keskustelun lopputulos oli, että aletaan miettiä kirjan julkaisua. Nimiehdotuksia olivat Vuosiraportti ja Uforaportti. Äyräväinen totesi jossain vaiheessa utopistisesti, että "eiköhän tehdä samalla viisi kirjaa". Silloin se ajatus tuntui täysin epärealistiselta. Tärkein syy kirjan tekemiseen oli se, että jäsenet luonnollisesti halusivat maksamalleen jäsenmaksulle jotain vastinetta. Siinä mielessä kirja osoittautui hyväksi ratkaisuksi.

Muutama kuukausi myöhemmin kirjaideaa esiteltiin Tapani Kuninkaalle, jolla oli ennestään kokemusta kirjojen tekemisestä. Hän epäili projektin toteuttamisen mahdollisuutta muun muassa taloudellisten resurssien vähyyden takia. Äyräväinen ja Ahonen yhdistivät kuitenkin taitonsa ja tietonsa, ja näiden miesten

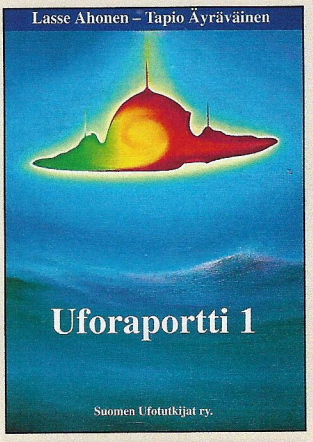

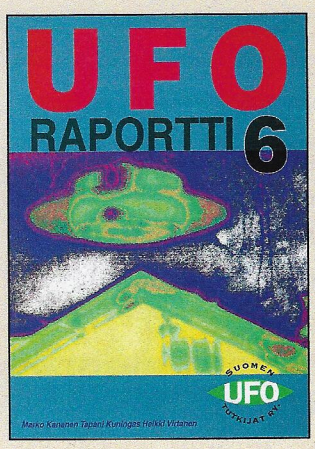

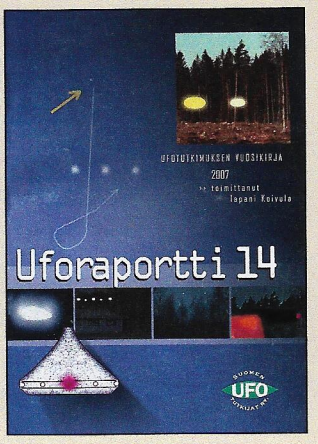

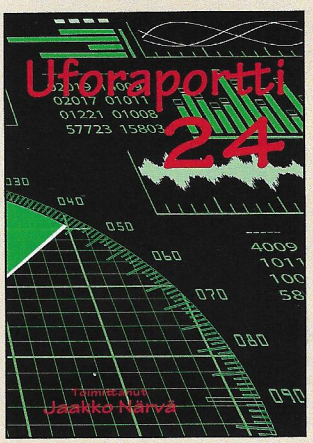

Ensimmäinen *Uforaportti*-kirja ilmestyi vuonna 1994, tekijöinä Lasse Ahonen ja Tapio Äyräväinen. Sen jälkeen on ilmestynyt tämä kirja nro 25 mukaan lukien yhteensä 23 *Uforaportti*-kirjaa. Kaksi kirjoista on ollut "kaksoisnumeroita". Kokonaissivumäärä on yli 5100.

ansiosta ensimmäinen *Uforaportti*-kirja ilmestyi vuonna 1994. Siitä lähtien kirja on ilmestynyt lähes vuosittain ja kädessäsi on nyt jo numero 25.

Pienelle yhdistykselle kirjojen julkaisu on ollut melkoinen voimainponnistus, eivätkä monet kirjat ole ilmestyneet suunnitellun aikataulun mukaisesti. Kirjojen tekijöistä on ollut pulaa koko ajan. Siitä huolimatta hallituksessa ehdotettiin vuonna 2010, että ryhdyttäisiin julkaisemaa toista kirjasarjaa *Uforaportti*-kirjan ohessa. No onneksi se ehdotus ei edennyt sen pitemmälle.

Vuonna 1997 ilmestyi *Ufotutkijan käsikirja*, toimittajina Lasse Ahonen, Kari Välimaa ja Tapio Äyräväinen. Vuonna 2013 ilmestyi toinen samanniminen kirja, tekijänä Björn Borg.

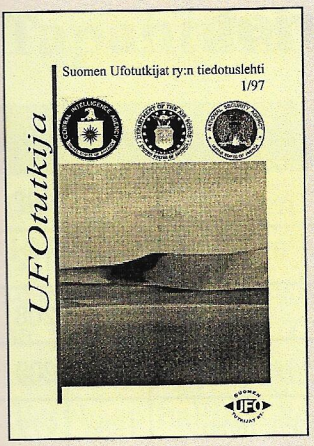

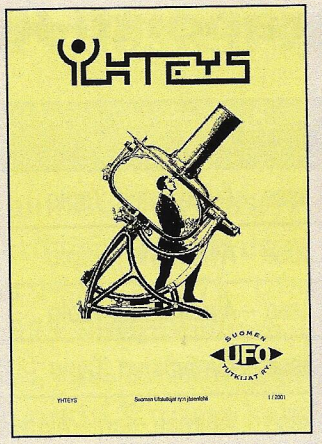

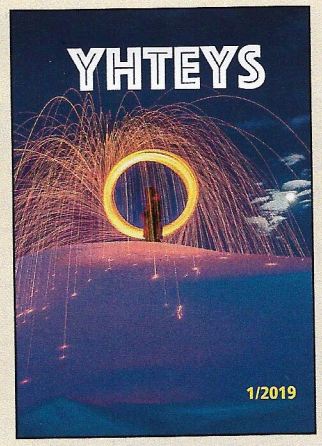

UFOtutkija-lehti alkoi ilmestyä 1997 (ylhäällä vasen). Vuoden 2001 alusta lehden nimeksi tuli *Yhteys* (ylhäällä keskellä). Viime aikoina *Yhteys* on ilmestynyt kaksi kertaa vuodessa noin 40-sivuisena.

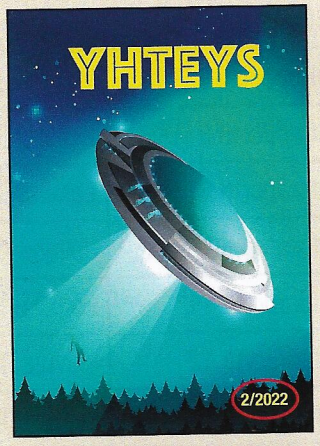

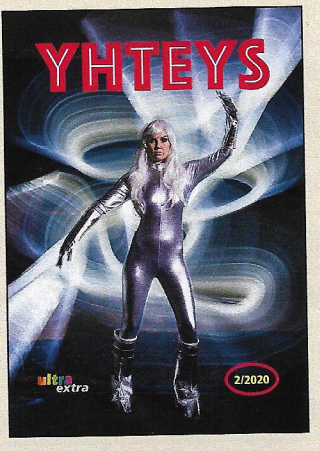

Jäsenet kaipasivat edelleen tietoa ufoista ja yhdistyksen toiminnasta, ja siksi 1997 alkoi ilmestyä *UFOtutkija*-lehti. Vuoden 2001 alusta lehden nimeksi tuli *Yhteys*. Ensimmäinen päätoimittaja oli Kari Välimaa, ja häntä ovat seuranneet Tapio Äyräväinen, Heikki Virtanen, Sami Laitala, Jorma Kosonen, Tapani Koivula, Björn Borg, Anna K Greus ja Lasse Ahonen. Lehti on ilmestynyt 1–4 kertaa vuodessa, ja jatkaa ilmestymistään edelleen. Viime vuosina *Yhteys*-lehti on ilmestynyt kaksi kertaa vuodessa 30–40-sivuisena.

Yhdistyksen ensimmäiset internet-sivut avautuivat Pentti Wirran toimesta jo vuonna 1996.

Uforaportti-kirjat

Kirjan nimi	Toimittaja(t)	Vuosi	Sivut
Uforaportti 1	Ahonen, Lasse – Äyräväinen, Tapio	1994	192
Uforaportti 2	Ahonen, Lasse – Äyräväinen, Tapio	1995	192
Uforaportti 3	Ahonen, Lasse – Äyräväinen, Tapio	1996	208
Uforaportti 4	Ahonen, Lasse – Äyräväinen, Tapio	1997	208
Uforaportti 5	Ahonen, Lasse – Välimaa, Kari – Äyräväinen, Tapio	1998	272
Uforaportti 6	Kananen, Marko – Kuningas, Tapani – Virtanen, Heikki	1999	134
Uforaportti 7 (1999)	Virtanen, Heikki – Kananen, Marko – Repo, Marko	2000	200
Uforaportti 8	Laitala, Sami – Repo, Marko	2001	189
Uforaportti 9	Laitala, Sami – Lantta, Jukka	2002	148
Uforaportti 10	Kosonen, Jorma – Laitala, Sami – Lantta, Jukka	2003	252
Uforaportti 11	Koivula, Tapani – Repo, Marko	2004	224
Uforaportti 12	Koivula, Tapani	2005	190
Uforaportti 13	Koivula, Tapani	2006	226
Uforaportti 14	Koivula, Tapani	2007	220
Uforaportti 15–16	Borg, Björn – Koivula, Tapani	2009	256
Uforaportti 17	Borg, Björn	2011	223
Uforaportti 18	Borg, Björn	2011	224
Uforaportti 19	Borg, Björn	2012	256
Uforaportti 20	Borg, Björn	2012	272
Uforaportti 21	Borg, Björn	2013	288
Uforaportti 22–23	Greus, Anna K. – Närvä, Jaakko	2016	237
Uforaportti 24	Närvä, Jaakko	2020	194
Uforaportti 25	Ahonen, Lasse – Tarkkonen, Juhani	2023	330

Tapahtumia vuosien varrelta

1973

Uuden yhdistyksen toiminta käynnistyi vähitellen. Turku oli 1970-luvun alussa aktiivisin ufoasioissa, ja siellä järjestettiin ufoseminaarit vuosina 1972 ja 1973. Ufoseminaarin yhteydessä järjestettiin 13.7.1973 ensimmäinen ufotutkijoiden koulutustilaisuus, joka sisälsi viisi esitelmää ja yleiskeskustelun. Yhdistyksen hallitus kokoontui Turussa kaksi kertaa kesän aikana. Hallituksen viides kokous pidettiin syyskuun lopulla Kuhmoisten Kylämällä, jossa kokouksessa oli esillä ensimmäiset 13 jäsenhakemusta, jotka yhdistykselle oli lähetetty. Uusia ufotutkijajäseniä ei kuitenkaan vielä lopullisesti valittu, sillä kokouksessa suunniteltiin erityinen tutkintolomake, joka lähetettiin kaikille jäsenyydestä kiinnostuneille.

Eräs ufotutkimuksen perusteos J. Allen Hynek: *UFOT toden rajamailla* ilmestyi. Sen suomensi pitkään SUT:n toiminnassa mukana ollut Kalevi Pusa.

1974

Toisena toimintavuotena yhdistyksen toiminta jatkui suunnitellulla tavalla. Ufoihin viittaavia havaintoilmoituksia vastaanotettiin 59. Tiedotusvälineiden seuraamisen jäsenet ottivat omakseen, ja vuoden aikana löydettiin 142 ufoihin liittyvää uutista tai ohjelmaa. Heti alussa huomattiin, että lehtileikkeiden kautta saatiin havaintoilmoituksia tai havaitsijan yhteystiedot.

1975

Toiminta laajeni vähitellen, ja vuoden kolmen ensimmäisen kuukauden aikana tietoon tuli yli 50 uutta ufohavaintoa. Noin puolet tapauksista oli tapahtunut kolmion Tammisaari-Turku-Nurmijärvi alueella ja lähes neljännes läntisellä Uudellamaalla. Voitiin puhua jopa paikallisesta ufoaallosta, joka kesti noin kuu-

kauden. Onneksi alueella asui aktiivinen ufotutkija Olavi Kiviniemi, joka tutki useita tapauksia.

Nokialla tehtiin 17.7.1975 ufohavainto, jonka toinen havaitsija oli valo- ja elokuvauksen ammattilainen. Havainnon seurauksena alkoivat ensimmäisen suomalaisen ufoista kertovan dokumenttielokuvan suunnittelu ja kuvaukset. Muutamat SUT:n jäsenet avustivat elokuvan teossa, jonka nimeksi tuli *Ufot – aikamme mysteeri.*

Elokuussa 1964 kuopiolainen Raimo Blomqvist istui Kallaveden rantakalliolla ja teki lähihavainnon ufosta, josta putosi kappale rantaveteen. Vasta vuonna 1975 kyseinen kappale tuli SUT:n tietoon, jonka jälkeen alkoivat laajamittaiset tutkimukset Olavi Kiviniemen ja Mikko Toivolan johdolla. Tutkimustulokset julkaistiin pääosin loppuvuonna 1977, mutta se ei herättänyt paljoakaan huomiota. Niin sanottua luonnollista selitystä ei löydetty, ei myöskään viitteitä siihen, että kappale olisi ollut peräisin ufosta. Myöhemmin 1990-luvulla Skepsis ry:n entinen puheenjohtaja Lauri Gröhn otti asiaan kantaa, ja kehotti ufotutkijoita heittämään Kallaveden ufopalasen roskakoriin. Hänen käsityksensä mukaan kaikki ufotodisteet tulisi hävittää! Tämäkö on skeptikkojen yleinen kanta tutkimusaineiston suhteen?

Presidentti Urho Kekkonen täytti 75 vuotta syyskuussa. SUT:n toimesta hänelle lähetettiin ufokirje, jonka oli laatinut Kalevi Pusa. Kekkosen tiedettiin olevan ufoista perillä, koska hän kirjoitti niistä jo 1950-luvulla. Pusa teki myös ehdotuksen ufofilmistä Juhan af Grannille, mutta silloin se ei vielä tuottanut tulosta.

Vuoden lopulla Bjarne Håkansson kävi esittelemässä ufotutkijoille ruotsalaisten kehittämää Ufojen raportointi- ja tietokantajärjestelmää, josta käytettiin nimeä URD-projekti. Sen ajatuksena oli luoda yhteispohjoismainen havaintolomake, jonka avulla saatuja ufohavaintotietoja käsiteltäisiin tietokoneilla tilastotieteellisin menetelmin. SUT päätti lähteä projektiin mukaan.

Yhdistyksen aktiivinen jäsen Reijo Sjögren järjesti Turussa *Laajempaan tietoisuuteen* -seminaarin, jossa kuultiin myös ufo-

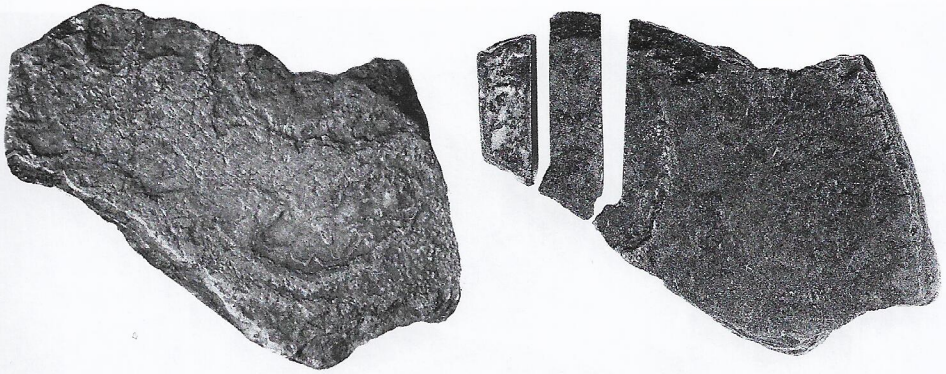

Kuopiolainen Raimo Blomqvist istui Kallaveden rantakalliolla 1964 ja näki kun ufosta putosi kappale (vas.) rantaveteen. Kappaleen pituus oli 36 mm ja paksuus 6 mm, paino 15 g ja tiheys 4 kg/dm^3. Kuvassa oikealla kappale on sahattu kolmeen osaan laajempia tutkimuksia varten.

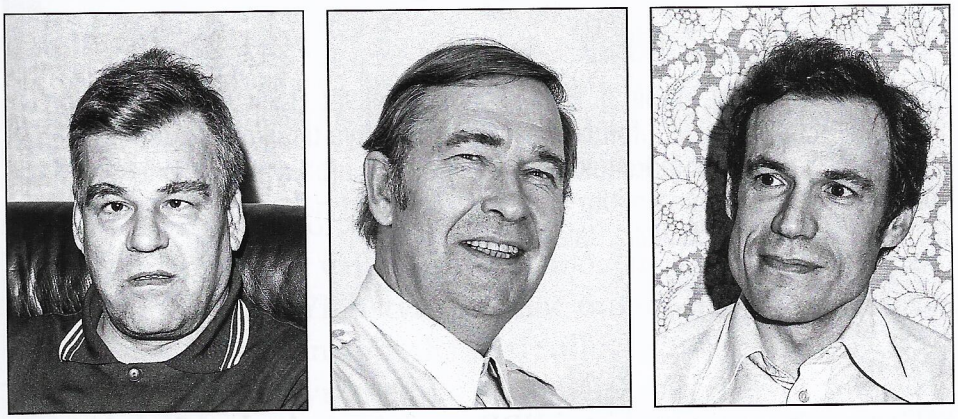

Vuonna 1975 Raimo Blomqvist (vas.) esitteli löytämänsä kappaleen SUT:lle, jonka jälkeen alkoivat laajamittaiset tutkimukset Mikko Toivolan (kesk.) ja Olavi Kiviniemen johdolla. Luonnollista selitystä kappaleelle ei löytynyt.

aiheisia luentoja.

Koko vuoden ajan toiminta oli erityisen aktiivista. Erilaisia kokoontumisia oli vuoden aikana peräti 19. Tässä yhteydessä kannattaa muistaa, että silloin asioita ei hoidettu netin avulla! Heinäkuussa Kylämällä oli ufotutkijoiden koulutuspäivät. Vaikka toimintaa oli paljon, jäsenmäärä kehittyi hitaasti: vuoden 1973 lopulla jäseniä oli 13, vuoden päästä 24 ja vuoden 1975 lopussa vasta 29. Mitään aktiivista jäsenkampanjaa ei järjestetty.

Ruotsalaiset Bjarne ja Birgit Håkansson esittelivät Helsingissä helmikuussa 1976 SUT:n hallitukselle ufotutkimukseen kehitettyä tietokonesysteemiä nimeltä *URD-projekti*. Sen tarkoituksena oli käsitellä ufohavaintoilmoitukset tietokoneella. Kuvassa vasemmalta Timo Pyhälä, Birgit Håkansson, Arnold Micklin, Bjarne Håkansson ja lattialla Kalevi Pusa.

1976

SUT:n päähuomio keskittyi URD-projektiin, jonka käynnistäminen Suomessa vei huomattavan osan ufotutkijoitten energiasta. Työmyyränä asiassa toimi Olavi Kiviniemi, joka vieraili myös Ruotsissa tutustumassa projektin edistymiseen. Ruotsalaisten ufotutkimukseen kehittämää tietokonesysteemiä kävi hallitukselle helmikuussa selostamassa Bjarne Håkansson. Huhtikuussa Håkansson ja Sten Lindgren pitivät koulutustilaisuuden, jossa muun muassa opastettiin lomakkeen täytössä. URD-lomake käännettiin kesän aikana suomeksi, ja vuoden lopulla se saatiin painokuntoon. Forssan Kreivilässä järjestettiin 20.–21.8.. ufotutkijoille koulutustilaisuus, jonka pääteemana oli URD-projekti.

Kalevi Pusa ja Timo Pyhälä laativat Jenny ja Antti Wihurin ra-

Forssa Kreivilässä järjestettiin SUT:n koulutustilaisuus 20.–21.8.1976. Paikalla olivat muun muassa Mikko Toivola (vas.), Tapani Kuningas, Tapani Koivula, Maurits Hietamäki, Reijo Aaltonen, Aila Karjalainen, Pauli Suuriniemi, Pentti Wirta, Timo Pyhälä, Kalevi Pusa, Juhani Kakkinen, Arja Kuningas ja Kari Kuure.

hastolle apuraha-anomuksen. Se ei kuitenkaan johtanut myönteiseen päätökseen, vaikka suosittelijoiksi saatiin kolme tunnettua professoria. Yhdistyksen tulot muodostuivat pelkästään jäsenmaksuista, joten apuraha olisi tullut tarpeeseen.

Vuoden alussa kymmenille sanomalehdille lähetettiin yleisönosastokirjoitus otsikolla "Ufotutkimus uudelle tasolle". Se julkaistiin varsin monessa lehdessä, ja kirjoitus aiheutti sekä ufohavaintoilmoituksia että jäsenyystiedusteluja. Uusia jäseniä hyväksyttiin vuoden aikana 12.

Neljännesvuosiraportissa 3/1976 kyseltiin jäseniltä, mitä tiedotusvälineitä he seuraavat. Vastausten mukaan säännöllisessä seurannassa oli 53 sanomalehteä ja 61 aikakauslehteä. Lisäksi satunnaisessa seurannassa oli yhteensä 93 sanoma- ja aikakauslehteä. Tulosta voidaan pitää erittäin hyvänä. Lehtiuutisten seurantaa pidetään tärkeänä, koska niiden avulla päästään usein ufohavaintojen jäljille, vaikka pelkästään niiden perusteella tapausta ei voi luokitella. Tarvitaan tarkempia tutkimuksia. Leh-

distä saadaan myös tietoja rakettien laukaisuista, meteoreista yms. turhia ilmoituksia tuottavista ilmiöistä.

Havaintorintama oli vuoden aikana tavanomainen. Merkittävin lienee ollut Oulun Ruskossa 12.11. sattunut tapaus, jossa valopallo aiheutti uteliaan pojan tajunnan menetyksen valojuovan lävistettyä hänet. Tapahtumalla oli kuusi muuta näkijää.

1977

Toiminta jatkui edelleen URD-projektin tiimoilta. Suomenkielinen URD-lomake saatiin painettua, ja siihen liittyen järjestettiin neljä tilaisuutta, joissa harjoiteltiin lomakkeen täyttöä.

Koko URD-projekti oli kunnianhimoinen, ja sen aikaisella tekniikalla erityisen suuritöinen. Lomakkeen täyttäminen oli monimutkaista, mikä oli ainakin yksi syy siihen, ettei sen käyttö laajentunut. Vähitellen koko projekti hiipui niin Suomessa kuin Ruotsissakin.

Forssan Kreivilässä järjestettiin 20.–21.8. ufotutkijoille koulutustilaisuus, jonka ohjelmassa oli ufoihin ja ufotutkimukseen liittyviä luentoja.

Vuoden aikana lehtikirjoituksia löydettiin yhteensä 245. Suuren yleisön keskuudessa SUT ei ollut tunnettu, eikä ihmisillä ollut tietoa, mihin ilmoittaa ufohavainnostaan. Siksi osa havaintoilmoituksista tuli tietoon lehtikirjoitusten avulla.

1978

Steven Spielbergin ufoelokuva *Kolmannen asteen yhteys* saapui Suomeen. SUT:n jäsenillä oli mahdollisuus osallistua ennakkonäytökseen Helsingissä 3.3. ennen ensi-iltaa. Vaikka noin 400 000 suomalaista näki elokuvan, ja siitä oli valtavasti lehtikirjoituksia, se ei kuitenkaan lisännyt merkittävästi ufohavaintoilmoitusten määrää.

Neljännesvuosiraportti sai huomattavasti lisää sivuja ja sisältöä, kun siinä alettiin julkaista käännöksiä ulkomaisista alan lehdistä. Suurin osa käännösartikkeleista oli pohjoismaisista,

mutta myös eurooppalaisista ja amerikkalaisista ufojulkaisuista.

Kylämällä järjestettiin SUT:n koulutustilaisuus 17.–18.6. Ohjelmassa oli luentojen lisäksi yhteisiä keskusteluja.

Vuoden aikana lehtikirjoituksia löydettiin 205. Varsinaisia jäseniä, ufotutkijoita, oli vuoden lopussa 40, kannattajajäseniä yksi.

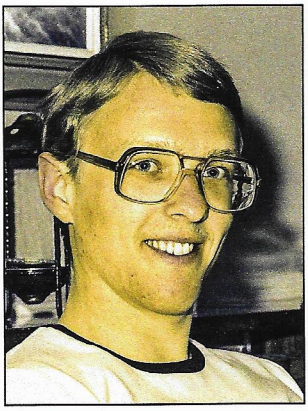

Vuonna 1979 valittu Ilkka Serra oli SUT:n toinen puheenjohtaja.

1979

Vuosikokouksessa uudeksi puheenjohtajaksi valittiin Ilkka Serra, joka toimi virassaan seuraavat kymmenen vuotta. Tapani Kuningas jatkoi varapuheenjohtajana.

Kylämällä järjestettiin SUT:n koulutustilaisuus 15.–17.6., ja siihen osallistui yhteensä 30 henkilöä. Apurahoja anottiin useammastakin paikasta, mutta tuloksetta.

Vuoden aikana raportoitiin 40 ufoihin viittaavaa tapausta, joista 19 oli sattunut kuluvan vuoden aikana. Lehtikirjoituksia löydettiin 231. Eniten vuoden aikana lehdistöä kiinnosti Suo-

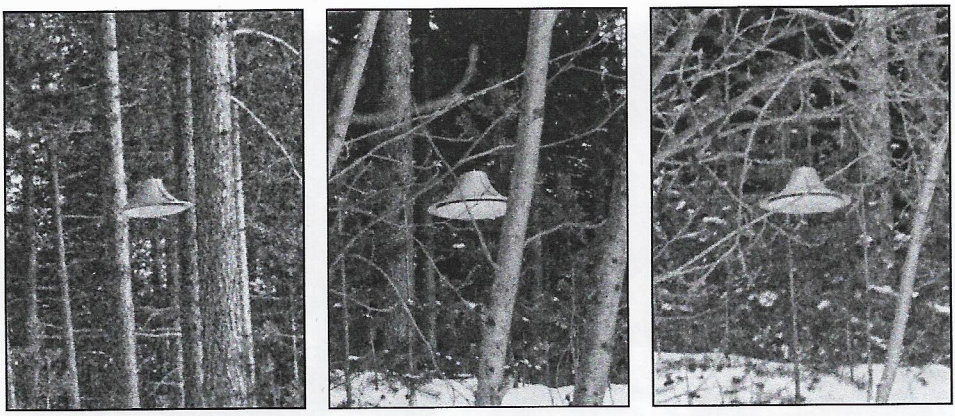

Talvella 1979 Suonenjoella sattui useita erikoisia tapahtumia. Jarmo Nykänen (24) lähti 16.3. kello 12.30 kävelemään kohti mökkiä, ja tällä matkalla hän sai otettua 12 valokuvaa lentävästä kohteesta, josta kuului jonkinlaista hurinaa.

SUT:n koulutustilaisuus järjestettiin Kylämällä 15.–17.6.1979 ulkoluentojen merkeissä. Vasemmalta Tapani Kuningas, Aila Karjalainen, Olavi Kiviniemi, Mauri Kanninen, Pentti Wirta, Ilkka Serra, Kalevi Pusa ja Juhani Kakkinen.

Kylämällä Piippalan kämpällä järjestettiin SUT:n kesätapahtuma 15.–17.8.1980. Päiväohjelmassa oli luentoja ja illalla katsottiin ufoelokuva *Ufot – aikamme mysteeri*. Toinen elokuvan tekijöistä Oiva Nieminen toimii koneenkäyttäjänä.

Ufoelokuva *Ufot – aikamme mysteeri* sai ensiesityksensä Helsingin Suomalaisella Yhteiskoululla 25.5.1980. Tässä elokuvan kuvaukset meneillään Kylämällä 1977. Kameran takana on Raimo Miekka, seisomassa Tapani Kuningas ja selin Oiva Nieminen.

nenjoen tapaukset. Helmikuussa havaittiin kolme kertaa jälkiä lumessa, ja maaliskuussa havaitsija sai valokuvan ufoa muistuttavasta kohteesta.

1980

Suomalainen tunnin kestävä ufoelokuva *Ufot – aikamme mysteeri* sai ensiesityksensä Helsingin Suomalaisella Yhteiskoululla 25.5. Elokuvan tekijöinä olivat nokialaiset Oiva Nieminen ja Raimo Miekka. Valitettavasti elokuva ei saanut toivottua julkisuutta, joten sen katsojamäärät sekä esityskerrat jäivät vähäisiksi.

Keväällä ilmestyi Juhani Kyröläisen ja Pekka Teerikorven kirja *Ufojen arvoitus*. Tähtitieteeseen sekä ufotutkimukseen perehtyneet tekijät tarkastelivat laajassa kirjassaan ennakkoluulottomasti ja monitahoisesti varsinkin ufoilmiön luonnontieteellistä puolta. Kirja sai runsaasti myönteistä julkisuutta, varsinkin lehdistössä, mutta siitä huolimatta se ei ollut erityinen myyntimenestys. Tavalliselle lukijalle se lienee ollut aivan liian tieteel-

linen teos. Kirjaa voidaan kuitenkin pitää eräänlaisena ufotutkimuksen perusteoksena.

Kylämällä Piippalan kämpällä järjestettiin 15.–17.8. SUT:n kesätapahtuma. Eräs luentojen mielenkiintoisimmista aiheista oli Aino Ivanoffin kontaktitapaus. Iltaohjelmassa oli ufoelokuvan *Ufot – aikamme mysteeri* esitys.

Vuoden aikana lehtikirjoituksia löydettiin 204.

1981

Syksyllä ilmestyi Charles Berlitzin ja William L. Mooren kirja *Roswellin lentävän lautasen arvoitus*. Kirjan suomensi SUT:n jäsen Seppo Harjulehto.

Lisensiaatti Pekka Teerikorpi väitteli tohtoriksi Turussa 22.12.1981 Hubblen laista. Teerikorpi oli aikaisemmin aktiivinen ufotutkija, Kotkan ufokerhon perustaja ja vetäjä, sekä *Vimana*-lehden toimitussihteeri, mutta ei ollut tuossa vaiheessa enää mukana SUT:n toiminnassa. Turun Yliopiston tähtitieteen assistenttina tuolloin toiminut Teerikorpi oli aikaisemmin syksyllä tutkinut yhdessä Juhani Kyröläisen kanssa Pielisen ufotapausta.

Ensimmäinen suomalainen yliopistotasoinen ufoihin liittyvä tutkimus lienee Piia Toivolan Turun yliopistossa tekemä *Ufotutkimuksen synty Suomessa*. Kulttuurihistorian proseminaariesitelmä pidettiin 13.5.

Helsingissä Taivallahden koululla järjestettiin 29.–30.10. ensimmäiset Hengen ja Tiedon messut. SUT:lla oli oma osasto, jossa jaettiin ufotietoutta messuväelle.

SUT:lle oli vuosien mittaan kertynyt myös alan kirjallisuutta, joista suurin osa oli saatu lahjoituksina. Kirjasto käsitti tässä vaiheessa runsaat 150 teosta.

Jo perinteeksi muodostunut ufotutkijoiden kesätapahtuma järjestettiin Kylämällä, Piippalan kämpällä 31.7.–2.8. Luentojen lisäksi nähtiin avaruusaiheinen näytelmä.

Vuoden aikana lehtikirjoituksia löydettiin 224.

1982

Joulun alla elokuvateattereihin saapui Steven Spielbergin elokuva *ET – extraterrestrial.* Elokuva sai paljon katsojia sekä runsaasti huomiota lehdistössä. Elokuva ei kuitenkaan lisännyt merkittävästi ufoilmoitusten määrää.

SUT:n kesätapahtuma järjestettiin Karjalohjan Heponiemessä 24.–25.7.

Vuoden aikana lehtikirjoituksia löydettiin 208. Vuoden lopussa tutkijajäseniä oli 43 ja kannattajajäseniä 41.

1983

SUT:n kesätapahtuma järjestettiin Karjalohjan Heponiemessä 10.–11.9. Luennoitsijoina olivat Ilkka Serra, Olavi Kiviniemi, Kari Kuure ja Heikki Virtanen. Nimimerkki Tom Pellert (Tapio Laine) oli myös lupautunut saapumaan paikalle, mutta häntä ei näkynyt. Pellert oli julkaissut edellisenä vuonna kirjan *Raamatun arvoitus ja Halleyn komeetta*, jossa on viittauksia ikivanhoihin ufohavaintoihin. Paikalla oli 20 henkilöä.

Neljännesvuosiraportissa 1/1983 oli osoitelista, jonka mukaan englanninkielinen *Quarterly Report* lähettiin 37 ufotutkimusjärjestölle eri puolille maailmaa. Vastavuoroisesti saatiin heidän julkaisujaan.

Vuoden aikana lehtikirjoituksia löydettiin 161.

1984

Ufotutkimusta voi tehdä monella muullakin tavalla kuin havaintoja tutkimalla. Tästä oivana esimerkkinä on varapuheenjohtaja Heikki Virtasen oma-aloitteisuus. Hän penkoi Sota-arkistosta tietoja Suomen sotavuosien ufohavainnoista, sekä vuoden 1946 aaveraketeista. Lisäksi hän seurasi aktiivisesti Norjan Hessdalenissa tapahtuneita ufoilmiöitä.

Ehdotettiin *Neljännesvuosiraportin* julkaisemisen lopettamista, koska julkaistavia havaintoselostuksia ei ollut riittävästi. Raportin tekemisessä oli paljon työtä, ja siitä aiheutui luonnolli-

SUT:n hallituksen kokous Karjalohjan Heponiemessä 27.10.1984. Vas. Olavi Kiviniemi, Ahti Karivieri, Pauli Suuriniemi, Tapani Kuningas ja Ilkka Serra.

sesti myös kustannuksia. Onneksi muutamat jäsenet jaksoivat tehdä suomennoksia ulkomaisista alan lehdistä, joten jäsenillä oli mahdollisuus seurata mitä muualla maailmassa tapahtuu. Suomenkielisen ufokirjallisuuden ilmestyminen oli jatkunut jo parisenkymmentä vuotta, mutta nyt sekin hiipui muutaman vuoden ajaksi.

Yhdistyksen hallitus oli poikkeuksellisen suuri, kymmenen varsinaista jäsentä ja kaksi varajäsentä. Ehdotettiin hallituksen jäsenmäärän supistamista kymmenestä viiteen, jolloin hallitus olisi kokouksissaan helpommin saatavissa päätösvaltaiseksi.

Neljännesvuosiraportti 1/1984 oli ensimmäinen, jonka tekstit tehtiin tietokoneella. Siihen asti oli käytetty perinteistä kirjoituskonetta. Jäsenrekisterin ylläpito oli siirretty tietokoneelle jo 1981.

Neljännesvuosiraportissa 4/1984 oli "lentävien lautasten isän", yhdysvaltalaisen Kenneth Arnoldin (29.3.1915–16.1.1984) muistokirjoitus.

Vuoden aikana lehtikirjoituksia löydettiin 156.

1985

Vuoden aikana raportoitiin 35 ufoihin viittaavaa tapausta. Lehtikirjoituksia löydettiin 223. Ufohavaintoraportteja saatiin kohtuullinen määrä, mutta muuten toiminta oli hiljaista. Monet jäsenet olivat kuitenkin edelleen aktiivisia. Jäsenmäärä oli vuoden lopussa 84.

1986

Hiljaisuus uforintamalla jatkui edelleen, ja havaintoilmoituksia tuli niukasti, vain 23 kpl. Lehtikirjoituksia löydettiin 119. Tässä vaiheessa monissa jäsenissä heräsi jo pelko, että loppuuko SUT:n toiminta ja suomalainen ufotutkimus kokonaan.

Merkittävä uutinen oli maailman johtavan ufotutkijan kuolema. *Neljännesvuosiraportissa 2/1986* julkaistiin yhdysvaltalaisen professorin Joseph Allen Hynekin (1.5.1910–27.4.1986) muistosanat.

1987

Vuosi oli hiljainen niin ufohavaintojen kuin muunkin toiminnan osalta. Vuosikokoukseen saapui vain kolme osanottajaa, jonka seurauksena puheenjohtaja Ilkka Serra laati *Neljännesvuosiraporttiin 1/1987* kirjoituksen "Tähän on tultu – ollako vai eikö olla?" Saman julkaisun viimeisellä sivulla julkaistiin kyselylomake yhdistyksen tulevasta toiminnasta. Ensimmäinen kysymys kuului: "Haluatko, että yhdistys lakkautetaan vai pitäisikö toimintaa jatkaa?" Seuraavassa raportissa julkaistiin kyselyn tulokset. Varsin yksimielisesti toimintaa haluttiin jatkaa, mutta *Neljännesvuosiraporttien* harvempaan ilmestymiseen oli ymmärrys. Jäsenjulkaisu ilmestyi vuonna 1987 vain kaksi kertaa, ja *Neljännesvuosiraportti 2/1987* jäi viimeiseksi numeroksi. Kaikkiaan yhdistys oli saanut aikaan 54 *Neljännesvuosiraporttia*.

Toiminnan lamaantumiseen voi löytää monia syitä. Eräs syy oli tietysti tietoon tulleiden kotimaisten ufohavaintojen vähäisyys, joka taas saattoi olla seurausta yhdistystoiminnan lähes

täydellisestä hiipumisesta. Vain muutaman jäsen oli edelleen aktiivinen. Kun SUT ei omalta osaltaan voinut tuottaa aineistoa tiedotusvälineille, ne lopettivat lähes kokonaan ufoasioiden käsittelyn.

Neljännesvuosiraportissa 1/1987 oli mielenkiintoinen 7-sivuinen Anders Liljegrenin artikkeli Ruotsin puolustusvoimien julkistettua aaverakettihavaintoja käsittelevät asiakirjat (tai ainakin osan niistä).

1988

Niin havaintojen kuin myös yhdistystoiminnan hiljaiselo jatkui edelleen. Vuoden aikana ei ilmestynyt yhtään julkaisua, joten kyseessä oli SUT:n hiljaisin vuosi. Hallituskin kokoontui vain kerran vuosikokouksen yhteydessä. Ilmeisesti edellisenä vuonna tehdyn gallupin perusteella vakavaa keskustelua yhdistyksen toiminnan lopettamiseksi ei käyty. Päätettiin antaa ajan kulua, ja katsoa rauhallisesti mitä tulevaisuus tuo tullessaan. Toiminnan lamasta huolimatta yhdistyksen jäsenmäärässä ei tapahtunut oleellisia muutoksia.

Alkujaan yhdistyksessä oli vain tutkijajäseniä, ja kannattajajäseniksi ajateltiin liittyvän asiasta kiinnostuneita yhteisöjä. Ufoista kiinnostuneiden joukossa oli paljon henkilöitä, jotka eivät olleet halukkaita ryhtymään varsinaisiksi ufotutkijoiksi, mutta olivat kuitenkin kiinnostuneita ufoista. Otettiin käyttöön kannattajajäsenyys, joka oli avoin kenelle tahansa ufoista kiinnostuneille.

1989

Kotimaisella uforintamalla oli havaittavissa pieniä elpymisen merkkejä. Jäsenet odottivat edelleen jonkinlaista tiedotusta yhdistyksen suunnasta, ja *Vuosiraportti 1989* ilmestyi. Sen mukaan ufoihin viittaavia ilmoituksia saatiin 15 kpl.

Helsingissä Vanhan ylioppilastalon galleriassa 20.1.–5.3. järjestetty ufonäyttely sai uutta vauhtia ufokiinnostukseen. Hel-

singin Yliopiston Ylioppilaskunnan kulttuurikeskuksen järjestämän näyttelyn pystyttivät taiteilija Jussi Kivi sekä Tapani Koivula ja Ilpo Okkonen. Sami Laitala ja Olle Kangas olivat myös aktiivisesti mukana ufonäyttelyn pystytyksessä. Näyttelyn lisäksi tapahtumaan liittyi useita ufoelokuvia ja 18.2. järjestetty ufopaneeli sai niin suuren suosion, etteivät läheskään kaikki kuulijat mahtuneet paikalle. Sama näyttely kiersi kirjastoissa ympäri Suomea, mikä lisäsi suomalaisten kiinnostusta ufoihin merkittävässä määrin.

Eniten Suomessa huomiota saanut ufotapaus sattui Neuvostoliitossa, Voronezhin kaupungissa 27. syyskuuta. Kaupungin puistossa jalkapalloa pelanneet pojat näkivät kahteen otteeseen noin kolme metriä halkaisijaltaan olevan syvän punaisen pallon. Lapset väittivät nähneensä myös avaruusolennon. Neuvostoliiton virallinen uutistoimisto Tass kertoi sikäläisten tiedemiesten pystyneen todistamaan, että vieras avaruusalus oli laskeutunut maahan.

1990

Vuosien mittaan esillä oli ollut ajatus, että arkistossa oleva havaintoaineisto pitäisi saada sähköiseen muotoon, jossa sitä olisi helpompi käsitellä. Mika Linna ja Ari Kämäräinen esittelivät tietokoneohjelman, jonka avulla ufoaineiston arkistointi, tilastointi ja raportointi hoituisi. Asia oli esillä kolmen vuoden ajan, mutta ei edennyt sen pitemmälle. Sen aikainen käytettävissä oleva tekniikka ei mahdollistanut kunnianhimoisen hankkeen toteuttamista, eikä halukkaita tekijöitäkään löytynyt.

Vuosiraportti 1990 ilmestyi 34-sivuisena. Maailmalla suurta huomiota herätti Belgian ufoaalto, jolloin viiden kuukauden aikana tehtiin yli 800 ufohavaintoa.

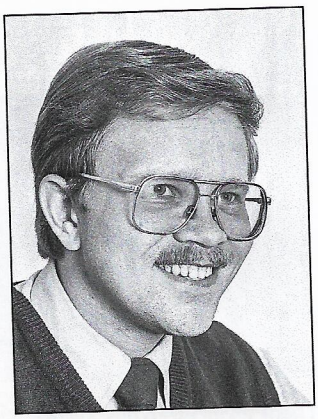

Heikki Virtanen valittiin puheenjohtajaksi ensimmäisen kerran 1990.

Belgian tapahtumia ei juurikaan huomioitu kotimaissa tiedotusvälineissä.

1991

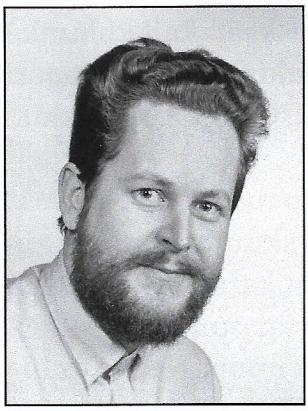

Lasse Ahonen oli puheenjohtajana vuosina 1991–1999.

Saatujen havaintojen suhteen vuosi oli vilkkain kymmeneen vuoteen, mikä vaikutti luonnollisesti yhdistyksen toimintaan. Havaintoilmoituksia saatiin vuoden ajalta 29, joista kymmenen arvioitiin ufoksi. Lisäksi tietoon tuli 12 tapausta aikaisemmilta vuosilta. *Vuosiraportti 91* ilmestyi 100-sivuisena.

Eräänlainen vuoden päätapahtuma oli Karjalohjan Nummijärven tapaus 29.7. Havaitsijan mukaan järveen putosi taivaalta jotain, mutta mitään ei viranomaisten laajoista etsinnöistä huolimatta löytynyt. Myös puolustusvoimat sukeltajineen saapui paikalle tekemään tutkimuksia. Tapauksesta oli paljon lehtikirjoituksia ja paikalla oli myös ulkomaisten tiedotusvälineiden edustajia.

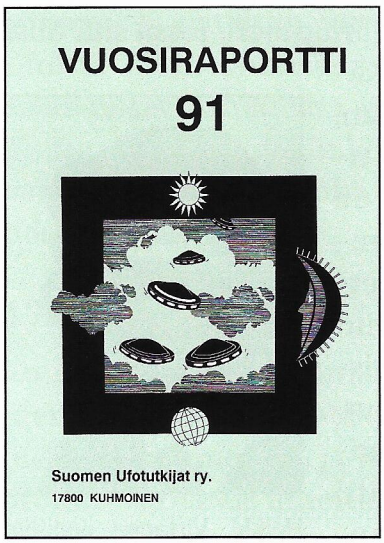

Vuosiraportti 91 ilmestyi 100-sivuisena.

Juhan af Grannin usean vuoden ajan työstämä ufoaiheinen tv-elokuva *Vieraita taivaalta* valmistui, mutta sen esitys siirtyi seuraavan vuoden puolelle. Muutamat yhdistyksen jäsenet olivat mukana elokuvan teossa. Jäsenmäärässä oli selvää kasvua.

Seura-lehti teki gallupin, johon vastasi 401 henkilöä. Vastaajista 18 % uskoi ufoihin, 79 % ei uskonut ja 3 % ei osannut sanoa kantaansa.

1992

Juhan af Grannin tekemä tv-elokuva *Vieraita taivaalta* esitettiin ensimmäisen kerran 16.2., ja sillä oli katsojatutkimuksen mukaan käsittämättömät yli miljoona katsojaa. Vuoden suurin ufomediatapahtuma oli 9.–10.8., kun televisiossa esitettiin kolme ufoaiheista ohjelmaa: toisen kerran Juhan af Grannin *Vieraita taivaalta* ja amerikkalainen ufofilmi *Ufojen arvoitus*. Heti edellisten ohjelmien perään esitettiin keskusteluohjelma *Ufovalvojaiset*, jossa mukana olivat Juhan af Grann, Ilpo Koskinen, Tapani Koivula ja Tapani Kuningas sekä toimittaja. Ihmiset saivat lähettää ohjelmaan ufoihin liittyviä kysymyksiä, ja niitä tulikin 150.

Edellä mainittujen ohjelmien yhteydessä esillä olivat ufotutkijoiden yhteystiedot. Sen seurauksena yhdistyksen puhelin soi monta viikkoa lähes taukoamatta, ja havaintolomakkeita lähetettiin yli 1000, joista valitettavasti palautui vain neljäsosa. Monet soittajat kertoivat kokemastaan tapauksesta lyhyesti puhelimessa, mutta eivät kuitenkaan vaivautuneet täyttämään ja lähettämään havaintolomaketta.

Syksyllä 11.–15.11. järjestettiin Pietarissa ufoja ja paranormaaleja ilmiöitä käsittelevä seminaari, johon osallistui Suomesta 17 henkilöä. Heistä noin puolet oli SUT:n jäseniä. Matkan järjestäjinä ja tulkkeina toimivat Helge Savolainen ja Victoria Rjabuhina.

Tapani Kuningas ja Tapio Äyräväinen Pietarin kansainvälisessä ufoja ja paranormaaleja ilmiöitä käsittelevässä seminaarissa 11.–15.11.1992.

Laaja kiinnostuksen lisääntyminen ufoihin huomattiin myös Kuopiossa. Siellä paikallinen Tähtitieteellinen yhdistys

järjesti ufopaneelin 28.11. Paikalla oli noin 350 henkilöä ja se olikin vuoden suurin ufotilaisuus. Yhdistystä paneelissa edustivat Ahti Karivieri ja Tapani Kuningas.

Tiedotusvälineiden suhtautuminen ufoihin oli pääosin myönteistä ja asiallista. Lehtikirjoituksia löydettiin 276 sekä radio- ja tv-ohjelmia 26. Kaiken tämän seurauksena myös jäsenmäärä kasvoi ollen vuoden lopussa 150 (tutkija- ja kannattajajäsenet yhteensä). *Vuosiraportti 1992* ilmestyi 168-sivuisena.

Niin havaintojen määrän kuin myös yleisen kiinnostuksen suhteen kulunut vuosi oli poikkeuksellinen. Havaintoraportteja saatiin vuoden ajalta noin sata. Lisäksi saatiin noin 150 vanhempaa raporttia.

1993

Vuoden aikana ufot olivat runsaasti esillä kaikissa tiedotusvälineissä. Ilmeisesti se innoitti monia muitakin tahoja, ja ufot olivat esillä monissa tapahtumissa. Näitä ovat esimerkiksi Oulun Tietomaan ufonäyttely, Urjalan Taikayö, Ruoveden Noitakäräjät sekä Hartolan Opistolla pidetty ufokurssi, jonka ohjaajana toimi Tapio Äyräväinen. Lisäksi Tampereen planetaariossa pyöri ufo- ja humanoidiaiheinen esitys.

Tiedekeskus Heurekassa Vantaalla järjestettiin 14.3. tapahtuma nimellä *Ufoja ja keijukaisia*. Tilaisuuden suosio oli niin suuri, etteivät läheskään kaikki halukkaat sopineet sisään. Jotkut joutuivat jonottamaan tuntikausia.

Vuoden merkkitapaus oli 13.5. avattu Oulun Tietomaan ufonäyttely, jonka suunnitteluun ja rakentamiseen osallistuivat muun muassa Ilpo Okkonen, Olli Pajula, Veikko Rasila, Sampo Puoskari ja Matias Päätalo. Samassa yhteydessä pidettiin kansainvälinen ufoseminaari. Luennoitsijakaarti oli mittava: Vladimir Azaza (Venäjä), Stanton Friedman (USA), kosmonautti Pavel Popovitš (Ukraina/Venäjä), Igor Volke (Viro) ja Tatjana Syrcenko (Venäjä). Ohjelmaan kuului myös kolmen tunnin mittainen paneelikeskustelu, johon osallistuivat Azaza, Friedman ja Popovitš,

Oulun Tietomaan ufonäyttelyn avajaiset 13.–15.5.1993. Vas. Stanton Friedman, Vladimir Azaza, Olga Savolainen (tulkki), Pavel Popovits, Tapani Kuningas, Juhan af Grann ja Heikki Kähärä.

sekä kotimaasta Juhan af Grann, Lauri Gröhn, Timo Järvilehto ja Tapani Kuningas. Samaan aikaan paikalla oli myös japanilainen kuvausryhmä, jota opasti Rauni-Leena Luukanen. Tietomaan ufonäyttelyssä kävi yhteensä 112 000 katsojaa.

Rauni-Leena Luukasen kirja *Kuka hän on?* julkistettiin Akateemisessa kirjakaupassa 25.8. Yleisöä oli niin paljon, etteivät kaikki mahtuneet seuraamaan Luukasen haastattelua.

Kirkon tutkimuskeskus teki ufo-gallupin, jonka tuloksena "Ulkoavaruudesta peräisin oleviin ufoihin" uskoo vakaasti 6 % ja 29 % pitää niitä todennäköisinä.

Juhan af Grannin filmi *Visitors from Space* (Vieraita avaruudesta) sai ensimmäisen EBE-Oscarin Las Vegasissa pidetyssä tapahtumassa.

Ufo-raporttien tallentaminen tietokoneelle tuli jälleen esille. Tällä kertaa sitä yrittivät Teuvo Laitinen ja Juha Hämäläinen. Valitettavasti projektille kävi samalla tavalla kuin aikaisemminkin.

Vuoden aikana saatiin noin 160 uforaporttia, ja sen lisäksi

Ufokysely Hengen ja Tiedon messuilla 1993

SUT järjesti Hengen ja Tiedon messuilla Helsingissä kyselyn, jossa tiedusteltiin ihmisten suhtautumista ufoihin ja niihin liittyviin asioihin. Kyselylomakkeita oli 800 kpl, mutta suuresta yleisömäärästä ja kiinnostuksesta johtuen ne pääsivät loppumaan. Täytettyjä lomakkeita palautettiin 680 kpl. Tämä ufokysely oli laajin, joka Suomessa oli tehty moniin vuosiin. Kysymykset ja vastausprosentit seuraavassa.

Kysymykset

		Kyllä	Ei	Ei vastausta
1.	Pidätkö mahdollisena, että ihminen ole maailmankaikkeudessa yksin?	94,8 %	5,0 %	0,2 %
2.	Suhtautuvatko tiedemiehet ja tähtitieteilijät sinusta puolueettomasti elämän mahdollisuuteen muualla kuin maapallolla?	26,8 %	69,0 %	4,2 %
3.	Onko mielestäsi mahdollista, että maapallolla on vieraillut jokin ulkopuolinen äly?	97,2 %	1,8 %	1,0 %
4.	Pidätkö ufojen olemassaoloa todennäköisenä?	94,8 %	4,0 %	1,0 %
5.	Tunnetko ketään, jolla on ufohavainto?	51,4 %	47,4 %	1,2 %
6.	Oletko itse tehnyt havainnon mielestäsi tunnistamattomasta lentävästä kohteesta?	23,7 %	74,6 %	1,6 %
7.	Jos sinä havaitsisit tunnistamattoman lentävän kohteen, tietäisitkö minne ottaa yhteyttä?	57,7 %	39,9 %	2,4 %
8.	8. Jos sinulla on omakohtainen ufohavainto, haluatko että ufotutkija ottaa sinuun yhteyttä?	40,6 %	39,9 %	24,9 %

noin 190 ilmoitusta aikaisemmilta vuosilta. Vanhin raportti oli 1930-luvulta. Vuoden ajalta saatiin tietoon 405 kpl lehtikirjoituksia ja 70 radio-/tv-ohjelmaa. Lisäksi ufoihin liittyviä luentotilaisuuksia oli 33, eli kyseinen vuosi oli erittäin aktiivinen. Jäsenmäärä oli vuoden lopussa hieman yli 200.

1994

Uuden vuosijulkaisun suunnittelu oli alkanut jo edellisenä vuonna, ja jatkui hyvää vauhtia. Tarkoitus oli, että uusi uforaportti olisi kirja, ja että se julkaistaisiin yhdessä Kustannus Oy Rajatiedon kanssa. Suunniteltu yhteistyö ei kuitenkaan onnistunut, joten SUT päätti julkaista kirjan yksin. Aluksi työnimenä oli vanhan jatkumon mukaan *Vuosiraportti 93*, mutta lähinnä markkinointisyitten takia vuosiluvusta kirjan nimessä haluttiin päästä eroon. Uudeksi nimeksi tuli *Uforaportti 1*. Kirja ilmestyi 192-sivuisena keväällä 1994, ja toimittajina olivat Lasse Ahonen

Lautsian lomakeskuksessa pidettiin ufotutkimuskurssi 2.–4.9.1994. Ohjelma muodostui lähinnä luennoista, mutta myös käytännön harjoituksista Ahti Karivieren johdolla (oik.).

ja Tapio Äyräväinen. Kirjan markkinointiin käytettiin runsaasti aikaa ja vaivaa, ja sitä on myyty yli tuhat kappaletta. Se on edelleen eniten myyty *Uforaportti*-kirja. Akateeminen Kirjakauppa järjesti ufoviikon, jossa tuotiin näyttävästi esille uutta ufokirjaa.

Lautsian lomakeskuksessa Hauholla pidettiin ufotutkimuskurssi 2.–4.9. Ohjelma muodostui lähinnä luennoista, mutta myös kahdesta järven rannalla tehdystä käytännön harjoituksesta. Kurssin innoittamana ja ulkomaisia malleja seuraten ryhdyttiin suunnittelemaan suomenkielistä ufotutkijan käsikirjaa. Sen oli tarkoitus ilmestyä seuraavana vuonna, mutta se osoittautuikin arvioitua suuritöisemmäksi, joten se ilmestyi vasta 1997.

Jäseniä oli vuoden lopussa 275. Jäsenmäärän kasvuun vaikutti ensimmäisen kirjan saama julkisuus.

1995

Tammikuussa MTV3-kanavalla alkoi Juhan af Grannin 5-osaisen ohjelmasarja *Ufot ja paranormaalit ilmiöt.* Sarjan kolme ensimmäistä osaa olivat ufopainotteisia.

Tammikuun 15. päivänä MTV3 järjesti ufopaneelin, johon osallistuivat Rauni-Leena Luukanen, Tapani Kuningas ja Juhani Kyröläinen. Ohjelman jälkeen SUT:lle tuli runsaasti yhteydenottoja, joiden perusteella lähetettiin yli 200 havaintolomaketta. Myös YLE:n ohjelmistossa ufot olivat mukana, kun syksyllä esitettiin Melita Tulikouran toimittama 6-osainen ohjelmasarja *Tulisielu*. Ohjelman kaksi osaa käsitteli ufoja.

Jyväskylän yliopiston etnologian laitos järjesti 16.–17.2. seminaarin *Avaruuden nomadit – syvän taivaan sanansaattajat.* Mukana tapahtumassa olivat muun muassa Tapani Kuningas, Juhan af Grann ja skeptikko Hannu Karttunen. Jyväskylän yliopiston kirjastossa oli helmikuun ajan esillä ufonäyttely.

Lautsian lomakeskuksessa Hauholla pidettiin ufotutkimuskurssi 1.–3.9. Luennoitsijoina toimivat Kalevi Mikkonen, Olli Pajula, Sirkka Mäntysalo ja Tapio Äyräväinen.

Timo Koskenniemi osallistui USA:n Tampassa 19.–21.5. pi-

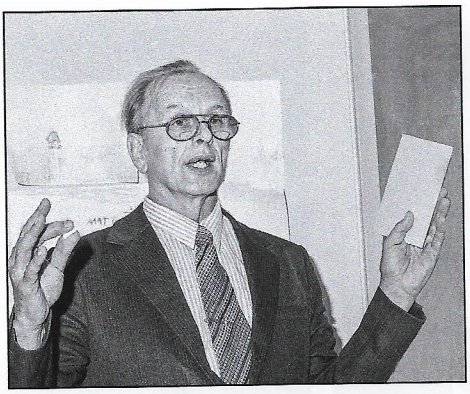

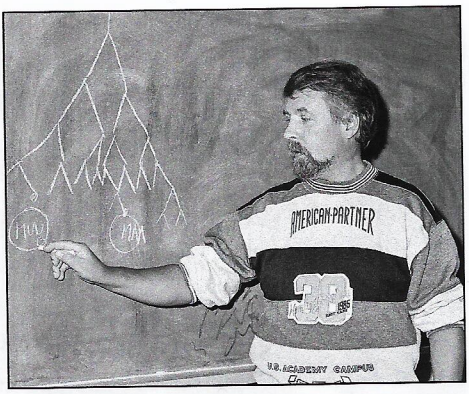

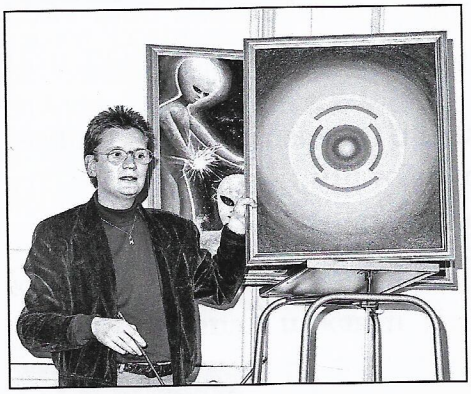

Ahti Karivieri (yläkuva vas.) ja Olli Pajula ovat olleet lukuisten ufotapahtumien luennoitsijoina kuten Lautsiassa 1995.

Timo Teide (vas.) esitti omia kokemuksiaan ja niiden perusteella syntynyttä ufoihin liittyvää taideta.

dettyyn ufokongressiin. Kalevi Mikkonen osallistui Ruotsin Skellefteåssa pidettyyn ufokokoukseen. Matkojen tarkoitus oli edistää yhteistyötä, ja SUT maksoi osan molempien matkojen kustannuksista.

Kulunut vuosi oli oikea ufomediavuosi. Jäsenistön tiedotusvälineiden seuranta oli hyvin aktiivista, vaikka ei läheskään täydellistä. Sanoma- ja aikakausilehtikirjoituksia löydettiin 585 sekä radio- ja tv-ohjelmia 84. Lisäksi oli luento- ja kurssitapahtumia 25. Arvion mukaan vuoden aikana ufot olivat esillä suomalaisissa tiedotusvälineissä noin 2000 kertaa. Vastaaviin lukuihin ei olla päästy ennen eikä jälkeen. Jäsenmäärä vuoden lopussa oli 324, joista tutkijajäseniä 84.

1996

Kustannus Oy Rajatiedon toimistorakennus valmistui Kylämälle, ja sinne saatiin SUT:lle oma yhdeksän neliömetrin kokoinen huone ja arkistotila. Tilaan hankittiin tarpeelliset hyllyt ja kalusteet sekä tietokone. Allan Suoniemi lahjoitti SUT:lle 153 kpl eri ufotilaisuuksissa äänittämiään C-kasetteja.

Pentti Wirta ja Lasse Ahonen suunnittelivat SUT:n käyttöön UFOclip-nimisen tietokoneohjelman, jolla oli tarkoitus luetteloida kaikki arkistossa olevat lehtileikkeet. Usean vuoden ajan viisitoista yhdistyksen jäsentä tallensi tietokoneelle noin 7000 lehtileikkeen perustiedot, mutta niiden käyttö ja hyödyt ovat jääneet kovin pieneksi.

Pentti Wirta teki loppuvuodesta SUT:n ensimmäiset viralliset nettisivut osoitteessa http://gnosite.oy.utu.fi/homepage/SUTry Ensimmäinen havaintoilmoitus netin kautta saapui 8.11.

SUT osallistui Tampereella 23.–24.3 pidettyyn *Avartuva ih-*

Lautsian ufopaneeli 1996. Vasemmalta Tapani Koivula, Jan Valli, Heikki Virtanen ja Pertti Sirkiä.

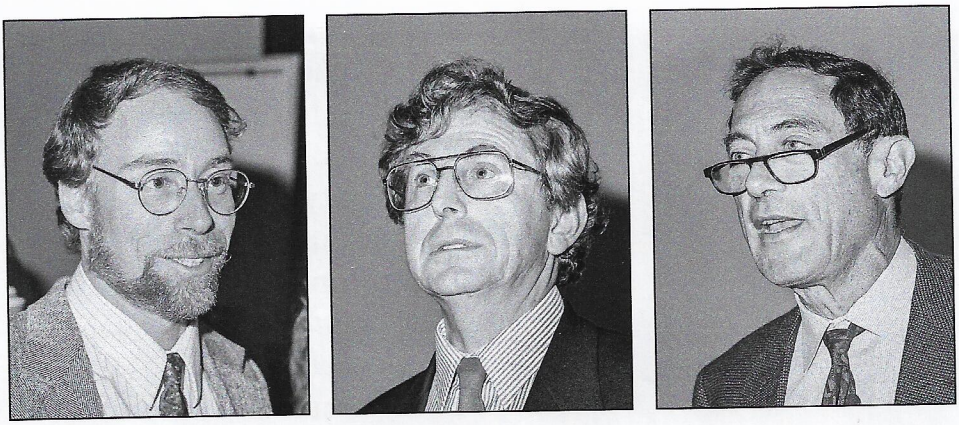

Espoon Hanasaaressa 9.–10.11.1996 pidetty kansainvälinen ufokonferenssi on tähänastisista laajin. Luennoitsijoina olivat muun muassa Steven Greer (vas.), Colin Andrews (kesk.) ja John E. Mack.

miskuva -messutapahtumaan yhdessä Tampereen Ufon kanssa.

Lautsian lomakeskuksessa Hauholla pidettiin ufotutkimuskurssi 6.–8.9.

Rauni-Leena Luukasen järjestämä kansainvälinen ufokonferenssi pidettiin 9.–10.11. Espoon Hanasaaressa. Luennoitsijoina olivat John E. Mack, Steven Greer, Mohammed Ramadan, Colin Andrews, Leo Sprinkle ja Michael Heseman. Viime hetkellä pois jäi Robert O. Dean, jota edusti hänen vaimonsa Cecilia. Ainoa suomalainen esiintyjä oli kansanterveystieteen professori Aulikki Nissinen, joka kertoi lyhyessä puheenvuorossaan muun muassa, ettei tiedä Suomessa olevan yhtään ufotutkimusjärjestöä.

Kansainvälisten yhteyksien perusteella tuli tietoon, että tunnettu "salaseura" Bilderberg-ryhmä ja Laurance Rockefeller olisivat julkaisseet ufoja käsittelevän kirjan. SUT lähetti presidentti Martti Ahtisaarelle kyselyn kirjasta. Ahtisaari totesi vastauksessaan, ettei hän ole kyseistä kirjaa saanut, joten ei voi auttaa.

Suunniteltiin SUT:n esittelyvideota. Tapio Äyräväinen lupasi laatia käsikirjoituksen, ja videon toteuttajana olisi Tapani Mäntylä. Hyvistä suunnitelmista huolimatta videon teko ei onnistunut, sillä kustannukset olisivat olleet liian suuret.

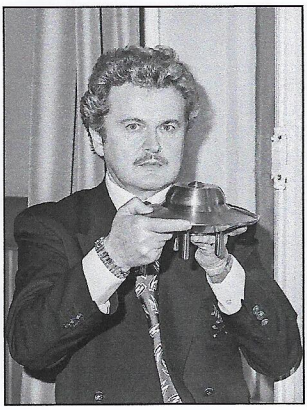

Juhan af Grann luennoi Jyväskylän yliopiston etnologian laitoksen 16.–17.2.1996 järjestämässä *Avaruuden nomadit – syvän taivaan sanansaattajat* -seminaarissa.

Helsinkiläinen Hannu Hypen lupasi perustaa uuden yhdistyksen, jonka tarkoituksena on rahoittaa Suomessa ja muissa pohjoismaissa tehtävää ufotutkimusta. Hyvä yritys, mutta sen jälkeen siitä ei ole kuulunut mitään.

Sirpa Virtasen pro gradu -tutkielma *Lentävästä lautasesta outoon valoon: Ufoilmiö sanomalehtien palstoilla 1940-luvulta 1990-luvulle* julkaistiin Tampereen yliopiston Historiatieteen laitoksella.

Psykologiuutiset-lehdessä oli SUT:n ilmoitus, jonka perusteella tuli kahdeksan yhteydenottoa. Vuoden aikana havaintoilmoituksia saatiin yhteensä 290. Lisäksi saatiin parisenkymmentä ilmoitusta liittyen kontakti- ja sieppaustapauksiin.

Maksaneita jäseniä oli vuoden lopussa hieman yli 400, joka on SUT:n suurin jäsenmäärä.

1997

Eräs maailman tunnetuimmista ufotutkijoista, brasilialainen A. J. Gevaerd (1962–2022) vieraili maaliskuussa Suomessa Timo Koskenniemen kutsumana. Koskenniemi hoiti myös käytännön järjestelyt. Gevaerd piti luennot Tampereella, Helsingissä ja Jyväskylässä.

Ufotutkijan käsikirja ilmestyi viiveistä huolimatta. Pienen painosmäärän takia kirja myytiin loppuun seuraavan vuoden alkuun mennessä.

Pudasjärven (Iso-Syötteen) ufokonferenssi pidettiin 14.–15.6. Luennoitsijoina olivat muun muassa Matias Päätalo, Martin Keitel, Tapani Koivula, Tapani Kuningas, Kalevi Riikonen, Juhani Kyröläinen, Rauni-Leena Luukanen ja Olli Pajula.

Pudasjärven ufokonferenssi pidettiin 14.–15.6.1997. Illanviettoa Aten kodalla.

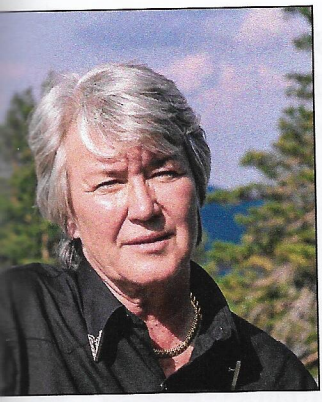

Rauni-Leena Luukanen

Juhani Kyröläinen

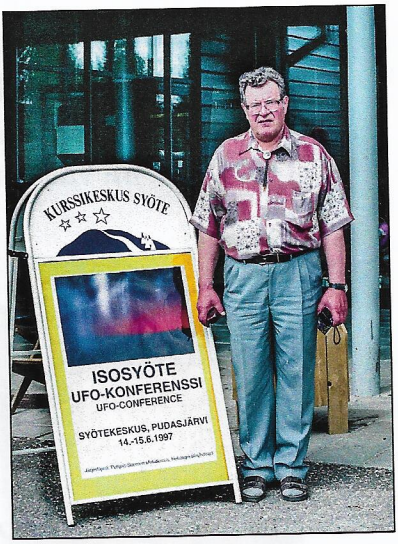

Atte Särkelä

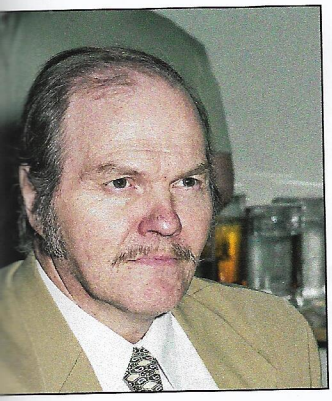

Matias Päätalo

Vuoden 1997 Pudasjärven ufokonferenssin esiintyjiä. Atte Särkelä oli tapahtuman alullepanija ja hoiti monia käytännön asioita, sekä kertoi myös omista kokemuksistaan.

Eräs maailman tunnetuimmista ufotutkijoista, brasilialainen A. J. Gevaerd vieraili maaliskuussa 1997 Suomessa. Tässä hän on 7.3. pitämässä luentoa Jyväskylässä.

Nettisivujen kävijämäärä kasvoi tasaisesti, ja 14.11. mennessä kävijöitä oli 21 700. Maksaneita jäseniä oli vuoden lopussa 340. Vuoden aikana SUT:n toimisto ja operatiivinen toiminta siirtyi Saloon, minkä seurauksena tapausten tutkinta tehostui huomattavasti.

Uforaportti 5 julkaisi taulukon, jossa lueteltiin 1990-luvun alkupuolella tietoon tulleiden yli 900 ufohavainnon perustiedot paikkakunnittain.

Työryhmä Lasse Ahonen, Kari Välimaa ja Tapio Äyräväinen miettivät SUT:n tiedottamisen kehittämistä. Sen seurauksen syntyi *UFOtutkija*-lehti, jonka ensimmäinen numero ilmestyi 1977. Ensimmäinen päätoimittaja oli Välimaa.

1998

SUT:n paikallistoimintaa pyrittiin kehittämään. Suunniteltiin ufotutkimuslaukkua kenttätutkimuksia varten.

Suunniteltiin Forssan aikuisopiston järjestämää 3-osaista ufotutkimuskurssia. Kurssien aiheet olivat: Ufotutkimuksen perusopinnot (12 ov), Ufotutkimuksen perusteet (3 ov) ja Psykologian ja havaintopsykologian perusteet (3 ov). Kurssi toteutuisi monimuoto-opetuksena, johon sisältyisi kaksi lähipäivää. Osanottajia ei kuitenkaan ilmaantunut riittävästi, joten kurssia ei järjestetty.

Pudasjärven ufokonferenssi pidettiin 19.–20.6. Luennoitsijoina olivat Ahti Karivieri, Atte Särkelä, Olli Pajula, Marjut Onatsu, Kai Aaltonen, Tapani Koivula, Taina Vuoti, Marko Kananen,

Lars Österman ja Martin Keitel. Ufopaneeliin osallistuivat Emil Szalecki, Unto Leinonen, Ritva Halmetoja sekä yllätysesiintyjänä venäläinen Valeri Uvarov.

Lautsian ufopäivät järjestettiin 4.–6.9. Luennoitsijoina olivat Marko Kananen, Urpo Häyrinen, Tapani Kuningas, Tommi Ruuskanen ja Lasse Ahonen.

Luentojen lisäksi Lautsian 1998 ohjelmassa Kake Randelin kertoi omista ufokokemuksistaan, esitteli pimeänäkökiikariaan ja viihdytti yleisöä musiikkiesityksillään.

Marko Kanasen pro gradu -työ *Kun jumalat olivat humanoideja – ancient astronaut -teorian tulo Suomeen* hyväksyttiin Tampereen yliopiston historian laitoksella.

Jäsenmäärä vuoden puolivälissä oli 373.

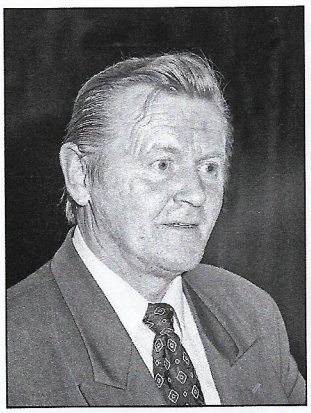

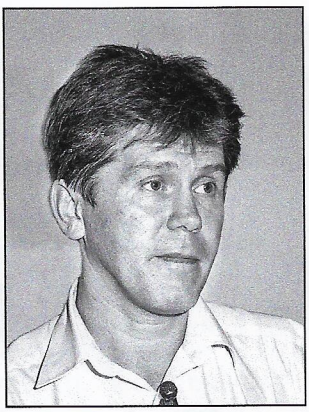

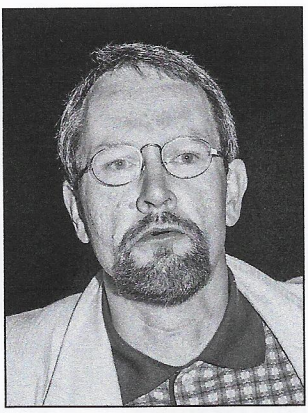

Pudasjärven ufokonferenssi pidettiin 19.–20.6.1998. Yllätysesiintyjä Unto Leinonen (vas.) esitti päivien mielenkiintoisimmat ja erikoisimmat ufokokemukset. Toinen yllätysesiintyjä oli venäläinen Valeri Uvarov (kesk.). Oikealla Lars Österman.

1999

Talvella SUT:n arkisto ym. aineisto siirrettiin Tampereen Hervantaan. Jälleen tuli esille, että havaintoaineisto skannattaisiin tietokoneelle.

Keväällä YLE:n toimittaja Pentti Väliahdet esitteli suunnitelman ufoaiheisen tv-ohjelman tekemisestä ja yhteistyöstä SUT:n kanssa. Ohjelma valmistui kesän aikana ja se esitettiin TV2:n *Pohjantähden alla* -sarjassa 7.11. sekä uusintana 9.11.

SUT järjesti jäsenilleen tutustumiskäynnin 5.11. Etelä-Suomen lennonvarmistuskeskukseen (EFES) Tampereen Aittovuoressa. Osallistujia oli yli 20 ja käynti oli mielenkiintoinen.

Kontaktihenkilö Aino Ivanoff kertoi Pudasjärven tapahtumassa 1999 omista ufokokemuksistaan.

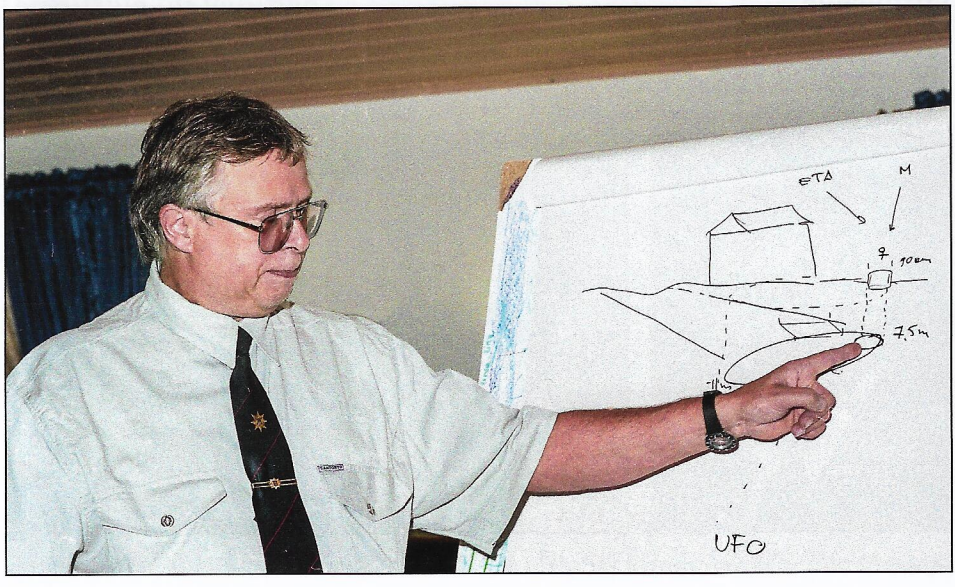

Virolainen Igor Volke on ollut ufotilaisuuksien vakioesiintyjä. Vuonna 1999 hän esiintyi sekä Pudasjärvellä että Lautsiassa.

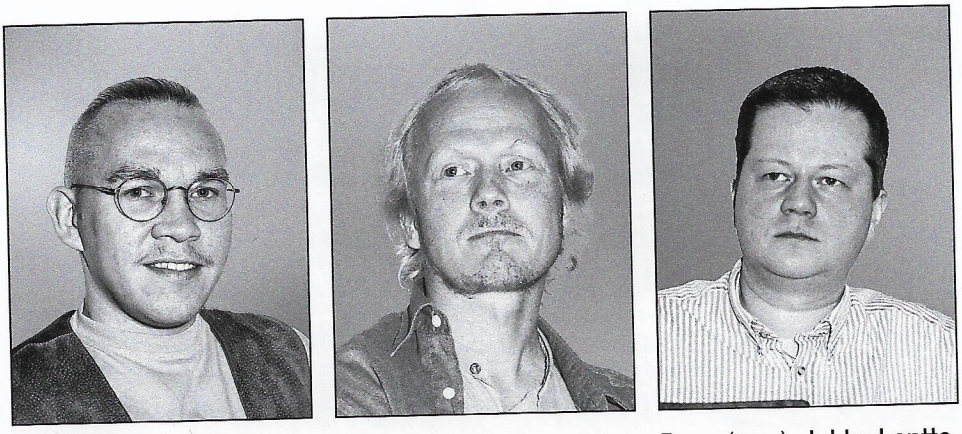

Lautsian ufopäivien 1.–3.9.2000 luennoitsijoita: Marko Repo (vas.), Jukka Lantta (kesk.) ja Sami Laitala.

Pudasjärven ufokonferenssi pidettiin 19.–20.6. Luennoitsijoina olivat Esa Parikka, Igor Volke, Ahti Karivieri, Tapani Kuningas, Aino Ivanoff, Olli Pajula, Tapani Koivula, Atte Särkelä ja Martin Keitel.

Lautsian ufopäivät pidettiin 3.–5.9. Luennoitsijoina olivat Tapani Kuningas, Ahti Karivieri, Sami Laitala, Igor Volke, Martin Keitel, Urpo Häyrinen, Tapani Koivula ja Heikki Virtanen.

UFOtutkija-lehti ilmestyi neljä kertaa kyseisenä vuonna. Petteri Paatsio ilmoitti suunnittelevansa dokumentin tekemistä SUT:ista. Dokumentti jäi suunnittelun asteelle.

Anu Koivun sosiologian pro gradu -tutkielma *Asiantuntijuutta etsimässä – kaksi näkökulmaa ufoilmiöön* valmistui Jyväskylän yliopiston/yhteiskuntatieteiden ja filosofian laitoksella.

2000

SUT:n internet-sivut uudistettiin Martin Keitelin ja Jukka Lantan toimesta. Ukrainalaisen Sunyn kaupungin ufotutkijat ottivat yhteyttä SUT:n jäseniin, ja ehdottivat yhteistyötä.

Tampereen yliopistolla järjestettiin 9.2. *Paranormaalit ilmiöt ja tiede* -konferenssi, jossa myös ufoaiheet olivat mukana. Luennoitsijoina olivat muun muassa Jarkko Kari, Matti Pitkänen, Pasi

Espoon Söderskogin pellolle ilmestyi 25.7.2000 viljapeltokuvioita. Tapaus on Suomessa harvinainen, josta syystä se sai runsaasti huomiota tiedostusvälineissä.

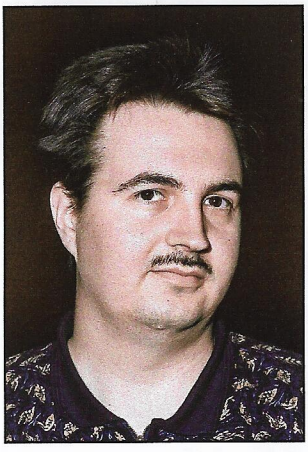

Marko Kananen toimi SUT:n puheenjohtajana puolen vuoden ajan vuonna 2000.

Klemettinen, Marko Kananen, Jani Lassila ja Lasse Kurkijärvi. Tilaisuuden lopussa pidettyyn paneelikeskusteluun osallistuivat Tapani Kuningas, Olavi Kiviniemi, Pasi Klemettinen, Matti Luoma ja Heino Tiik.

SUT sai julkisuutta tutkiessaan Espoon Söderskogin pellolle 25.7. ilmestynyttä viljapeltokuviota. MTV3:n kuvausryhmä kävi myös paikalla ja kuvattua aineistoa esitettiin Kymmenen uutisten yhteydessä. Myös lehdissä oli runsaasti juttuja viljapeltokuvioista.

Lautsian ufopäivät pidettiin 1.–3.9. Luennoitsijoina olivat Risto Purola, Jukka Lantta, Heikki Virtanen, Marko Kananen, Igor Volke, Urpo Häyrinen, Marko Repo,

Tapani Koivula, Sami Laitala ja Ahti Karivieri.

Paikallistoiminta oli lähtenyt käyntiin, ja paikallisyhdistyksiä perustettiin muun muassa seuraaville paikkakunnille: Kuhmo, Kouvola, Nastola, Parainen ja Ylöjärvi.

Muutama vuosi aiemmin aloitettu ufotutkimuslaukun suunnittelu saatiin valmiiksi, ja laukun sisältö esiteltiin. Laukku oli tarkoitettu ensisijaisesti kenttätutkimuksiin, ja sisälsi siihen tarkoitukseen sopivaa välineistöä.

Ufohavaintoaineiston skannaus tietokoneelle aloitettiin lähinnä Jorma Kososen toimesta. Vuoden 2005 loppuun mennessä oli saatu skannattua tuhatkunta havaintolomaketta.

2001

Maaliskuun alussa SUT osallistui omalla osastollaan *Paradigma*-konferenssiin Helsingissä Tieteiden talolla.

Timo Mäkinen lupasi ottaa hoitaakseen ufotutkijoiden koulutukseen soveltuvan videoprojektin. Tämäkään projekti ei edennyt suunnitteluvaihetta pidemmälle.

Ufo- ja musiikkitapahtuma Uforock (tai Ufo on the Rocks) järjestettiin 16.3. ensimmäisen kerran. Luennoitsijoina olivat muun muassa Sami Laitala, Jukka Lantta ja Martin Keitel.

Jo perinteeksi muodostunut Pudasjärven ufokonferenssi sai vuosituhannen vaihtuessa uuden nimen *Pohjoinen valo*, joka pidettiin 9.–10.6. Luennoitsijoina toimivat Atte Särkelä, Ahti Karivieri, Seppo Heinola, Tapani Kuningas, Kaarina Kailo, Jani-Mikael Maros, Marko Repo, Olli Kalajoki, Martin Keitel, Anna-Liisa Iisakka, Olli Pajula ja Katariina Purkunen. Osanottajia oli noin 60.

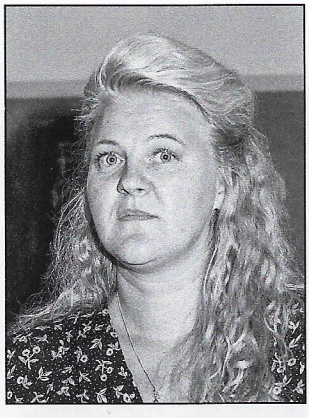

Menna Waris oli SUT:n ensimmäinen naispuheenjohtaja vuosina 2001–02.

Lautsian ufopäivät pidettiin 7.–9.9. Luennoitsijoina olivat Juhani Kyröläinen,

Pohjoinen valo -tapahtuma pidettiin Aten kodassa Pudasjärven Syötteellä 9.–10.6.2001. Kuvassa Ahti Karivieri pitämässä luentoa.

Pudasjärvellä pidettyjen ufotapahtumien ohjelmaan on kuulunut myös tutustuminen paikkoihin, joissa on tehty ufohavaintoja. Kuvassa Ahti Karivieri esittelee havaintopaikkoja.

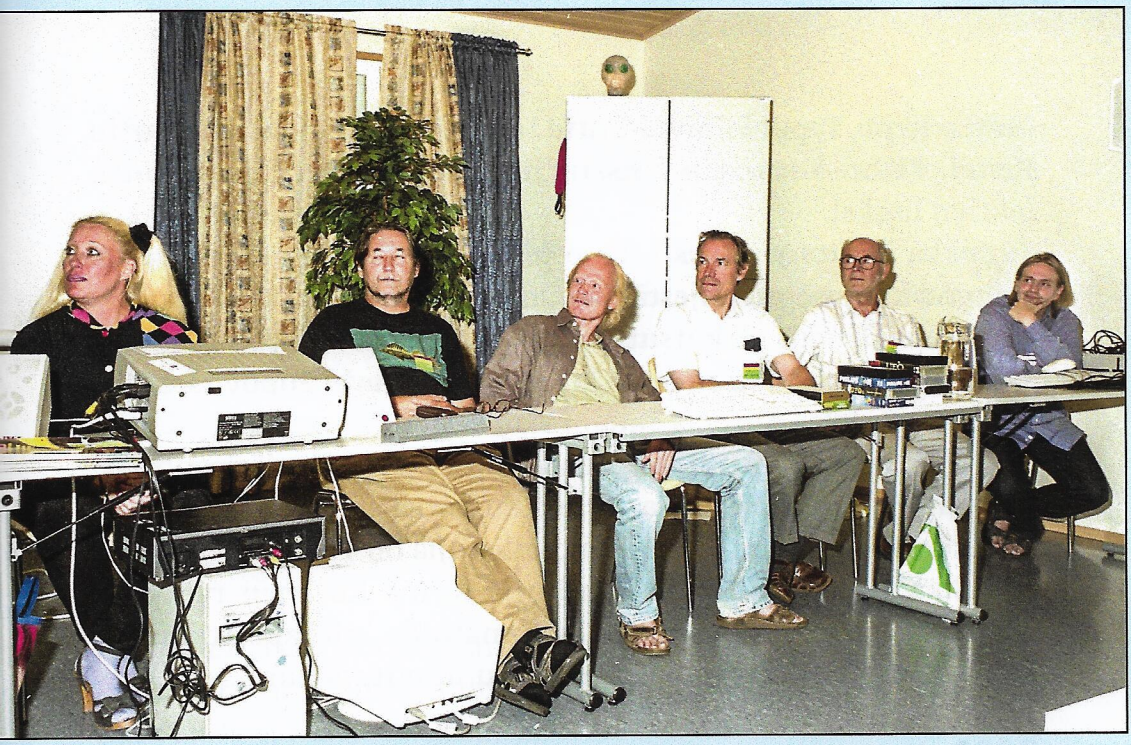

Lautsian 2002 ufopaneeli. Vas. Sirkku Törnroos, Matti Pitkänen, Jukka Lantta, Olavi Kiviniemi, Urpo Häyrinen ja Jaakko Närvä.

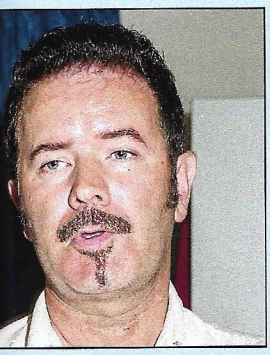

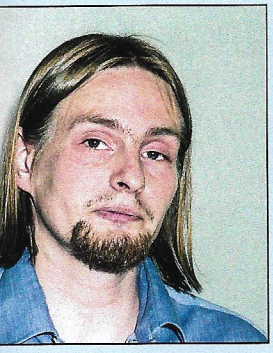

Jorma Kosonen valittiin SUT:n puheenjohtajaksi 2003. Tässä hän on pitämässä luentoa Lautsian ufopäivillä 5.–7.9.2003. Saman tilaisuuden luennoitsijoita olivat muun muassa Juha Hiltunen (vas. yläkuva) ja Jaakko Närvä.

Marko Repo, Tapani Koivula, Atte Särkelä, Seppo Heinola, Martin Keitel. TV2:n Kotimaan katsaus huomioi tapahtuman useiden lehtien lisäksi.

Jukka Lantta ja Marko Repo pitivät 20.10. ufoaiheisen illan Hangon kaupungin järjestämällä nuorisoleirillä.

SUT:n edustaja oli kutsuttu avaruusaiheeseen näyttelyyn, jossa vieraana oli muun muassa kosmonautti Pavel Popovitš. SUT:a edustivat Jukka Lantta ja Tapani Koivula.

SUT järjesti 1.–2.12. matkan Viroon. Igor Volke järjesti tilaisuuden Kansalliskirjastolla, jossa tutustuttiin virolaisten ufotutkijoiden toimintaan. Suomesta osallistujia oli 15.

Jukka Lantta, Jouko Forsström ja Jorma Kosonen ryhtyivät suunnittelemaan tietokantaa skannatuille uforaporttilomakkeille. Sen jälkeen projektista ei ole kuulunut mitään.

2002

Lautsian ufopäivät pidettiin 6.–8.9. teemalla *Antiikin legendoista neljänteen ulottuvuuteen.* Luennoitsijoina olivat Marko Kananen, Jukka Lantta, Urpo Häyrinen, Matti Pitkänen, Juha Hiltunen, Mikko Suominen, Sirkku Törnroos, Jaakko Närvä, Ahti Karivieri, Tapani Koivula, Olavi Kiviniemi, Seppo Heinola ja Tapani Kuningas.

2003

Ufotutkijoiden luottamuksellisuuteen, vaitiolovelvollisuuteen ja yleiseen eettiseen toimintaan kiinnitettiin huomiota. Asia on ajankohtainen yhä edelleen.

SUT osallistui Rauman paratapahtumaan 18.1. sekä *Paradigma*-tapahtumaan 5.–6.4.

Uforock-tapahtuma pidettiin Tampereen Telakalla 22.3. Musiikin lisäksi tapahtumaan kuului luentoja ja valokuvanäyttely. Luennoitsijoina olivat Jorma Kosonen, Jukka Lantta, Ahti Karivieri ja Pertti "Veltto" Virtanen.

Pohjoinen Valo -tapahtuma pidettiin Pudasjärvellä 6.–8.6.

Jorma Kosonen oli esillä MTV3:n ohjelmassa *Neljän Vuoden tuomio*. Vuoden aikana SUT:n jäsenet olivat haastateltavina useissa radio-ohjelmissa.

Lautsian ufopäivät pidettiin 5.–7.9. ja samalla vietettiin SUT:n 30-vuotisjuhlaa. Luennoitsijoina olivat Jorma Kosonen, Jukka Lantta, Matti Pitkänen, Jaakko Närvä, Jouko Forsström, Matias Päätalo, Martin Keitel, Tapani Koivula, Marko Repo, Sami Laitala ja Tapani Kuningas. Samassa yhteydessä tehtiin myös kysely, jonka perusteella osallistujat olivat erittäin tyytyväisiä päivien antiin.

2004

Pohjoinen valo -tapahtuma pidettiin Pudasjärvellä 12.–13.6. Luennoitsijoina olivat muun muassa Atte Särkelä, Ilpo Okkonen, Olli Pajula ja Kalevi Heikkinen.

Lautsian ufopäivät pidettiin 3.–5.9. Luennoitsijoina olivat Marko Repo, Urpo Häyrinen, Jaakko Närvä, Timo Teide, Lasse Ahonen, Martin Keitel, Juhani Kyröläinen ja Ahti Karivieri. Paikalla oli 40 henkilöä.

Eräs jäsen ehdotti, että myös ufotutkijoita pitäisi tutkia. Ehkä sekin olisi aiheellista?

Vuosikertomuksessa mainitaan: "Vuosi 2004 oli Suomen Ufotutkijat ry:n toiminnassa varsin myrskyinen." Kommentti viittasi lähinnä hallituksen toimintaan.

Suomesta matkasi 11 hengen ryhmä 9.10. Viroon, jossa tutustuttiin muun muassa tunnettuun Meriväljän tuntemattoman metallilevyn löytöpaikkaan. Samalla käytiin myös *Maaemo*-messuilla, joka on samantapainen tapahtuma kuin Suomen Hengen ja Tiedon messut.

Hengen ja Tiedon messuilla järjestettiin miniseminaari, jossa esiintyivät Martin Keitel, Jorma Kosonen, Olli Pajula ja Olli Erjanti. Lisäksi oli ufopaneeli sekä Markku Löfmanin ufoaiheisten maalausten näyttely.

2005

Uforock pidettiin 2.4., ja samassa yhteydessä ufopäivät. Luennoitsijoina olivat Igor Volke, Heikki Kähkönen ja Teijo-Kalevi Lusa.

Lautsian ufopäivät pidettiin 2.–4.9. Luennoitsijoina olivat Reijo Hamari, Tapani Koivula, Ilpo V. Salmi, Seppo Heinola, Martin Keitel, Teijo-Kalevi Lusa, Tuula Pelttari, Jaakko Närvä, Ahti Karivieri, Matias Päätalo ja Veli-Matti Auruksenaho.

Pudasjärvellä pidettiin Pohjoinen Valo -tapahtuma 11.–12.6. Luennoitsijoina Atte Särkelä, Martin Keitel, Marko Repo, Ritva Halmetoja, Anuirmeli Sallamo, Ahti Karivieri, Marko Kananen, Reino Tuukkanen ja Olli Pajula.

Hengen ja Tiedon messujen yhteydessä 15.–16. pidettiin miniseminaari, jossa luennoitsijoina olivat Martin Keitel, Reino Vuorinen, Timo Teide ja Lille Lindmäe. Luentojen jälkeen pidettyyn paneelikeskusteluun osallistuivat edellisten lisäksi Tapani Kuningas, Sirkku Törnroos ja Olli

Marjut Moisala oli monien Pudasjärven Syötteen tapahtumien järjestäjä.

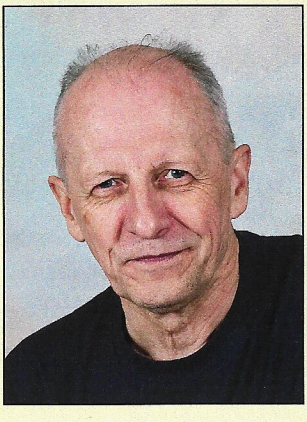

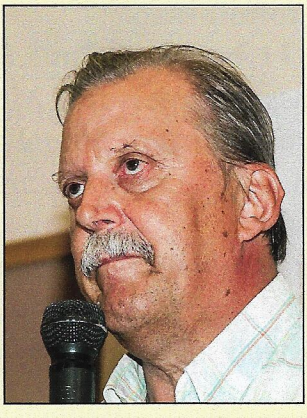

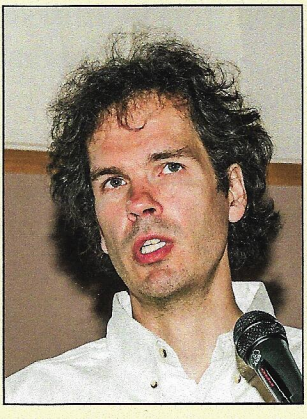

Lautsian ufopäivien 2.–4.9.2005 luennoitsijoita: Reijo Hamari (vas.), Seppo Heinola ja Martin Keitel.

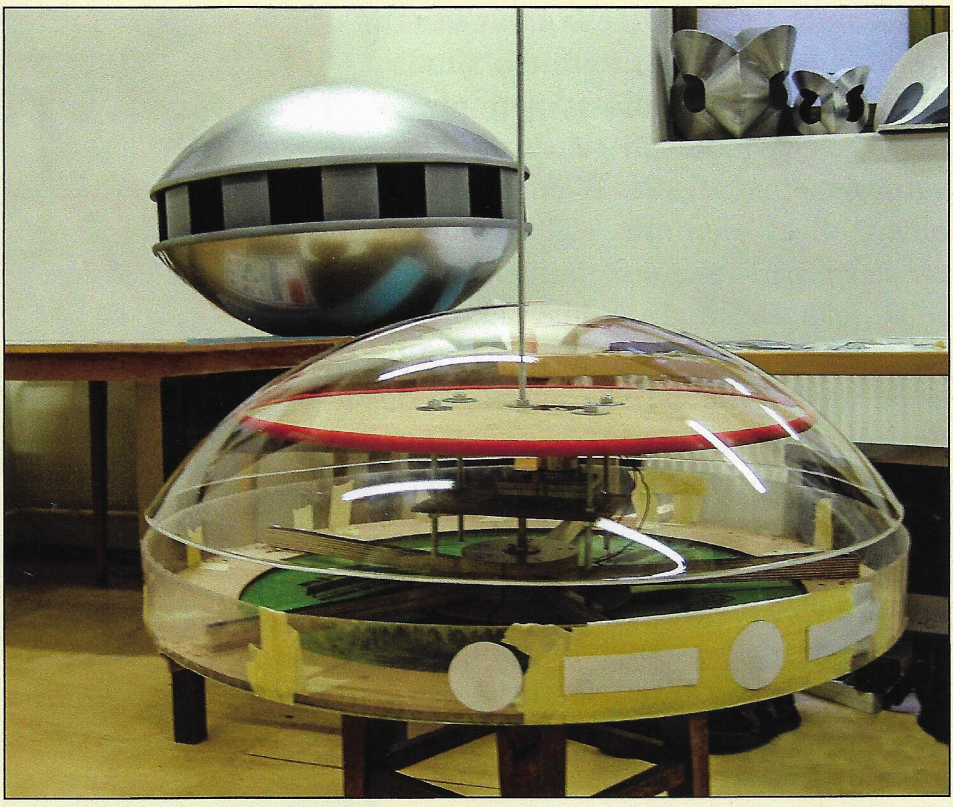

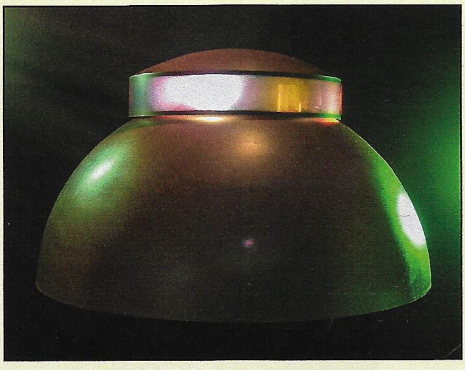

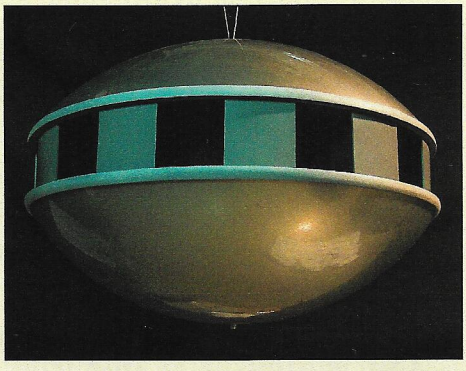

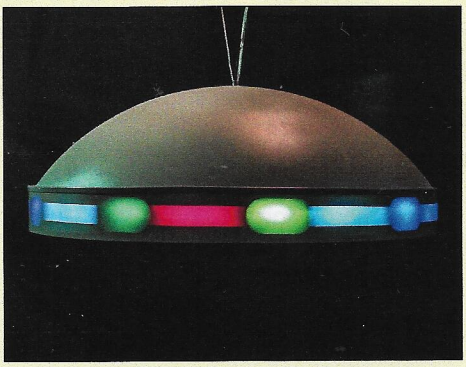

Kuvat: Touko Korhonen ja Simo Puintila

SUT:n arkistossa olevien havaintokertomusten perusteella Taideteollisesta korkeakoulusta valmistuneet muotoilijat Touko Korhonen ja Simo Puintila tekivät ufojen pienoismalleja. Ne ovat halkaisijaltaan noin 80 cm, ja olleet esille useissa näyttelyissä eri puolilla Suomea.

Nousiainen. SUT:n messuhuoneessa oli esillä Touko Korhosen ja Simo Puintilan valmistamia ufojen pienoismalleja, jotka oli tehty ufohavaintojen perusteella. Pienoismallit olivat olleet aiemmin esillä Taideteollisen korkeakoulun Lume-osastolla sekä Helsingin Juhlaviikkojen näyttelyssä 18.–28.8. Näyttely oli esillä myös muualla Suomessa. Taideteollisesta korkeakoulusta valmistuneet muotoilijat olivat saaneet projektiinsa yhteiskunnan taideapurahoja 15 000 €. Tässä yhteydessä tulee väkisin mieleen, että olisiko SUT:n nimeksi pitänyt jo alkujaan laittaa Suomen Ufotaiteilijat ry?

Ehdotettiin otettavaksi käyttöön kuukausiraporttilomake. Sellainen oli ollut käytössä jo alusta lähtien.

SUT osallistui Tampereen yliopistolla 9.10. pidettyyn *Paradigma*-seminaariin.

Porin Reposaaressa järjestettiin ufotutkimusyö, jossa paikalliset ufojen näkijät kertoivat kokemuksistaan. Tapahtuman yhteydessä aloitettiin infrapunakuvausprojekti Jaakko Pietiläisen ja Ahti Karivieren johdolla.

Merivartioston kuvaamat infrapunavideot saivat huomattavan paljon julkisuutta kotimaassa, mutta myös jonkin verran ulkomailla. Videolla näkyy pystysuuntaisia sau-

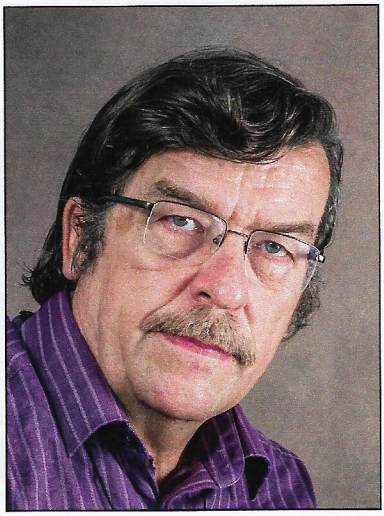

Tapani Koivula toimi SUT:n puheenjohtajana vuosina 2005–2008, sekä lisäksi muutamana vuotena hoiti puheenjohtajan tehtäviä varapuheenjohtajana.

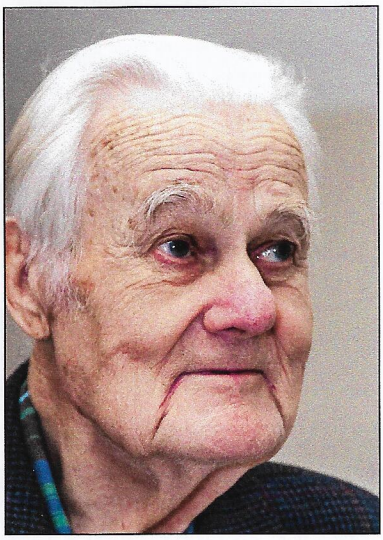

Tampereen Ufon ja SUT:n pitkäaikainen puuhamies Allan Suoniemi poistui keskuudestamme 2005.

vaufoja, eikä myöhemmissä tutkimuksissa niille löydetty luonnollista selitystä. Vastaavan näköisiä kohteita ei ole löydetty ulkomailtakaan.

Paikallisyksiköiden toimintaa oli muun muassa seuraavilla paikkakunnilla: Helsinki, Tampere, Turku, Kouvola, Kurikka, Seinäjoki, Jyväskylä ja Oulu.

Harri Toikka uudisti nettisivut, joihin tuli myös uusi netin keskustelupalsta Ufo-Forum.

Tampereen Ufon ja SUT:n pitkäaikainen puuhamies Allan Suoniemi poistui keskuudestamme.

Uforaportteja saatu skannattua 1000 kpl.

2006

SUT liittyi eurooppalaisten ufojärjestöjen yhteistyöverkostoon nimeltä EuroUFO. Sen kautta syntyi yhteistyötä UFO-Sverigen kanssa.

Tampereen lyhytfilmifestivaalien yhteydessä järjestettiin 11.–12.3. *Ufojen yö* -tapahtuma, jossa esitettiin useita ufoaiheisia elokuvia ja tv-filmejä. Päävieraana oli Juhan af Grann.

Lautsian ufopäivät pidettiin 2.–3.9. Luennoitsijoina olivat Reijo Hamari, Tapani Koivula, Jaakko Närvä, Antti Luoma, Martin Keitel, Jorma Kosonen, Olli Pajula, Oona Masso, Seppo Heinola ja Ahti Karivieri.

Valokuvaaja Suvi Laine teki lopputyönsä *Pekka Halonen* -akatemiaan SUT:n toiminnasta.

2007

Uforock järjestettiin 21.4. Luennoitsijoina olivat muun muassa Juhan af Grann, Teijo-Kalevi Lusa ja Timo Vuorensola.

SUT järjesti 19.–20.5. tutustumismatkan Tallinnaan, jossa käytännön järjestelyistä vastasi Igor Volke. Mukana oli 18 ufoista kiinnostunutta.

Ufot olivat laajasti esillä Kuortaneella 5.–8.7. pidetyillä Ultrapäivillä. Ufoaiheisia luentoja pitivät Jim Hurtak (USA), Jüri Lina

Yksi maailman tunnetuimmista ufotutkijoista ja -kirjailijoista, englantilainen Timothy Good (kuva oik.) luennoi Helsingissä 1.12.2007. Ufopaneelissa mukana olivat Jaakko Närvä (vas.), Martin Keitel, Kalevi Riikonen, Marko Repo, tulkki, Timothy Good, Tapani Koivula ja Igor Volke.

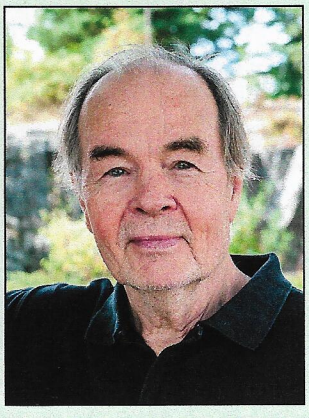

Lautsian ufopäivien 2007 luennoitsijoita: Jeena Rancken (vas.), Jussi Sohlberg ja Jaakko Pietiläinen.

Valojen Syöte -tapahtuma pidettiin Pudasjärvellä 18.–19.8.2007. Tilaisuuden pääjärjestäjinä olivat Ritva Halmetoja ja Kalevi Heikkinen.

Viro/Ruotsi), Rauni-Leena Luukanen ja Martin Keitel. Lisäksi ohjelmaan kuului ufopaneeli.

Lautsian ufopäivät pidettiin 1.–2.9. Luennoitsijoina olivat Tapani Koivula, Matti Pitkänen, Jeena Rancken, Reijo Hamari, Martin Keitel, Jaakko Pietiläinen, Ahti Karivieri ja Jussi Sohlberg.

Valojen Syöte -tapahtuma pidettiin Pudasjärvellä 18.–19.8. Luennoitsijoina muun muassa Atte Särkelä, Ahti Karivieri, Lasse Ahonen, Matias Päätalo, Teo Sorri, Martin Keitel, Tapio Seppänen, Marjut Moisala, Virpi Julkunen, Eira Vahtola, Seija Prittinen, Jani-Mikael Maros ja Seija Okkonen.

Helsingin Suomalaisella Yhteiskoululla pidettiin kansainvälinen ufoseminaari 1.12. Pääesiintyjänä oli tunnettu englantilainen ufotutkija ja kirjailija Timothy Good. Tilaisuuden järjestäjinä olivat SUT, ParaNet ja Rajatiedon yhteistyö.

UFOROCK

Vuosituhannen vaihteessa kolme henkilöä, Marko Kananen, Jukka Pajuvirta ja Sami Laitala alkoivat miettiä, miten saada SUT:lle uutta toimintaa, tuoda yhdistystä esille suuremmalle yleisölle, saada uusia henkilöitä toimintaan mukaan, sekä esitellä ufotutkimusta. Ideaa kehiteltiin, ja päätettiin viedä eteenpäin Tampereen Teatteri Telakalle, joka toimi kulttuurikeskuksena. Telakalla tunnettu näyttelijä Markku "Peltsi" Peltola piti ideaa hyvänä, ja ryhtyi heti tuumasta toimeen. Ensimmäinen UFOROCK järjestettiin 16.3.2001. Kyseessä ei ollut pelkkä musiikkitapahtuma, kuten nimestä voisi päätellä. Päivällä oli ufoaiheisia luentoja, taide- ja valokuvanäyttelyitä ym. sekä musiikkia illalla.

Tilaisuus oli ensisijaisesti suunnattu nuorille. Jotkut hallituksen jäsenet eivät alkuunkaan ymmärtäneet rockin ja ufotutkimuksen yhteyttä. Kahdella ensimmäisellä kerralla SUT oli vastuullinen järjestäjä. Sen jälkeen Tampereen Ufo ry hoiti järjestelyt yhdessä SUT:n kanssa.

UFOROCK järjestettiin kaikkiaan 15 kertaa vuosina 2001–2015. Yleisöä oli paikalla 100–200. Monena vuonna olisi ollut enemmänkin, mutta lippuja ei voitu myydä enempää, koska maksimi ihmismäärä oli rajoitettu. Tapahtumasta muodostui perinne, ja järjestäjät olivat Telakan pitkäikäisimmät yhteistyökumppanit. Yhteyshenkilön vaihtuessa monta kertaa, Telakka ei ollut enää halukas jatkamaan yhteistyötä. Tilaisuuden järjestäjät olisivat olleet halukkaita edelleen jatkamaan.

Monien ufotukijoiden lisäksi tunnetuimpia esiintyjiä olivat Pelle Miljoona, "Veltto" Virtanen, sekä koomikot Anitta Ahonen ja Ismo Leikola, joka esiintyi kolme kertaa. Pienenä yksityiskohtana voidaan mainita 26.4.2008 pidetty tilaisuus, jossa esiintyi suomalainen laulaja taiteilijanimeltään Jann Wilde. Japanista saapui neljän teinitytön faniporukka varta vasten kuuntelemaan Wildeä. Seuraavana päivänä tytöt matkustivat takaisin kotimaahansa.

Lehdistö huomioi UFOROCK-tapahtumat monilla koko sivun jutuilla, joten SUT sai sitä kautta huomattavasti lisää tunnettavuutta. Muutamana vuonna julkaistiin musiikista kokoelma-CD.

Kuva: Marko Kananen

UFOROCK-tapahtumaa markkinointiin muun muassa näyttävillä julisteilla.

Tamperelainen bändi Nurkostam oli UFOROCK-tapahtuman vakioesiintyjiä. Vas. Tero Koski, Toni Nurmi, Eljas Tikanmäki ja Janne Tamminen.

2008

Eräänlaista suomalaisen ufotutkimuksen juhlapäivää vietettiin 13.12., kun Jaakko Närvä väitteli Suomen ensimmäiseksi "ufotohtoriksi" Helsingin yliopiston uskontotieteen laitoksella. Väitöskirjan teemana oli ufouskonnollisuus, ja se sai laajaa huomiota tiedostusvälineissä.

Keskustelupalsta Ufo-Forum jatkoi edelleen ja sitä pyrittiin kehittämään. Ajatus oli hyvä, mutta vähitellen keskustelukulttuuri rapautui ja ylilyöntejä tapahtui, jolloin itse pääaihe ufotutkimus alkoi jäädä taka-alalle. Tämän seurauksena keskusteluun saivat osallistua vain jäsenet.

Lautsian ufopäivät pidettiin 6.–7.9. Luennoitsijoina olivat Reijo Hamari, Tapani Koivula, Petri Taival, Martin Keitel, Jussi Sohlberg ja Olli Pajula. Pääesiintyjä oli Usko Ahonen, joka kertoi suurelle yleisölle ensimmäistä kertaa omista traumaattisis-

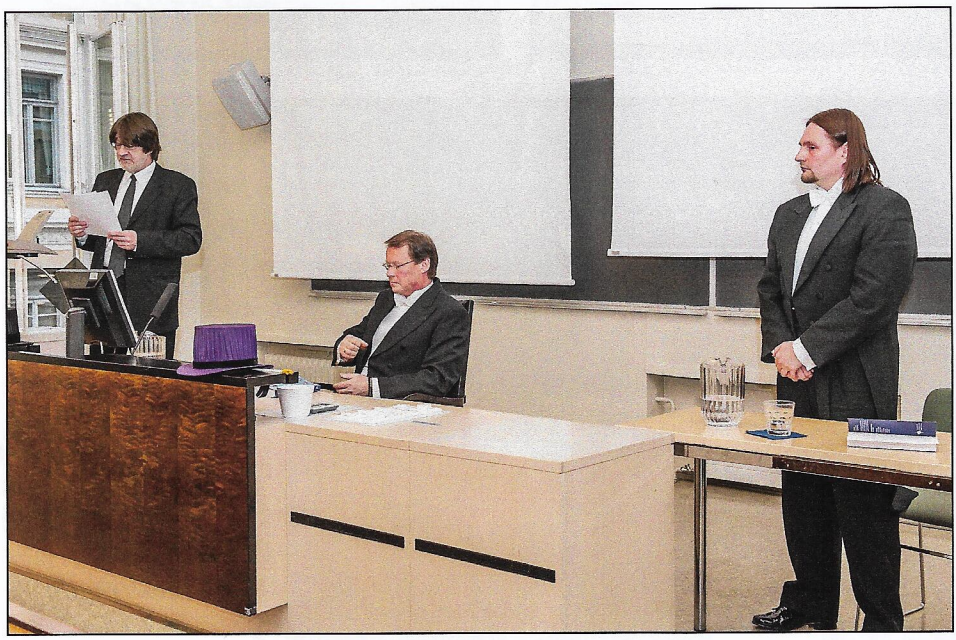

Jaakko Närvän väitös *Ufologia ja ufokokemukset uskonnollisina ilmiönä* tarkastettiin Helsingin yliopistolla 13.12.2008. Vastaväittelijänä prof. Seppo Knuuttila (vas.), kustoksena prof. René Gothóni ja Jaakko Närvä.

ta abduktiokokemuksistaan. Maan suurin ruotsinkielinen sanomalehti *Hufvudstadsbladet* julkaisi *Volt*-viikkolehdessään Lautsian tapahtumasta 6-sivuisen jutun, jossa keskityttiin lähinnä Ahosen ja Keitelin esityksiin. Osallistujia oli 77.

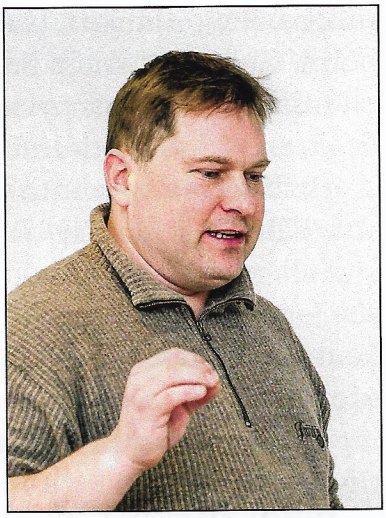

Lautsian ufopäivien 2008 mielenkiintoisin esiintyjä oli Usko Ahonen, joka kertoi omista abduktiokokemuksistaan.

2009

Edellisenä vuonna oli aloitettu projekti, jonka tarkoituksena oli vastaanottaa ufohavaintoilmoitukset sähköisesti. Uusi systeemi aiheutti jostain ihmeen syystä vastustusta muutamissa hallituksen jäsenissä. Syy ei ole tiedossa. Jani Enilä suunnitteli tietokannan, johon havaintoilmoitukset voitiin lähettää netin välityksellä. Uusi järjestelmä otettiin käyttöön vuoden 2009 aikana, ja se sai heti positiivisen vastaanoton. Koska havainnosta ilmoittaminen oli helpompaa, ilmoitustenkin määrä lisääntyi.

Toimittaja Arthur Franck alkoi tehdä ruotsinkieliselle FST-kanavalle ufoaiheista ohjelmaa, jossa oli mukana SUT:n jäseniä. Ohjelman teko jatkui pitkään, ja valmistui 2012.

Jo perinteeksi muodostunut vuosittainen ufotapahtuma pidettiin ensimmäistä kertaa Päiväkummussa Orivedellä 26.–27.9. Luennoitsijoina olivat Victoria Vanaton, Tapani Ku-

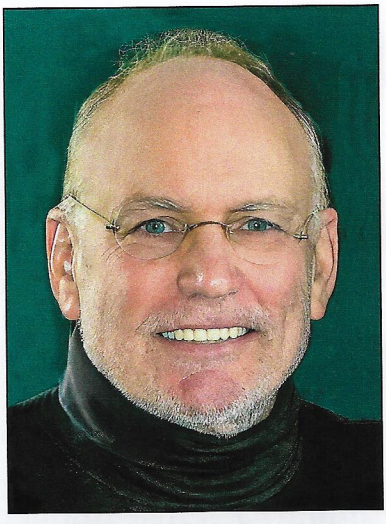

Oriveden ufotapahtuman 2009 tunnetuin esiintyjä oli amerikkalainen Stephen Bassett.

ningas, Reijo Hamari, Jaakko Närvä, Pekka Tamminen, Leo Wikholm, Hellevi Purra ja Stephen Bassett. Amerikkalainen Bassett on tullut tunnetuksi pyrkimyksistään lopettaa Yhdysvaltain hallituksen pitkään jatkunut ufosalailu.

Hallituksen toiminta vuoden 2009 aikana oli erityisen sekavaa. Välillä ei ollut tietoa siitä, kuka oli puheenjohtaja vai oliko sitä ollenkaan. Myös hallituksen kokoonpanossa oli epäselvyyksiä. Jossain vaiheessa hallitukseen tuli (asiakirjojen mukaan tunkeutui) mukaan henkilö, jolla ei ollut tarkoitustakaan toimia ufotutkimuksessa mukana. Selkkaukset aiheuttivat keskusteluja jopa netin *Suomi 24* -palstalla. SUT tuli tunnetuksi, mutta negatiivisessa mielessä.

Vuoden lopulla hallituksen kokouksissa otettiin käyttöön sähköpostiäänestys. Päätettävän asian ehdotus lähetettiin s-postilla kaikille hallituksen jäsenille joko hyväksyttäväksi tai hylättäväksi. Ongelmana oli, että kaikki eivät vaivautuneet vastaaman. Tavallisesti johonkin ehdotukseen piti vastata yksinkertaisesti "Kyllä" tai "Ei", eli kannattaako ehdotusta vai ei. Eräältä jäseneltä tuli toistuvasti jopa kymmenien rivien sepustus asiaan liittyen, mutta ei kuitenkaan vaadittua vastausta.

Yhteys-lehti ehdotettiin lopetettavaksi, ja se korvattaisiin sähköpostitse lähettävillä tiedotteilla. Sähköinen tiedotuskanava toimikin jonkin aikaa, kunnes se lopetettiin. Pyrittiin käynnistämään mediaseuranta, joka oli ollut käytössä jo SUT:n alusta lähtien. Myös URSAn kanssa pyrittiin kehittämään yhteistyötä.

Vuoden aikana kolme ufotutkijaa poistui joukostamme: Tapani Kuningas, Matias Päätalo ja Timo Berg.

2010

SUT järjesti luentotilaisuuden Rajatiedon keskuksessa Helsingissä 17.4. Luennoitsijoina olivat muun muassa Jani Lassila, Asko Nummela, Jorma Kosonen ja Olli Pajula.

Vuosittainen ufotapahtuma pidettiin toista kertaa Päiväkummussa Orivedellä 28.–29.8. Luennoitsijoina olivat Olli Pa-

jula, Antti Mäkelä, Martin Keitel, Terttu Lehtolähde, Pekka Tamminen, Eila La Bruna, Jani Lassila, Jaakko Närvä ja Atte Särkelä.

Aluehallintovirastolle lähetettiin valitus, koska hallitus ei päässyt yhteisymmärrykseen siitä, mitä vuosikokouksessa oli päätetty. Valitus peruttiin myöhemmin. Aluehallintovirasto ei tiennyt asiaa sen paremmin, eikä mitään päätöstä saatu, mutta lähettivät kuitenkin 86 euron laskun "toimenpiteistään".

Ilkka Liettyä valittiin SUT:n kuva-analyytikoksi. Asia ei edennyt mitenkään, ja valittu henkilö ilmoitti eroavansa tehtävästä seuraavana vuonna.

Havaintotietokannan käyttö oli saatu hyvään vauhtiin ja vuoden lopussa se sisälsi 371 havaintoilmoitusta.

2011

Helsingissä hotelli Arthurissa pidettiin ufokonferenssi 30.1. Pääesiintyjä oli englantilainen Nick Pope.

Vuosittainen ufotapahtuma pidettiin Oriveden Päiväkummussa 27.–28.8. Tapahtumalle oli annettu otsikko "Itä kohtaa lännen", mutta valitettavasti ulkomaiset luennoitsijat Nick Pope (Englanti) ja Mikhail Gershtein (Venäjä) peruuttivat osanottonsa.

Ehdotettiin *Yhteys*-lehden julkaisemista yhteistyössä virolaisten ufotutkijoiden kanssa.

Vuoden aikana perustettiin paljon työryhmiä, kuten seminaarityöryhmä, Yhteys-lehtityöryhmä, messutyöryhmä, sääntötyöryhmä, havaintotie-

Tunnettu englantilainen ufotutkija Nick Pope luennoi Helsingissä 30.1.2011.

tokantatyöryhmä, kontaktityöryhmä ja Uforaporttikirja-työryhmä. Vuoden 2014 alkuun mennessä työryhmät eivät käytännössä olleet toimineet toivotulla tavalla yhtä poikkeusta lukuun ottamatta. Aktiivisesti toimi vain kontaktityöryhmä, joka julkaisi yhteenvedon omasta toiminnastaan *Yhteys*-lehdessä 2/2012.

Jari Malm nimitettiin SUT:n tieteelliseksi neuvonantajaksi 10.6. Hänen mahdollisista tekemisistä ei ole tietoa.

Kulunut vuosi oli siitä erikoinen, että sinä vuonna oli kaksi eri hallitusta, ensimmäinen ja toinen. Tuli ilmi, ettei kevätkokousta voitu pitää, koska tilintarkastus oli unohtunut. Sattuuhan sitä.

Ehdotettiin, että *Uforaportti*-kirjan lisäksi julkaistaisiin toinen kirjasarja, johon laitettaisiin sellaisenaan havaintotietokannassa olevat ilmoitukset. Näin tehtiinkin *Uforaporttikirjojen 17–21* osalta, josta seurauksena oli kirjamyynnin väheneminen.

Taideteollisen korkeakoulun oppilaat tekivät noin kymmenen minuutin pituisen dokumentin SUT:ista.

Vuoden 2009 sekava tilanne aiheutti sen, että suuri osa jäsenistä jätti vuosien 2010–11 jäsenmaksun maksamatta. Se vaikutti luonnollisesti talouteen. Jopa osa puheenjohtajista ei ollut maksanut jäsenmaksuaan, joten he eivät siten olleet edes yhdistyksen jäseniä. Näin oli myös muutamien hallitusten jäsenten kohdalla, koska valintatilanteessa ei tehty minkäänlaisia tarkistuksia jäsenmaksujen suhteen.

Havaintotietokannassa oli vuoden lopussa 586 ilmoitusta.

2012

Vaikka perinteisen *Uforaportti*-kirjan julkaisemisessa oli vaikeuksia, niin siitä huolimatta kirjakustannustoimintaa suunniteltiin laajennettavaksi myös muihin ufokirjoihin. Suunnitelmissa oli suomentaa ja julkaista englanninkielinen ufokirja, mutta sen tekemisestä luovuttiin, koska taloudelliset riskit todettiin liian suuriksi.

Vuosittainen ufotapahtuma oli suunniteltu pidettäväksi Päiväkummussa 13.–14.10., mutta se jouduttiin perumaan epä-

Havaintotyyppi	kpl	% osuus
Kontakti olentoihin	9	39 %
Kontakti alukseen tai muuhun aineellistuneeseen	6	26 %
Kontakti ei materiaaliseen olentoon	12	52 %
Kontakti ei materiaaliseen laitteeseen	5	22 %
Sieppaus	5	22 %
MILAB-tyyppinen sieppaus	2	8,7 %
Parapsykologinen ilmiö	5	22 %
Tuntematon ilmiö	10	43 %
Tieteen selittämä luonnontieteellinen ilmiö	2	8,7 %
Tieteen selittämä tähtitieteellinen ilmiö	1	4,3 %
Tieteen selittämä muu tieteellinen ilmiö	2	8,7 %
Aikahäviö	3	13 %
Siirtyminen epänormaalisti eri paikkaan	5	22 %
Fyysisiä merkkejä	6	26 %
Merkkejä ihmisten/eläinten käyttäytymisessä, muu kuin havaitsija	7	30 %
Haju	1	4,3 %
Maku	0	0 %
Ääni	4	17 %
Tajuttomuus/kykenemättömyys toimia	6	26 %
Telepatia	7	30 %
Uni	9	39 %
Ennustus	2	8,7 %
Kanavointi	1	4,3 %
Esineiden siirtymistä tai vahinkoja	3	13 %
Sähkö- ja konehäiriöitä	2	8,7 %
Normi ufohavainto	4	17 %
Muuta huomioitavaa	6	26 %
Koko tapaus tieteellinen	1	4,3 %
Muu seuraus	8	35 %
Havainto viimeisen vuoden takaa havaintoilmoituksesta	14	61 %
Havainto pidemmän ajan kuin vuoden takaa	15	65 %

Kontaktityöryhmän raportti vuodelta 2012.

sopivan ajankohdan vuoksi. Sen jälkeen suunniteltiin järjestettäväksi edellä mainittuun aikaan ensimmäiset valtakunnalliset ufopäivät. Tarkoituksena oli saada samaan tilaisuuteen mukaan kaikki yhteisöt ja yksityiset henkilöt, joiden toiminnassa ufot olivat mukana tavalla tai toisella. Sekään ei toteutunut.

TV:ssä esitettiin tunnin mittainen dokumentti ufotutkimuksesta. Dokumentissa olivat mukana Björn Borg, Olof Kangas ja Mikael Westerlund.

2013

Kuva-analyytikoiksi valittiin Erik Smit, Ove Holmqvist ja Samu Mielonen.

SUT:n 40-vuotisjuhlaseminaari pidettiin Tampereen planetaariossa 30.11. Pääesiintyjä oli Stanton Friedman, joka tilaisuuden jälkeen kutsuttiin SUT:n kunniajäseneksi. Tilaisuus sai tiedotusvälineissä runsaasti huomiota. Seminaari oli erittäin mielenkiintoinen, vaikka tuottikin rahallisen tappion.

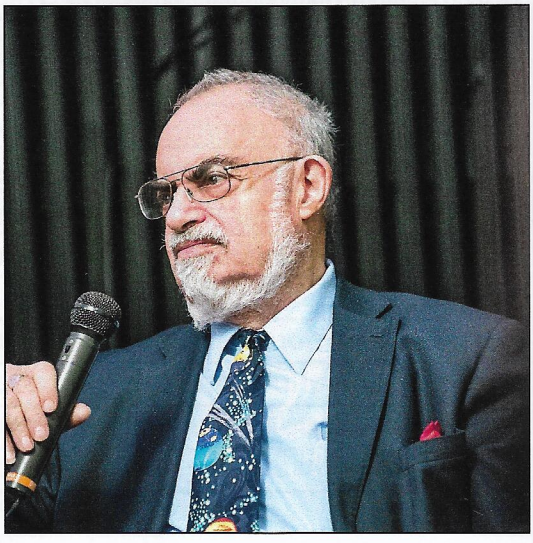

SUT:n 40-vuotisjuhlaseminaari pidettiin Tampereen planetaariossa 30.11.2013. Pääesiintyjä oli Stanton Friedman, joka teki 14 vuotta kestäneen uran ydinfyysikkona, mutta vuonna 1970 ryhtyi kokopäivätoimiseksi ufotutkijaksi ja -luennoitsijaksi.

Jäsentiedotteita lähettiin s-postilla jo vuodesta 2009 lähtien. Se oli toiminut jossain määrin lyhyitä aikoja, kunnes loppui kokonaan 2013.

Vuoden alussa otettiin käyttöön "Piiloluonnollinen tietokanta" paranormaalien ilmiöiden vastaanottamista varten. Vuoden aikana sinne tuli 33 ilmoitusta. Havaintotietokanta toimi aktiivisesti, ja vuoden lopussa se käsitti 1001 ilmoitusta. Kontaktitietokannassa oli 80 ilmoitusta.

2014

Jäsenrekisterin ylläpito ja jäsenasioiden hoito osoittautui erityisen vaikeaksi koko 2000-luvun alun, eikä se vielä vuonna 2014 ollut sellaisessa kunnossa kuin olisi pitänyt olla.

SUT:n nettisivujen Vapaa foorumi joutui nettihyökkäyksen kohteeksi, josta seurasi, että kaikki nettisivut lakkasivat toimimasta. Sivut saatiin jälleen toimimaan, mutta Vapaa foorumi päätettiin lopettaa.

Paikallisyksiköiden toiminta oli jumissa Helsinkiä lukuun ottamatta.

2015

Alkuvuonna Björn Borg erosi toisen kerran puheenjohtajan tehtävästä. Varapuheenjohtaja Anna K Greus tuli tilalle, ja hän saikin SUT:n toiminnan vähitellen oikeille urille. Heikki Kuljusta tuli tutkimuspäällikkö.

Kuva: Anna K Greus

SUT järjesti 22.8.2015 kansainvälisen seminaariristeilyn Tallinnan laivalla. Luennoitsijana muun muassa Clas Svahn Ruotsista.

SUT järjesti 22.8. kansainvälisen seminaariristeilyn Tallinnan laivalla. Luennoitsijoina olivat muun muassa Olli Pajula, Tapani Koivula, Valeri Uvarov (Venäjä), Clas Svahn (Ruotsi), Igor Volke (Eesti) ja Martin Keitel. Matkajärjestelyistä vastasi Ilkka Keso.

Kansainvälisesti tunnetuin suomalainen ufologi Rauni-Leena Luukanen kuoli 8.2.

Anna K Greus toimi SUT:n puheenjohtajan vuosina 2015–2016.

2016

SUT järjesti yhdessä Rajatiedon yhteistyö ry:n kanssa ufoseminaarin Hämeenlinnassa 21.8. Luennoitsijoina olivat Lasse Ahonen, Tero Vuorinen, Kalevi Riikonen, Heikki Kulju, Jaakko Närvä ja Valentin Kamski. Paikalla oli noin 100 henkilöä.

Tuija Parviainen teki Oulun Yliopistossa historian kandidaatin tutkielman 26.1.2016 otsikolla *Ufojen laskeutuminen lehdistöön – Suomen Ufoaalto 1967–1972 julkisena keskusteluna.*

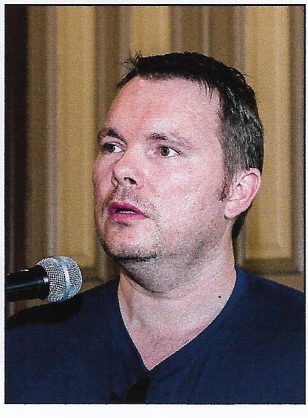

SUT järjesti yhdessä Rajatiedon yhteistyö ry:n kanssa ufoseminaarin Hämeenlinnassa 21.8.2016. Luennoitsijoina olivat muun muassa Tero Vuorinen (vas.) ja Valentin Kamski.

2017

Yli 15 vuoden ajan jäsenrekisteriä vaivanneet ongelmat saatiin viimein selätettyä, ja suursiivouksen jälkeen jäsentiedot saatiin ajan tasalle vuoden alussa. Samalla tehostui jäsenmaksujen kerääminen, jonka seurauksen myös talous saatiin paremmalle tolalle.

SUT:n kotisivujen yhteydessä reilut kymmenen vuotta toiminut keskustelufoorumi päätettiin vähäiseksi hiipuneen käytön vuoksi sulkea.

Yhdistyksen Facebook-sivun ylläpito-oikeudet olivat monien vuosien ajan olleet henkilöllä, joka ei enää ollut yhdistyksen jäsen, eikä sivua päivittänyt enää kukaan. Facebook-sivu saatiin takaisin yhdistyksen hallintaan ja se on edelleen aktiivisessa toiminnassa.

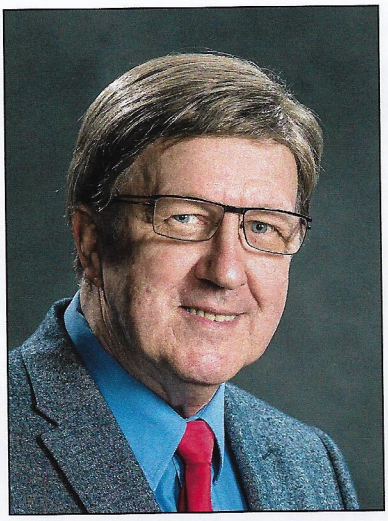

Heikki Kulju on ollut SUT:n puheenjohtaja vuodesta 2018 lähtien.

SUT kutsui kunniajäseneksi vuosien yhteistyöstä kiittäen Tampereen Ufo ry:n, jonka puolesta kunniakirjan vastaanottivat Maija Saarijärvi ja Tiina Vauhkonen.

Hengen ja Tiedon messuilla 14. lokakuuta SUT järjesti 1. kerroksen isossa luokkahuoneessa koko päivän ajan ufoaiheista ohjelmaa sisältäen luentoja sekä keskustelupaneelin. Tupa oli täynnä usean luennon ajan.

Syyskokouksessa 26.11. puheenjohtajaksi seuraavan vuoden alusta lähtien valittiin Heikki Kulju, joka on siitä asti ollut puheenjohtajana.

2018

Heti vuoden alussa hankittiin Zoom-ohjelma, jonka avulla luodulla etäyhteydellä on sen jälkeen pidetty lähes kaikki hallituksen kokoukset sekä myös vuosikokoukset. Zoom on osoittautu-

Vuosien yhteistyöstä kiittäen SUT kutsui kunniajäseneksi Tampereen Ufo ry:n. SUT:n puheenjohtaja Anna K Greus (vas.) luovutti kunniakirjan, ja sen vastaanottivat Maija Saarijärvi (kesk.) ja Tiina Vauhkonen.

Hengen ja Tiedon messuilla 14.10.2017 SUT järjesti 1. kerroksen isossa luokkahuoneessa koko päivän ajan ufoaiheista ohjelmaa. Luennoitsijoina olivat muun muassa Heikki Kulju (vas.), István Éles (Unkari), Jozsef Strausz ja Jaakko Närvä.

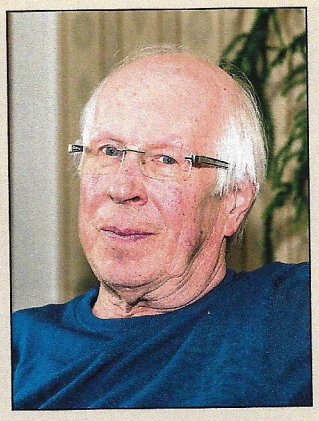
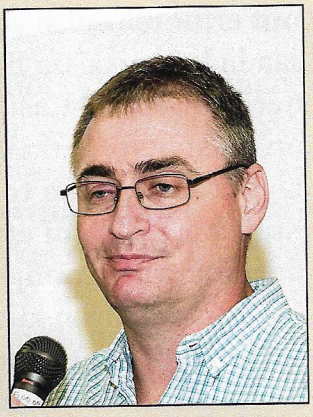

Lautsian ufoseminaarin 2018 luennoitsijoita: Tarja Senne (vas.), Juhani Tarkkonen ja András Viszkok (Unkari).

Marraskuussa 2018 suomalaisia ufotutkijoita vieraili Unkarissa. He osallistuivat Budapestissa pidettyyn kansainväliseen ufokongressiin. Kuvassa kongressin promoottori ja Unkarin ufolehden toimittaja Sándor Pusztay (vas.), Heikki Kulju, Jaakko Närvä ja Jozsef Strausz.

nut erinomaiseksi välineeksi, eikä sen jälkeen ole ollut ongelmia saada kokouksissa hallitusta päätösvaltaiseksi. Hallituksen jäsenet ovat voineet asua missä päin maailmaa tahansa, ja samalla on säästynyt matkakustannuksia.

Keväällä YLE:n toimittaja otti yhteyttä puheenjohtaja Heikki Kuljuun, ja kertoi että heillä oli suunnitelmissa tehdä ufoaiheinen dokumenttiohjelma. Ohjaajana tulisi olemaan Tommi Hakko. Ensimmäisen kuvaus tehtiin Rantasalmella 31.5. Sen jälkeen pariin vuoteen ei kuulunut mitään. Ajateltiin, että koko projekti on haudattu hiljaisuudessa, kunnes parin vuoden kuluttua tuli uusi yhteydenotto.

Tampere-talossa järjestettiin *Elämän iloa* -messut 8.–9.4. Eräässä luentosalissa kuultiin Heikki Kuljun luento aiheesta "Roswellin tapaus". Oli mielenkiintoista, että läheskään kaikki halukkaat eivät sopineet luentopaikalle, kun sitä vastoin samaan aikaan isossa salissa pidettyä luentoa oli kuuntelemassa vain kourallinen ihmisiä. Ufot tuntuivat kiinnostavan paljon enemmän.

Jo perinteeksi muodostunut Lautsian ufoseminaari järjestettiin 8.–9.9. Luennoitsijoina olivat Juhani Tarkkonen, János Kalmár (Unkari), Veikko Syrjänen, András Viszkok (Unkari), Jaakko Närvä, Terhi Jansson, István Éles (Unkari), Heikki Kulju ja Tarja Senne. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun suomalaisilla ufotutkijoilla oli mahdollisuus tutustua unkarilaisiin virkaveljiin, ja kuulla heidän korkeatasoisia luentoja. Timo Tahvanainen kuvasi luentoja, joista osa on nähtävissä YouTubessa.

Marraskuun alussa Jaakko Närvä, Jozsef Strausz ja Heikki Kulju tekivät vierailun Unkariin. He osallistuivat Budapestissa pidettyyn kansainväliseen ufokongressiin, jossa Jaakko ja Heikki luennoivat suomeksi ja Jozsef käänsi ne unkariksi.

Unkarilaisilta ufotutkijoilta tuli tieto, että ryhmä eri puolilla maailmaa asuvia henkilöitä on perustamassa kansainvälistä ufofoorumia. Päätettiin tehdä ufofoorumiin liittymisestä anomus, joka lähetettiin Gábor Tarcalille Unkariin.

2019

Kevätkokouksessa hyväksyttiin uudet säännöt. Vuosikymmenten aikana sääntöjä on muutettu moneen otteeseen. Osasyy muutoksiin on ollut yhdistyslain muuttuminen. Eräs muutos tehtiin 2000-luvun alussa, jolloin siirryttiin kahden vuosikokouksen systeemiin: varsinainen vuosikokous keväällä ja syyskokous syksyllä, jossa tehtiin muun muassa henkilövalinnat. Ajatus oli se, että uusi hallitus olisi toimintavalmis heti vuoden alusta. Kahden vuosikokouksen pitäminen aiheutti kuitenkin huomattavia hankaluuksia ja sekaannusta. Olipa parhaana vuotena jopa kolme vuosikokousta. Sääntöjen muuttaminen pitää tehdä kahdessa määrävälein pidetyssä kokouksessa, joten niiden muuttaminen ei käy käden käänteessä. Patentti- ja rekisterihallitus (PRH) hyväksyi uudet säännöt 8.5.2019. Nyt voimassa olevien sääntöjen kanssa palattiin vanhaan tuttuun käytäntöön, eli yksi vuosikokous vuodessa. Tämä käytäntö on useimmissa muissakin yhdistyksissä.

Havaintoilmoituksia tuli vuoden 2019 aikana 117, joista 96 hyväksyttiin tietokantaan. Hylkäämisen pääasiallinen syy oli puutteelliset tiedot. Havaintotietokannasta tehtiin uusi versio, jota testattiin useita viikkoja, ja otettiin käyttöön marraskuussa.

Suomessakin kaksi kertaa luentomatkalla käynyt ja SUT:n kunniajäsen Stanton T. Friedman kuoli 13.5.2019. Hän oli eräs maailman tunnetuimmista ufotutkijoista ja -luennoitsijoista yli 40 vuoden ajan.

2020

Syyskuussa 2020 YLE lähestyi puheenjohtajaa uudelleen ufodokumentin merkeissä. Sieltä kerrottiin, että lähes pari vuotta sitten kuvattu materiaali oli ollut kiinnostavaa, ja kuvauksia halutaan jatkaa.

Syyskuun alkuun suunniteltu Lautsian ufoseminaari peruuntui koronatilanteen takia. Luennoitsijat ja ohjelma oli ehditty jo sopia.

Havaintoilmoituksia tuli vuoden aikana 140, joista 97 hyväksyttiin tietokantaan. Hylkäämisen pääasiallinen syy oli puutteelliset tiedot.

2021

Viiden maanosan ufojärjestö perustettiin pitkien neuvottelujen jälkeen Portugalissa toukokuussa, ja sen nimeksi tuli *International Coalition for Extraterrestrial Research*, ICER (Maan ulkopuolisen tutkimuksen kansainvälinen liittouma). Se on Portugaliin rekisteröity voittoa tavoittelematon järjestö, joka koostuu tiedemiehistä ja johtavista UFO/UAP-tutkijoista, jotka hyväksy-

Petäyksen kansainvälisen ufoseminaarin 17.–19.9.2021 luennoitsijat. Ylärivi vas. Robert Carbonell (Espanja), Gosia Duszak (Puola), Anssi Lindblad. Alarivi László Miskolci (Unkari), Asta Swan ja Gábor Tarcali (Unkari).

YLE:n ufodokumentin *Ufotutkijat* kuvaukset käynnissä Koskenkorvalla 8.9.2021. Vasemmalla ohjaaja Tommi Hakko, kuvaaja Antti Lempiäinen ja juuri tällä paikalla humanoidihavainnon tehnyt Hannu Yli-Rahnasto.

vät sen, että maapallon ulkopuolista elämää on olemassa. Tällä hetkellä ICER:in kuuluu 30 eri valtion edustaja (1/valtio) viideltä eri mantereelta. Suomea edustaa SUT ja yhteyshenkilönä toimii Heikki Kulju. Lisätietoja: https://icer.network/

Syksyn seminaariohjelma oli jo kevättalvella valmis, mutta sitten tulikin yllättävä tieto, että Lautsian lomakeskus on myyty, eikä ole enää käytettävissä. Siinä vaiheessa tuli kiire, mutta onneksi saatiin apua, ja löytyi uusi kokouspaikka Petäys, joka sijaitsee Hattulassa lähellä Hämeenlinnaa.

SUT:n järjestämä Kansainvälinen ufoseminaari pidettiin 17.–19.9.. Seminaarin pito-

paikka oli Petäys Resort Hattulassa. Paikka oli uusi, mutta soveltuu tähän tarkoituksen erinomaisesti niin puitteiltaan kuin sijainniltaankin. Luennoitsijat olivat Asta Swan, Gosia Duszak (Puola), Anssi Lindblad, Gábor Tarcali (Unkari), Robert Carbonell (Espanja) ja László Miskolci (Unkari). YLE:n kuvausryhmä oli myös paikalla tulevaa ufodokumenttia varten, eikä se näyttänyt mitenkään häiritsevän sen enempää yleisöä kuin luennoitsijoitakaan.

Iina Tikka julkaisi kandidaatintutkielman otsikolla *Valoilmiöiden häikäisemät – Ihmiset ufohavaintojen takana Suomessa 1970-luvulla.* Tampereen yliopisto, Yhteiskuntatieteiden tiedekunta.

Tunnettu Pudasjärven ufojen havainnoija Atte Särkelä siirtyi 15.11. korkeammille havaintomaille.

2022

SUT järjesti luentotilaisuuden Tampereella 14.5. Paikka, Kulttuuritalo Laikku (Vanha kirjastotalo), on monille tuttu, koska siellä on pidetty lukuisia ufotilaisuuksia vuosikymmenten varrella. Luennoitsijat olivat Jozsef Strausz ja Veikko Syrjänen. Toinen luentotilaisuus järjestettiin samassa paikassa kuin edellinenkin 3.9. Luennoitsijat olivat Heikki Kul-

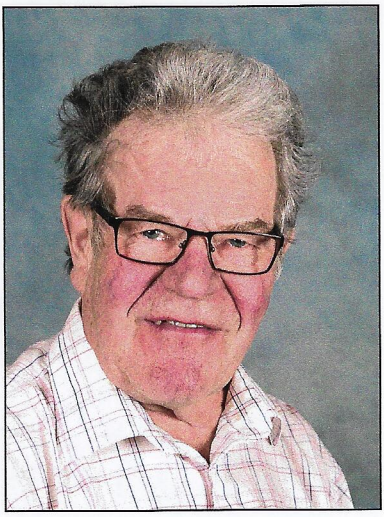

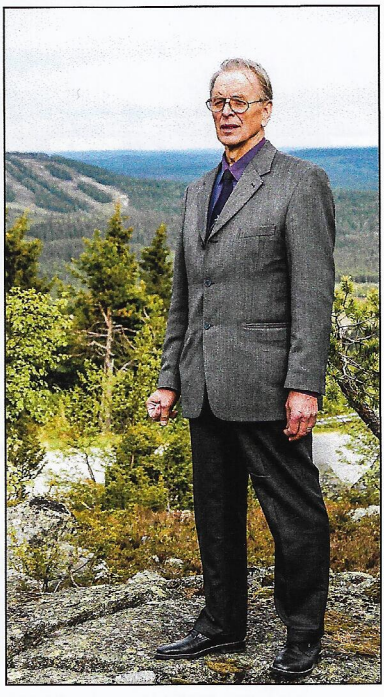

Atte Särkelä (yläkuva) ja Ahti Karivieri tulivat tunnetuiksi 1960–70-lukujen vaihteessa nähdessään ja kuvatessaan Pudasjärven Syötteellä selittämättömiä valoilmiöitä, joista he kertoivat rohkeasti julkisesti.

Hengen ja Tiedon messuilla 14.–15.10.2022 Jozsef Strausz piti ufoaiheisen luennon, joka oli niin suosittu, että osa halukkaista jäi oven ulkopuolelle.

ju, Matti Heinonen ja István Éles Unkarista.

Pitkään teon alla ollut YLE:n ufodokumentti *Ufotutkijat* esitettiin TV1:ssä parhaaseen katseluaikaan 10.11. Ohjelma koostui viidestä noin kymmenen minuutin pituisesta jaksosta, jotka kaikki lähetettiin yhdellä kertaa. Ufotutkijoista mukana olivat Heikki Kulju, Lasse Ahonen, Jozsef Strausz ja Isto Mikkola. YLE:n saama katsojapalaute on ollut erittäin positiivista. Myös lehdistössä ohjelma sai laajasti näkyvyyttä. Helsingin Sanomat mainosti ohjelmaa koko sivun kuvalla ja tekstiosuudella. Turun Sanomat oli listannut ohjelman "vuoden kulttuuriteoksi". Ohjelman jälkeen on luonnollisesti tullut useita havaintoilmoituksia.

Syyskuussa poistui keskuudestamme Ahti Karivieri. Hän oli yksi Suomen tunnetuimmista ufotutkijoista 1960-luvun lopulta lähtien, ja tuli monille tutuksi erinomaisten esitelmiensä ansiosta.

Maksaneita jäseniä oli vuoden lopussa 222.

2023

Puheenjohtaja Heikki Kulju esiintyi 16.1. MTV3:n ohjelmassa *Viiden jälkeen*. Aiheena olivat amerikkalaisten viranomaisten julkistamat ufokuvat sekä ufohavainnot Suomessa.

Tunnettu ohjaaja, tuottaja ja käsikirjoittaja Juhan af Grann siirtyi 15.1.2023 korkeammille tasoille. Grann kertoi kohdanneensa 4-vuotiaana 1940-luvulla kolme 120–130 cm pituista vinosilmäistä avaruusolentoa, jotka olivat saapuneet yöllä hänen huoneeseensa ja kommunikoineet hänen kanssaan. Avaruusolennot olivat lennättäneet Grannin 200 metrin päähän Kuopion kaupunginteatterin ja kasarmin välissä olevalle vihreälle kentälle. Hän kutsui olentoja nimityksellä "pienet harmaat".

Facebook-sivujen seuraajien määrä on kasvanut nopeasti viime vuosina ollen nyt 1500.

Kansainvälinen ufoseminaari Petäyksessä 1.–3.9.2023 oli sa-

Kansainvälistä kuuluisuutta Juhan af Grann sai Las Vegasissa 1990-luvulla pidettyjen kansainvälisten ufokongressien yhteydessä jaetuista EBE-oscareista parhaista ufoelokuvista. Kuvassa elokuvan avustajia Manu Paajanen (vas.), Timo Koskenniemi, Juhan af Grann ja Teuvo Laitinen.

malla Suomen Ufotutkijat ry:n 50-vuotisjuhlaseminaari. Luennoitsijoina Esa Åkerman, Tuomas Kytömäki, Matti Heinonen, Juha Kinnunen, János Kalmár (Unkari), István Éles (Unkari), Paolo Guizzardi (Italia), Gosia Duszak (Puola) ja Clas Svahn (Ruotsi).

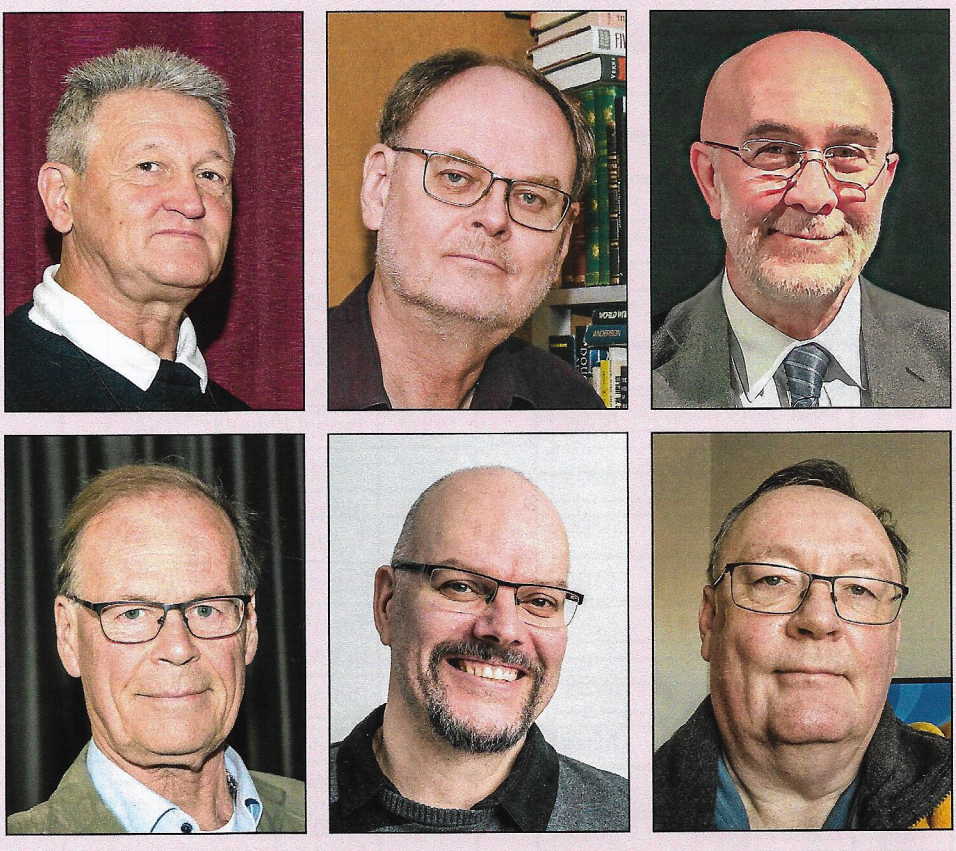

Kansainvälinen ufoseminaari Petäyksessä 1.–3.9.2023 oli samalla Suomen Ufotutkijat ry:n 50-vuotisjuhlaseminaari. Luennoitsijoita (ylärivi vas.): János Kalmár (Unkari), Clas Svahn (Ruotsi), Paolo Guizzardi (Italia), Matti Heinonen, Juha Kinnunen ja Esa Åkerman.

Puheenjohtajat

Vuosi	Puheenjohtaja
1973	Tapani Kuningas
1974	Tapani Kuningas
1975	Tapani Kuningas
1976	Tapani Kuningas
1977	Tapani Kuningas
1978	Tapani Kuningas
1979	Ilkka Serra
1980	Ilkka Serra
1981	Ilkka Serra
1982	Ilkka Serra
1983	Ilkka Serra
1984	Ilkka Serra
1985	Ilkka Serra
1986	Ilkka Serra
1987	Ilkka Serra
1988	Ilkka Serra
1989	Ilkka Serra
1990	Heikki Virtanen
1991	Lasse Ahonen
1992	Lasse Ahonen
1993	Lasse Ahonen
1994	Lasse Ahonen
1995	Lasse Ahonen
1996	Lasse Ahonen
1997	Lasse Ahonen
1998	Lasse Ahonen
1999	Lasse Ahonen

Vuosi	Puheenjohtaja
2000	Heikki Virtanen (erosi -> Marko Kananen vpj)
2001	Menna Waris
2002	Menna Waris
2003	Jorma Kosonen
2004	Toni Siira (erosi -> Tapani Koivula vpj)
2005	Tapani Koivula
2006	Tapani Koivula
2007	Tapani Koivula
2008	Tapani Koivula
2009	Björn Borg (erosi -> Tapani Koivula vpj)
2010	Tapani Koivula (vpj)
2011	Timo Vesterinen (erosi -> Björn Borg vpj)
2012	Björn Borg
2013	Björn Borg
2014	Jaakko Närvä
2015	Björn Borg (erosi -> Anna K Greus vpj)
2016	Anna K Greus
2017	Anna K Greus
2018	Heikki Kulju
2019	Heikki Kulju
2020	Heikki Kulju
2021	Heikki Kulju
2022	Heikki Kulju
2023	Heikki Kulju

Ufohavaintojen määrät

Vuosi	kpl määrä
1974	95
1975	170
1976	108
1977	69
1978	45
1979	40
1980	22
1981	44
1982	31
1983	23
1984	35
1985	35
1986	23
1987	11
1988	23
1989	15
1990	25
1991	38
1992	233
1993	340
1994	220
1995	340
1996	290
1997	160
1998	94

Vuosi	kpl määrä
1999	100
2000	70
2001	64
2002	50
2003	94
2004	100
2005	76
2006	96
2007	80
2008	100
2009	79
2010	163
2011	196
2012	185
2013	197
2014	159
2015	119
2016	90
2017	79
2018	111
2019	96
2020	118
2021	114
2022	107

Huomioita ja poimintoja

Mille tahansa yhdistykselle 50 vuotta on pitkä aika, ja siihen mahtuu luonnollisesti niin myötä- kuin vastamäkiä. Niin tässäkin tapauksessa. Erilaisista vastoinkäymisistä on kuitenkin selvitty, ja SUT:n toiminta on jatkunut katkeamatta ja jatkuu edelleen.

Koko olemassaolonsa aikana SUT:n on ollut pakko tulla omillaan toimeen, koska ulkopuolista rahoitusta ei anomuksista huolimatta ole saatu. Poikkeuksena on Rajatiedon yhteistyön 1993 myöntämä 1000 markan stipendi. Pääasiallisia tulonlähteitä ovat olleet jäsenmaksut ja kirjamyynti, sekä luentotilaisuuksista saadut tuotot. Vastaavasti muutamat tilaisuudet ovat tuottaneet tappiota. Kansan Sivistystyön Liitto (KSL) on avustanut tilaisuuksien luennoitsijoiden kuluissa.

Puheenjohtajat ja hallitukset vaihtuivat 2000-luvun alussa tiheään, mikä luonnollisesti vaikeutti toimintaa. Tarkkaan ei tiedetty, mitä edellinen hallitus oli tehnyt tai suunnitellut. Kaikkia asioita ei mitenkään voinut käsitellä vain kokouksissa ja merkitä pöytäkirjoihin. Kolmen ensimmäisen vuosikymmenen aikana oli vain kolme puheenjohtajaa, kun 2000-luvun ensimmäisen kymmenen vuoden aikana oli kuusi puheenjohtajaa. Lyhyin puheenjohtajakausi oli viisi kuukautta. Kaikkiaan hallituksessa on ollut yli sata henkilöä.

Jäsenmäärä kasvoi ensimmäisen 20 vuoden aikana hyvin hitaasti, johtuen silloisesta käytännöstä. Tavoitteena ei ollut jäsenmäärän kasvattaminen, vaan sellaisten henkilöiden saaminen mukaan toimintaan, jotka aktiivisesti tutkisivat ufohavaintoja. Uudenlainen kannattajajäsenyys otettiin käyttöön 1980-luvun lopulla, jolloin jäseneksi voi liittyä kuka tahansa ufoista kiinnostunut. Tämä muutos toikin runsaasti lisää jäseniä, ja 1990-luvun loppupuolella jäsenmaksunsa maksaneiden jäsenten määrä oli yli 400. Sen jälkeen vastaavaan lukuun ei ole päästy, vaikka jäsenhankintaa on tehty.

Muutamissa asiakirjoissa mainitut jäsenmäärät eivät ole us-

kottavia. Siitä osoituksena hallituksen kokous, jossa päätettiin, poistetaanko listalta jäsenet, jotka eivät ole maksaneet jäsenmaksua a) yhteen vuoteen, b) kahteen vuoteen, c) kolmeen vuoteen tai yli. Eli jäsenmäärään on jossain vaiheessa laskettu mukaan sellaisetkin henkilöt, jotka eivät olleet maksaneet jäsenmaksua useampaan vuoteen.

Minkä tahansa yhdistyksen eräs tärkeimmistä asioista on jäsenrekisteri, ja sen tulisi olla aina ajan tasalla. Jäsenrekisteri siirrettiin tietokoneelle jo keväällä 1980. Asian voi tarkistaa *Neljännesvuosiraportin 2/1980* viimeiseltä sivulta. Tietokoneelta voitiin tulostaa jäsenlistan lisäksi jäsenmaksulomakkeet sekä osoitetarrat, jotka helpottivat huomattavasti jäsenpostituksia. Tuntuu ihmeelliseltä, että jäsenrekisterin ylläpito tuotti huomattavia ongelmia 15 vuoden ajan 2000-luvun alusta lähtien. Olihan nykyinen tekniikka jo aivan toisenlaista kuin 20 vuotta sitten, mutta ilmeisesti ei ollut asian osaavia koneenkäyttäjiä.

Vaikka vuosituhannen alku oli monilta osin sekavaa aikaa, niin siitä huolimatta SUT toimi hyvin aktiivisesti. Ideoita oli paljon, ja vain osa niistä voitiin toteuttaa. *Uforaportti*-kirja ja *Yhteys*-lehti ilmestyivät, vuosittainen ufotapahtuma järjestettiin, luentopyyntöihin vastattiin, pidettiin yhteyttä tiedotusvälineisiin jne. SUT pyrki tuomaan toimintaansa esille monissa eri tapahtumissa, kuten messuilla. Syksyisin pidettävät Hengen ja Tiedon messut on ollut eräs tärkeimmistä tapahtumista, johon on osallistuttu lähes joka vuosi aina 1980-luvulta lähtien. Joskus yhteistyökumppaneina ovat olleet Tampereen Ufo ry ja ParaNet. Messutilana on useana vuonna ollut oma luokkahuone, jossa on

pidetty ufoaiheisia luentoja.

Vuodesta 2009 lähtien SUT:in tärkein työkalu on ollut havaintotietokanta. Ufohavainnoista voi ilmoittaa nettilomakkeella fufora.fi → Ilmoita → Ufohavaintolomake. Sen kautta tulee tietoon suurin osa havaintoilmoituksista, joista vuosittain noin sata hyväksytään tietokantaan. Hylättyjä on 10–15 %. Hylkäämisen syynä ovat useimmiten puutteelliset tiedot tai sitten havaintoilmoitus on tehty ihan vaan ajan kuluksi tai huijaamistarkoituksissa. Havaintoilmoituksia tulee edelleen kirjeitse tai sähköpostin välityksellä sekä puhelimitse – kaikki havaintoilmoitukset ovat tervetulleita. Havaintotietokantaa kehitetään jatkuvasti, ja siihen on tullut vähitellen uusia ominaisuuksia. Tällä hetkellä kannassa on noin 2000 havaintoilmoitusta.

Aineistosta on tullut selkeästi esille, ettei SUT:n toiminta ole missään vaiheessa liittynyt ufouskontoon tai muihinkaan uskontoihin. Sitä aatetta on tosin yritetty kaupata useammastakin eri suunnasta, mutta onneksi viesti ei ole mennyt perille. Jo perustamisvaiheessa todettu, että "ufokysymyksissä pyritään tieteelliseen lähestymistapaan", on toiminut kohtuullisen hyvin. Yksittäisten jäsenten henkilökohtaiset näkemykset uskon asioista eivät ole vaikuttaneet toimintaan.

Tulevaisuus ufotutkimuksen ja SUT:n osalta näyttää valoisalta. Monet jo vuosikymmeniä mukana olleet jaksavat mukana edelleen, mutta mikä parasta, myös uusia aktiivisia jäseniä on saatu toimintaan mukaan.

Lähteet:

SUT:n arkistomateriaali: pöytäkirjat, vuosikertomukset, toimintasuunnitelmat, kirjanpito
Neljännesvuosiraportit 1973–87
UFOTutkija- ja Yhteys-lehdet
Vuosiraportit 1989–92
Uforaporttikirjat 1–24
Lehtileikkeitä

Matti Heinonen

Vierailijat maapallolla – uhka vai mahdollisuus?

Suomalaisen tulevaisuudentutkimuksen pioneerilta, professori **Pentti Malaskalta** kysyttiin kerran: "Mikä meitä uhkaa vai uhkaako mikään?" Hän vastasi: "Meitä uhkaa ainoastaan tietämättömyytemme." Asia on juuri näin. Suurin uhka ihmiskunnalle tällä hetkellä ei ole pandemiat, ilmastonmuutos, ydinsota, magneettisten napojen siirtymä, luonnonvarojen loppuminen tai väestönräjähdys. Suurin uhka hyvinvoinnillemme on sellaisten tahojen ihmiskuntaan kohdistuva manipulointi, josta suurella yleisöllä ei ole mitään tietoa. Toisin sanoen ihmiskuntaa uhkaa ainoastaan tietämättömyytemme todellisista uhkatekijöistä.

Onko maapallolla vierailijoita?

Eksoplaneettojen lukumäärä lasketaan jo tuhansissa ja luku kasvaa koko ajan. Tiedemiehet ovat hiljattain arvioineet, että Linnunradalla voisi olla jopa 40 miljardia Maan kaltaista planeettaa. Kun galakseja on tämän hetken arvion mukaan jopa 200 miljardia, tämä tarkoittaa, että planeettoja, joilla on mahdollisesti kyky ylläpitää elämää, on lähes ääretön lukumäärä. Ovatko muiden planeettojen sivilisaatiot samanlaisia kuin meidän? Luovatko ne samanlaisia kemiallisia ja sähkömagneettisia sig-

naaleja kuin ihmiskunta, joita me pystyisimme havaitsemaan? Älykkyyden etsintä Maan ulkopuolelta on pitkään lähtenyt oletamuksesta, että avaruusolennot olisivat kehittäneet radioteknologioita, jotka ovat samankaltaisia kuin ihminen on luonut. Joissain 1950-luvun kirjoituksissa tutkijat pohtivat myös, että nämä avaruusolennot saattavat olla kiinnostuneita keskustelemaan kanssamme. Tämä vaikutti ajatukseen avaruusolioista tahona, joka opettaa ihmiskunnalle uusia asioita ja "pelastaa" meidät. Signaalien etsiminen syvästä avaruudesta on ajan mittaan muuttanut luonnettaan. Sen sijaan, että etsittäisiin suoraa kontaktia, kaukoputket pyyhkivät nyt taivasta ja etsivät miljardeja taajuuksia samanaikaisesti sellaisten elektronisten signaalien löytämiseksi, joiden alkuperä ei ole selvillä.

Äskettäin julkaistut Yhdysvaltain puolustusvoimien videot niin kutsutuista "tunnistamattomista ilmailmiöistä" (UAP, Unidentified Aerial Phenomena) ovat käynnistäneet uuden spekulatiivisen pohdiskelun vierailuista planeetallamme. Mainitut videot eivät ole ainoa merkki siitä, että älykkäitä elämänmuotoja asuu muualla universumissa ja he vaikuttavat myös maapallolla. Perusteellisissa tieteellisissä tutkimuksissa on todettu, että Perusta Nazcan alueen luolasta vuonna 2016 löydetyillä vierailijoilla ei ole suoraa sukulaisuutta mihinkään tunnettuun maapallon organismiin. Suomeksi sanottuna löydöt osoittavat, että elämää on muuallakin ja että vierailijat ovat myös oleskelleet maapallolla. Tästä huolimatta media on vaiennut asiasta lähes täysin, koska löydöt eivät sovi vallitsevaan tieteelliseen paradigmaan. Liian monet tahot joutuisivat muuttamaan ajattelutapansa tai pahimmassa tapauksessa hylkäämään täysin perusperiaatteensa.

Professori Konstantin Korotkovin johtama geneetikkoryhmä Pietarissa sijaitsevasta Venäjän kansallisesta tutkimusyliopistosta tutki edellä mainittuja muumioituneita kehoja. Ryhmä havaitsi, että ne ovat "humanoidisia olentoja" eli niillä on 23 kromosomia samoin kuin ihmisillä".

Tutkijat havaitsivat olennoissa kuitenkin omituisia eroja

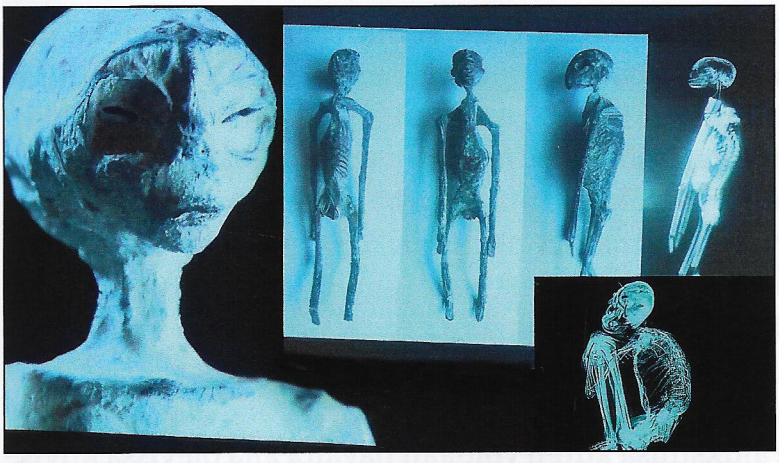

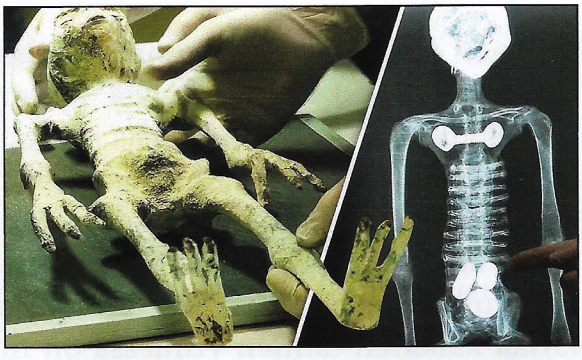

Kaikki oheiset kuvat esittävät Perusta Nazcan alueelta löytyneitä avaruusolentoja

ihmisiin verrattuna. Esimerkiksi niiden käsissä oli vain kolme sormea ja jalassa kolme varvasta. Kylkiluiden rakenne on erilainen kuin ihmisillä, koska ne ovat yläosaltaan kielenmuotoisia ja koostuvat puolipyöreistä kylkiluista. Eräät muumioituneista olennoista ovat radiohiilianalyysin perusteella noin 1500 vuotta vanhoja.

Tomografiset skannaukset paljastavat heidän luurankorakenteensa pitkänomaisen kallon, puuttuvat nenäontelot eivätkä alaleuat olleet joustavia. "Kudoksilla on biologinen luonne ja niiden kemiallinen koostumus osoittaa, että nämä yksilöt ovat ulkoavaruuden vierailijoita. Kaikki neljä ovat miehiä, koska jokaisella on Y-kromosomi. Ne näyttävät hieman ihmisiltä, mutta eivät ole, koska niiden anatominen rakenne on erilainen." Muumioituminen on tapahtunut kadmiumkloridin avulla, jota löytyy runsaasti löytöalueen maaperästä. Samantapaisia kolmisormisia muumioituneita olentoja on löytynyt myös Egyptistä.

Matematiikka, fysiikka ja Helioviewer viittaavat siihen todennäköiseen johtopäätökseen, että elämää on runsaasti universumissa. Internetistä vapaasti ladattavalla Helioviewer-ohjelmalla kuka tahansa pystyy seuraaman auringon toimintaa ja sen ympärillä tapahtuvia ilmiöitä. Ohjelman avulla alan harrastajat ovat jatkuvasti havainneet erikokoisten ja -näköisten avaruusalusten liikkuvan auringon lähistöllä muun muassa tankkaamassa plasmaenergiaa aluksiinsa kuten voidaan havaita alla olevissa kuvissa.

NASA on kieltäytynyt kommentoimasta näitä aurinko-observatorion (SOHO) satelliittikuvia. Kysymys on massiivisista kohteista, joissa on monimutkaisia symmetrisiä rakenteita ja aerodynaamisia piirteitä. Tämä viittaa keinotekoisiin ja älykkäästi suunniteltuihin tähtienvälisiin avaruusaluksiin, jotka pystyvät paitsi lataamaan plasmaenergiaa auringosta, myös käyttämään sitä kulkuportaalina eri ulottuvuuksiin. Tämä on mahdollista, koska kaikkien tähtien ytimessä on mustia ja valkoisia aukkoja. Ne toimivat portaaleina, joiden kautta energia voi kulkea eri ulottuvuuskenttien läpi.

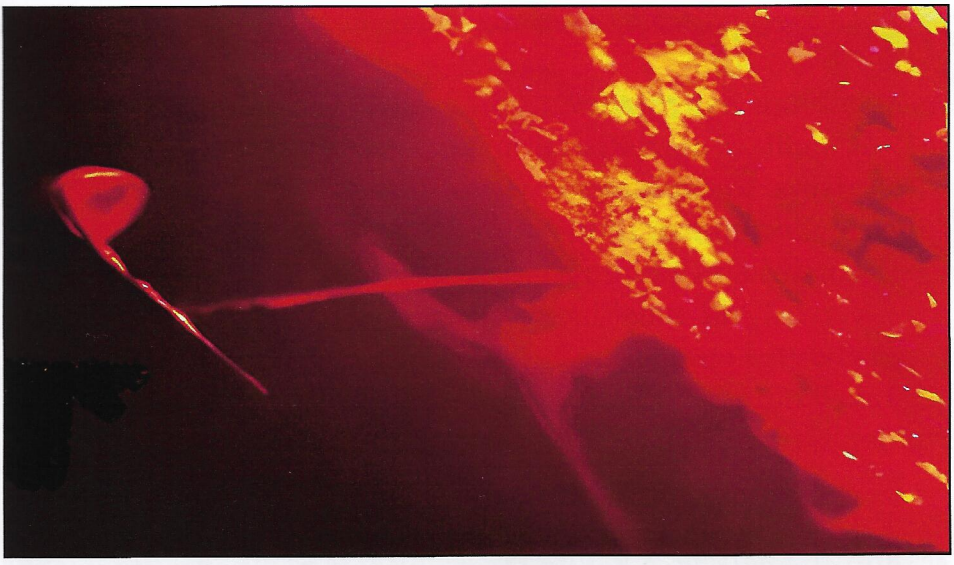

Aurinko-observatorio SOHO:n kuvia avaruusaluksista.

Ihmiskunnan ongelmien tausta

Monet ihmiskunnan tällä hetkellä kohtaamista ongelmista eivät ole ihmisen yksin luomia. Ihmiskunnalta on pitkään pimitetty tietoja tahoista, jotka ovat vaikuttaneet kehitykseemme kautta historian eli galaksin muiden rotujen aktiivisen osallistumisen asioihimme. Meillä ei tällä hetkellä ole aavistustakaan siitä, kuinka voimakkaasti tämä osallistuminen on vaikuttanut kehitykseemme tai kuinka paljon meitä on manipuloitu. Olemme tietämättömiä siitä, mitä jotkut näistä vierailevista ryhmistä

ovat tehneet, ja juuri tällaisena vierailijat haluaisivat tilanteen pitää.

Maailman nykytilannetta on melkein mahdotonta ymmärtää, jos meillä ei ole tietoa siitä, mikä on ihmiskunnan todellinen menneisyys. Negatiivisesti orientoituneet vierailijat ovat onnistuneet piilottamaan ihmiskunnalta oman menneisyytemme jo vuosituhansia. Muinainen Atlantis, jota monet pitävät pelkkänä myyttinä, oli todellisuudessa pitkälle kehittynyt kulttuuri, joka tuhoutui energian väärinkäytön seurauksena katastrofissa vuonna 9558 eaa. Siihen asti ihmiskunta oli hyvin tietoinen avaruuden sivilisaatioista ja oli jatkuvasti myös yhteydessä heihin.

Katastrofin jälkeen suoritettiin niin sanottu "talonsiivous", jossa negatiivisesti orientoituneet vierailijat poistivat, tuhosivat ja muuntelivat lähes kaikki ihmiskunnan menneisyyttä koskevat tiedot ja rakennelmat. Jotain jäi kuitenkin jäljelle, jota nykyarkeologia ei pysty mitenkään selittämään. Esimerkkinä voisi mainita vaikkapa Egyptistä löytyneet yhdestä graniittipalasta geometrisen ja teollisen tarkasti valmistetut jopa tuhansien tonnien painoiset monumentit, joita löytyy kaikkialta Egyptistä.

"Talonsiivoukseen" liittyi myös geneettisen perimämme muokkaaminen ja taajuusesteiden käyttö, jotta unohdus olisi täydellinen. Myös historialliset kirjoitetut uskonnolliset dokumentit on muokattu osittain negatiivisten vierailijoiden haluamaan muotoon. Näiden toimenpiteiden jälkeen olemme eläneet viattoman tietämättömyyden verhon takana, mikä on tehnyt ihmiskunnan manipuloinnista paljon helpompaa. Toisin kuin tieteiselokuvat esittävät, meillä ei ole mitään mahdollisuuksia kohdata negatiivisia avaruuden vierailijoita sotilaallisin keinoin. Aseemme ovat kuin lasten leluja heidän ylivertaiseen teknologiaansa nähden, ja tieteemme on vielä lasten kengissä meitä miljoonia vuosia vanhempiin sivilisaatioihin verrattuna.

Miksi sitten ihmiskunnan historian piilottaminen oli vierailijoiden mielestä niin tärkeää? Meidän ainoa "aseemme" on geneettinen perimämme, joka on manipuloinnista huolimatta langenneiden enkeleiden perimää parempi, koska heidän peri-

Kuva esittää yhdestä graniittilohkareesta teollisen tarkasti yli 5000 vuotta sitten valmistettua esinettä, jossa on havaittavissa koneellisen työstön merkkejä. Sen sijaan mitään viitteitä esineen manuaalisesta työstämisestä kupari- tai edes rautatyökaluilla ei ole näkyvissä.

mänsä on degeneroitunut aikojen kuluessa eri syistä. Perimämme on tärkeä siitä syystä, että meidät on luotu planeettamme suojelijasivilisaatioksi ja tässä tarkoituksessa DNA-perimämme on "rakennettu" sellaiseksi, että sitä tarvitaan ohjaamaan planeetan energiaverkkoa, joka on kytkeytynyt galaktiseen energiajärjestelmään. Energiajärjestelmien haltuunotto on erityisesti kahden negatiivisesti orientoituneen ryhmän keskeinen tavoite ja päämäärä.

Kysymyksessä ovat ihmiskunnan näkökulmasta teknologisesti äärettömän kehittyneet 11. dimension Anunnakit ja 10. dimension Drakonit, jotka kamppailevat myös keskenään saavuttaakseen ehdottoman valta-aseman galaksissamme ja aikamatriisissamme. Tämä edellyttää heiltä maapallon energiaportaalien haltuunottoa. Anunnakit ja Drakonit ovat historian

kuluessa muokanneet ihmisen potentiaalisesti 12. dimension geeniperimää kumpikin haluamaansa suuntaan, koska kuten todettu, he tarvitsevat sitä energiaportaalien hallintaan.

Siitä huolimatta, että ihmiskunnan muisti on pyritty pyyhkimään pois, suullisessa perimätiedossa on säilynyt tietoja näistä tapahtumista, jotka on myöhemmin kirjattu esimerkiksi uskonnollisiin teksteihin. Esimerkiksi Raamattu kertoo niistä muun muassa seuraavasti: "Jumalan pojat (eli mainitut ulkoavaruuden sivilisaatioiden edustajat) huomasivat ihmisten tyttäret ihaniksi ja ottivat vaimoikseen kaikki, jotka he parhaiksi katsoivat" (1. Moos 6:2). Vuosituhansia sitten eläneiden ihmisten oli luonnollisesti vaikeaa tai mahdotonta ymmärtää näitä korkean teknologian omaavia olentoja vieraiden sivilisaatioiden edustajiksi, koska ihmiskunnan esteettömät kontaktit avaruussivilisaatioihin katkesivat lähes kokonaan vuoden 9558 eaa. tapahtumien jälkeen. Näin vierailijoita kutsuttiin yksinkertaisesti Jumalan pojiksi tai langenneiksi enkeleiksi. Viimeksi mainittu kuvaus osuu kylläkin lähelle totuutta, sillä ihmisen näkökulmasta he olivat 11. ja 10. dimension "enkelimäisiä" olentoja. Langenneitakin he olivat siinä mielessä, että he olivat aikanaan tietoisesti katkaisseet yhteyden Lähteeseen ja ikuiseen universaaliin energiaverkkoon. Tuolloin heistä tuli äärellisiä olentoja, jotka joutuvat hankkimaan energiansa vampyyrimaisesti käyttämällä muita hyväkseen. Tästä syystä he ovat niin kiinnostuneita maapallon energiaportaalien hallinnasta, johon tarvitaan ihmisperimää.

Raamattu mainitsee niin ikään, että "maan päällä oli jättiläisiä (nefilim), ja myöhemminkin, kun Jumalan pojat yhtyivät ihmisten tyttäriin ja nämä synnyttivät heille lapsia; nämä olivat noita muinaisajan kuuluisia sankareita" (1. Moos 6:4). Alkutekstissä sana nefilim tulee sanasta naphal (nafal), joka tarkoittaa lankeamista. Jättiläiset olivat siis langenneiden enkelien ja ihmisten tyttärien jälkeläisiä. Itse asiassa nefilimit olivat Anunnaki-ihmis-hybridejä eli olentoja, joilla on potentiaalisesti 11. dimension tietoisuus, mutta käänteinen DNA-matriisi. Ne naiset, jotka joutuivat väkivaltaisesti Anunnakin siittämäksi, ym-

märsivät, että syntyvät lapset eivät ole varsinaisesti ihmislapsia. Naiset tiesivät omaavansa Anunnakeja paremman enkeli-ihmisen (12-juosteisen) geeniperimän, jota syntyvillä lapsilla ei enää olisi. Tästä syystä monet naiset päätyivät tekemään itsemurhan raskauden aikana, jotta näitä lapsia ei syntyisi. Tämä on jättänyt traumaattisen jälkensä jopa joidenkin nykyajan naisten solumuistiin.

Mooseksen kirjassa todetaan myös, että "näimmepä siellä jättiläisiäkin, Anakin jättiläisheimon jälkeläisiä, ja olimme mielestämme kuin heinäsirkkoja; sellaisia me heistäkin olimme" (4. Moos 13:33). Myöhemmin Raamattu kuvaa, että Israelin kansan tuli mennä Jordanin yli Kanaanin maahan, jossa asui suuria kansoja mm. Anakin jättiläisheimo, joka käskettiin hävittämään (5. Moos 9). Myös Mahābhāratassa on useita kuvauksia jättiläisistä. Esimerkiksi rākšasat kuvataan jättiläisinä. Mahābhāratan Ādiparva kuvaa Ghatoṭkacan, naarasdemonin Hiḍimbā ja Bhīman pojan, syntymää. Ghatoṭkacasta todetaan, että hän oli jättiläinen. Myös koraanissa ja lähes kaikkien kansojen mytologioissa on kertomuksia jättiläisistä ja jättiläiskokoisten ihmisten luurankoja on eri aikoina raportoitu ympäri maailmaa.

Anunnakien ja Drakonien lisäksi ihmiskunnan vaivana ovat tällä hetkellä meitä teknologisesti edellä olevat, mutta edellä mainittuihin verrattuna vähemmän kehittyneet matelijataustaiset 3. dimension Zetat, jotka pyrkivät korjaamaan ratkaisevasti heikentynyttä omaa geeniperimäänsä luomalla ihmis-Zeta-hybridejä. Zeta-rodun alkuperäinen tarkoitus oli päästä oman planeettansa muihin ulottuvuusversioihin ja aikajatkumoon käyttämällä maapallon aikaportaalia, koska he olivat tuhonneet oman alkuperäisen planeettansa. He toivovat pystyvänsä hybridien avulla pääsemään omaan rinnakkaiseen järjestelmäänsä ja "menneisyyden" planeetalleen sekä sen aikajatkumoon. He olettavat pystyvänsä rakentamaan polun omaan kolmannen dimension aikajatkumoonsa eivätkä suunnitelleet alun perin vuorovaikutusta ihmiskunnan kanssa.

Suunnitelma oli teoriassa hyvä, mutta se ei ole toiminut käy-

Kuvassa saattaa olla Roswellin tapauksesta hengissä selvinnyt yksilö ja on mahdollisesti Zeta. Minusta kuva vaikuttaa aidolta.

tännössä. Vaikka heillä oli tietoa siitä, kuinka aikaportaalit toimivat kolmiulotteisessa järjestelmässä, heillä ei ollut tällaista tietotaitoa aikaportaalien suhteen muissa ulottuvuusjärjestelmissä. Zetat jäivät "loukkuun ulottuvuuksien välille" ja juuttuivat maapallon aika-avaruus-jatkumoon, kun he "hyppäsivät" maapallon järjestelmään kolmannesta dimensiosta siirtyen ajassa taaksepäin. He käyttivät tähän tiettyjä maapallon versioita, mutta eivät ole pystyneet "hyppäämään" täältä oman dimensionsa aikajatkumoon.

Zetat alkoivat etsiä muita vaihtoehtoja ja samaan aikaan heidän terveytensä alkoi kärsiä, koska hiilipohjaiset alkuaineet, joita on maapallolla ja sen kaikissa rinnakkaisjärjestelmissä, eivät sovellu heidän geeniperimäänsä. Tämä vähensi nopeasti heidän lajinsa lukumäärää. Maapallolla heidän toimintansa aktivoitui heti ensimmäisen maailmansodan jälkeen. Heidän hiilipohjaisten yhdisteiden biologisen toleranssin tasoa yritettiin nostaa, mutta nämä kokeilut eivät onnistuneet. Toisen maailmansodan aikaan he laativatkin geneettisen risteytyksen suunnitelman. He alkoivat kiinnostua Zeta-ihmis-hybridin luomisesta toivoen, että tällainen risteymä mahdollistaisi heidän lajiensa jatkumisen kolmiulotteisessa maailmassa ja sen rinnakkaisjärjestelmissä. Aluksi he tutkivat maapallon muita eliölajeja, kuten nautakarjaa, jyrsijöitä, liskoja, lintuja jne., mutta nämä kokeet tuottivat erilaisia epäonnistuneita olentoja, jotka Zetat myöhemmin tuhosi. Lopulta viimeisenä keinona lähestyttiin ihmislajia, koska sellaisten kokeiden tekeminen, joissa ihminen on osallinen suo-

raan, pidettiin vaikeampana. Näihin kokeisiin käytettiin aluksi jonkin aikaa ruumiita, joiden avulla he yrittivät yhdistää ihmisen ja Zetan DNA:n. Myös nämä kokeet epäonnistuivat.

Toisen maailmansodan aikana Zetat aloittivat suoran yhteydenpidon ihmisiin. On hyvä muistaa, että Zetat kykenivät "muuttamaan muotoaan" havaintohäiriön avulla. Sen avulla he pystyivät muuttamaan ihmisen havaintotaajuutta niin paljon, että he kykenivät esiintymään valitsemassaan muodossa. Tämän tekniikan avulla Zetat pystyivät soluttautumaan ihmisten hallintojärjestelmiin ja solmimaan sopimuksia Yhdysvaltojen, Ison-Britannian ja Saksan hallitusten kanssa. Zetat eivät tuolloin olleet huolestuneita toisen maailmansodan lopputuloksesta, vaan he niin sanotusti myivät itsensä "korkeimman tarjouksen tehneelle". Sen sijaan he olivat erittäin kiinnostuneita natsien tekemistä geneettisistä kokeista ja tukivat heidän suunnitelmaansa luoda "ylivoimainen rotu". Zetat lupasivat auttaa natseja luomaan geneettisesti paremman ihmisen prototyypin, jota he sitten käyttäisivät Zeta-ihmis-hybridin luomiseen. Zeta-rodun kiinnostus Hitlerin hallintoa kohtaan alkoi heikentyä natsien antisemitistisen politiikan takia. Kuten natsit, Zetat suhtautuivat juutalaisten kansaan rotuna eikä pelkästään uskonnollisena ryhmittymänä. Toisin kuin natsit, Zetat uskoivat juutalaisen rodun olevan geneettisesti ylivoimainen eikä heitä kiinnostanut ihmisen prototyyppi, joka ei sisältänyt juutalaisen rodun erityisgeenejä.

Tästä syystä Zetat päättivät sodan aikana siirtyä tukemaan sodan vastakkaista osapuolta eli liittoutuneita. Sodan lopputulos oli tärkeä, koska heidän oma etunsa oli pitää juutalaiset hengissä ja suojata heidän geneettistä perimäänsä hinnalla millä hyvänsä. Zetat lähestyivät tiettyjä tahoja liittoutuneiden hallituksissa esiintyen ihmisen muodossa juuri silloin, kun liittoutuneet tarvitsivat eniten uusia ideoita. Tässä yhteydessä Zetat tekivät itse aloitteen salaisen globaalin valtaryhmittymän muodostamisesta. He pystyivät tarjoamaan tiettyjä strategisia ja teknologisia edistysaskeleita liittoutuneiden armeijalle.

Zetat valmistelivat myös ihmisiä olemaan suorassa yhteydessä *heidän kanssaan heidän todellisessa muodossaan. Salaiselle eliitille pidettiin useita suuria kokouksia, joissa esiteltiin heidän* teknologiansa tiettyjä aspekteja. Zetat teeskentelivät haluavansa auttaa ihmiskuntaa ja huolehtia maailmanrauhasta. He käyttivät kehittynyttä teknologiaansa ja fysiikan tietämystään saadakseen ihmiset uskomaan, että he olivat paljon kehittyneempiä kuin ihmiset ja tulivat tänne "enkeleinä" ja planeetan suojelijoina. Zetat pelasivat peliään käyttäen ihmiskunnan keskeisissä uskonnoissa olevia arvoja ja pelkoja luodakseen illuusion itsestään "pelastajina" sekä edistääkseen ihmisten riippuvuutta itsestään. He peittävät todelliset päämääränsä tarkoituksenaan saada ihmiset toimimaan yhteistyössä heidän kanssaan. He antoivat sodan aikana liittoutuneille myös lääketieteeseen ja viestintään liittyvää tietoa. Vasta myöhemmin toisen maailmansodan päätyttyä oli aika maksaa "velka" ja Zetat alkoivat vaatia vastapalveluja.

Ihmisillä, joita Zeta-rodun pitkälle kehittynyt teknologia kiehtoi, ei ollut aavistustakaan siitä, kuinka paljon tietoa Zetat todellisuudessa pidätti heiltä. Sitä ei myöskään paljastettu, kuinka annettua tietoa käytettiin ihmisten ohjaamiseen ja manipulointiin Zeta-rodun omia tarkoitusperiä varten. Salaiseen valtaryhmittymään osallistuvilla henkilöillä ei ole vieläkään aavistusta siitä, missä määrin heitä on käytetty hyväksi ja manipuloitu. Eri maiden hallitukset tietävät hyvin vähän salaisen valtaryhmittymän toiminnasta. Jotkut tietävät ryhmittymän olemassaolosta, mutta heille on annettu vääriä tietoja ja heitä on johdettu harhaan, joten he eivät saa riittävää tietoa tämän yhteisön todellisista toiminnoista.

Henkilöt, joilla on suoria tietoja ryhmästä, ovat suostuneet jatkamaan Zeta-rodun toivomuksesta toiminnan peittelyä toivoen, että he "pääsevät käsiksi salaisuuksiin". Salainen ryhmittymä on antanut ymmärtää joillekin vallassa olevien hallitusten jäsenille, että yhteistyön avulla on mahdollisuus saada huomattavasti lisää valtaa, merkittävää taloudellista etua sekä uusia parannusmenetelmiä, jos nämä tekevät yhteistyötä heidän

kanssaan. Nämä henkilöt on saatu uskomaan, että ryhmittymä ja Zetat työskentelevät heidän kanssaan ja heidän eduksensa. Totuus kuitenkin on, että suunnitelman tarkoitus on alusta lähtien ollut heikentää eri maiden hallitusten asemaa ja ottaa maapallon kontrollointi haltuun heti, kun asianmukaiset massanhallintalaitteet on saatu asennettua paikoilleen.

Vallassa olevat tahot ovat tietämättömiä heidän ympärillään tapahtuvista asioista niin kauan kuin ne ovat ylimielisyyden, elitismin ja valtapyrkimysten sokaisemia. Kansalaiset ovat antaneet vallan poliitikoille ja kansan onkin herättävä ja alettava vaatimaan päättäjiä vastuuseen salailupolitiikan seurauksista. Päättäjät ovat kuin lapsia, jotka leikkivät vaarallisilla leluilla. Jokaisella ihmisellä täytyy olla rohkeutta alkaa kysyä oikeita kysymyksiä. Ajatus salaisesta globaalista valtaryhmittymästä voi tulla yllätyksenä monelle ihmiselle, koska jo vuosisatojen ajan ihmiset on opetettu noudattamaan viranomaisten linjauksia sokeasti. Auktoriteettien linjausten ehdoton noudattaminen ja kollektiivina toimiminen on voinut olla inhimillisen kehityksen kannalta aikoinaan paras vaihtoehto. Tämä taktiikka ei ihmiskunnan nykyisessä kehitysvaiheessa ole enää optimaalista, koska juuri tätä ehdollistamista käytetään manipuloimaan ja johtamaan ihmisiä harhaan. Tietoisuus tarkoittaa myös vastuuta käyttää tietoisuutta tehokkaasti.

Monelle ihmiselle tietoisuuden tuoma taakka voi kuitenkin tuntua liian suurelta kantaa. Meidän on kuitenkin lopulta aika alkaa ajatella itsenäisesti ja kyseenalaistaa auktoriteetteja, joiden puoleen olemme tottuneet kääntymään saadaksemme neuvoja ja turvaa. On syytä alkaa etsiä vastauksia sisäiseltä itseltämme, eikä hyväksyä automaattisesti pelkästään niitä vastauksia, joita muut meille antavat. Tämä tarkoittaa ongelmia erityisesti niille, jotka ovat olleet tyytyväisiä ennalta ohjelmoituun "virallisen" todellisuuden illuusioon, jota on jatkuvasti syötetty viranomaisten, tiedotusvälineiden ja uskonnollisten dogmien kautta.

Olemme tottuneet väheksymään ja pelkäämään sisäistä viisauttamme, vaikka tämä on juuri se tapa, jolla totuus saadaan

selville. Väheksytyn itsemme kautta voimme löytää omat vastauksemme, ja nämä vastaukset saattavat hyvinkin olla ristiriidassa "virallisen todellisuusohjelman" kanssa. On aika alkaa tarkastella kriittisesti uskomuksia ja ideoita, jotka muodostavat käsityksemme todellisuudesta. Tällä tavoin pystymme saamaan tietoisen mielemme omaan hallintaamme sen sijaan, että annamme itsemme ulkopuolellamme olevien tahojen hallintaan – niiden, jotka eivät välttämättä katso meidän etuamme. Kun uhraamme tilapäisesti väärän turvallisuuden tunteemme ja vastaukset, jotka meille on annettu "virallisen ohjelman" toimesta, saatamme saada lohtua tietäessämme, että saamme vastaavasti tilalle korvaamattoman arvokkaan itsemääräämisoikeuden. Itsemääräämisoikeuden kautta löytyy todellinen henkilökohtainen turvallisuus ja selkeät vastaukset.

Ihmisten sieppaukset

Vaikka sitä voi olla vaikea uskoa, monet ihmiset suostuvat vapaaehtoisesti osallistumaan avaruusvierailijoiden "projekteihin". Useimmiten nämä sopimukset tehdään ihmisen unitilan aikana alitajunnan kautta. Monia tällaisia sopimuksia on tehty ja tehdään myös ennen syntymää, jolloin syntyvän lapsen sielutietoisuus päättää hyväksyä sopimuksen. Jos joku on vielä asiasta epätietoinen, niin ihmisellä on todellakin sielu, jonka identiteetti (erityisesti energiatasolla) on suurempi kuin mitä fyysinen keho pystyy ilmentämään. Näitä sopimuksia kutsutaan sielunsopimuksiksi. Tällaiset sieppaukset eivät lähtökohtaisesti riko ihmisen vapaata tahtoa, mutta ne saattavat tuntua siltä henkilöstä, joka ei muista tehneensä asiasta sopimusta.

Itsekkäät vierailijaryhmät, kuten Zetat, suorittavat sieppauksia tutkimustarkoituksiin, kokeiluihin ja geneettisen perimän hyödyntämistä varten. Vaikka sieppaajat eivät näissä tapauksissa tietoisesti aiheuta vahinkoa ihmisille, he eivät läheskään aina toimi asianomaisen suostumuksella. Monet sieppaajaryhmät suhtautuvat ihmiseen samalla tavalla kuin ihminen suhtautuu

eläin- ja kasvikuntaan. He eivät yksinkertaisesti pidä ihmistä älykkäänä elämänmuotona, vaan pikemminkin luonnonvarana, jota voidaan käyttää ja hyödyntää omiin tarkoituksiin. Ihmiset, jotka ovat työskennelleet rakentaakseen tietoisen yhteyden sieluun ja joilla on terveellinen läpi kehon kulkeva sieluenergian virtaus, eivät yleensä joudu siepatuksi. Joskus ihmisen sielu myös sallii rikkomuksen tapahtuvan siksi, että yksilö alkaisi vakavasti tavoitella sieluyhteyttä. Ihmisellä on kuitenkin vapaa tahto, eikä hänen tarvitse noudattaa sielun impulsseja, vaikka noudattaminen olisikin ihmisen etujen mukaista. Sielu ja alitajunta sallivat usein tragedioiden tapahtuvan ihmiselle silloin, kun persoonallisuus on niin uppoutunut aineelliseen identiteettiinsä, että se estää sielua tekemästä yhteistyötä asianomaisen kanssa.

Tuhannet ihmiset ympäri maailmaa ovat kertoneet joutuneensa avaruusolentojen sieppaamiksi ja sanoneet, että heidät on viety avaruusaluksille, joissa he ovat joutuneet tuskallisiinkin lääkärintarkastuksiin. Tieteellisten tutkimusten perusteella tällä hetkellä ei ole todisteita siitä, että siepatut poikkeaisivat mitenkään psykopatologisesti muusta väestöstä. Miten sitten ihminen kokee sieppauksen? Siitä esimerkkeinä ovat australialaisen **Tracey Taylorin** ja amerikkalaisen **David Hugginsin** kertomukset.

Tracey Taylorin kertomus vierailijoiden kohtaamisesta

Tracey Taylor muistaa, että jo noin viisivuotiaana tyttönä vierailijat alkoivat käydä hänen luonaan. Koska tuossa iässä hän ei vielä itse ymmärtänyt vierailijoiden luonnetta, hän kertoi äidilleen, että ainoa hänen tuntemansa satuolento eli "joulupukki" oli käynyt yöllä hänen luonaan. Vanhemmat luonnollisesti reagoivat asiaan sanomalla, "että sinä näit vain unta". Koska vanhemmat ja sisaret eivät uskoneet Traceyn kertomuksia, hän lakkasi kertomasta niistä läheisilleen.

ET:t kävivät Traceyn luonaan lähes viikoittain. He saapuivat hänen makuuhuoneeseensa valonvälähdyksen saattelema-

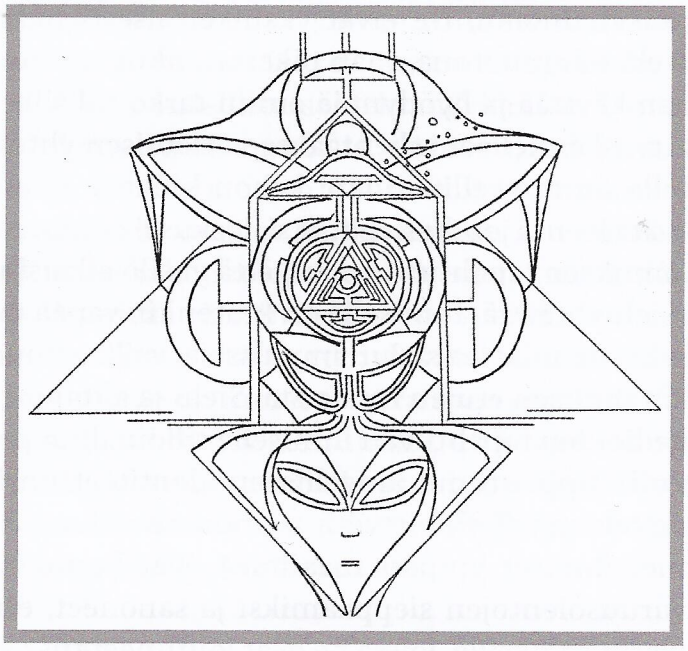

Tracy Taylorin piirrossymboliikkaa. Kuva kirjasta Mary Rodwell: *Awakening*.

na, minkä jälkeen Tracey makasi "halvaantuneena" vuoteessaan kunnes hänet nostettiin ylös ja vietiin seinän läpi taivaalle. Koska ihmisen tietoisuus on 4D-tason hologrammissa eikä fyysisessä kehossa, seinät eivät estä henkilön tietoisuuden eli astraalikehon siirtoa esimerkiksi avaruusalukseen. Fyysinen keho on tuon hologrammin ilmentymä. Aivot eivät siis ole tietoisuuden lähde, vaan ainoastaan sen käyttöväline samaan tapaan kuin kännykkä tai tietokone välittää, tallentaa ja prosessoi muualta tulevaa signaalia. Vierailijat kommunikoivat Traceyn kanssa telepaattisesti avaruusaluksessa, jonne hänet kuljetettiin. Vierailijoilla oli pitkät ja laihat sormet, ja aluksessa oli muinaisilta vaikuttavia symboleja. Käynnit tuntuivat aivan luonnolliselta, eikä Tracey pelännyt niiden aikana.

Jo pienenä lapsena Tracey alkoi piirtää taitavasti villieläimiä, kukkia ja maisemia, joilla hän voitti piirustuskilpailuja. Hänen kykynsä kehittyi vierailujen myötä, jolloin hänelle näytettiin monimutkaisia symboleja, tieteellisiä tekstejä ja matemaattisia

kaavoja. Näitä hän myös kuvasi piirustuksissaan. Noin yhdeksänvuotiaana "joulupukin" vierailut loppuivat. Sen sijaan uudet läpinäkyvät valo-olennot alkoivat käydä hänen luonaan, mutta useimmiten hänen luonaan kävi pieniä suurisilmäisiä olentoja, joilla oli nahkamainen iho. Kun nämä olennot halvaannuttivat hänet, Tracey kysyi, "miksi teette tämän minulle"? Vastaus oli, että "teemme tämän, jotta et liikkuisi ja vahingoittaisi itseäsi, kun siirrämme sinut kiinteän aineen ulottuvuuksien läpi".

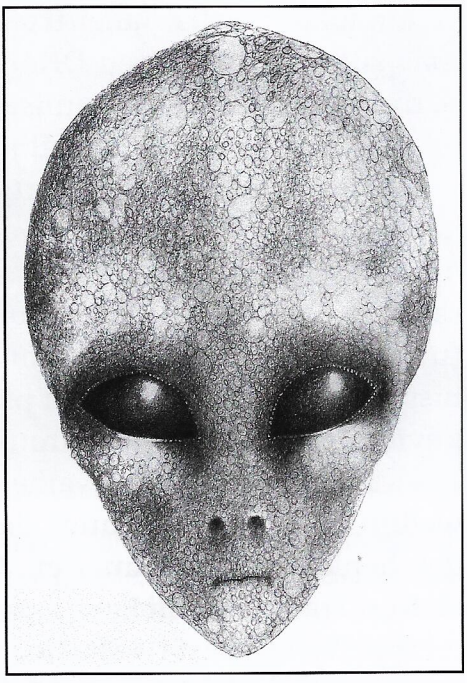

Tracy Taylorin kuvauksen perusteella tehty piirros harmaa-rodun olennosta. Kuva kirjasta Mary Rodwell: *Awakening*.

Viisitoistavuotiaana Tracey heräsi lääketieteellisellä pöydällä. Olento lähestyi häntä ja pisti jotain käsivarteen, jolloin hän nukahti. Kun hän heräsi seuraavana päivänä vuoteessaan, hänen käsivarteensa oli ilmestynyt kolmion muotoinen kuvio ja sääreen pieniä symboleja, jotka haalistuivat aika pian. Kolme viikkoa myöhemmin hänen käsivarteensa ilmaantui samanlaisia kuvioita, jotka hän näytti vanhemmilleen. Tracey kertoi niistä myös koulutovereilleen sanoen, että "ne esittävät aurinkoa ja tähdistöä, joilla on yhteys maapalloon". Näin ET-ystäväni kertoivat minulle. Heidän kommenttinsa oli, että "olet outo ja kuulostat pöpiltä".

Tracey kertoo: "Eräänä iltana minulla oli voimakas tunne ennen nukkumaan menoa ja aloin kirjoittaa jotain, johon minulla ei ollut juurikaan kontrollia. Teksti oli sellaista, että se oli nykyisen ymmärrykseni yläpuolella ja vastoin kaikkea sitä, mitä minulle oli opetettu." Tekstin mukaan ihmiskunta on luotu maa-

pallon ulkopuolella. Saneltu teksti sisälsi myös tietoa ihmisen ja maapallon ulkopuolisen DNA:n yhdistämisestä ihmisen geeniperimään uuden lajin luomiseksi. Häntä opetettiin myös lukemaan ja kirjoittamaan vierailijoiden kieltä.

Teinivuosinaan Tracey liittyi Länsi-Australiassa keskustelukerhoon, jossa hän tapasi ET-asioita tutkivan henkilön. Tutkija oli hämmästynyt siitä, mistä seitsemäntoistavuotias on voinut saada tietoa kvanttifysiikan uusimmista havainnoista. Aikuistuttuaan Tracey alkoi työskennellä mallina muun muassa Japanissa, jossa hänelle tuli öisin pakottava tarve piirtää geometrisiä kuvioita. Tämä johti uupumukseen, jolloin hän päätti lopulta selvittää asian, ja sai eri vaiheiden kautta yhteyden Mary Rodwelliin, joka on erikoistunut abduktion eli sieppauksen kokeneiden henkilöiden auttamiseen. Maryn avulla asiat alkoivat selvitä. Kun Tracey vieraili Egyptissä, hän huomasi, että eräät Luxorin temppelin kuvioista vastasivat täysin hänen aikanaan Australiassa piirtämiään kuvioita. Tracey ymmärsi tehtävänsä viestintuojana. Hänen ET-kokemuksensa on opettanut, että avaruuden sivilisaatioilla ja ihmiskunnalla on ollut pitkään yhteys.

David Hugginsin kertomus vierailijoista

Kun **David Huggins** oli 8-vuotias, hän kohtasi avaruusolentoja, jotka vain hän itse pystyi näkemään. David kertoo nähneensä olennon lähellä kotitaloaan, jonka jälkeen hän juoksi kotiin sanomaan isälle ja äidille, että navetassa talon takana on joku naisolento. He vastasivat, että "lopeta asioiden keksiminen, ei siellä ketään ole". Asiasta kertominen oli liikaa vanhemmille, minkä seurauksena David sai piiskaa. Seuraavana päivänä hän meni taas talon taakse ja siellä oli sama naisolento sekä muutama harmaa vierailija ja yksi hyönteisolento. David muistaa kertoneensa naiselle: "Äitini ja isäni eivät usko minua, että näin sinut ja siitä syystä sain piiskaa." Sanottuaan sen nainen katsoi Davidia ja sanoi: "Älä sitten kerro heille." Sen jälkeen David ei sanonut vanhemmilleen näistä asioista sanaakaan.

David Hugginsin teos *Ensimmäinen kokemus*. Eräänä kuumana kesäpäivänä David meni ystäviensä kanssa uimaan läheiselle järvelle. Välttääkseen kesäauringon hän lähti kävelemään varjoisan metsän läpi, ja näki Crescentin istuvan puun alla. David säikähti, mutta pelko korvautui pian uudella tunteella: seksuaalisella kiihottumisella. Hän ei voinut liikkua. Crescent käveli häntä kohti ja käski maahan makaamaan. David riisui vaatteensa sanomatta sanaakaan. Viimeisenä asiana ennen pyörtymistään hän muisti lähellä olevat Crescentin silmät. Tämä oli hänen ensimmäinen seksuaalinen kokemuksensa. Hän heräsi 15 minuuttia myöhemmin, mutta meni vuosia, ennen kuin hän muisti kokemuksensa. Kuva kirjasta Farah Yurdozu: *Love in an Alien Purgatory*.

Davidin yhteydet avaruusolentoihin jatkuvat edelleenkin kuukausittain. Kohtaaminen tapahtuu osittain fyysisessä kehossa ja välillä ilman sitä. Joskus he tulevat ja vain vievät hänet. Davidin mukaan hänellä on ollut paljon kehon ulkopuolisia kokemuksia. Joskus kun David on heidän kanssaan, hän tuntee olevansa paljon nuoremmassa ihmiskehossa. Kysymykseen vapaasta tahdosta David toteaa, että kerran pieni karvainen olento tuli hänen huoneeseensa ja kysyi: "David, voimmeko käyttää kehoasi?" Hän vastasi, että "voitte käyttää sitä niin paljon kuin haluatte". Olento vaikutti erittäin tyytyväiseltä vastaukseeni, ja hän lähti huoneesta ja ikään kuin katosi.

David menetti neitsyytensä 17-vuotiaana kauniille vieraili-

David Hugginsin teos *Energiaterapia*. Aamulla herättyään David tunsi itsensä väsyneeksi, ja jäi sänkyyn nukkumaan koko päiväksi. Myöhään illalla hän heräsi outoon kokemukseen. Hyönteismäinen olento oli hänen kanssaan. Yhdessä he kävelivät kohti ovea muistuttavaa aukkoa, jonka läpi paistoi hyvin kirkas ja puhdas valo. Olento käski Davidia menemään valon sisään, mutta hän ei halunnut. Olento vaati, ja David käveli valonlähteeseen. Hän jäi sinne muutamaksi minuutiksi ennen kuin hänet lähetettiin takaisin sänkyynsä. Seuraavana aamuna hän ei ollut enää väsynyt, vaan hän tunsi itsensä erittäin energiseksi ja terveeksi. Tämä tunne kesti viikkoja. Kuva kirjasta Farah Yurdozu: *Love in an Alien Purgatory*.

jalle nimeltä Crescent. Kysymykseen hybridilapsista David totesi, että hänellä on niitä. Kerran hänet vietiin huoneeseen, joka oli täynnä hybridivauvoja ja hänen piti koskettaa niistä jokaista. Ihmisen kosketus oli ilmeisesti lapsille todella tärkeä asia. "Kun kosketin ensimmäistä kertaa yhtä vauvaa, staattinen sähkö hyppäsi kädestäni vauvaan juuri ennen kuin kosketin sitä. Vetäydyin taaksepäin ja sanoin rukoilijasirkan näköiselle hyönteisolennolle, joka oli hänen seurassaan: "Vau, näitkö sen?" Sen jälkeen David ojensi kätensä ja kosketti vauvaa. Hän heräsi aamulla täysin uupuneena ja nukkui koko päivän. Seuraavana yönä rukoilijasirkka vei Davidin loistavan valo-oven eteen. Olento sanoi, että Davidin piti mennä valohuoneeseen. "Kokemus oli aivan uskomaton, kun valo kulki minun lävitseni." Tätä kesti muutaman minuutin ja herätessään seuraavana aamuna David tunsi itsensä uskomattoman energiseksi vielä viikkojakin tapauksen jälkeen.

Nykyään David jakaa rakkaustarinansa avaruusolioiden kanssa maalaustensa kautta. Hän ilmentää maalauksissaan muistojaan sieppauksista kahdeksanvuotiaasta nykypäivään. Ihmiset eri puolilla maailmaa ovat raportoineet samankaltaisista kokemuksista kuin David. Hän ei käytä lääkkeitä, eikä hän ole ollut laitoshoidossa missään elämäänsä vaiheessa. Hän ei ole ollut koskaan elämänsä aikana sairas eikä edes flunssassa.

Johtopäätöksiä

Ystävällisten ja aggressiivisten vierailijoiden erottaminen toisistaan on todennäköisesti helppoa. Vaikeampaa on erottaa positiiviset vierailijat niistä negatiivisesti orientoituneista vierailijoista, jotka esittävät olevansa valon asialla tarkoituksenaan auttaa ihmiskuntaa. Tämä kysymys on tärkeä, koska kuten todettu, kaikki vierailijaryhmät eivät ole vilpittömiä eivätkä heidän motiivinsa aina edusta ihmiskunnan parhaita intressejä. Jos vihamieliset tahot matkivat taitavasti hyväntahtoisia, niin ne henkilöt, jotka kieltäytyvät näkemästä tätä mahdollisuutta, voivat helposti joutua harhateille. Maapallolla on siis jo nyt viimeksi mainittuja ryhmiä, jotka harjoittavat psykologista sodankäyntiä pyrkimyksenään luoda planeetalle niin kaoottinen tilanne, että kansalaisten keskuudessa kasvaisi halu vieraiden johtajuuteen. Tämä on todellinen uhka. Jos ihmiskunta ryhtyy luottavaisesti kanssakäymiseen tällaisten vierailijoiden kanssa, niin ihmiskunnalle käy helposti samoin kuten kävi esimerkiksi Amerikan intiaaneille, jotka vaihtoivat maat ja mantunsa rihkamaan ja petettyihin lupauksiin.

Meidän on katsottava ihmiskunnan kaukaista historiaa, josta emme ole aikaisemmin tietäneet juuri mitään, nähdäksemme kulttuurien vaikutukset toisiinsa ja nähdäksemme kuinka vaikutusvaltainen hallitseva kulttuuri voi olla. Siksi ihmiskunnan suojelijoiden liittouma on kertonut meille tärkeitä ja vakavia uutisia, jotka meidän on syytä ottaa huomioon. Tämä on positiivisesti orientoituneiden vieraiden meille tarjoama mahdollisuus.

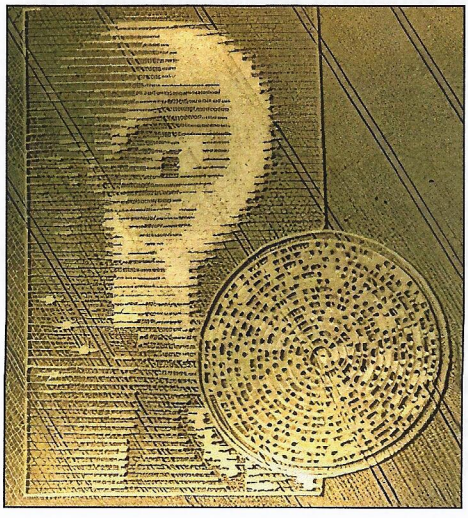

Yllä oleva humanoidin päätä esittävä viljapeltokuvio ilmestyi keskelle vehnäpeltoa vuonna 2016 Reigate Hillin alueella, joka sijaitsee Lontoon eteläpuolella.

Vasemmalla olevaan viljapeltokuvioon sisältynee binäärikoodia, jonka viesti on tulkittu seuraavasti: "Varokaa valheellisten lahjojen ja lupausten antajia. Paljon kärsimystä on vielä tulossa. Uskokaa. Jumala on olemassa. Hyvyyttä on olemassa. Me vastustamme petosta. Lähetys loppu."

Nyt ei ole aika mielipiteen horjumiselle tai pakenemiselle tai omasta onnellisuudesta huolehtimiselle. Nyt on aika vahvistaa ihmisperhettä ja kutsua esiin ihmisen luonnollinen kyky nähdä, tietää, ymmärtää ja toimia yhdessä muiden kanssa. Todellinen "pelastus" tulee ihmiskunnan tietoisuuden kautta, ei alistumalla ulkopuolisen auktoriteetin illuusioihin. Vaatii rohkeutta tulla tietoiseksi ja päättää katsoa totuutta silmiin sekä pidemmälle kuin vallitseva kulttuurimme tekee.

Koska tietoisuus on todellisuuden perusta, tietoisuuden manipulointi on se keino, jonka avulla saadaan mieli ja sielu sekä koko sivilisaation kohtalo hallintaan. Tämä on se uhka, jonka kohtaamme nyt. Pystyäksemme havaitsemaan vieraiden tuomat "harhailmiöt", meillä on oltava hyvä intuitio ja terävä havaintokyky, joka tunnistaa väärän tiedon. Tarvitaan myös riittävästi henkilökohtaista kokemusta sekä kykyä havaita psyykkisyyttä muissa. Nämä kyvyt voivat eliminoida sen väärän ja harhauttavan todellisuuskuvan, jota tällä hetkellä ihmiskunnalle tarjotaan. Mutta näitä ihmisen myötäsyntyisiä kykyjä on myös kehitettävä. Se on nyt aivan keskeistä. Jos pystymme aktivoimaan täyteen mittaan perimässämme olevan piilevän potentiaalin, negatiiviset vierailijat menettävät otteensa meihin, mikä merkitsee samalla heidän oman hankkeensa epäonnistumista. Tästä syystä heille on ensisijaisen tärkeätä pitää ihmiskunta "pimennossa" vahvuuksistamme.

Toisaalta ihmiskunnan suojelijoiden liittoutuma korostaa, että olemme siirtymässä suurempaan universumiin, joka on täynnä voimia ja vaikutteita, joita emme vielä tunne emmekä ole oppineet hallitsemaan tai vastustamaan. Olemme ihmiskuntana siirtymässä seuraavaan evoluutiovaiheeseen ja elämän suurempaan panoraamaan. Meidän on varauduttava tähän. Viesti tulee sekä ystäviltä, että kaiken elämän Luojalta, ja se tulee juuri oikeaan aikaan, sillä ihmiskunnan on nyt aika vahvistua ja viisastua.

Kirjallisuutta ja lähteitä:

Deane, Ashayana: Voyagers I - The Sleeping Abductees, The MCEO Freedom Teachings. Guardian Materials, www.arhayas.com

Deane, Ashayana: Voyagers II – Secrets of Amenti (2002), The MCEO Freedom Teachings. Guardian Materials, www.arhayas.com

Huggins, David: https://www.loveandsaucers.com/, sekä Love In An Alien Purgatory - the art of David Huggins by Farah Yurdozu, julkaisija Anomalist Books, https://www.theartblog.org/2019/12/david-huggins-an-uncommon-life-2/

Nazcan muumioituneet avaruusolennot: https://www.express.co.uk/news/weird/930585/NAZCA-TOMB-Latest-tests-alien-mummies-found-Peru-say-NOT-human

Taylor, Tracey: Harmonic blueprint, http://www.harmonicblueprint.com/

Solar and Heliospheric Observatory (SOHO): https://www.youtube.com/watch?v=NR7NIwY5y1A

Jouko Kärkelä

Dimensioiden välinen kommunikaatio ja kokeellinen ufotutkimus

Motto:
"Man's consciousness has no fixed boundary."
(Ihmisen tietoisuudella ei ole määrättyä rajaa.)
(Avalon 2016)

Ufotutkimuksen alueella on tällä hetkellä vallalla pääasiallisesti kolme hypoteesia, joiden perusteella pyritään selittämään ufojen (unidentified flying object) ja usojen (unidentified submerged objects) esiintyminen. Toisaalta näiden hypoteesien avulla pyritään saavuttamaan myös tietoa (1) maaplaneetalta lähtöisin olevista itseämme älykkäämmistä olennoista (terrestrial hypothesis; TH), (2) Omassa universumissamme elävien maapallon ulkopuolisten entiteettien vaikutuksista meidän todellisuuteemme (extraterrestrial hypothesis; ETH) sekä (3) dimensioiden välillä operoivien olentojen käyttäytymisestä (interdimensional hypothesis; IDH, IH).

Kaikki nämä teoriat perustuvat olettamukseen, että tutkimuksen kohteena olevat "muukalaiset" kuuluvat pitkälle ke-

hittyneisiin eliölajeihin, jotka ovat meitä paljon pidemmälle edenneitä ja älykkäämpiä. Ensimmäinen hypoteesi lähtee siitä evoluutiotutkimuksen esiin tuomasta tosiasiasta, että eläimen älykkyys korreloi sen aivojen ja kehon koon väliseen suhteeseen (encephalization quotient). Esimerkiksi dinosaurusten aikakausi kesti pitkään, ja niillä oli ollut aikaa kehittyä. Kaikki eivät ehkä kuolleet sukupuuttoon ympäristön muuttuessa, ja on arvioitu, että älykkäimpiin dinosauruksiin kuuluva "Troodon", joka oli noin kolme metriä pitkä metsästäjä liitukauden (145–66 miljoonaa vuotta sitten) lopulta, olisi aivan hyvin voinut kehittyä yhtä älykkääksi kuin nykypäivän ihminen. Tutkijat ovat antaneet tälle "kuvitteelliselle" olennolle nimen "Dinosaurid".

Ufologiaan liittyvissä tutkimuksissa on jonkin asteista näyttöä sen puolesta, että tällaisia olentoja on ollut, niitä eläisi yhä vieläkin maaplaneetallamme, ja että ne olisivat kyllin älykkäitä kätkeytyäkseen kaltaisiltamme luomiinsa maanalaisiin yhdyskuntiin. (ks. The Lacerta file → http://serpo.org/release30d.php). Linnut kehittyivät dinosauruksista. Jotkut nykypäivänäkin elävistä linnuista ovat hyvin älykkäitä ja jopa telepaattisia: (Sheldrage and Morgane 2003), ja niillä olisi kaikki edellytykset saavuttaa oma kehitystasomme evoluution myötä, mikäli evoluutio niiden osalta jatkuisi riittävän pitkään.

Joidenkin ufotutkijoiden mielestä myös tietyt hyönteiset, kuten termiitit, torakka ja rukoilijasirkka, sopisivat älykkään olennon rakennusmateriaaliksi, ja tästä on myös jonkin asteista näyttöön pohjautuvaa tietoa (Agon 2022). Tällöin ufologisessa kirjallisuudessa puhutaan olentotyypistä, jolle on annettu nimi "Insektoidi/Insectoid". Valtaosa aiemmasta kansallisesta ja kansainvälisestä ufotutkimuksesta on keskittynyt maan ulkopuolisen älyn etsintään. Tämä artikkeli on nyt kuitenkin rajattu pääasiassa vain sen selvittämiseen, missä määrin olisi mahdollista saavuttaa yhteys dimensioiden välillä vaikuttaviin omaan rotuumme kuulumattomiin olentoihin kokeellista tutkimusta apuna käyttäen (IDH, IH). Jo tunnettu ufotutkija **Jacques Vallee** artikkelissaan *Five Arguments against the Extraterrestrial Origin of*

Unidentified flying objects (Vallee 1990) toi esiin interdimensionaalisen teorian selvitettäessä lentävien lautasten ja niiden miehistöjen alkuperää ja ufoilmiötä ylipäätänsä. Tätä näkökantaa käsitellään tarkemmin myös hänen kirjoissaan (Vallee 1993).

Kaikkeen ufotutkimukseen pätee se, että tutkimus on luonteeltaan havainnoivaa. Etukäteen suunniteltuja koejärjestelyjä on vaikea toteuttaa, koska todennäköisesti olemme tekemisissä itseämme älykkäämpien entiteettien kanssa, jotka eivät noin vain alistu tutkimussuunnitelmiimme ja kokeisiimme ja jotka voivat jopa pitää niitä alkeellisina ja kehittymättöminä. Joka tapauksessa ufotutkimuksen esiin tuomat "avaruusolennot" pääsääntöisesti välttävät kontaktia kanssamme, mutta ovat silti kiinnostuneita kaikista toimistamme.

Tarkasti ottaen IDH on enemmän uskomusjärjestelmä kuin esimerkiksi ETH, koska sitä on vaikea osoittaa todeksi tieteellisillä kokeilla. Interdimensionaalisen hypoteesin testauksessa siihen liittyvät havaintotekniikat ovat kuitenkin ensiarvoisen tärkeitä. Useitakin tällaisia näyttöön pohjautuvia havaitsemistekniikoita on jo käytettävissämme:

1. Transsia apuna käyttävä mediumismi,
2. Fysikaalinen mediumismi,
3. Hypnoosikokeet ja regressio,
4. Elektroninen ääni-ilmiö (electronic voice phenomenon; EVP) ja Instrumentaalinen dimensioiden välinen kommunikaatio (instrumental transcommunication; ITC).

Fysikaalinen mediumismi perustuu tarkkoihin havaintoihin, jotka ovat tallennettavissa kuvina, videoklippeinä, äänitiedostoina tai muun digitaalisen datan muodossa, tapahtumaketjuina ja myös fyysisinä esineinä (apportit). ITC voi tuottaa sekä digitaalista että analogista ääntä ja kuvaa, mutta myös muun tyyppistä dataa, EVP puolestaan tallennettavia ja toistettavia äänitiedostoja. Seuraavassa käsittelen näitä yksityiskohtaisemmin tilanteissa, joilla on tai on ollut yhteyttä ufoihin, interdimensionaalisiin olentoihin tai muuhun ufologiaa sivuavaan tutkimukseen.

Transsitilassa tapahtuva mediumismi

Australiassa toimiva transsimeedio **Paul Hamden** on jo vuosia kanavoinut interdimensionaalisten olentojen viestejä. Entinen tutkija ja tiedemies **William Treurniet** on kirjoittanut muistiin Hamdenin tuottaman materiaalin. Heidän yhteistyönsä tuloksena on syntynyt useita kirjoja. Paul Hamdenille transsitilassa siirtyneen informaation sanotaan tulleen Zeta-rodulta. Kuten maapallon ihmisillä, myös tämän rodun jäsenillä on fyysinen ja energiapohjainen olomuoto, mutta Zeta-rodun olento kykenee projisoimaan energiakehonsa ja/tai tietoisuutensa myös energiamaailmojen muille alueille. Tämä kyky sallii niiden olla vuorovaikutuksessa Paul Hamdenin energiakehon kanssa kommunikaation aikana. Se, miten tämä liittyy omaan tietoisuuteemme interdimensionaalisen kommunikaation aikana, käy hyvin ilmi seuraavasta dokumentista:

(Treurniet 2022) → http://www.treurniet.ca/zetacom/zetaprimer.htm → An extraterrestrial cosmology and consciousness

Yksityiskohtien osalta ja lukijan halutessa perehtyä tarkemmin tähän skenaarioon, viittaan lähdeluetteloon.

Yleisvaikutelmani Treurnietin kirjoista on se, että ne kaikki ovat huolellisesti tehtyjä ja niiden sanoma on syvällinen. Loogisia virheitä ja ristiriitaisia väittämiä on niistä vaikea löytää, ja kirjoissa jaettava informaatio näyttää suurelta osin olevan sopusoinnussa sen tiedon kanssa, mitä tiedämme kyseessä olevasta olentotyypistä. Toivon, että tätä tietoa kyettäisiin jatkossa myös testaamaan klassisen tieteen keinoin, kuten hiukkasfysiikka, sähkötekniikka, sähkömagnetismi, joogafilosofia, Kirlian-kuvaus, radiologinen kuvantaminen (PET-tutkimukset), neurofysiologia, neurobiologia jne., jos tällainen olento tavoitettaisiin. Paul Hamdenin "Greyt" näyttävät olevan älykkäitä, hyväntahtoisia, viisaita ja empaattisia. Niiden tavoitteena on ilmiselvästi ihmiskunnan henkisen ja moraalisen tason nostaminen päinvastoin kuin eräillä muilla heidän kaltaisillaan olennoilla, joiden tarkoitusperät useiden lähteiden mukaan ovat pelkäs-

tään itsekkäitä. Tähän liittyy ylimielinen asenne ja häikäilemättömyys ihmisiä ja ihmiskuntaa kohtaan, abduktiot ja näytteiden kerääminen, karjan ja ihmisten silpomiset, mahdollinen invaasio ja lopulta koko ihmiskunnan tai sen osan tuhoaminen.

Toinen esimerkki vastaavantyyppisestä kanavoinnista on **Lawrence R. Spencerin** toimittama kirja *Alien Interview* (suom. *Roswellin avaruusolennon haastattelu*), jossa **Matilda O'Donnell Mac Elroy** kertoo vastaanottaneensa telepaattisesti viestejä olennolta, joka sanoi olevansa Roswellin ufo-onnettomuudessa kuollut EBE. Tämä kertoi käyttävänsä niin sanottua keinotekoista kehoa (doll body). Kuvaus toi mieleeni samantyyppisen idean **James Cameronin** kiehtovassa elokuvassa *Avatar* (released soul in bodily form). Viimeaikainen ufotutkimus on tuonut esiin myös näkökannan, jonka mukaan ufojen pilotit olisivat ainoastaan eräänlaisia "biologisia robotteja", joita ohjattaisiin muualta käsin. (Spencer 2008).

Kaiken kaikkiaan transsitilassa esiin tulevaan mediumismiin ja hypnoosiin liittyvään tietoon yhdistyy myös sekoittavia tekijöitä meedion oman psyyken tuodessa lisäväriä hänen kanavoimaansa informaatioon. Tämä tuli selvästi ilmi myös Reima Kampmanin väitöskirjassa ihmisen sivupersoonista, jotka toistetun regression aikana saattoivat myös muuttaa kertomusta aikaisemmista elämistään (Kampman 1973).

Fysikaalinen mediumismi

Scolen kylässä Englannissa tehty mediumismiin liittyvä kokeilu (1993–1998). *The Scole experiment* (https://www.thescoleexperiment.com) on ehkä merkittävin tämän vuosisadan fysikaaliseen mediumismiin liittyvä kokeilu. Siinä saavutetut tulokset on huolellisesti dokumentoitu, ja istuntojen aikana esiin tullut materiaali on useiden henkilöiden todistamaa (Foy 2008, Solomon G & J 1999). Istuntojen aikana paikalla on ollut myös Englannin psyykkisen tutkimuksen seuran (Society of Psychical research → spr.ac.uk) jäseniä, jotka ovat tehneet dokumentoidusta materi-

aalista myös tieteellisen arvion (Keen, Ellison and Fontana 2011).

Tässä projektissa keskeisiä elementtejä olivat kaksi fysikaalista meediota **Diana** ja **Alan Bennett**, kommunikoijat (spirit team/spirit scientists) rajan tuolta puolen/toisesta dimensiosta, istuntoihin osallistuvien henkilöiden muodostama tiimi, sekä sähkömagnetismiin ja optiikkaan perustuvat apuvälineet, kuten germanium-reseptori, analoginen ääninauhuri/vahvistin ja kahden peilin sekä videokameran kombinaatiolla tuotettu materiaali → ks. kuva 1. Useissa istunnoissa kaikki nämä apuvälineet toimivat paralleelisesti.

Ufologiaan ja dimensioiden välillä toimiviin olentoihin liittyviä ilmiöitä manifestoitui erityisesti tämän kokeilun loppupuolella (Project Alice) yhä lisääntyvässä määrin, ja lopulta myös allekirjoittaneen mielessä niihin tutustuessa käväisi ajatus, että koko projekti saattoi pikemminkin olla "muukalaisten" (omaan rotuumme kuulumattomien interdimensionaalisten olentojen) alulle panemaa kuin spiritismistä tuttujen "kuolleitten henkien" tuotosta. Seuraavassa käännöstekstissäni tuon esiin joitakin ufologiaa sivuavia "ilmiöitä", joita tuli esiin The Scole Experiment -projektin aikana:

Istunnot:

10.12.1996 → Spontaani ilmiö ilman teknistä laitteistoa: Minikokoinen ufo tuli esiin lentäen huonetilassa kiihdyttäen ja jarruttaen nopeuttaan hyvin nopeasti. Muodoltaan se oli litteä ja timantin muotoinen. Sen kehällä oli kuusi tai seitsemän pientä, mutta kirkasta valolähdettä, jotka näyttivät jatkuvasti välkkyvän, sekä useita valoaukkoja, joista jokainen kykeni tuottamaan yksittäisiä kirkkaita säteitä. Usein nämä loistivat samanaikaisesti eri suuntiin usealle kohteelle. Kommunikoijat vahvistivat transsimeedion välityksellä, että kyseessä oli ufo, mutta että se itse asiassa oli ajatuksen energiamuoto, johon muut ulottuvuudet vaikuttivat suuresti.

Seuraavaksi kuvattu ilmiö oli hyvin samantapainen:

16.2.1997 → Olosuhteet olivat samanlaiset kuin edellä mainitussa istunnossa. Istuntotilaan ilmestyi kolmikulmainen tai timantin muotoinen pieni lentävä kohde/alus, joka pääs-

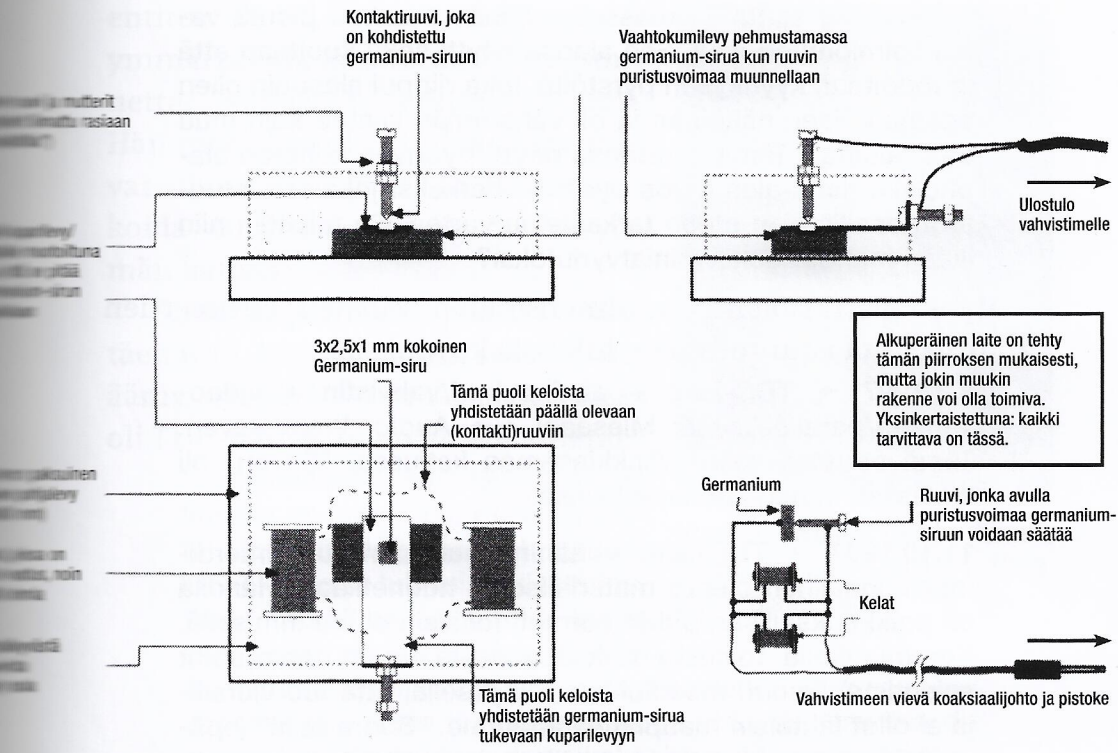

Kuva 1. Germanium-reseptorin [TDC/Trans-Dimensionsional communication device] kaavio ja "Alice"-projektissa käytetty kahden peilin ja videokameran yhdistelmä informaation vastaanotossa. Kuva Grant & Jane Solomon 1999; s. 318 (Liite/appendix 2). Ks. myös https://robinsphysicalphenomena.webs.com/ → The TDC-device.

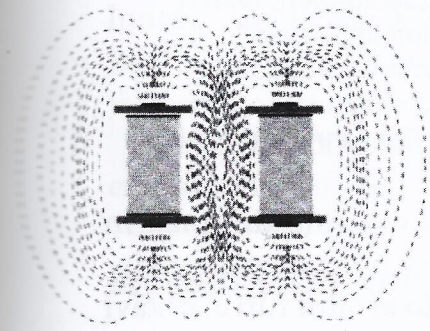

Sähkömagneettinen kenttä.

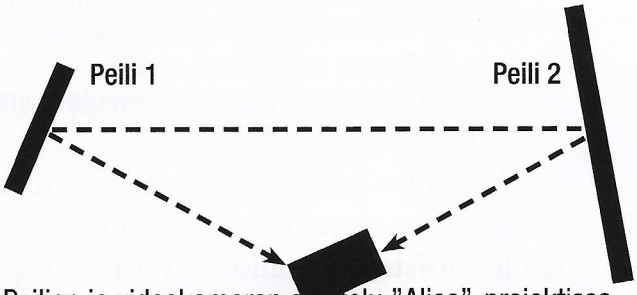

Peilien ja videokameran asettelu "Alice"-projektissa.

ti helisevää ääntä liikkuessaan. Siinä oli kolme pientä valoa kolmiomuodossa. Sen alaosa näytti sekä kooltaan että muodoltaan kyyhkysen pyrstöltä, joka riippui alaspäin ollen epämääräisen näköinen ja oli vähemmän kiinteä kuin muu osa "alusta". Tämä pyrstöosa näytti pyörivän kohteen alapuolella. Ilma-alus myös pysähtyi hetkeksi jokaisen istuntoon osallistujan eteen tarkastelua varten. Se tulkittiin niin ikään mahdolliseksi miniatyyriufoksi?

Myös avaruusolentojen/dimensioiden välisten entiteettien vaikutuksesta istuntoihin on lukuisia kuvauksia:

8.8.1997 → TDC-laite + ääninauhuri/vahvistin + videokamera/paralleelisesti: Miesääni ←→ Audio: West seven. Tämä edustaa välitys-/linkkiasemaa ketjussa. "Seven" oli ilmeisesti hänen kutsumerkkinsä.

11.10.1997 → TDC-laite + ääninauhuri/vahvistin: Interdimensionaalinen olento materialisoitui huonetilaan. Hänellä oli poikkeuksellisen pitkät sormet, jollaisia ei ole ihmisellä. Kommunikoija toisesta todellisuudesta (spirit team/spirit scientists) ilmoitti meedioiden välityksellä, että tuo vierailija ei ollut lähtöisin maaplaneetaltamme. "Suora ääni" (epämääräisestä suunnasta huonetilassa) mainitsi tuon olennon nimeksi "Asnar". Tässä samassa istunnossa myös toinen avaruusolio kyseli muun muassa istuntoon osallistuvien henkilöiden ihon ja persoonallisuuden väriä ja kertoi omansa olevan valkoinen. Myös kolmas olento (tai ryhmä) otti istuntoa pitävään tiimiin yhteyttä ja mainitsi nimekseen "West" ja tämän jälkeen "777/05" (kuvasi mahdollisesti maantieteellisiä koordinaatteja).

30.1.1998 → Project Alice: TDC-laite + videokamera (video feedback loop = Klaus Schreiberin menetelmä) paralleelisesti: Kuva täydessä valaistuksessa interdimensionaalisesta sinisestä olennosta, jonka piirteet eivät muistuttaneet ihmistä ja jolla oli "Greyn" kasvojenpiirteet. Tälle annettiin nimi "Blue".

Vastaavan tyyppisiä "yhteydenottoja" oli runsain määrin "Scole Experimentin" aikana. Eräälle yhteydenottoon päätyneistä olennoista maapallon fyysinen ympäristö ei ollut tuttu, ja kävi selväksi, ettei hän koskaan ollut elänyt maaplaneetalla. Myös ihmisen fysiologia tuntui hänestä käsittämättömältä, ja tuolle

entiteetille oli äärimmäisen vaikeaa ymmärtää aikakäsitettä, valon luonnetta, "värejä" ja sukupuolisuutta. Hän myös kertoi, että "kaukana olevat dimensiot" yrittivät kommunikoida istuntoa pitävän Scole-ryhmän kanssa.

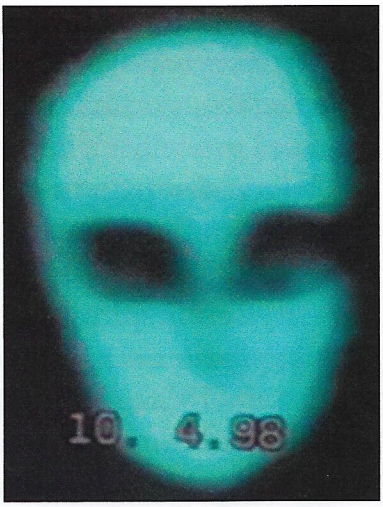

Kuva 2. Sininen olento "Blue". Grant & Jane Solomon 1999, kuva (plate) 48.

Scole Experiment päättyi yllättäen 6.11.1998. Tuolloin rekisteröity ääniviesti kertoi seuraavaa (käytössä oli TDC-laite ja myös videokamera):

> "...Kokeellinen työ henkitiiminne kanssa on luonut pyörteen tai portin. Juuri tämä pyörre on houkutellut kokeilijoita tulevaisuudestanne. Tämä tarkoittaa, että joka kerta, kun teidän neljän (Diana ja Alan Bennett sekä Sandra ja Robin Foy) henkinen energia toimii yhdessä ja yritätte tiimissänne luoda yhteyden [muihin dimensioihin], "tulevaisuuden aikakäsitteellä kokeilijat" yrittävät luoda oman yhteytensä teidän aikaanne. Tämän häiriön ei voida sallia jatkuvan. Pyydämme teitä olemaan yhteistyössä yrittämättä enää ottaa yhteyttä henkitiimiinne..."

Tämä skenaario muistuttaa hyvin paljon sitä, mistä muun muassa "Grey alien" puhuu tunnetussa internetissäkin kiertävässä filmissä/videossa *Alien Interview*. Tämän mukaan ainakin osa noista "muukalaisista ja ufo-olioista (aliens)" on meitä evoluution muovaamia ihmisiä, omaa sukuhaaraamme ja vierailijoita omasta tulevaisuudestamme mahdollisen ydinkatastrofin jälkeen.

https://archive.org/details/project-blue-book-1964-full-alien-interview

Hypnoosikokeet ja regressio

Hypnoosin avulla aikaansaadun regression avulla tutkittava henkilö voidaan siirtää menneeseen aikaan, jolloin hän kykenee

näkemään menneen elämänsä tapahtumia juuri sellaisina kuin ne näyttäytyivät hänelle tapahtumahetkellä. Kun tästä jatketaan pidemmälle, syvässä hypnoosissa ihminen voi myös siirtyä syntymänsä ja edellisen kuolemansa väliseen aikaan ja tilaan, ja siitä edelleen taaksepäin minne tahansa menneeseen aikaan reinkarnaatio-oppiin perustuen. Useimmat henkilöt hyväksyvät tämän asian "faktana", vaikka eivät "normaalissa" tajunnan tilassaan ole erityisen inspiroituneita jälleensyntymisopista. Johdatuksena aihepiiriin on käytettävissä useita suomenkielisiäkin kirjoja (Bernstein 1956, Kampman 1974 ja 1975, Chase 1987, Newton 2004, 2005).

Elektroninen ääni-ilmiö ja instrumentaalinen dimensioiden välinen kommunikaatio

Spontaanisti ilmaantuvien elektronisten äänien olemassaolo havaittiin miltei samanaikaisesti 1950-luvulla Italiassa, Ruotsissa ja USA:ssa. EVP-tutkimuksen isänä pidetään ruotsalaista **Friedrich Jürgensonia**, joka lintujen ääniä tallentaessaan huomasi äänitystä purkaessaan, että joukkoon oli eksynyt sellaisia anomaalisia ääniä, jotka eivät sinne kuuluneet. Hänen työtään jatkoi ja kehitti edelleen **Konstantin Raudive**, joka tallensi yhteensä yli 70 000 EVP-nauhoitusta ja hänen tästä aiheesta kirjoittamansa teos on nykyään EVP-tutkimuksen klassikko (Raudive 1971). Tutkimusvälineinä olivat ensisijaisesti mikrofoni ja ääninauhuri ja joskus myös pelkkä ääninauhuri ilman mikrofonia.

EVP-menetelmän avulla tuotetut paranormaalit äänet koostuvat tyypillisesti muutamasta sanasta tai lyhyestä lauseesta. Äänet voivat myös persoonallisesti ottaa yhteyttä meihin esimerkiksi mainitsemalla nimemme tai tuomalla esiin muita näkökohtia tutkimusympäristöstä ja sen olosuhteista. Lauseessa olevat sanat voivat olla eri kielistä lähtöisin, ja ne tulevat joskus selvemmin esiin puheen nopeutta teknisesti muutettaessa. Intelligentti sanoma on myös mahdollista löytää toistettaessa äänitys takaperin, vaikka sama äänitiedosto normaalisti toistettaessa

antaa eri merkityksen. EVP-viestejä ei voi tuottaa erityisesti niin halutessaan, ja niitä voi ilmaantua joskus vasta kuukausienkin kokeilujen jälkeen. Nämä ilmiöt ovat myös satunnaisia, ennalta arvaamattomia ja koetilanteissa vaikeasti toistettavissa. Juuri tämän takia EVP-tutkimus ei ole länsimaissa saavuttanut riittävää huomiota tiedeyhteisöissä, koska tieteen dogmatiikka ja filosofia asettavat edeltä käsin raamit tämän tyyppiselle tutkimukselle, joka on pääsääntöisesti havainnoivaa.

EVP-tutkimuksessa käytössä on useita menetelmiä (ks. esimerkiksi Cardoso A 2010, 2017 ja 2021). Näiden avulla saavutetuilla tuloksilla on merkitystä myös ufotutkimuksen kannalta: EVP-ääniä on mahdollista tuottaa nauhoittamalla ympäristön ääntä/ääniä, ja nauhoitusta toistettaessa mukaan on tullut ihmisen puheääntä, jonka alkuperä on tuntematon. Nuo äänet ovat lyhyitä sanoja tai lauseen pätkiä, ja ne kykenevät jossain määrin kommunikoimaan tutkijan kanssa ja esittämään tälle myös henkilökohtaisia kysymyksiä.

Koejärjestelyissä suositellaan käytettäväksi lisäksi "keinotekoisia" äänilähteitä (esimerkiksi altaassa tuotettu juoksevan veden ääni, joka parhaiten muistuttaa ihmisen puheääntä). ITC-äänet syntyvät todennäköisimmin satunnaisten radioaaltojen manipuloinnista, eikä niillä ole mitään yhteistä esimerksi (transsi)meedioiden tuottamien "henkiäänien" kanssa. Suora radioääni (direct radio voice; DRV) liittyy radion avulla toteutettuun mediumismiin ja on tiettävästi ainoa menetelmä, joka tekee mahdolliseksi vuoropuhelun "henkiolentojen" tai omaan rotuumme kuulumattomien eksoottisten elämänmuotojen ja entiteettien kanssa. Tässä menetelmässä aallonpituus säädetään alueelle, jossa kuuluu vain taustakohina (radio static/white noise). EVP-tutkimuksen alkuvuosina kokeiltiin menestyksellisesti suhteellisen matalia taajuuksia ja optimina pidettiin niin sanottua Jürgensonin taajuutta (= 1500 kHz), jota kyseinen tutkija useimmiten käytti. **Anabela Cardoso** itse on aluksi käyttänyt tutkimuksissaan samanaikaisesti kahta radiota, toinen oli SW (short wave) -radio ja toinen normaali AM-radio (AM-radioase-

mat käyttävät lähetyksissään keskipitkiä aaltoja). Molemmat radiot oli säädetty valkoisen kohinan alueelle, ja molempien avulla kyettiin tuottamaan EVP-dataa. Kysyessään kerran "kommunikoijiltaan" optimaalista taajuutta, vastauksena oli: *"Radioaaltoja moduloidaksemme tarvitsemme ainoastaan lyhyitä aallonpituuksia."* Sittemmin on käytännössä huomattu, että onnistumisen todennäköisyys on todellakin suurin käytettäessä modernia lyhytaaltovastaanotinta ja seuraavia taajuuksia: 11 MHz, 13 MHz, 23 MHz ja 250 MHz. Taustaäänen tulisi kuulua suhteellisen hiljaisena, mutta asemien pitäisi hävitä ja sitten taas vaihdellen kuulua jälleen.

Nykyisenä aikana interdimensionaaliset olennot voivat muistuttaa olemassaolostaan monin tavoin. Osa toisista dimensioista saadusta merkittävästä informaatiosta on tuotettu paitsi suoran radioäänen (DRV) välityksellä, myös tietokoneelle spontaanisti ilmestyneen tekstin tai kuvien sekä paranormaalien puhelinsoittojen avulla.

ITC-tutkimuksessa on käytetty myös samantyyppisiä menetelmiä kuin mitä fysikaalinen mediumismi käyttää tukenaan ja apuvälineinään (ks. esimerkiksi kuva 1: Germanium reseptori). Seuraavassa on yhteenveto oleellisimmista havainnoista, mitä ym. tutkimusmenetelmät ovat tuoneet esiin dimensioiden välisestä kommunikaatiosta:

Interdimensionaaliset olennot (kommunikoijat) ovat toistuvasti kertoneet, että dimensioiden välillä toimii eräänlainen siltayhteys ja myös linkkiasemien (tower) ketju. Näistä selvästi nimetty on muun muassa Rio do Tempo (Tempon istuntosali / Hemicycle of Tempo). Rio do Tempo on Portugalin kielen vastine käsitteelle "Zeitstrom /Timestream" – Ajan virta. Myös nimitystä "Lifeline" on käytetty vastaavantyyppisestä linkkiasemasta.

Paranormaalit äänet ovat selvästi vahvistaneet, että kommunikaatio on tapahtunut tietyn aseman kautta. Parhaimmillaan nämä viestit saattavat olla hyvinkin syvällisiä ja voivat sivuta nykyisen kosmologisen maailmankuvamme ja tietämyksemme äärirajoja.

Peter Härting, hänen vaimonsa **Gisela** sekä **Jochem Fornoff** vastaanottivat huhtikuussa 1987 suoran radioäänen, jonka tuottajaksi ilmoittautui omaan rotuumme kuulumaton "korkean tason" olento. Tämä kutsui itseään nimellä "ABX Juno" [A=aussen/ausserhalb (maanpäällisten rajoitteidemme ulkopuolelta); B=Biologinen/Biological; X=Koe/experiment]. Yhteydenottoon käytettiin Euro Signal Bridgeä, ESB, joka on osa Luxemburgin ryhmän käyttämistä silloista (bridges) . Lisätietoja:

https://idigitalmedium.com/euro-signal-bridge-jules-maggy-harsch-fischbach-part-3/

Vuonna 1881 kuollut ranskalainen kemisti **Henry Sainte Claire Deville**, joka oli eläessään tutkinut muun muassa kiteisen silikonin ominaisuksia, otti yhteyttä 2.5.1987 "Lifelinen" edustajana. Englanninkielinen sanoma otettiin vastaan ultralyhyiden aaltojen vastaanottimella käyttäen ESB:tä 90 MHz taajuudella. Sanoma oli täydellisen selkeä ja ymmärrettävä:

> Puhun teille omalla nimelläni "Lifeline"-asemalta ja myös henkilökuntamme puolesta, joka koostuu tiedemiehistä. Oman projektisi tarkoitus samoin kuin "Lifelineltä" ja "Timestreamilta" lähtöisin olevien projektien ajatuksena on saada mielessäsi ja maailmassasi oleva tuli syttymään ja yrittää sillä hetkellä hallita aikaa. Annan sinulle muutaman selityksen: Tyhjyys unelmoi maailmankaikkeudesta (universumista), mutta tyhjyys on tiedoton/tajuton. Universumilla on tietoisuus ja se voi kontrolloida aikaa. Suuri voima, normaalisuuden jatkuvuus (inertia) hallitsee universumia. Näin ollen universumi aina valitsee saman tilan kuin aikaisemminkin, ylläpitää itseään ja asettaa rajat itselleen. Toistan: Tyhjyys haaveilee maailmankaikkeudesta. Se on muunneltu jyväsistä, virtuaalisen olemassaolon jyväsistä, joita kutsutaan *valinnoiksi. Valinnat ovat hyvin pieniä pisteitä, jotka koostuvat* tiiviisti kokoon kääritystä ympyrästä. Ikuisesti ne rullaavat takaisin tyhjyyteen, ikuisesti muut tyhjät palaset rullaavat takaisin korvatakseen ne tarkasti. Kaikki nämä valinnat on rullattu tiiviisti samaan suuntaan, jolloin aika virtaa yhteen suuntaan universumissa. Omassa avaruudessamme valintoja ei rullata, joten siellä kaikki aika on yksi ja ajaton (Senkowski 1995).

Seuraavat Rio do Tempon kautta saadut viestit vahvistavat edellä mainittua näkemystä:

Kysymys: "Mikä on tärkein tekijä (ihmisen) henkistä kasvua ajatellen?"

Vastaus: "Me (kommunikoijat) olemme toisesta dimensiosta. Me olemme ajan tuolla puolen. Tämä on kokonaisuuden istuntosali, tämä on kaikkien istuntosali, Tämä on Rio do Tempo. Äänet, joita kuulette, eivät ole todellisia ääniä, vaan synteettinen jäljitelmä ihmisen puheesta."

Tämä käsitys toistuu viesteissä etenkin, kun on kysymys suorasta radioäänestä (DRV). Esittämiimme kysymyksiin voi usein tulla vastaus jo ennen kuin ajatus on puettu sanoiksi. Tämä viittaa siihen, että kommunikaatio toimii ensisijaisesti ajatuksen tasolla ja että kuulemamme viesti on foneemeista tai äänisignaalin pienemmistä osasista keinotekoisesti rakennettu kokonaisuus.

Kysymys: "Kuka teki kaiken tämän työn kontaktin/yhteydenpidon vakiinnuttamiseksi täällä talossani?"

Vastaus: "Me kaikki! Me kaikki olimme siinä mukana!"

Kysymys: "Kuka on nyt puhumassa?"

Vastaus: "Me kaikki olemme siinä" tai "Se on isäsi, "se on äitisi, siinä olemme me kaikki."

Tämäntyyppisiä näkemyksiä tulee usein esiin EVP-viesteissä. Kommunikoijille (ajatellen että he ovat edesmenneitä ihmisiä) "nimet" eivät näytä olevan niin tärkeitä heidän uudessa todellisuudessaan kuin omassa konkreettisessa maailmassamme. He ovat sisäistäneet niin sanotun "ryhmäsielun" käsitteen, missä tunne omasta minästä (ego) on marginaalinen.

Kommunikoijien viestejä hallitsee voimakas emootio eikä älyllä /rationaalisuudella ole niissä sen suurempaa painoarvoa, ja voidaan sanoa, että ne pääsääntöisesti tulevat "suoraan sydämestä" totuudenmukaisesti ilman aivojemme inhibiitiota ja sensuuria.

Tietyissä tapauksissa kommunikoijien EVP-viestit kertovat, millaisiin teknisiin ratkaisuihin kokeen suorittajan tulisi ryhtyä

yhteyden aikaansaamiseksi ja parantamiseksi. Näiden viestien pohjalta rakennetut laitteet voivat sähköteknisesti ja muutenkin olla varsin yksinkertaisia, mutta niiden lopullinen toimintaperiaate jää monessa tapauksessa arvoitukseksi. Hyvänä esimerkkinä tällaisesta on muun muassa "germanium-reseptori" (ks. edellä), jonka toiminnan edellytyksenä on paitsi toisesta dimensiosta tulevien kommunikoijien itsensä tarjoama apu, myös kokeen suorittajan inspiraatio, motivaatio ja hänen psykofyysinen energiatilansa. Itse asiassa kommunikoijat kertoivat sen tuomalla kinofilmille anomaalisen kaaviokuvan laitteen perusrakenteesta (ks. kuva 1). Lisäksi on huomattava, että Thomas Alva Edison, joka germanium reseptorin kaavioluvan kinofilmille oletettavasti tuotti, on hyvinkin elänyt meidän maailmassamme.

Yhteydenpidossa interdimensionaalisten olentojen kanssa keskeistä näyttää olevan "synkroninen värähtelytaso". Kommunikoijat/paranormaalit äänet kertovat seuraavaa: "Teidän (ihmisten) puolella korkeampi värähtelytaso on välttämätön. Me tunnistamme värähtelyt, jotka osoittavat käyttövalmiutenne (kommunikaatioon). Monien kokeilijoiden /operaattorien värähtelytasoa ei ole synkronisoitu heidän laitteitaan vastaavaksi. Ainoastaan harvat teistä löytävät laitteiden avulla värähtelytaajuuden, joka on meille sopiva."

Olennot/kommunikoijat painottavat sitä seikkaa, että ITC on tärkein väline ja menetelmä auttaa ihmisen tietoisuutta siirtymään pois uneliaisuuden tilastaan. Tämän päämäärän saavuttamiseen tarvitaan "siltoja" ja niiden rakentajia oman maailmamme ja henkimaailman välille. Yhteydenpitoon tarvittava teknologia ei myöskään voi korvata ajatuksen voimaa, ja professori Senkowski kutsuikin näitä paranormaaleja ääniä kommunikoijien materialisoituneiksi ajatuksiksi.

Osa merkittävästä toisista dimensioista saadusta informaatiosta on tuotettu suoran radioäänen (DRV) välityksellä, tietokoneelle spontaanisti ilmestyneen tekstin tai kuvien avulla sekä paranormaaleina puhelinsoittoina.

Kommunikaatioon osallistuneet korkeammat olennot, joista

useimmat eivät kuuluneet omaan rotuumme, kaihtoivat dualistista ajattelutapaa. Heidän maailmassaan oli vallalla hierarkkinen järjestys, ja kommunikoijat tarvitsivat usein erityisluvan siihen koska, miten ja mistä sai puhua. Muun muassa Anabela Cardoso kertoo eräästä tallennetusta radiosessiostaan seuraavaa:

> DRV:n alussa, kun oma (edesmennyt) isäni alkoi puhumaan minulle "olen João Cardoso", keskusteluun puuttui saman tien toinen ääni, joka keskeytti isäni puheen ja ohjasti häntä seuraavin sanoin: "Sinun ei tule sanoa muuta kuin *Rio do Tempo*!"

Samanlaisia esimerkkejä on useita. Kommunikoijan ei näin ollen ollut sallittua ilman muuta kertoa omaa nimeään, vaan sen sijaan ainoastaan sen aseman nimi, jonka kautta hän on yhteydessä meidän maailmaamme. Näyttää myös siltä, että jokin korkeampi voima estää meitä ihmisiä tavoittamasta tiettyä informaatiota, jota niin kovasti kaipaamme. Kommunikoijat ovat mm. toistuvasti kertoneet, ettei heidän ole sallittua vastata tiettyihin kysymyksiin tai että vastaaminen on sallittua "silloin tällöin".

"Silta (bridge) -käsite" on keskeinen ITC-tutkimuksessa, samoin kuin termi "passage" (käytävä /kulkuväylä /reitti). Tämän lisäksi yhteydenotoissa puhutaan torneista (tower):

Silta (bridge): Anomaaliset paranormaalit äänet väittävät puhuvansa tietyn protokollan mukaan silloiksi (bridges) kutsumiensa laitteiden kautta tai muita kanavia ja erityisjärjestelyjä apuna käyttäen.

Kulkuväylä (passage): A. Cardoso kertoo EVP/ICT kokemuksistaan (suora radioääni) vuonna 2009 seuraavaa:

> Hyvin matala maskuliininen ääni sanoo: "Kulkuväylää ei ole"... ja minä sanon: Ääni ei ole riittävän voimakas ymmärtääkseni mitä sanotte." Sitten feminiininen ääni tulee ja sanoo: "Me annamme kulkuväylän."

Tämän jälkeen tuo maskuliininen ääni muuttuu voimakkaammaksi ja enemmän ymmärrettäväksi.

Interdimensionaaliset olennot myös toistuvasti ja eri yhteyksissä sanovat, että juuri he aikaansaavat toivotun yhteyden. Ky-

syttäessä "miksi jotkut operaattorit saavat hyviä tuloksia EVP/ITC-tutkimuksissaan, mutta toiset eivät ", vastauksena oli: "Se riippuu Rio do Temposta" (ei siis pelkästään meistä itsestämme ja teknisistä välineistämme). Kulkuväylä sinänsä näyttää olevan tärkein edellytys hyvälle ja selkeälle kommunikaatiolle. On myös hyvin mahdollista, että "passage"-käsitteellä tarkoitetaan nimenomaan dimensioiden välistä yhteyttä.

Torni (Tower): Äänet kertovat, että Rio do Tempo on torni. Yhdessä Luxemburgin ryhmän saamista anomaalisista kuvista (21.4.1987) näkyi myös tornimainen rakennelma, jossa kommunikaation rakentamisen meidän maailmamme kanssa väitetään tapahtuneen. Myös Grant & Jane Solomonin kirjassa *The Scole Experiment* (1999) esitetään paranormaalisti tuotettu anomaalinen valokuva kaksiosaisesta tornimaisesta ja pyramidia muistuttavasta rakennelmasta, jota ei ole pystytty identifioimaan omalla planeetallamme. Tälläkin kuvalla saattaa olla yhteyttä dimensioiden väliseen kommunikaatioon ja "torni"-käsitteeseen (?).

Kuva 3. Paranormaalisti tuotettu valokuva kaksiosaisesta tornimaisesta ja pyramidia muistuttavasta rakennelmasta. Kuva Grant & Jane Solomon 1999, kuva (plate) 51.

Elektronisiin äänin liittyen on tehty myös puhtaasti tieteellistä tutkimusta. Anabela Cardoso julkaisi 2012 *Neuro Quantology* -lehdessä tutkimuksen (Cardoso 2012), joka on kopioitu kokonaisuudessaan myös hänen samana vuonna tekemänsä kirjan liitteeksi (Cardoso 2017).

Kyseessä oli tarkasti kontrolloitu tutkimus, joka suoritettiin Espanjassa ammattimaisessa äänitysstudiossa kahden vuoden

aikana 2008 ja 2009 (The University of Vigo, Laboratory of Acoustics). Tässä raportissa kuvataan yksityiskohtaisesti tutkimusmenetelmät, jotka oli räätälöity tallentamaan tutkimuksen aikana mahdollisesti esiin tulevat elektroniset äänet (EVP-kontrolloidut olosuhteet). Kokeen aikana rekisteröitiin useita paranormaaleja ääniä, joille ei löytynyt selitystä. Yhteenvetona todettiin:

(1) Äänet olivat voimakkaampia, selvempiä ja niitä esiintyi useammin, kun taustalla kuului kahden tai useamman henkilön tuottamaa spontaania ja suoraa puhetta.

(2) Äänien esiintymistä helpotti, jos operaattorin mielentila oli energinen ja ilmapiiri rentoutunut ja ystävällinen. Paradoksaalisesti positiivinen vaikutus huomattiin myös käytännön tilanteissa, jotka kokeen aikana olivat jossain määrin kaoottisia. Sillä, että operaattorit olivat liiallisen keskittyneitä kokeensa suorittamiseen, oli negatiivinen vaikutus.

(3) Äänien esiintyvyys ei parantunut, jos taustaäänenä käytettiin keinotekoisesti tuotettua puhetta (psykofoni tai EVP-maker) verrattuna normaaliin akustiseen taustaääneen.

(4) Anomaaliset elektroniset äänet käyttäytyvät paljolti samaan tapaan kuin paranormaalit tapahtumat, ja näyttää siltä, että monissa tapauksissa älykkäät voimat pilkkasivat tarkkailijaa (operaattoria) ja synnyttivät ilmiön juuri siellä, missä se helposti "karkaa käsistä".

Etnofarmakologia, psykedeeliset kasvit, DMT ja interdimensionaaliset olennot

Ayahuasca on yleisnimitys tavallisimmin amazoninajahuaskaliaanista (Banisteriopsis caapi) ja shamaanikahvikista (Psychotria viridis) valmistettavalle kasvisuutejuomalle, joka on peräisin Amazonin alueen alkuperäiskansojen traditioista. Ketšuankielinen nimi "ayahuasca" tarkoittaa "sielun liaania" tai "kuoleman köynnöstä". Toistaiseksi ei ole löytynyt todisteita, etteikö ayahuascaa olisi käytetty alkuperäiskulttuureissa tuhansia vuosia (ks. esimerkiksi Luna 1986). Sen vaikuttavat aineosat ovat

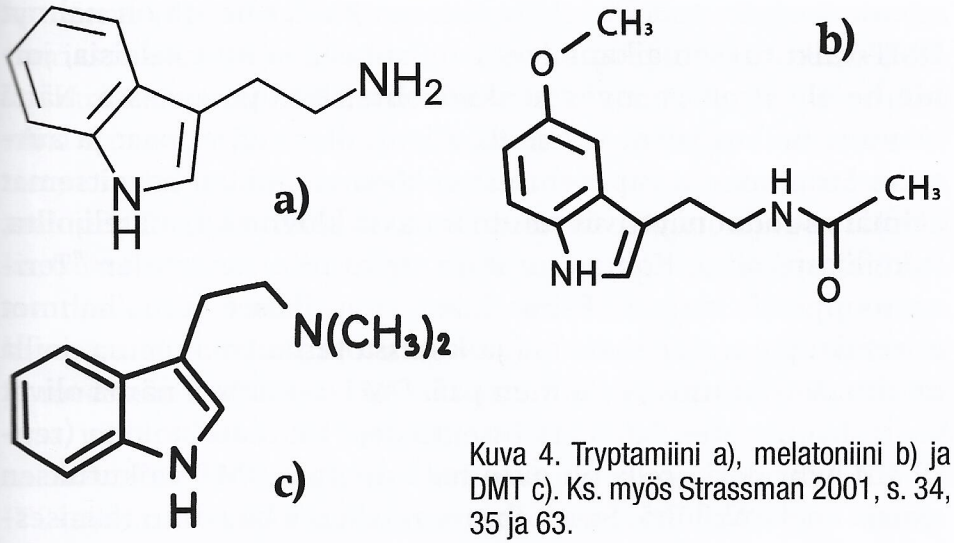

Kuva 4. Tryptamiini a), melatoniini b) ja DMT c). Ks. myös Strassman 2001, s. 34, 35 ja 63.

dimetyylitryptamiini (DMT) ja monoamiinioksidaasin estäjä (MAO-estäjä). DMT ei ole fyysisesti riippuvuutta aiheuttavaa, ja sitä on kasveissa ja eläimissä yleisesti (esimerkiksi kaikissa nisäkkäissä samoin kuin melatoniinia). DMT kuuluu tryptamiinien ryhmään ja on yksinkertaisin psykedeelinen aine. Tryptamiini on puolestaan lähtöisin tryptofaanista, joka on ravinnossamme esiintyvä aminohappo. Tryptamiini, DMT ja melatoniini (N-acetyl-5-methoxy-tryptamine), joka säätelee unirytmiämme, ovat molekyylirakenteeltaan hyvin samankaltaisia:

Melatoniini ei ole psykedeelinen, mutta se voi aiheuttaa enemmän tai vähemmän miellyttäviä eloisia ja värikkäitä unia. Psykoaktiivisista aineista DMT valittiin tähän selvitykseen esimerkkitapaukseksi, koska siitä ja sen kliinisistä vaikutuksista on hyvin pitkältä ajalta runsaasti tietoa, mikä liittyy myös ufologiseen tutkimukseen.

Psykiatrian professori **Rick Strassman** New Mexicon yliopistosta toteutti 1990-luvulla perusteellisen DEA:n hyväksymän kontrolloidun tutkimuksen DMT:llä. Tutkimus toteutettiin kuudellakymmenellä vapaaehtoisella vaihtelevin annoksin (Strassman 2001). Suurin osa tutkituista piti kokemuksiaan

enemmän kuin todellisina, ja ainakin puolet heistä oli nähnyt DMT-vaikutuksen aikana lentäviä lautasia ja muukalaisia, joihin he olivat olleet myös henkilökohtaisessa yhteydessä. Näitä olentoja he kuvasivat termeillä aliens, olennot, oppaat ja auttajat. Strassmanin vapaaehtoisten koehenkilöiden havaitsemat elämänmuodot näyttivät muun muassa klovneilta, matelijoilta, rukoilijasirkoilta. Kohtaamisia oli myös niin sanottujen "Teriantrooppien" kanssa. Esimerkiksi egyptiläiset jumalhahmot esitetään pyramiditeksteissä ja kuvissa teriantrooppeina, joilla on ihmisen ruumis ja eläimen pää. DMT-sessioissa nämä olivat usein hyönteisten kaltaisia insektoideja tai matelijoiden (reptilian) hybridejä, joilla oli outo halu opettaa DMT-vaikutuksen alaisia koehenkilöitä. Suora ihmisen tekemä havainto tällaisesta olennosta on kuvattu Len Kastenin kirjassa *Secret Journey to Planet Serpo* (s. 137, Kasten 2013). EBEt kutsuivat tuota olentotyyppiä nimellä "Corta". Se vaikutti hyvin paljon samanlaiselta kuin olento, josta nykyisin käytämme nimitystä "Mantis", koska se muistuttaa rukoilijasirkkaa. Monet kontaktihenkilöt ovat raportoineet nähneensä näitä olentoja avaruusaluksissa, kun heidät on ufosiepattu, ja poikkeuksetta ne on kuvattu ystävällisiksi ja myötätuntoisiksi.

Tietyn minimikynnyksen ylittävä DMT-annos lähettää takuuvarmasti jokaisen ihmisen hyvin nopealle, intensiiviselle ja vakuuttavalle matkalle tuonpuoleiseen tai toiseen dimensioon. Jos jätetään puhtaasti farmakologinen selitysmalli hetkeksi sivuun, oleellista tässä on se, että kyseessä on mahdollisesti sama "toinen maailma", johon shamaanit, ufosiepatut ja keijukaisten mukanaan kuljettamat ihmiset on aina viety. Rick Strassman ja eräät muut tutkijat painottavat sitä seikkaa, että helppous, millä DMT myötävaikuttaa tällaisten kokemusten esiintymiseen, ei tarkoita sitä, että DMT sinänsä olisi aiheuttanut nuo kokemukset.

Monien huippututkijoidenkin mielestä näissä tilanteissa aivot saattaisivat toimia eräänlaisena vastaanottimena, jonka hallusinogeenit voivat ohimenevästi virittää taajuuksille, jot-

ka normaalitilassa jäävät aistiemme kynnyksen alapuolelle. Jos teoriassa olennot toisesta dimensiosta pysyttelevät noilla korkeammilla taajuuksilla, olisimme kykenemättömiä näkemään niitä ilman DMT:n kaltaisen aineen tukea. Optimaalinen olisi tietysti tilanne, jossa itse kykenisimme virittäytymään heidän taajuudelleen. Mutta juuri siihenhän tietoisuuden ja sen rajojen kartoittaminen pyrkii. Näitä ei-farmakologisia keinoja saattaisivat olla esimerkiksi seuraavat muuntuneen tietoisuuden tilat: hypnoosilla aikaansaatu transsi, spontaani transsitila, ekstaasi ja meditaatio. Kaikista uskonnoista löytyy runsaasti käyttövoimaa näiden keinojen toteuttamiseksi. Ehkä teknologiakin voi tulevaisuudessa kehittää jo tuntemiamme menetelmiä (EVP- ja ITC-tutkimus sekä fysikaalinen mediumismi), joilla dimensioiden välisiä yhteyksiä pystyttäisiin paremmin avaamaan.

Eräs DMT:n vaikutuksen alaisena olleista tutkituista kertoi seuraavaa:

> "...Tässä on pahaenteinen tausta, avaruusoliotyyppinen, insektoidi (hyönteisolento), ei aivan miellyttäväkään puoli. Eikö olekin... Se on enemmän kuin riivattu. Kokemuksen aikana tulee tunne jostain muusta, että siellä on joku, joka ottaa kontrollin haltuunsa. Ikään kuin sinun tulisi puolustaa itseäsi niitä vastaan, olivatpa he keitä tahansa, mutta varmasti he ovat siellä... Et todellakaan ole aivan varma, mikä kulttuuri niillä on. Siellä on niin erilainen maku, matelijaolento tai olennot ovat läsnä..."

Avaruusolennot olivat vahvasti esillä myös seuraavassa kuvauksessa:

> "...Ei ole olemassa mitään, mikä voisi valmistaa sinua tähän. Kuuluu ääni, bzzzz. Se alkoi hiljaisuudesta ja muuttui kovemmaksi ja kovemmaksi ja nopeatempoisemmaksi. Se oli tulossa, oli tulossa ja sitten POW! Allani ja oikealla puolellani oli avaruusasema. Paikalla oli ainakin kaksi olentoa molemmin puolin ohjaten minua alustaa kohti. Olin myös tietoinen siitä, että avaruusaseman sisällä oli monia olentoja, biologisia robotteja tai automaatteja, androidien kaltaisia olentoja, jotka näyttivät törmäysnukkejen ja Tähtien sodan Empire-joukkojen (hahmojen) risteytyksiltä lukuun ottamatta sitä, että ne olivat eläviä olentoja eivätkä robot-

teja. Heillä näytti olevan shakkilautakuvioita eri osissa kehoaan, erityisesti olkavarsissa. Ne olivat tekemässä jotain rutiininomaista teknistä työtä eivätkä kiinnittäneet huomiota minuun..."

Ja edelleen:

"...Se oli villiä. Ei ollut värejä. Kuului tavallinen ääni: miellyttävä, jyrinä, jonkinlainen sisäinen humina. Oli kolme olentoa, kolme fyysistä muotoa. Heidän kehostaan lähti säteitä ja sitten takaisin heidän kehoonsa. He olivat matelijoita ja humanoideja, jotka yrittivät saada minut ymmärtämään, ei sanoilla, vaan eleillä. He halusivat minun katsovan heidän kehonsa sisään, Näin niiden sisälle ja ymmärsin, millaista se on ennen syntymää, kulku kehoon. Kun sain selville, mitä ne kommunikoivat, ne eivät vain kadonneet. Ne viipyivät jonkin aikaa. Niiden esitys oli erittäin järkevää..."

" ...Siellä on ääniä: korkeaäänistä laulamista, kuin enkelien ääniä. Mutta ne eivät ole lohduttavia. Ne ovat hyvin persoonattomia eivätkä välitä minusta. Ne ovat yksinkertaisesti osa taustaääntä, joka räjähtää universumin tyhjyyden lävitse. Tunsin ikään kuin olevani menossa taaksepäin fyysisessä kehossa tapahtuvasta elämästä toiseen elämään vain energiamuotona, jolla ei ollut kehoa. Sen olemus kuka minä olen, oli yksin tyhjyydessä matkalla takaisin vaihtumisalueelle elämää varten, missä sielut odottavat jälleensyntymistään. Olin paikassa, missä ei ole fyysisiä elämänmuotoja, vain värejä ja ääniä. Laulavat enkelit olivat siellä ainoastaan minua tarkkaillakseen, eivät lohduttaakseen. Mutta vaikka ne eivät lohduttaneet minua, toin takaisin uskomattoman rakkauden tunteen..."

Ayahuasca-vaikutuksen inspiroimana ja muistikuviinsa pohjautuen perulainen shamaani **Pablo Amaringo** on taideteoksissaan kyennyt hyvin palauttamaan visionsa matkallaan henkimaailmaan tai toiseen dimensioon. Näissä kuvissa toistuvat samat teemat, joita yllä on kuvattu. Esimerkiksi hänen kopioitu visionäärinen taideteoksensa *Campana Ayahuasca* pitää sisällään seuraavaa ufologiaa sivuavaa materiaalia:

Henkiolennot, joilla on punaiset silmät ja jotka tuovat mukanaan kelloa, ovat pahoja, jos ne haluavat kostaa, mutta ne voivat olla myös erittäin ystävällisiä. Niitä kutsutaan nimellä *papalluses*.

Kuva 5. Campana Ayahuasca. Ayahuasca-matkan aikana ilmaantuneita visioita perulaisen shaamaanin Pablo Amaringon kuvaamana hänen taideteoksessaan *Campana Ayahuasca*. Yksityiskohtainen kuvan selitys ja taiteilijan muuta tuotantoa löytyy artikkelin lopussa olevista linkeistä. Kuva: Luis Eduardo Luna & Pablo Amaringo Ayahuasca Visions: The Religious Iconography of a Peruvian Shaman, TrueAmaringos.com

Näemme lentävän kohteen tulevan pohjoisesta mukanaan sinisiä olentoja Venuksesta. Näiden olentojen toinen puoli on ihmisen kaltainen, mutta toinen puolisko koostuu ainoastaan energiasta. Ne tulevat opettamaan kasvilääketiedettä. Kuvan keskellä on avaruusalus, joka matkaa suurella nopeudella.

Kuvan muut selitykset voi lukea alla olevista osoitteista:
https://www.trueamaringos.com/paintings
https://www.trueamaringos.com/campana-ayahuasca/

Pohdiskeluja

Lähdeaineistoon perehdyttäessä käy varsin pian selväksi, että kellään meistä, jotka emme henkilökohtaisesti ole työskennelleet esimerkiksi USA:n armeijan tai MJ-12:n salaisissa tutkimusprojekteissa, ei voi olla näyttöön pohjautuvaa tietoa ja kuvaa siitä, miltä erilaiset avaruusolennot näyttävät, millainen on niiden rakenne ja millaisiin suorituksiin ne kykenevät. Olisi kuitenkin tärkeä löytää jonkinlaista yhteyttä tai linkkiä Zeta-tyypin olentojen ja Eben-rodun välillä ja toisaalta tietoa siitä, mitä perinnöllistä tai muuta yhteyttä niillä on niin sanottuihin harmaisiin avaruusolentoihin (Grey aliens). Tämän yhteyden selvittäminen on mielestäni hyödyllistä suomalaisen lukijankin kannalta, että hän voisi mielessään jollain tavoin hahmottaa, mitkä olennot mitäkin sanovat ja tekevät, mikä on niiden eettinen koodi, ja mistä ne ovat kotoisin.

Olentojen anatomiasta ja fysiologiasta on olemassa asianmukaista tietoa niille tehtyjen ruumiinavausten sekä fysiologisten ja biokemiallisten tutkimustulosten pohjalta, mutta ei läheskään riittävästi, jotta voisimme vertailla niitä toisiinsa, koska tutkimukset ovat olleet salaisia eikä tutkimustuloksia ole julkaistu avoimilla foorumeilla. Maahan syöksyneiden ufojen piloteista on kuitenkin pystytty luomaan jonkinlainen yleiskuva, mikä viittaa humanoidi-tyyppiseen olentoon, joka voi myös olla klooni (Santinelli 1995). Katso myös kuvat 6–8. Tästä huolimatta ufologiassa on luotu kokonainen avaruusolentojen hierarkia ja maailmanjärjestys, joka ei pohjaudu välttämättä lainkaan tieteelliseen näyttöön, vaan on saatu muun tyyppisiä tiedonhankintamenetelmiä apuna käyttäen. Nämä menetelmät eivät ole kriittistä arviota tekevälle kovinkaan tuttuja. Eräs tällainen tietokanta on muun muassa *Exopaedia*, mitä siteeraan alla:

Useiden lähteiden mukaan "suurinenäiset harmaat avaruusolennot" käyttävät itsestään nimitystä Eban. Niiden kerrotaan olevan lähtöisin Betelgeuselta tai Barnardin tähtijärjestelmästä. Juuri näiden pitkien Grey-tyypin olentojen sanotaan teh-

neen sopimuksen vuonna 1954 USA:n hallituksen kanssa. Tässä sopimuksessa hyväksyttiin olentojen suorittamat ihmisten ufosieppaukset, minkä vastapainoksi ne luovuttivat valtaapitäville tietoja pitkälle kehittyneestä teknologiastaan. Vuosien 2005 ja 2006 välisenä aikana julkiseen mediaan pääsi vuotamaan tietoa Serpo-planeetasta. Tämä kiertää kaksoistähteään Zeta Reticuli -tähdistössä, joka sijaitsee noin 37 valovuoden päässä maapallosta. Serpo-planeetan asukkaita kutsutaan nimellä Eben. Nimi voi viitata myös yleistermiin "Extraterrestrial Biological Entity" samoin kuin edellä mainittu Eban-nimi.

https://exopaedia.org/Eban

https://exopaedia.org/Crystal+Knight+Project

Len Kastenin välittämän tiedon mukaan harmaat avaruusolennot (Greyt) eivät ole samoja kuin mitä ymmärretään "Eben"-rodulla (Kasten 2013), ja myös Zetat ovat näistä kahdesta erillinen rotu.

Zeta Reticuli -tähtijärjestelmän asukkaita kutsutaan nimellä Zeta, ja niiden oletetaan olevan paljolti vastuussa abduktioilmiöstä. Zeta-nimitystä käytetään usein virheellisesti synonyyminä kuvaamaan harmaita avaruusolentoja. Zetat ovat lähtöisin kahden Zeta-tähden järjestelmästä Reticulum Rhomboidalis -tähdistöstä, mutta niitä voidaan löytää myös muista tähtijärjestelmistä. Zetat ovat alun perin olleet humanoidien (ihmisen kaltaisten olentojen) muodostama Maan ulkopuolinen sivilisaatio. Niistä on monia alaryhmiä, jotka suorittavat geneettisiä kokeita nykypäivän ihmisillä. Zetat ovat hieman yli metrin mittaisia sukupuolettomia olentoja, joilla on suuri kallo ja erittäin suuret silmät. Pääsääntöisesti ne ovat hyväntahtoisia, mutta pieni osa tästä rodusta on kiinnostunut myös kolonisaatiosta ja elintilansa laajentamisesta. Niiden kotiplaneetta tuhoutui aikoinaan ydinsodan aiheuttamassa katastrofissa, mikä vaikutti niiden perimään ja hedelmällisyyteen. Tämä pakotti ne siirtymään kloonaukseen suvun jatkamisessa ja myös täydentämään DNA-varastoaan tätä tarkoitusta varten.

https://exopaedia.org/Zeta+Reticuli) (https://exopaedia.org/Zetas

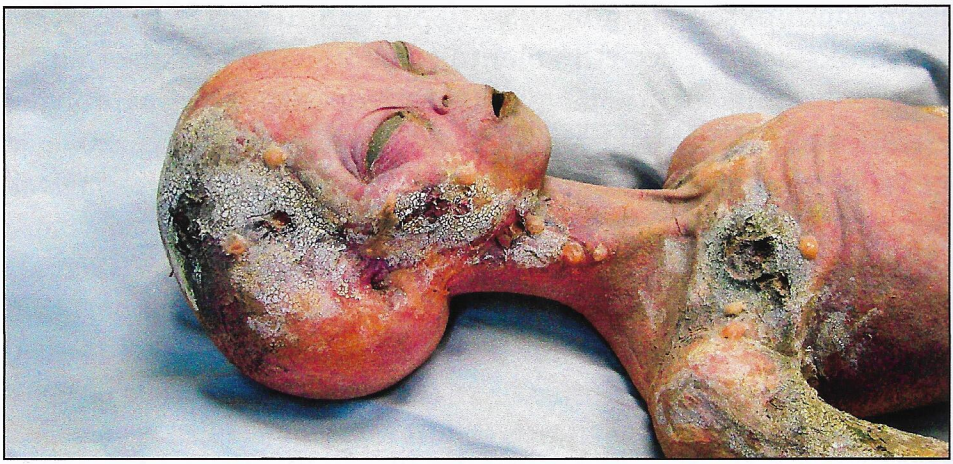

Kuva 6. Roswellin ufo-onnettomuudessa kuollut avaruusolento.
https://mysteriousuniverse.org/2017/10/another-alien-autopsy-photo-from-roswell-revealed/

Kuva 7. Roswellin ufo-onnettomuudessa kuollut avaruusolento.

https://amazingmysteryvideos.blogspot.com/2014/10/creepy-sightings-on-camera.html
http://www.tercer-milenario.blogspot.com/2011/02/roswell.html

Kuvasarja 8. Humanoidi-tyypin avaruusolento mahdollisesti heräilemässä koomatilasta aluksensa maahansyöksyssä saamansa kallovamman jälkeen. Videoklippi / Aristomenis Tsirbas / Twitter linkki: https://twitter.com/i/status/1594429785622519811 Lähdetiedot: Project Blue Book /Project no. 10275 / 6. June 1964 / Warren Arkansas USA / CE:3K Biological/Classified / Air Technical Intelligence Center / Wright Patterson Air Force Base / OHIO.

Ainakin Zeta-tyypin olennon uskotaan kykenevän dimensioiden väliseen kommunikaatioon pelkän tietoisuutensa avulla, ja Eben-rodun uskotaan hallitsevan aikamatkailun samoin kuin harmaiden avaruusolentojen. Nämä kaikki olentotyypit näyttävät luoneen yhteyden ja linkin myös omaan rotuumme.

Kontaktit olentojen kanssa voivat olla paitsi fyysisiä, myös telepaattisia ja interdimensionaalisia. Keitä nuo kommunikoijat sitten ovat? Itse he pääsääntöisesti väittävät olevansa kuolleita omaisiamme tai muita poisnukkuneita, jotka on siirretty toiseen dimensioon. On myös esitetty monia spekulatiivisia teorioita siitä, että anomaaliset sähköiset äänet olisivat Maan ulkopuolisen älyn tuotosta tai peräisin intelligenteiltä olennoilta, jotka eivät kuulu omaan rotuumme. Toisaalta nykyisenä aikanamme on kertynyt yhä lisääntyvässä määrin tietoa tapahtumista, joissa avaruusolennot tai interdimensionaaliset entiteetit ovat vaikuttaneet tai ovat vaikuttamassa oman maailmamme tapahtumiin. Carl G. Jung ja eräät muutkin tutkijat ovat olleet sitä mieltä, että ufot ja niihin liittyvät ilmiöt eivät ehkä olisi lainkaan materiaalisia vaan sen sijaan havaitsijan psyykkisiä kokemuksia. Totuus saattaa olla jossain näiden kahden näkökannan välimaastossa.

Eräiden tunnettujen ufotutkijoiden (ks. esimerkiksi Strieber 1989, Mack 1997 ja Hopkins 1996) mukaan sieppausten yhteydessä niiden toimeenpanijat kykenevät hypnoottisen sugges-

tion avulla luomaan sieppaamiensa ihmisten mielessä myös illuusioita, jotka eivät vastaa tapahtumien kulkua konkreettisessa todellisuudessa. Tähän liittyy usein tarkoitushakuisesti tehty muistikatko niin, että uhri ei tapahtuman jälkeen kykene palauttamaan sieppauksen yksityiskohtia posthypnoottisen suggestion vuoksi. Hypnoottisessa regressiossa hän kuitenkin tuottaa jälkikäteen yksityiskohtaisempaa tietoa tapahtuneesta, ja se saadaan näin dokumentoitua. Sieppauksen kohteeksi joutuneiden ihmisten kertomukset ovat olleet hyvin samantapaisia.

Tämä taustatieto huomioiden hyväksyttävä voisi olla myös teoria, jonka mukaan omaan rotuumme kuulumattomat olennot (aliens) telepaattisesti skannaavat ajatuksiamme ja maailmaamme, ja näin keräämänsä tiedon avulla sitten konstruoivat anomaalisia ääniänsä. Kuitenkin, jos suhtaudumme ekstraterrestriaaliseen tai interdimensionaaliseen hypoteesiin vakavasti, monia asioita nousee mieleen ja ensimmäisenä näistä kysymys "miksi nuo olennot toistuvasti kertovat meille olevansa pois nukkuneita ihmisiä ja edesmenneitä omaisiamme"? Vastauksena voisi olla, että tällä tavoin ne pyrkivät saavuttamaan luottamuksemme. Olennot voisivat myös olla pohjimmiltaan petollisia, mistä on myös näyttöä aikaisemmilta vuosilta. Tämä riippuu tietysti myös olentotyypeistä ja niiden eroavaisuuksista etiikan ja tunne-elämän alueella, mistä meillä on hyvin hataraa tietoa. Kuitenkin virallisiin dokumentteihin pohjautuen vuonna 1955 kävi ilmi, että harmaat avaruusolennot olisivat pettäneet presidentti **Dwight D. Eisenhowerin** ja hänen tiiminsä ja rikkoneet vuonna 1954 tekemänsä sopimuksen yhteistyöstä USA:n valtion kanssa.

Vuonna 1954 presidentti Eisenhower tapasi muukalaisten valtuuskunnan, ja muodollinen sopimus näiden ja USA:n valtion kanssa allekirjoitettiin. Tässä sovittiin, että he eivät vaikuttaisi meidän asioihimme emmekä me heidän. Meidän tuli pitää heidän läsnäolonsa maaplaneetalla salassa ja he puolestaan lupasivat varustaa meidät kehittyneellä teknologialla ja auttaa meitä ihmisiä teknologisessa kehityksessämme. Päätettiin myös, että

he eivät tekisi sopimusta minkään muun maapallon valtion kanssa. Heidän oli sallittua kidnapata ihmisiä rajoitetusti ja vaiheittain lääketieteellistä tukimusta varten ja kehitystämme seuratakseen määräyksellä, että ihmisiä ei vahingoitettaisi. Heidät palautettaisiin samaan paikkaan, missä abduktio oli tapahtunut, ja että ihmiset eivät muistaisi itse abduktiotapahtumaa. Muukalaisten tuli myös toimittaa MJ-12-ryhmälle luettelot kaikista kontakteistaan ihmisten kanssa samoin kuin abduktiotapahtumista.

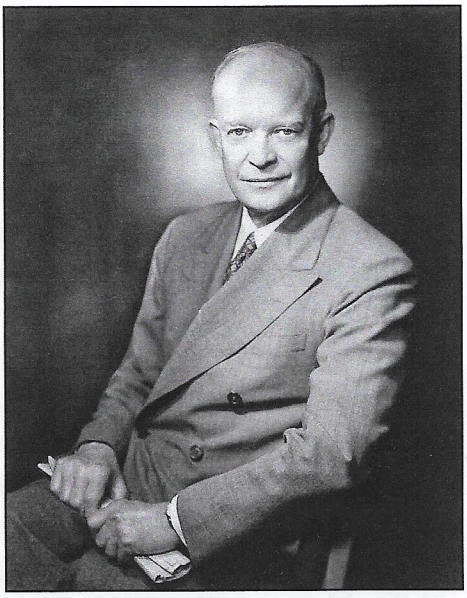

Kuva 9. Useiden lähteiden mukaan Yhdysvaltojen presidentti Dwight D. Eisenhower tapasi harmaiden olentojen valtuuskunnan Edwardsin lentotukikohdassa 1954.

Vuonna 1955 kävi kuitenkin ilmi, että silvottuja ihmisiä oli löytynyt silvottujen eläinten joukosta kaikkialla Yhdysvalloissa. Heräsi pelko siitä, etteivät muukalaiset myöskään olleet toimittaneet täydellisiä listoja kontakteistaan ihmisten kanssa eivätkä abduktiotapauksista MJ-12-ryhmälle, ja ettei kaikkia kidnapattuja ihmisiä oltu myöskään palautettu.

On myös huomioitava se, että ihmisen aistit ovat pettäviä erityisesti mitä tulee EVP-tutkimukseen ja sen avulla rekisteröityyn audiodataan. Äänityksiä kuunneltaessa kuvaan astuu ilmiö, jossa äänityksen kuuntelija helposti alkaa tulkita epäselviä ääniä omien toiveidensa mukaan (pareidolia). On myös todettu, että tulkinnassa kehittyy, ja kokenut operaattori kykenee kuuntelemalla löytämään äänitiedostoista helpommin paranormaaleja ääniä kuin aloittelija. Periaatteessa paranormaalin äänen tulisi olla niin selvä, niin että useampi riippumaton henkilö kykenisi kuulemaan saman, jolloin ääntä voisi pitää aidosti paranormaa-

lina ja ja todellisena. Äänisignaalin digitaalinen analyysi auttaa myös tässä pyrittäessä erottamaan "jyviä akanoista". Myös näköaistin avulla saatuun informaatioon voi liittyä sekoittavia tekijöitä, joita seuraava esimerkki (Puškin & Dubrov 1982/1986) voi valaista.

Varsin kuvaavaa on tässä mielessä suhtautuminen Intiassa aukioilla, kauppatoreilla ja yleensä julkisilla paikoilla esitettäviin silmänkääntötemppuihin. Eräs yleisimpiin kuuluva temppu on seuraava:

Vanhempi fakiiri heittää ilmaan köyden pään, ja se kohoaa taivaan korkeuteen. Hänen avustajanaan toimiva poika lähtee kiipeämään köyttä pitkin ja katoaa pilvien sekaan. Väkijoukko seuraa tätä näkyä. Paikalle osuneet eurooppalaiset valokuvaavat tempun – ja tuloksena on kuva, jossa ei olekaan sitä, mitä väkijoukko on nähnyt. Kuva esittää fakiiria ja poikaa istumassa maassa renkaaksi koottu köysi vieressään. Tällaisten kuvien perusteella voi päätellä, että kaikki niin sanotut itämaiset silmänkääntötemput ovat silkkaa petosta, pelkkää harhaa, joka voidaan paljastaa ilmiöiden ulkokohtaiseen rekisteröintiin soveltuvien teknisten laitteiden avulla. Tämä johtopäätös voisi olla vastaansanomaton, ellei asiaan liittyisi eräs mielenkiintoinen seikka: koko suuri ja tavallisesti monikielinen joukko, jolle temppu esitettiin, kaikki paikalla olleet ihmiset näkivät yhtä ja samaa. Tämä merkitsee, että silmänkääntäjät pystyvät loihtimaan ihmisten silmien eteen haluamansa kuvat. Tavallisesti he toimivat ääneti kertomatta katsojille, mitä heidän pitäisi nähdä. Tässä tapauksessa siis sanallinen suggestio voidaan jättää pois laskuista. Jotta temppu onnistuisi, ja jotta väkijoukko näkisi pojan kiipeävän köyttä ylös, tarvitaan muunlaista kuin sanojen avulla tapahtuvaa mielikuvien virittämistä, tarvitaan näiden mielteiden ajatuksellista suggeroimista. Tämä taas ei ole mahdollista muutoin kuin ajatustensiirron eli telepaattisen kaukovaikutuksen tietä ja näin myös ajatuksen voimalla tapahtuvan näköhallusinaatioiden suggeroimisen väkijoukolle.

Itse olen joutunut tämän ilmiön kanssa tekemisiin pariinkin

otteeseen, ja henkilökohtaisesti olen ollut sen todistajana paikan päällä Sri Lankaan suuntautuneen lomamatkani aikana vuosien 1983–84 vaihteessa. Ufojen esiintymiseen ja erityisesti ufosieppauksiin liittyy hyvin paljon samantapaisia ilmiöitä, joten ei ole lainkaan ihmeellistä, jos kommunikoijat toisesta todellisuudesta kykenevät manipuloimaan aistejamme, kun me ihmiset itsekin tietyn henkisen koulutuksen läpikäytyämme kykenemme vastaavantyyppisiin suorituksiin.

Omat aivomme ovat kuitenkin se viimeinen "instrumentti", jonka avulla joudumme arvioimaan todellisuutta ja olemisemme rajoja. Kaikessa tutkimuksessa rationaalisuutta voidaan pitää ohjenuorana, ja samalla se on viimeinen raja, jota ei tule ylittää. EVP- ja ITC-tutkimus on tuottanut ääninauhoja ja digitaalista audiodataa sekä liikkuvaa kuvaa, jotka kaikki ovat toistettavissa. Lisäksi käytettävissä on tietoa anomaalisista valokuvista, apporteista ja muista paranormaaleista ilmiöistä. Suurin osa tästä materiaalista on käsin kosketeltavaa. Kyynikko ja skeptikko voisi myös sanoa, että anomaalisten äänien kanssa keskustelu voi aivan hyvin olla alitajuisen minämme (subliminal self) vuoropuhelua kollektiivisen alitajuntamme kanssa ilman mitään yhteyttä muihin dimensioihin tai korkeampiin maailmoihin. On myös täysin mahdollista, että me ihmiset kuoltuamme siirrymme omaan dimensioomme ja muun tyyppiset olennot toisaalle muihin maailmoihin ja omille tasoilleen. Kanssamme kommunikaatioon pyrkivien olentojen lajikirjo näyttää käytettävissä olevien dokumenttien pohjalta olevan varsin mittava. Mukana on älyllisiä olentoja ilman kehoa, ja toisaalta myös kaltaisiamme karkeasta aineesta rakentuneita mutta kuitenkin toiseen rotuun kuuluvia intelligenttejä ufo-olioita. Näin ollen EVP- ja ITC-tutkimus osana muuta ufotutkimusta tarkentavat kuvaamme kaukaisten tai näkymättömin maailmojen ja meille vieraiden dimensioiden asukeista.

Pahuuden voimat näyttävät saaneen runsaasti valtaa nykyisenä aikanamme, ja tämän uskotaan liittyvän paljolti mustavalkoiseen fundamentalistiseen lähestymistapaan koskien todel-

lisuuden luonnetta. Myöskään "henkimaailmassa" ei näyttäisi olevan pelkästään hyvää. Varmasti on olemassa myös negatiivisia henkisiä voimia, ja niiden ei-fysikaalinen luonne ei tee asiaa paremmaksi. Anabela Cardoso sanoo kerran kysyneensä Rio do Tempolta: "Miksi vallalla on laajalle levinnyt uskomus siitä, että ekstaterrestriaalinen hypoteesi olisi lähempänä totuutta kuin interdimensionaalinen teoria? Vastaus oli seuraavanlainen:

> "Meidän maailmassamme on negatiivisia ryhmiä, jotka eivät halua ihmisten tietävän, että elämä jatkuu kuoleman jälkeen."

Myös muut kommunikoijat ovat kertoneet meille, että heidän maailmastaan lähtöisin olevat positiiviset ja negatiiviset vaikutukset jatkuvasti ja laajamittaisesti tunkeutuvat meidänkin maailmaamme. Näin ollen olisi perusteltua uskoa, että EVP-viestit ja ITC-äänet olisivat voittopuolisesti poisnukkuneiden ihmisten tuottamia (niin kuin he itse väittävät asian olevan) pikemminkin kuin arkkityyppisten ufo-olentojen, sellaisina kuin olemme oppineet ne tuntemaan. ITC-tutkimusten tulokset antavat viitteitä myös siitä, että me kaikki – niin ufo-olennot, ihmiset kuin muutkin elolliset ja tuntevat luontokappaleet – joka tapauksessa siirrymme kuoleman jälkeen toiseen dimensioon ja maailmaan, joka on ehkä nykyisen maailmamme peilikuva tai hologrammi, mutta jossa kuitenkin vallitsevat eri lait kuin tämänhetkisessä konkreettisessa todellisuudessamme.

SETI (Search for Extraterrestrial Intelligence) -projekti pyrkii etsimään älyllistä elämää maan ulkopuolelta. NASA:lla oli 1990-luvun alussa SETI-hanke, jossa muun muassa Arecibon radioteleskoopilla pyrittiin mittaamaan radiosignaaleja älyllisten viestien löytämiseksi universumista. Kun 1990-luvun lopussa alettiin havaita toisten tähtien eksoplaneettoja, elämän etsiminen tuli mukaan sekä NASA:n että Euroopan avaruusjärjestön (ESA) avaruustieteeseen. Virallisten tietojen mukaan SETI-projektin avulla ei kuitenkaan päästy yhteyteen Maan ulkopuolisten älyllisten elämänmuotojen kanssa, ja seuraavien 20–30 vuoden suunnitelmat oli tähdätty ei-älyllisen elämän

tutkimiseen. Tavoitteena oli ensisijaisesti löytää mikrobitason elämää tai menneiden maailmankausien jälkeensä jättäneitä fossiileja maakerrostumista lähiplaneetoiltamme.

Hyvänä johdatuksena tähän suunnitelmaan toimii esimerkiksi NASA:n astrobiologian instituutin päätutkijan **Peter Wardin** erinomainen kirja Maan ulkoisesta tuntemattomasta elämästä (Ward 2006). Tässä ei juurikaan mainita avaruusolentojen ja ihmisten kohtaamisia, vaikka esimerkiksi Roswellin ufo-onnettomuuden (1947) jälkeen on kertynyt runsaasti näyttöön pohjautuvaa tietoa muun muassa Maan ulkopuolisten avaruusolentojen (EBE/ekstraterrestrial biological entity) biologiasta näille suoritettujen ruumiinavausten ja laboratoriotutkimusten myötä. Näyttää myös siltä, että muukalaisten käyttämien avaruusalusten rakenne ja toimintaperiaate on jo pääosin selvitetty, ja että esimerkiksi *Eben*-rodun kanssa olisi kehitetty yhteistyöprojekteja mukaan lukien yhteinen avaruusohjelma ja toimiva radiokommunikaatio jo kymmeniä vuosia sitten. Myös ufosieppauksista on runsaasti tietoa samoin kuin ufo-olentojen ja ihmisten vuorovaikutuksesta maaplaneetallamme tälläkin hetkellä (Berlitz & Moore 1981, Strieber 1989, 2019, Turner 1992–1 ja 1992-2, Mack 1994, Corso 1997, Moulton-Howe 1997-vol 1/1998 vol 2, Strassman 2001, Hancock 2003, Kasten 2013).

Nykyisenä aikana on tullut esille lisääntyvässä määrin niin sanottujen hybridien (human-alien hybrids) merkitys ihmisen evoluutiossa. Tri **Young-hae Chi,** joka oli Korean kielen opettaja Oxford Oriental Instituutissa, piti vuonna 2012 konferenssiluennon otsikoituna *"Ufosieppaukset ja ympäristökriisi"*, missä hän kertoi teoriastaan koskien avaruusolentojen läsnäoloa pallollamme. Luennossaan Chi toi esiin näkemyksen siitä, että "sivilisaatiomme on ehkä tulossa matkansa päähän". Esityksessään hän myös siteerasi **David Jacobsia**, joka on tunnettu ufosieppausten tutkija USA:ssa sanoen, että avaruusolentojen pääasiallinen tarkoitus on asuttaa Maa risteyttämällä omaa lajiaan ihmisten kanssa. Tällöin tuloksena olisi uusi hybridilaji, ja toisen

polven hybridit ovat Jacobsin mukaan itse asiassa jo kävelemässä keskuudessamme. Lisätietoja:

https://www.oxfordstudent.com/2019/04/26/oxford-professors-theory-on-climate-change-and-alien-abduction/

Tämä ajatus on huolestuttava, mutta samalla myös mielenkiintoinen. Väitetään, että nämä keskuudessamme elävät "muukalaiset", jotka ulkonaisesti näyttävät kaltaisiltamme, ovat ehkä vaikuttamassa ajatuksiimme ja asenteisiimme myös sosiaalisen median kautta. Jos asiassa on perää, internet-sivusto https://swaruu.org on tutustumisen arvoinen. Sivustolla esitetyt "transkriptiot" avaavat aitiopaikan, josta on näköalaikkuna hyvin erilaiseen todellisuuteen, johon olemme tottuneet. Swaruu-matkaa on turha aloittaa kysymyksellä kaiken vastaantulevan autenttisuudesta niin, että tietokoneen suljettuamme meillä on ainoastaan näyttöön pohjautuvaa tietoa toisessa taskussamme ja/tai uusia fantasioita ja illuusioita toisessa. On huomattu, että esimerkiksi fysikaalisessa mediumismissa elektronisilla laitteilla suoritetut kokeilut pyrkimyksenä testata dimensioiden välistä kommunikaatiota ovat monesti epäonnistuneet. Klassinen tieteellinen metodi ja logiikka eivät välttämättä toimi paranormaaleja ilmiöitä tutkittaessa, koska tutkija itse on osa tätä prosessia, ja hänen persoonalliset ominaisuutensa, ajatuksensa, tunteensa ja asenteensa myös osaltaan vaikuttavat lopputulokseen.

Pseudotieteellinen termi *"Indigo Children"* kuvaisi ehkä parhaiten yllä esittämääni skenaariota. Jos keskuudessamme elää näitä hybridejä, heidät olisi hyvä tunnistaa. Kuten hyvin tiedämme, ihmisen henkiset ominaisuudet ovat usean eri geenin koodaamia, joten pelkän genomin analyysi tuskin toimisi luotettavana ja ainoana markkerina, joten näiden hybridien alkuperä tulisi selvittää jollain muulla tavoin. Ehkä paras tapa olisi tutustua heihin yksilötasolla ja henkilökohtaisesti julkisen mielipiteen, hallitusten salailuprojektien ja kaikenlaisten liittoutumien ulkopuolella, ilman kolmansien tahojen monitorointia ja seurantaa. Jos kontaktiin pyrkivä olento on interdimensionaalinen, kuvaamaani dimensioiden väliseen kommunikaatioon

tähtäävät tekniikat ovat yksilötasolla hyödyllisiä, koska ne ovat useimpien "tavallisten ihmisten" mahdollisuuksien rajoissa riippumatta heidän koulutuksestaan, taloudellisista rajoitteistaan tai muista vastaavanlaisista tekijöistä.

Miksi meidän sitten ylipäätänsä tulisi pyrkiä yhteyteen omaan lajiimme kuulumattomien olentojen kanssa, jos emme tee sitä pelkästään uteliaisuudesta? Kriittisesti tarkastellen ihmislaji ei lähitulevaisuuttakaan ajatellen näytä kovin hyvin selviävän yksin ongelmiensa ratkaisemisessa. Ajattelen lähinnä ympäristön saastumista, ilmastomuutosta, hallitsematonta väestönkasvua, lisääntyvää väkivaltaa, jatkuvia sotia, tunteiden latistumista, tapojen raaistumasta ja uhkakuvia ydinkatastrofista. Toisaalta oman lajimme tulevaisuuden jättäminen pelkästään avaruusolentojen hyväntahtoisuuden varaan tuntuu epäviisaalta tietämättä tarkasti niiden pyrkimyksiä ja tavoitteita.

Myöskään emme voi luottaa nyt valtaapitävien viisauteen ja suurvaltojen hallitusten ratkaisuihin, varsinkin kun valtaosa ufoihin ja niiden liitännäisilmiöihin kytkeytyvästä tiedosta on tavallisilta kansalaisilta visusti salattu ja sensuroitu. Tähän liittyen puhutaan myös niin sanottujen hallitusten "mustista projekteista (black projects)", joissa kaikki inhimillisyys, etiikka ja elämän arvot nollataan. Henkilökohtaisia ratkaisuja tehtäessä mielestäni niiden tulisi olla näyttöön pohjautuvia sen sijaan, että ne perustuisivat uskonnolliseen tai poliittiseen dogmiin. Ihmistä liikkeelle panevista voimista arvostan eniten myötätuntoa ja elämän kunnioitusta. Nuo toimintaperiaatteet voisivat myös edesauttaa pyrkimyksiämme kehittää dimensioiden välistä kommunikaatiota monien tuntevien olentojen onneksi ja menestykseksi.

Lähdekirjallisuus:

Agon Edward: *Giant Eusocial Insectoids and their Anthrop Symbionts* (2022). (Published by Lulu.com 2022). ISBN-10:14710566 /ISBN-13:9781471056680.

Avalon Arthur: Shakta and Shakti CreateSpace Independent Publishing Platform (February 17, 2016). ISBN-10: 1530076102 / ISBN-13: 978-1530076109.

Berliz Charles & Moore William: *Roswellin lentävän lautasen arvoitus.* Otava 1981. ISBN: 9511063294.

Bernstein Morey: *Bridey Murphyn jäljillä* WSOY 1956.

Cardoso Anabela: *Electronic voices – Contact with Another Dimension?* O-books 2010. ISBN: 9781846943638.

Cardoso Anabela: *Electronic contact with the dead – What do the voices tell us?* White Crow Books 2017. ISBN: Paperback: 9781786770257 / eBook: 9781786770264.

Cardoso Anabela: *Glimpses of another world – Impressions and reflections of an EVP operator.* White Crow Books 2021. ISBN: Paperback: 9781786771339 / eBook: 9711786771339.

Cardoso Anabela: *A Two-Year Investigation of the Allegedly Anomalous Electronic voices or EVP.* Neuro Quantology 10 (23) 2012 [Sama tutkimus on esitetty liitteenä A. Cardoson kirjassa *Electronic contact with the Dead – What do the voices tell us?* (Cardoso 2017). Artikkeli on myös vapaasti ladattavissa internetistä: https://www.researchgate.net/

Chase Truddi: *Jänis ulvoo – Truddi Chasen 92 sivupersoonaa.* Otava 1988. ISBN: 9511098861.

Corso Philip with Brines William: *The Day after Roswell.* Pocket Books, New York 1997, ISBN: 067100461-1.

Dubrow Aleksandr & Puškin Veniam: *Parapsychology and Contemporary Science.* Springer 1982; ISBN-10:0306109735 / ISBN-13: 9780306109737.

[Suom. **Dubrow Aleksandr** & **Puškin Veniam:** *Parapsykologia ja moderni luonnontiede.* Moskova, kustannusliike Progress 1986.]

Foy R: *Witnessing the Impossible. Torcal Publications*, UK (2008). ISBN: 978-0-9560651-0-0.

Hamden Paul & Treurniet William:

http://www.treurniet.ca/zetacom/zetaprimer.htm

https://treurniet.ca/wonder/

– Evidence of multidimensionality

– Books on the Zeta communications

Yllä mainitulta sivustolta on veloituksetta ladattavissa E-kirjoja: *The Zeta Interviews, A Primer of the Zeta Race, The Quick Zeta Primer, Extraterrestrial Cosmology and Technology (Ed 6)* ja *The Science of the Zeta Race.*

Hancock Graham: *Supernatural – Meetings with the Ancient Teachers of Mankind*. Arrow Books, London 2005, ISBN: 9780099474159.

Hopkins Budd: *Witnessed. The True Story of the Brooklyn Bridge UFO Abductions*. Pocket Books, New York 1996. ISBN: 0671569155.

Kampman Reima: *Hypnotically induced multiple personality: an experimental study*. Univ. of Oulu 1973.

Kampman Reima: *Et ole yksin – Tutkimus ihmisen sivupersoonista.* Gummerus 1974. ISBN: 9512009730.

Kampman Reima: *Kuka minä olen?* Gummerus 1975. ISBN: 9512011360.

Kasten Len: *Secret Journey to Planet Serpo – A True Story of Interplanetary Travel*. Bear & Company, Rochester, Vermont 2013. ISBN: 9781591431466 (paperback) / ISBN: 9781591438311 (eBook)

Keen M, Ellison A & Fontana D: *The Scole Report. Proceedings of the Society for Psychical Research*, Vol. 58 Part 220, November 1999 (London). ISBN: 1st Edition (1999): 0900677066 /ISBN: 2nd Edition (2011): 9781908421005.

Luna Luis Eduardo: *Vegetalismo Shamanism among The Mestizo Population of the Peruvian Amazon*. Stockholm studies in comparative religion No. 27. 1986. ISSN: 0562-1070 / ISBN: 91220089195.

Mack John: *Ufosieppaukset*. Otava 1997; ISBN: 9511148796.

Moulton-Howe Linda: *Glimpses of Other Realities – Facts and Eyewitnesses* (Volume I). Linda Moulton-Howe; 2nd edition (January 1, 1997). Paperback. ISBN-10: 0962057053 / ISBN-13: 9780962057052.

Moulton-Howe Linda: *Glimpses of Other Realities- High Strangeness* (Volume II). LMH Productions (January 1,1998), ISBN-10: 1879706784 / ISBN-13: 9781879706787.

Newton Michael: *Sielujen matka – Elämää elämien välillä.* Taivaankaari 2004, ISBN: 9589529676323.

Newton Michael: *Sielujen kohtalo – Lisää elämästä elämien välillä.* Taivaankaari 2005, ISBN: 9529676360.

Raudive Konstantin: *Breakthrough: An Amazing Experiment in Electronic communication with the Dead* (1971).

https://archive.org/details/BreakthroughAnAmazingExperimentInElectronicCommuninicationWithTheDead.ByKonstantinRaudive.

Senkowski E (1995): *Instrumentelle Transkommunikation* (1st edition R. G. Fisher, Frankfurt 1989).

Santinelli Ray: Roswell Alien Autopsy (1995) https://www.dailymotion.com/video/x6iqcum

Sheldrake Rupert and Morgana Aimée: *Testing a Language-Using Parrot for Telepathy*. Journal of Scientific Exploration 17, s. 601–615 (2003).

https://www.sheldrake.org/research/animal-powers/testing-a-language-using-parrot-for-telepathy

Solomon G. & J.: *The Scole Experiment.* Piatkus, London 1999; ISBN:0-7499-2032-7.

Spencer Laurence R.: *Alien Interview Based on Personal Notes and Interview Transcriptions Provided by: Matilda O'Donnell Mac Elroy* (2008). ISBN: 978-0-6152-0460-4.

Spencer, Lawrence R.: *Roswellin avaruusolennon haastattelu* UFO-Finland ry 2020.

Strassman Rick: *DMT – The Spirit Molecule*. Park Street Press, Rochester, Vermont 2001, ISBN: 9780892819270 ja 0892819278.

Strieber Whitley: *Ne ovat täällä – Tosikertomus*. Tammi 1989, ISBN: 9513069567.

Strieber Whitley: *A New World*. Walker & Collier INC, San Antonio, Texas 2019. ISBN (paperback) 9781734202809 / ISBN: (eBook): 9781734202816 / ISBN (audiobook): 9781734202823.

Turner Klara: *Taken – Inside the Alien-Human Agenda*. Rose Printing Company Inc., Tallahassee, Florida 1992-1, ISBN: 0964089904.

Turner Klara: *Into The Fringe – A True Story of Alien Abduction*. Berkely Books, New York 1992-2, ISBN: 0425135101.

Vallee Jacques: *Five Arguments against the Extraterrestrial Origin of Unidentified flying objects.* Journal of Scientific exploration Vol 4, No 1, s. 105-117, 1990 (vapaasti ladattavissa internetistä).

Vallee Jacques: *Passport to Magonia – On UFOs*, Folklore, and Parallel Worlds. Contemporary books; Reprint edition (January 1, 1993). ISBN-10: 0809237962 / ISBN-13: 9780809237968.

Ward Peter: *Life as We Do Not Know It – The Nasa search (and synthesis of) alien life* (Suom. nimellä: *Tuntematon elämä – Vieraan elämän synteesi ja Nasan tutkimukset maanulkoisesta elämästä*. URSA, Gummerus 2006; ISBN-10: 9525329550 / ISBN-13: 978-952-5329-55-1).

Sari Katajamäki

Supersotilas Penny Bradley ja salainen Mars-ohjelma

Yhdysvaltalainen **Penny Bradley** on syntynyt vuonna 1955 ja hänet siepattiin Supersotilas-koulutukseen 4-vuotiaana. Bradley kuului teknisesti Yhdysvaltain Laivastoon (U. S. Navy), kuten tuolloin kaikki, jotka päätyivät Supersotilas-koulutukseen, ja samalla siis niin sanottuun Mars-ohjelmaan eli virallisemmin Salaiseen Avaruusohjelmaan (Secret Space Program, SSP). Bradley valmistui lentäjäksi Mars-planeetalla saksalaisten ylläpitämästä koulusta ja hänen työkielensä oli saksa. Ensimmäisen oman plasmamoottoreilla varustetun hävittäjäkoneensa hän sai käyttöönsä 19-vuotiaana vuonna 1974. Se muistutti ulkoisesti F-15-hävittäjää. Bradley ohjasi konetta tietokonehiiren tapaisella, oikean käden mittojen mukaan valmistetulla ohjaimella, jonka päällä hän liu'utti kättään eri tavoin. Vasemmalla kädellä hän käytti joystick-tyyppistä ohjainta, jonka takana olivat erilaiset tuliaseet ja taktista ydinasetta muistuttava täsmäase. Käytäntö oli, että ohjelmassa työskennelleet saivat tullessaan uudet nimet, niin myös Bradley.

Bradley saavutti Mars-ohjelman erilaisissa lentäjän tehtävissä korkeimman sotilasaseman, minkä saksalaistaustainen organisaatio saattoi ei-saksalaiselle myöntää; hänestä tuli luutnantti. Ylimmät paikat olivat vain saksalaisille. Marsissa Bradley

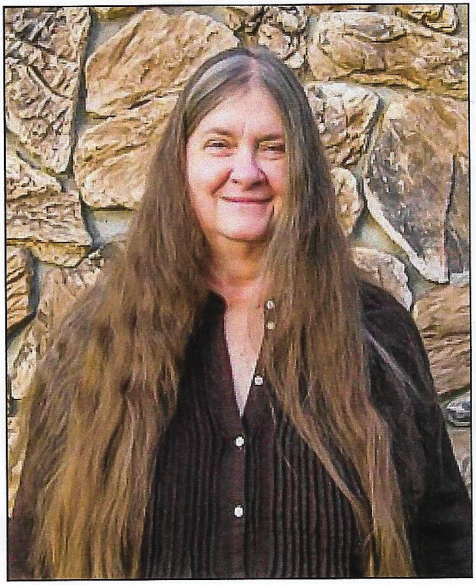

Vuonna 1955 syntynyt ja 4-vuotiaana Supersotilas-koulutukseen siepattu Penny Bradley tunnettiin pilottina nimellä luutnantti Penelope Valkyrie. Luutnantti oli korkein sotilasarvo, mikä ei-saksalaiselle voitiin saksalaisorganisaatiossa myöntää.

toimi saksalaisessa ylemmän tason organisaatiossa, jota he kutsuivat nimellä Märzsiche Heimschield (Marsin kotisuojakilpi). Tuon organisaation alaisuudessa toimi paremmin tunnettu Marsin Puolustusvoimat (Mars Defence Force, MDF). Marsin Puolustusvoimissa työskennelleet asettuivat organisaatiossa siis hänen alapuolelleen. Eräs tunnetuimpia julkisuuteen tulleita Marsin Puolustusvoimissa työskennelleitä entisiä Super sotilaita on kapteeni **Randy Cramer**. Bradley kertoo, ettei hän koskaan tavannut henkilökohtaisesti kapteeni Crameria työtehtävissä, mutta muistaa antaneensa ilmatukea Cramerin yksikön miehistölle. Työtehtävissä Marsissa kapteeni Cramer olisi sijoittunut organisaatiossa Bradleyn alapuolelle. Bradley lensi muun muassa ryhmissä nimeltä The Valkyries ja Nacht Waffen tehden kymmenien vuosien aikana lähes kaikkea, mitä lentäjän työnkuvaan avaruusolosuhteissa saattoi kuulua. Hän hallitsi myös lentämisen vaikeimman ulottuvuuden, hyperavaruudessa navigoinnin.

Bradley tuli julkisuuteen useita muita myöhäisemmällä iällä *vuoden 2013 paikkeilla muistin palauduttua pala palata eri toi*menpiteiden avulla. Muistin palautumisesta erikoisen tekee se, että sen laittoi pyytämättä alkuun Kansallisen Turvallisuuspalvelun (National Security Agency, NSA) miespuolinen työntekijä käyttämällä heidän hallussaan olevaa muistin koodiavainta, jollaiset kaikkien Mars-ohjelmaan osallistuneiden muisteista

on laadittu. Sitä, miksi kansallinen turvallisuusagentti herätti muistin, Bradley ei tiedä. Agentti toisti hänelle koodisanaa uudestaan ja uudestaan, kunnes hänen muistinsa palasi. Kyseinen NSA:n agentti kuoli epäselvissä oloissa 2016.

Pitkän ja erilaisia toimia sisältäneen muistin palauttamisprosessin jälkeen Bradley on keskittynyt selvittämään paitsi sitä, mitä kaikkea hänelle itselleen on tapahtunut, myös kertomaan tapahtumista muille. Hän kertoo olevansa niin sanottu "Whistleblower" eli "pilliinpuhaltaja", totuuden paljastaja. Bradley kärsii monien muiden Mars-ohjelmassa olleiden tavoin terveysongelmista, muun muassa lupuksesta, sillä erilaisten manipulointitoimien kohteena oleminen on rapauttanut immuunijärjestelmää. Bradley on toiminut myös tukihenkilönä muille Mars-kokijoille. Lisäksi hän on osallistunut kongresseihin, toimii aktiivisesti sosiaalisessa mediassa ja on järjestänyt netissä muun muassa pyöreän pöydän keskusteluja, joissa useammat Mars-ohjelmassa olleet voivat yhtä aikaa keskustella ja vaihtaa kokemuksia. Vain osa muistinsa takaisin saaneista on valmis tulemaan julkisuuteen. Suurin osa haluaa jatkaa elämäänsä ilman niitä mullistuksia, joita julkisuus toisi mukanaan.

Muistin estämistoimista huolimatta muistot saattavat siis kuitenkin alkaa palautua esimerkiksi tilanteessa, joka muistuttaa aikaisempaa kokemusta Mars-ohjelmassa ja joka herättää voimakkaita tunnekomponentteja, jotka voivat toimia muistin palauttajina. Muistia voi palauttaa myös hypnoosilla. Muistin palautumisen alettua on onnistuttava selvittämään tiensä vielä niin sanottujen "muistisinettien" läpi. Muistisinetit ovat erillinen etukäteen koodattu varmistustoimi, joka aktivoituu, mikäli muistot ovat palautumassa liiallisessa määrin kouluttajatahon turvallisuusnäkökulmasta katsottuna. Muistisinettejä voisi myös kutsua eräänlaisiksi ansoiksi (booby-traps), joiden tarkoitus on kääntää huomio muualle ja saada henkilö jumittumaan tähän vaiheeseen tai jättämään asia sikseen.

Kaikki Mars-ohjelmassa olleet käyvät Maahan palatessaan läpi tietyt mielen- ja muistinhallintatoimet, joiden jälkeen he

eivät muista mitään koulutuksestaan eivätkä palvelusajastaan. Muisti jää koodin taakse salaisten yhteisöjen haltuun. Suurin osa Mars-ohjelmassa olleista ei tule koskaan muistamaan olleensa mukana ohjelmassa, tai sitä, mihin kaikkiin tehtäviin ja millaisissa rooleissa heitä on käytetty. Voidaan ainoastaan arvailla, kuinka paljon maailmanlaajuisesti näitä tietyssä mielessä "nukkuvia" Mars-ohjelmaan kuuluneita on kertynyt useiden kymmenien vuosien aikana.

Salaisen avaruusohjelman synty

Jo 1920- luvulla Saksan kerrotaan valmistelleen avaruusohjelmaan liittyviä toimia. Heidän on kerrottu saaneen tuolloin kanavoitua tietoa aikamatkustamiseen ja avaruusaluksien toimintaan liittyen. Lähteinä olisivat olleet Aldebaranilta kotoisin olleet ET-rodut. Tässä yhteydessä on mainittu ainakin rodut Nordic (pohjoismaiset) ja Tall White (pitkät valkoiset). Etelämantereelle paenneilla natsisaksalaisilla oli tiettävästi ensimmäinen tukikohta Marsissa vuonna 1946.

Vuonna 1947 amerikkalaiset puolestaan saivat karvasta esimakua siitä, mitä heillä on vastassaan, kun he yrittivät "High-jump" -nimisessä operaatiossa tuhota Etelämantereella sijaitsevat saksalaisten salaiset tukikohdat siinä onnistumatta. Operaation kerrotaan kestäneen vain puoli tuntia, jonka jälkeen täysin lyödyt amerikkalaiset kertoivat kohdanneensa tekniikkaa, jota he eivät voineet mitenkään ymmärtää. Etelämantereelle paenneet natsisaksalaiset olivat siis Maan ulkopuolisessa toiminnassa täysin omassa kategoriassaan ja amerikkalaiset ongelmissa. Bradley muotoilee asian niin, että saksalaiset olivat "vuosisadan amerikkalaisia edellä", mitä tulee avaruudessa toimimiseen. Ennen yhteistyötä amerikkalaisten kanssa, saksalaisilla oli siis ollut jo tukikohtia Marsissa. Toisen maailmansodan päätyttyä CIA oli "Paperclip" -nimisessä operaatiossa kaikessa hiljaisuudessa tuonut Yhdysvaltoihin entisiä saksalaisia tutkijoita, insinöörejä ja upseereita, jotka sijoittuivat Yhdysvaltain

sotilas-, puolustus- ja ilmailuoperaatioiden johtaviin asemiin. Bradleyn mukaan erilaisin julkisuudelta piilossa tapahtunein järjestelyin vuosien 1947–1953 aikana valtaa jo siirrettiin saksalaisille.

Etelämantereen saksalaiset alkoivat 1950-luvun alussa painostaa Yhdysvaltojen hallintoa paljastamaan saksalaisten tosiasiassa lyömättömän aseman ja etumatkan suhteessa amerikkalaisiin. Lisätäkseen painostustaan saksalaiset lähettivät heinäkuussa 1952 alaisuudessaan toimineet avaruusalukset Valkoisen talon yläpuolelle. Välttääkseen yleistä hysteriaa ja paniikkia amerikkalaiset päättivät ryhtyä neuvottelemaan sopimuksesta saksalaisten ja ET-tahojen kanssa. Tämän sopimuksen mukaan saksalaisten ylivoima, ET-yhteistyö, teknologia ja tukikohdat salattaisiin julkisuudelta. Vastineeksi amerikkalaiset pääsisivät osallistumaan avaruusohjelmaan SSP:n kautta, mutta saksalaisten komennon alaisuudessa. Vuonna 1953 presidentti Eisenhower valtuutti CIA:n ja sitä kautta myös CIA:n sotilaslaboratorio Milabsin "tekemään mitä tahansa vaaditaan", tilanteessa, jossa Maan ulkopuoliset olennot koettiin todelliseksi uhaksi. Vierailla sivilisaatioilla tiedettiin olevan tekniikkaa, jolle Yhdysvallat ei 1950-luvulla voinut mitään. Tässä yhteydessä Mars esitettiin paikkana, jossa ihmiskunta voisi selvitä mahdollisen Maan tuhon jälkeenkin. Näistä lähtökohdista alkoi muotoutua avaruusohjelma. Bradleyn mukaan kaikki SSP:n ylimmät kerrokset olivat Etelämantereelle paenneiden saksalaisten johtamia. Kerrotaan myös, että saksalaisten ylivoima ja muodostettu Salainen Avaruusohjelma, SSP, olisivat lopulta johtaneet siihen, että Eisenhowerin sopimuksella vuonna 1958 synnytettiin käytännössä varjohallitus ja massiivinen sotateollisuuskompleksi, jossa valtaa piti käsissään Majestic 12 (MJ-12).

SSP:ssä mukana toimivan sotilaslaboratorio Milabsin oletettiin olevan miehitetty amerikkalaisten lisäksi myös muun muassa saksalaisilla ja japanilaisilla, ja sen tiedettiin harjoittavan muun muassa DNA:n muuntelua. Lisäksi saksalaisilla oli jo tuolloin yhteistyötä Dragonian- ja Grey-rotujen kanssa Nacht Waf-

Milabsin taustalla toimineet ryhmät listattuina teknologisesti edistyneimmästä vähemmän edistyneeseen (James Rink)

1. Dark Fleet - Nacht Waffen, Yozora No Kyushu – Dark Night
2. Planetary Corporations
   a. Kruger
   b. Monarch Solutions
   c. Massive Dynamic
   d. Shoreline Group
   e. DARPA
   f. Scorpion Corporation
   g. Umbrella Corporation
3. Labyrinth Group/ACIO
4. Solar Warden
5. MIEC

fenin kautta. Nacht Waffen tunnettiin myös toisella nimellään Neu Schwabenland Space Fleet, missä Neu Schwabenland viittaa Etelämantereen saksalaiseen alueeseen.

Kidnappaukset ja perimän muuntelu saivat entisestään tuulta alleen sopimuksella, joka solmittiin Eisenhowerin hallinnon, Etelämantereen saksalaisten sekä Draconia- ja Harmaat (Greys Orion Alliancen) -rotujen kesken. Eli käytännössä usein negatiivistyyppisinä pidettyjen ET-rotujen kanssa. Sitä, mitä kaikkea ET-roduille on tässä yhteydessä luvattu sopimuksen vastineeksi, voimme vain arvailla. Sopimus sinetöitiin helmikuussa 1955 kokouksessa Hollomanin lentotukikohdassa, New Mexicossa. USA oli luvannut, että he luovuttavat Saksalle vuosittain 150000 ihmistä Mars-ohjelmaa, SSP:tä, varten. Milabsilla oli nyt korkean tason valtuutuksella tie täysin auki kidnappauksille ja perimän manipulaatiolle, jossa ihmisten DNA:han yhdistettiin vieraan sivilisaation DNA:ta. Eräs tavoite oli tehdä ihmisestä tasaveroisempi eri ominaisuuksissa suhteessa Maan ulkopuolisiin rotuihin Mars-ohjelmaa, ja siihen liittyvää Supersotilas (Super Soldier) -toimintaa ajatellen. Erityisesti pyrittiin vahvistamaan ihmisen niin sanottuja PSI-ominaisuuksia (PSIONIC-abilities), joista usein puhutaan meillä kansanomaisesti yliluonnollisina kykyinä tai ESP-ilmiöinä. Ilmiöitä ovat esimerkiksi telepatia, ajatusten lukeminen ja etäkatselu.

Vierailla sivilisaatioilla nämä ominaisuudet ovat vahvat ja toimivat, ihmisillä puolestaan keskimäärin melko heikkotasoiset. Arvellaan, että Milabs taustavoimineen on vuosikymmenten aikana muunnellut geneettisesti miljoonien ihmisten DNA:ta.

Nykyisin Yhdysvaltain avaruusohjelmat kuuluvat puolustusministeriön avaruusohjelmaan (The Department of Defence Space Program), joka on ollut käynnissä 1980-luvulta lähtien. Avaruusohjelmat voivat kuulua myös Solar Wardeniin, joka on oma erillinen ohjelmansa. Se, mitä **Donald Trump** kutsui Avaruusvoimiksi (Space Force), tunnettiin aiemmin nimellä Maan Puolustusvoimat (Earth Defense Force), ja se kuului osaksi Ilmavoimia (Air Force). Marsin Puolustusvoimat (Mars Defense Force) työskentelee Etelämantereelle muodostuneen Saksan korkeimmanasteisen komennon alaisuudessa ja rinnakkain useiden amerikkalaisten tahojen kanssa, joista yhtä kutsutaan nimellä The Space Marines. Solar Warden on tietoinen näistä tahoista, mutta Bradley selventää, ettei ole kuitenkaan varmaa kuinka paljon Solar Warden oikeasti tietää. Kun muualta tuli henkilöitä ICC:n (Interplanetary Corporate Conglomerate) tukikohtiin, he varmistivat huolellisesti, että tulevat kirjautuneiksi Marsin Puolustusvoimiin. Käytäntö oli, että jos ei kirjautunut tulijana sisään Marsin Puolustusvoimiin, joutuisi alasammutuksi. ICC oli valtava yritysten yhteenliittymä, joka huolehti Kuun ja Marsin siirtokuntiin liittyvistä tarpeista.

Kidnappaus ja koulutus

Bradley kertoo, että hänen henkilökohtainen tarinansa alkaa jo ennen syntymää tapahtumilla, joihin hän ei ole voinut itse vaikuttaa, ei myöskään hänen äitinsä. Tapahtumien taustalla oli CIA:n sotilaslaboratorio Milabs, joka kaappasi Bradleyn äidin hänen ollessaan raskaana ja muokkasi Bradleyn DNA:ta ennen syntymää.

Bradley on tutkituttanut DNA:nsa Ancestry-palvelussa, jolla on laaja DNA-näytevarasto ympäri maailman. Bradleyltä löytyy

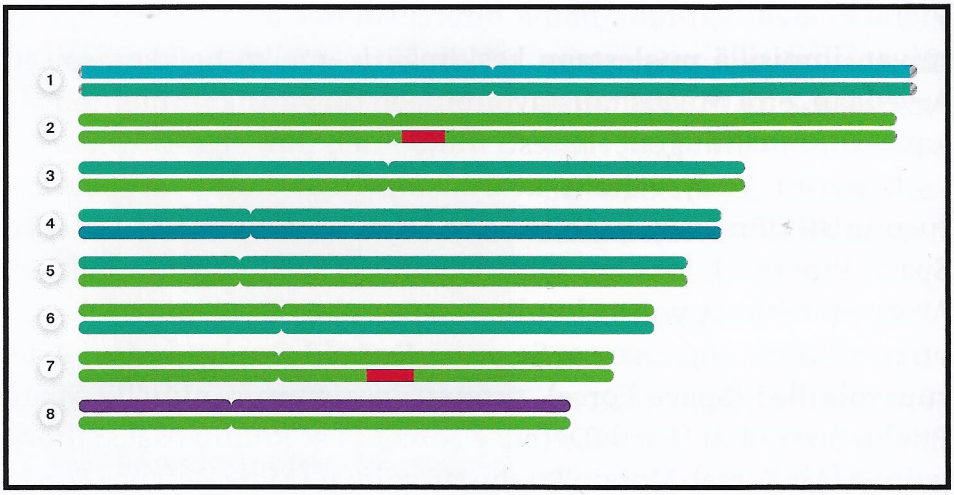

Bradley on tutkituttanut DNA:nsa, ja geeneissä näkyy punaisena palkkina osuus, jota ei ole osattu yhdistää mihinkään tunnettuun geeniperimään. Bradley epäilee, että kyseinen osuus on Milabsin geenimuuntelun tuloksena liitettyä, todennäköisesti Dragonian-rodun geeniperimää.

sukuperimää muun muassa monista Euroopan maista. Geeneissä näkyy punaisena palkkina osuus, jota Ancestry-palvelu ei osaa yhdistää mihinkään palvelussa tunnettuun geeniperimään. Bradley itse epäilee, että kyseinen osuus on Milabsin geenimuuntelun tuloksena liitettyä, todennäköisesti Dragonian-rodun geeniperimää.

Milabs kidnappasi Bradleyn kotoaan sängystä yöllä vuonna 1959 hänen ollessa 4-vuotias, ja vei hänet CIA:n sotilastukikohtaan Virginian Langleyyn. Siellä hänet majoitettiin sairaalayksikköön. Koulutukseen haluttiin lapsia, koska heidän ominaisuutensa olivat parhaiten muokattavissa ja koulutettavissa. Lähellä murrosikää muokkautuvuus oli jo menetetty. Lapsen katsottiin kehittyvän siihen suuntaan mihin häntä ohjataan, kun taas aikuinen on jo pitkälti sitä, miksi hän on kasvanut. Lapsi pyrkii kehittymään, selviämään ja tekemään parhaansa.

Suurin piirtein ensimmäinen vuosi kului täydellisen aivopesun aikaansaamiseen. Tuona aikana Bradleyhin sovellettiin erilaisia mielenmurtamistekniikoita ja kaikki aiempi pyrittiin

pyyhkimään mielestä kokonaan. Tekniikkaan kuului myös, että ihmisen aivoihin ja mieleen synnytettiin suuri määrä toisistaan erillisiä alueita, joihin jokaiseen voitiin ohjelmoida oma persoona. Tekniikka oli aiemmin käytössä jo niin sanotussa Montauk-projektissa. Montaukissa oli käytössään laite, jolla ohjelmointi ja moni muukin erikoinen toiminto onnistui, ja se tunnettiin nimellä Tuoli (Chair). Jokaisesta aivojen alueesta oli siis mahdollisuus ohjelmoida heidän menetelmillään oma yksikkönsä, persoonansa, joka ei ollut tietoinen muiden alueiden eli toisten luotujen persoonien olemassaolosta eikä jakanut muistoja toisten persoonien kanssa, ellei sitä jostakin syystä katsottu aiheelliseksi. Ihmiselle saatiin näin luotua useita persoonia (alters) erilaisten tehtävien suorittamista varten. Käytännössä persoonia saattoi olla kymmenistä jopa satoihin. Mars-ohjelmassa työskenneltiin yhden tai useamman ohjelmoidun persoonan kautta ja tapahtumien muistaminen myöhemmin edellytti pääsyä – tai murtautumista – luotuihin persooniin, jotka elivät ihmisen mielessä omissa suojatuissa lokeroissaan. Eri persoonat voitiin myöhemmin aktivoida yksitellen tarpeen mukaan niitä varten luoduilla koodeilla. Mielen jakamisella saatiin aikaan myös se, että mikäli henkilön muisti palautuisi, se koskisi vain yhtä aluetta, persoonaa, kerrallaan ja kaikkien muiden toiminta pysyisi salassa.

Koulutuksen taustalla oleva CIA oli jo oletettavasti 1950-luvun alkupuolella aloittanut psykologian pimeän puolen ja aivopesutekniikoiden tutkimisen. Tuohon toimintaan oli keskittynyt myös operaatio nimeltä MK-Ultra. Tarkoituksena oli löytää keinoja ihmisten manipuloimiseksi, ja selvittää, miten ihmisiä voitaisiin käyttää eri tavoin salaisten yhteisöjen omiin tarkoitusperiin. Lyhenne MK tulee saksan kielestä (Mindkontrolle) ja tarkoittaa mielen hallintaa. Sanalla Ultra viitattiin sotilaalliseen tietoon, joka luokiteltiin erittäin salaiseksi. Oletettavasti MK-Ultraa varten luotua verkostoa käytettiin myös SSP:ssä. Verkostoon oli rekrytoitu valtava määrä erilaisia tahoja, kuten kouluja, yliopistoja, sairaaloita, tutkimussäätiöitä ja vankiloita. Tämän

verkoston kautta CIA:lle kulkeutui erilaista tietoa, kuten esimerkiksi tietoa lahjakkaiksi todetuista lapsista. Ohjelmaan valikoituneiden lasten älykkyysosamäärän alaraja liikkui 120–150 tietämissä. Niin sanotun tavallisen ja keskivertoihmisen älykkyysosamäärä on 100. Vertailun vuoksi esim. Dragonian-rodun älykkyysosamäärä on arvioitu olevan ihmisen mittarilla mitattuna 300 ja ylikin. Arviointia tosin vaikeuttaa se, että rodulla käsitetään olevan sellaisia heitä hyödyttäviä ominaisuuksia, joita ihmisellä on vain suhteellisen vähän tai ei lainkaan (kuten kyky lukea ajatuksia ja telepatia). Rodulla on myös toisenlainen, tietyllä tavalla kylmän viileään tehtävien hoitamiseen taipuvainen tunne-elämän rakenne, mikä osaltaan tekee heistä hyviä taistelijoita, mutta samalla asettaa heitä vastaan taistelevan, tunteiluun taipuvan ihmisen, huonoon asemaan.

Vuoden kuluttua kidnappauksesta, kun mielenpyyhintävaihe Langleyssä oli saatu päätökseen, Bradley vietiin New Yorkiin, Montaukiin, joka oli CIA:n koulutuskeskuksista se, jossa opetettiin aikamatkustusta ja siihen liittyviä toimintoja. Aikamatkustusta oli jo aiemmin kokeiltu ja harjoiteltu projekteissa nimeltä Philadelphia Experiment ja Montauk Project. Philadelphia Experimentin kohdalla vasta kokeiluvaiheessa ollut Nikola Teslan kehittämä tekniikka vahingoitti miehistöä, jonka kerrotaan loukkautuneen vakavasti sekä fyysisesti että henkisesti huonosti hallitun teleportaation vuoksi. Montauk-projekti hyödynsi tuota aiemmin kokeiltua tekniikkaa paremmin kehitettynä, ja tutkijoiden kerrottiinkin kyenneen matkustamaan aikatunneleiden läpi ja keräämään tietoa Marsista.

Bradley lähetettiin siis Montaukiin, jossa hänen suoriutumistaan mm. teleportaatio- ja aikamatkustusharjoituksista testattaisiin. Koulutettavat, jotka eivät selvinneet tästä vaiheesta, karsittiin pois koulutuksesta tai heille suunniteltiin muita tehtäviä. PSI- kykyjä oli alettu harjoitella välittömästi sieppauksen jälkeen Langleyssä. Alun yksinkertaisten harjoitusten jälkeen siirryttiin todella vaativiin tehtäviin, joissa opeteltiin esimerkiksi ajatuksen voimalla työskentelyä ja paikkojen etäkatselua (remote vie-

Kyseenalaista mainetta kerännyt Montaukin koulutuskeskus sijaitsee lähellä New Yorkia, Long Island -saaren kärjessä. Paikka on nykyisin suljettu, ja portilla ilmoitetaan, ettei alueelle ole asiaa.

wing). Käytössä olivat äärimmäisen kovat koulutusmenetelmät, joissa lapsista suorastaan surutta "piiskattiin" ulos kaikki mahdollinen potentiaali. 1950-luvulta alkaen oli menossa ensimmäisen sukupolven Supersotilas-koulutus, (1st Generation Super Soldier), johon Bradleykin kuului. Menetelmät perustuivat pitkälti käskyttämiseen, väkivaltaan ja väkivallan pelotteeseen. Menetelmät ovat myöhemmin muokkautuneet pehmeämpään suuntaan. Tällä hetkellä Supersotilas-koulutuksessa on menossa kymmenes sukupolvi (10th Generation Super Soldier).

Montaukissa koulutusta johtaneet ihmiset ärsyyntyivät Bradleyn oppimattomuudesta. Kun Bradley istutettiin Tuoliin, laitteeseen, joka kykeni muun muassa teleportaatioon, hän ei tuntunut oppivan sitä, mitä häneltä haluttiin. Mountauk-projekti oli kuitenkin aiemmin keskittynyt lähinnä poikien eli miespuolisten henkilöiden kouluttamiseen, ja kouluttajilla oli vähemmän

kokemusta naisista tässä yhteydessä. Niinpä he eivät olleet täysin tietoisia, että naisilla on jossain määrin enemmän taipumusta siirtyä suoran etenemisen sijaan "sivuun", dimensioihin. Bradley eksyi koko ajan harjoituksissa "jonnekin hukkaan", mistä häntä jouduttiin etsimään ja mikä oli työlästä. Bradleystä haluttiin jo eroon, kunnes paikalla valvomassa ollut Dragonian-rotuun kuuluva vartijasotilas tuli paikalle. Vartijasotilaalla oli enemmän tietoa kuin Maasta olevilla kouluttajilla. Hän ymmärsi, että Bradleyllä oli poikkeuksellinen kyky, jolla tulisi olemaan käyttöä Marsissa ja että Bradley on itse asiassa arvokkaampi kuin muut koulutettavat. Bradleyn taipumus kadota muihin dimensioihin harjoiteltaessa merkitsi sitä, että hän pystyisi navigoimaan hyperavaruudessa, jossa täytyy hallita samanaikaisesti useita dimensioita. Bradley kertoo tämän erikoisen tapahtumaketjun pelastaneen hänen henkensä tilanteessa, jossa kouluttajat olivat täysin kyllästyneitä häneen.

Montaukin testauksen jälkeen Bradley siirtyi takaisin Langleyhin, jossa nyt suunniteltiin, millaiseen tehtävään Marsissa Bradley tultaisiin kouluttamaan. Hänen lahjakkuutensa ja PSI-taipumuksensa olivat selvillä ja kaikki hänen kykynsä suunniteltiin otettavaksi aseistuksen palvelukseen (weponized). Viiden vuoden kuluttua kidnappauksesta, kun koulutus- ja valmistelutoimet Maassa oli saatu päätökseen ja Bradley oli 9-vuotias, hänet lähetettiin Marsiin New Yorkissa sijaitsevan teleportin kautta. Bradley kertoo teleportin näyttäneen tavalliselta hissiltä: menet sisään, siellä on yksi sarja näppäimiä, joilla kuljetaan ylös ja alas rakennukseen ja toinen sarja, jonka avaat liukukannen alta ja josta löytyy näppäimet, jotka vievät sinut Marsiin. Bradley kertoo, että heitä ohjeistettiin seisomaan keskellä, se on tärkeää. Aluksi seinät muuttuvat ja näyttävät liukenevan. Tuntuu kuin liike menisi taaksepäin. Olet kuin tunnelissa. Lopulta matka Marsiin kestää vain 20–30 minuuttia. Marsissa saavut siellä olevaan aikamatkustusyksikköön.

Koulutus ja lentäjäksi valmistuminen Marsissa

Bradley saapui siis Marsiin 9-vuotiaana ja hänet laitettiin kouluun saksalaisten siirtokuntalaisten lasten kanssa. Bradleyn muisti oli pyyhitty niin täydellisesti, ettei hän puhunut enää englantia. Hänen oli opittava saksan kieli. Koulussa opetettiin tiedettä eri tavalla kuin sitä on opetettu Maassa. Esimerkiksi fysiikan opetus nojautui eräänlaisen sähköisen universumin ja kvanttifysiikan teorioihin jo tuolloin, ja heille selitettiin, että Einsteinin teoria oli virheellinen ja SSP:llä on oikeat tiedot. Valonnopeus heidän opetuksessaan ei ollut vakio, sen sijaan valo oli "aaltojen etenemistä (väli)aineessa", eikä sillä ollut enimmäisnopeutta. Galaksien historiassa kerrottiin, että ihmiskunnan pohjana on Homo erectus, johon eri ET-rodut ovat lisänneet omia geenejään. Ainakin 25 eri ryhmää väittää juuri heidän olleen luomassa ihmisrotua ja ihmisten polveutuvan heistä. Luultavasti mikään yksittäinen ryhmä ei ole dominoinut geeniensä lisäämisessä, vaan kaikilla ET-roduilla on ollut lusikkansa sopassa.

Siihen aikaan, kun Bradley saapui Marsiin, siellä oli käynnissä sota syntyperäisten Mars-rotujen ja saksalaisten siirtokuntalaisten välillä. Saksalaisille oli osoitettu tietyt alueet Marsista, joihin he eivät olleet tyytyväisiä ja he vaativat muiden rotujen alueita, jotka näyttivät houkuttelevilta. Tästä syttyi sota. Saksalaiset käyttivät neutronipommeja ja tuhosivat kokonaisen hyönteisrotua olevien Mantidien kaupungin. Mantidit ovat Marsin alkuperäistä väestöä ja ne ovat täysin eri asia kuin Dragonian-rotu. Kokonaisia kaupunkeja tuhoutui ja se aiheutti täydellistä tuhoa alkuperäisessä sivilisaatiossa, joka oli asunut siellä jo kauan ennen saksalaisten tuloa. Lopulta saatiin aluesopimukset, joiden kanssa kaikki ovat valmiita elämään. Bradleyn mieleen on syöpynyt muistikuva siitä, miten hänen ollessaan lapsena koulussa tapahtui hyökkäys, jossa suuret Reptiliaanit tulivat rakennuksen läpi ja tappoivat niin monta ihmistä kuin pystyivät. Jos yritti ulos, ja he saivat kiinni, ei voinut mitenkään selvitä hengis-

sä. Tämän muistikuva mieleen palautuminen oli ensimmäinen, joka aloitti Bradleyn muistin palautumisen.

Valmistuin lentäjäksi 19-vuotiaana ja minulle osoitettiin alus, jolla tulisin lentämään, Bradley kertoo. Lentoyksikköni kaikki lentäjät olivat naisia. Minut vietiin ensimmäisen oman hävittäjäalukseni ohjaamoon. Kone näytti ulkoisesti paljolti samalta kuin F-15-hävittäjä. Suihkumoottorien sijaan käytössä olivat kuitenkin plasmamoottorit. Ne olivat uutta tekniikkaa koneissamme tuolloin vuonna 1974. Tässä vaiheessa vasemman korvani taakse, suoraan luuhun kiinni, laitettiin implantti. Se muistutti ulkonäöltään Maassa käytössä ollutta korvaan laitettavaa Bluetooth-vastaanotinta ja se oli kooltaan noin 5 cm pitkä ja reilut 2 cm leveä. Implantti oli yhdistetty johdoilla tarvittaviin kohtiin aivoissani ja se yhdistyi lentokoneessa olevaan tietokoneeseen, jolloin meistä tuli yksi, yhdistynyt yksikkö. Tietokoneen toiminnot ja omat kykyni – kuten kaikki PSI-kyvyt eli siis telepatia, ennalta tietäminen, intuitio jne. – yhdistyivät yhdeksi toimivaksi kokonaisuudeksi, jolla lentäminen suoritettiin. Koneen ohjaamossa minulla oli käteni mittojen mukaan tehty hiiri, samantyyppinen kuin tietokoneissamme Maassa on. Liikutin kättäni hiiren päällä ja kone teki liikkeitä käteni liikkeen mukaisesti kääntyen ja kaartaen. Toisessa kädessäni oli eräänlainen joystick, jolla käytin erilaisia tuliaseita. Kerroin koneelle mentaalisesti, mieleni avulla, mitä etsimme ja mikä on tehtävämme.

Toinen minulle asennettu implantti oli tähden muotoinen, ja se oli asetettu oikealle puolelle otsaani silmän yläpuolelle, kulmakarvan ja hiusrajan väliin. Tämä implantti loi näkökenttääni eräänlaisen näytön, josta saatoin lukea tarvittavan tiedon. Tämä näytti minusta siltä, kuin ylhäällä kasvojeni edessä olisi läpinäkyvä näyttö, johon tiedot ilmaantuivat katseltaviksi, mutta tosiasiassa näyttö näkyi vain minulle, ei ulkopuolisille. Näytöstä sai kaiken tiedon, mitä lentämisessä tarvittiin, kuten esimerkiksi lämpötilan ja ilmavirtojen ominaisuudet. Perusperiaate oli se, että mitä tahansa tietokoneyksikkö kokonaisuutena katsoi minun aiheelliseksi tietää mihin tahansa tilanteeseen liittyen,

net Mars-ohjelmassa olleet ovat kertoneet tietokonepeleissä ja scifi-elokuvissa olevien kuvitusten j
usten vastaavan yllättävän hyvin avaruuden "oikeita" laitteita. Kuvassa lentolaite *Elite Dangerou*
ssimulaatiopelistä.

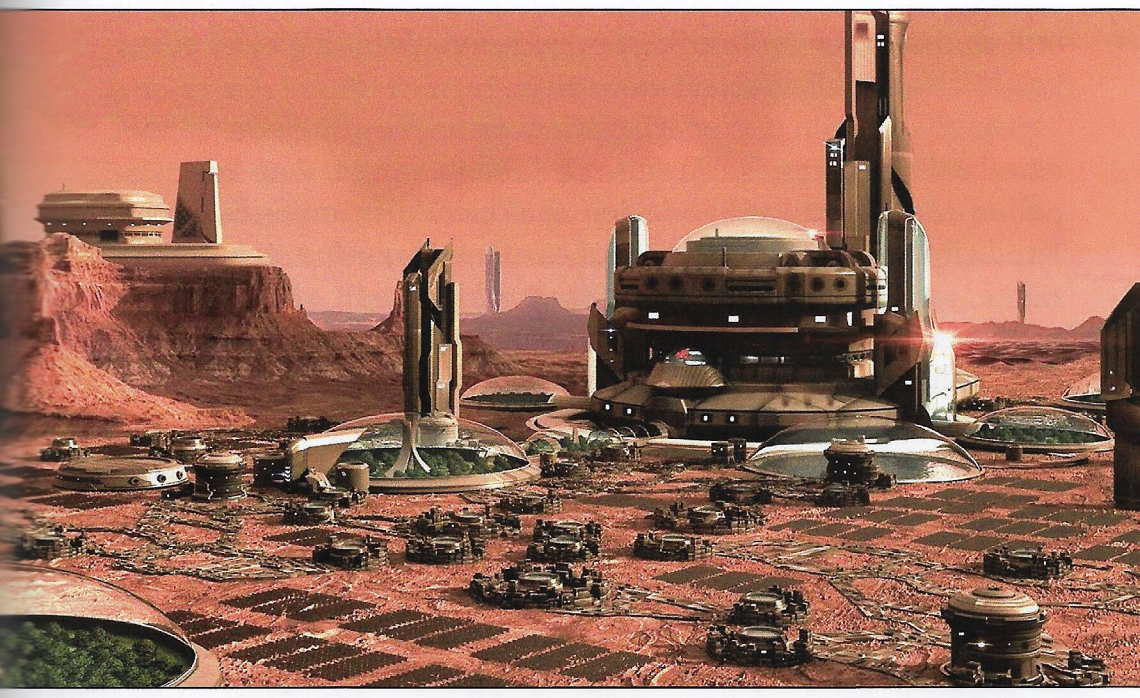

nnekuva Marsin siirtokunnasta. Tekijä tietokonegrafiikkataiteilija Mariabo Ruiz Manzano.

se heijastettiin näytölle. Tähti-implantti toimi kaikkialla, myös siis lentokoneen ulkopuolella, kuten sotilastukikohdassamme, jossa elin. Sain kaikenlaista tarvitsemaani tietoa, kuten vaikkapa kaikki tiedot kohtaamistani olennoista. Tiedot sisälsivät nimet, aseman, työnkuvan ja esimerkiksi myös sen, oliko kohtaamani olento ystävällinen vai vihamielinen. Meillä oli myös aivoissamme, mielessämme, siru. Jos ajattelisimme kapinointia, saisimme vakavan päänsäryn, ja jos jatkaisimme ajattelua, saisimme kohtauksen. Pahimmassa tapauksessa heräisimme ajattelumme seurauksena regenerointitankissa.

Lentäjän työ

Hävittäjälentäjän työ Marsissa oli varmasti tietyllä tavoin samanlaista kuin sen voi olettaa olevan Maassakin. Annoimme joillekin tahoille ilmatukea. Jotkin kohteet taas oli määrätty ammuttavaksi alas, mikäli ne tulevat alueelle. Tilanne eli koko ajan ja saimme ohjeita, miten toimia. Kohteita tuhottiin sekä ilmassa että planeetan pinnalla erilaisten syiden vuoksi ja käytössä olivat kaikki aseet, joilla kone oli varustettu.

Lentäjänä etsin ja toin erilaisiin maasto-olosuhteisiin jääneiden ihmisten jäännöksiä talteen tukikohtaamme. Keräsin myös paljon Mars-syntyperää olevien asukkaiden jäännöksiä, koska Raptorit söivät niitä mielellään. Lentokoneissamme oli automatiikka, joka ilmoitti automaattisesti tukikohtaan, mikäli pilotti oli lähtenyt maastoon eikä saapunut takaisin koneelleen tietyn ajan kuluessa. Näin paikalle lähetettiin pelastava yksikkö, joka haki mahdollisesti menehtyneen lentäjän ja toimitti tukikohtaamme, jossa oli regenerointitankki ihmisen palauttamiseksi takaisin elämään. Tietokoneet tunnistivat jäännösten DNA:n ja kaikki sujui automatisoidusti.

Hoidimme regenerointitankeissamme myös paljon paikallisia asukkaita. Koska meillä oli Marsissa niin vähän tehtäviin koulutettuja ihmisiä, ei ketään ollut varaa menettää. Regeneraatiotankkien avulla heidät saatiin palautettua työtehtäviin. Päädyin

itsekin monen muun tavoin sikäläisen Hämähäkki-rodun suuhun, josta pelastuin regeneraatiotankin avulla. Tehtäviin hyvin sopivasti lentoyksikköni nimi olikin osuvasti "The Valkyries", Valkyriat, koska olimme kaikki naispuolisia lentäjiä ja mytologiassa naiset olivat niitä, jotka ottivat kaatuneet sankarit talteen ja toivat heidät takaisin Valhallaan, joka oli urhoollisesti kuolleiden soturien asuinsija. Voin kertoa, että meillä oli käytössämme tehokkaita aseita, kuten lasertykkejä ja ohjuksia. Lisäksi oli ase, joka oli periaatteessa eräänlainen taktinen ydinase.

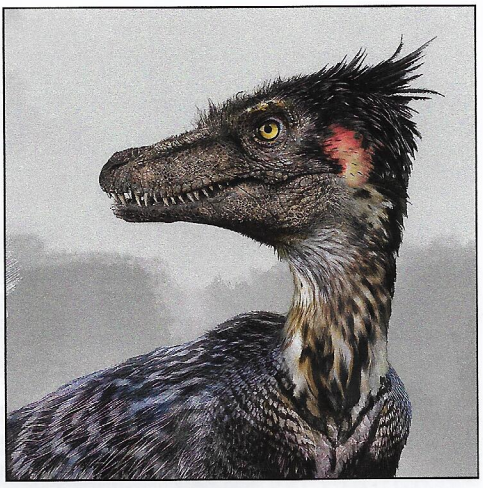

Raptorien kanssa eläminen vaati jatkuvaa toimintaa.

Aina tehtävien suorittamisen jälkeen ilmoittauduin välittömästi saksalaiselle kapteenille, joka oli esimieheni, jonka esimies puolestaan kuului Draconian-rotuun. Hän oli niin sanottu Alpha Draconian eli lyhyemmin vain Alpha Draco, ja oli yli kolme metriä pitkä. Puhumme nyt todella, todella isosta olennosta, joita tukikohdassamme oli kuusi kappaletta. Käytössä oli tietynlainen hierarkia, jossa Alpha Dracot olivat aina "pomoja". Meillä oli kuukausittain Alpha Dracon johtamia kokouksia, joissa meille jaettiin tehtävämme. Kokoonnuimme suuressa huoneessa, jossa Alpha Draco istui valtavassa tuolissaan meidän edessämme ja me istuimme hyvin pieniltä vaikuttavissa, ihmisten kokoisissa tuoleissa hänen silmiensä alla muistiinpanoja tehden.

Meille kerrottiin erilaisista operaatioista/voimassa olevista sopimuksista, jotka olivat käynnissä. Meille annettiin ohjeet siitä, keitä meidän ei pitänyt ampua, ja kenet meidän piti tavattaessa ampua. Saimme myös tiedot siitä, mitä Marsissa olevia amerikkalaisia ryhmiä tuimme ja mitkä jättäisimme tarkoituksella huomiotta. Annoimme ilmatukea Randy Cramerin ryhmäl-

Marsin Alpha Drago kuvataan ihmiseen verrattuna suurikokoiseksi, pituus voi olla yli kolme metriä.

le, Marsin Puolustusvoimille. Tarkkaan ottaen myös Cramer tunnettiin noissa yhteyksissä toisella, annetulla nimellä. Cramerin joukot olivat siellä sopimuksen mukaan. Kokouksissa meillä oli käytössä eräänlaiset näytöt. Alpha Draco testasi ymmärrystämme siitä, mitä meille kerrottiin. Suurimmaksi osaksi hän käytti visuaalisia esityksiä. Välillä visuaaliset esitykset tulivat telepattisesti. Välillä esitykset olivat hologrammimaisia.

Elämä Marsissa

Suuri osa Bradleyn elämästä Marsissa kului tukikohdassa. Myrskyjen vuoksi eri puolille Marsia oli rakennettu useampia maanalaisia satelliittitukikohtia, joihin koneet laskeutuivat hiekkamyrskyn yllättäessä. Hiekkamyrskyjen aikana oli ohjeena lentää myrskyn yläpuolella ja koettaa välttää salamoita. Rakennelmat olikin siirretty kokonaan maan pinnan alapuolella hiekkamyrskyjen takia.

Ruokamme oli enimmäkseen valmiiksi pakattua, enkä ole

varma missä se valmistettiin. Se oli suureksi osaksi kuivattua ja saksalaistyyppistä, ja sisälsi eniten hiilihydraatteja. Annokset valmistuivat lisäämällä vettä ja lämmittämällä. Schnitzel-makkarat perunoiden kanssa olivat todella suosittuja. Oli myös kaurapuuroa ja mysliä aamiaiseksi sekä munajauhetta. Luulen, että meille toimitettiin joitakin Maassa valmistettuja tavaroita, kuten ommeltuja vaatteita. Maasta saattoi tulla muitakin tavaroita. Oli myös jonkun ET-rodun toimittamia hedelmiä – en tiedä mistä ne olivat, mutta ne näyttivät banaanilta, ja maistuivat mansikoilta.

Kun saavuimme Marsiin, meillä oli vesiviljelypuutarha, jossa kasvatimme monenlaisia vihreitä kasveja. Ne olivat enimmäkseen salaattivihanneksia. Myöhemmin viljelimme myös muita vihanneksia. Marsissa vesi on maan alla ja jäässä, joten se täytyi louhia esiin ja sulattaa. Alussa yksi Draconian-rodun meille asettamista ehdoista oli, että saimme ottaa vain sen verran, mitä tarvitsemme ja käytämme. Meidän täytyi myös kierrättää se, mitä käytämme. Päädyimme ottamaan vain sen, millä pärjäsimme. Jos vesi sieltä loppuu, se loppuu silloin kaikilta. Sadettakin tulee niukasti ja talvella luntakin on vain vähän.

Marsin ihmiset olivat hyvin henkistä ja rauhantahtoista kansaa. He näyttivät paljolti apasseilta ja heidän ihossaan on oranssi sävy, mikä on luultavasti ruokavalioon liittyvää. He asuivat maanalaisissa kaupungeissa ja heidän kielensä muistutti sumerin kieltä. Kun lähestyimme heitä, he pakkasivat tavaransa ja lähtivät, eivätkä halunneet olla missään tekemisissä Maan ihmisten kanssa. He halusivat vain elää rauhassa. Heidän kulttuurissaan palvottiin naista ja naiset nähtiin elämän antajana ja naiset olivat täysin tottuneet liikkumaan siellä paljain rinnoin. Heidän miehensä kohtelivat naisia erittäin suojelevasti ja kunnioittivat heitä. Heillä ei ollut mitään syytä pelätä omia miehiään. Kun Maasta tulleet miehet sitten näkivät heidän kävelevän siellä paljain rinnoin, he päätyivät käyttämään naisia hyväksi – tai tarkemmin sanoen, se osa Maasta tulleista, joilla oli taipumuksia rikollisuuteen. Tämän takia Marsin ihmiset vain jatkossa heti

rauhanomaisesti muuttivat pois, kun näkivät Maan ihmisten tulevan. Marsin ihmisillä oli äärimmäisen rauhantahtoinen ja syvällinen ajatusmaailma, tai voisiko ajatella, että se oli uskonto, jota he toteuttivat. Samantapainen kuin luonnonkansoilla on Maassa.

Meille opetettiin myös itsepuolustusta alkuperäisväestöä eli Mantideja vastaan, Bradley kertoo. Kerran olin tekemisissä Mantidin – marsilaisen Mantidin – kanssa. Mantidi kykenee lukemaan ihmisen ajatukset. Suunnitelmana oli, että otan hänet vangiksi ja saamme häneltä tärkeää tietoa. Tilanne menikin täysin toisin. Jouduin hänen kanssaan hän-vastaan-minä -tilanteeseen. Hän sai minut kiinni ja kykeni lukemaan minulta kaiken tärkeän tiedon. Tällaisten tilanteiden varalle meille oli opetettu, ettei kannata ryhtyä vastarintaan, sillä heillä on voimakas kyky lukea ihmisestä kaikki tieto, eikä sitä voi estää. Olin siis täysin hänen armoillaan. Hän antoi minun lopulta mennä, mutta teki minulle hyvin selväksi, että heidän näkökulmastaan olin paholaiseen verrattava paha, koska suostuin työskentelemään yhdessä saksalaisten kanssa. Mars oli alun perin heidän kotiplaneettansa.

Mantidit pitivät Hämähäkkejä (Spiders) työtehtävissä vähän samalla lailla kuin ihmiset koiria. Hämähäkit olivat siellä halkaisijaltaan viisimetrisiä. Mantideilla oli telepaattinen yhteys näihin Hämähäkkeihin, jotka majailivat luolissa. Jos Mantidit joutuivat hankaliin tilanteisiin, he kutsuivat telepaattisesti Hämähäkit paikalle ratkaisemaan tilanteen. Hämähäkeillä oli kaksi paria leukoja päällekkäin, ja ne purivat ihmistä erityisen mielellään vatsaan. Olen itsekin joutunut Hämähäkin kynsiin, vaikka olin aseistettu. Hämähäkit ovat uskomattoman nopeita ja voimakkaita, ja voivat vangita saaliinsa jaloillaan liikkumattomaan tilaan. Jos keskittyy puolustamaan itseään yhdeltä Hämähäkiltä, toinen on jo kimpussa toisesta suunnasta. Toisaalta me söimme myös Hämähäkkejä, kun olimme kentällä työtehtävissä ja tulimme nälkäisiksi. Pyydystimme joukolla Hämähäkin ja keitimme sen. Ne maistuvat samalta kuin ravut. Joten aggressiivi-

suus oli molemminpuolista. Hämähäkeillä on omanlaisensa tapa elää. Yksilö uhrataan joukon puolesta, jos tarve vaatii. Hämähäkkien elämä on täysin ennalta määrättyjen mallien toteuttamista eikä heillä ole minkäänlaista valinnan mahdollisuutta. Jos tuon kaltainen yhteiskuntarakenne olisi Maassa, se olisi täysin sietämätöntä elämää.

Marsissa oli jo suuria kaupunkeja ja se oli käytännössä omavarainen. Maasta saatavat tavarat olivat ylellisyyttä. Marsissa asui tuolloin kymmenen miljoonaa saksalaista. Tuohon lukuun eivät sisälly siellä olevat amerikkalaiset eikä siihen myöskään ole laskettu mukaan siellä olevia orjia. Orjaksi päädyttiin esimerkiksi silloin, jos ei ollut riittävän lahjakas tai taitava muihin tehtäviin. Orjia on enemmän kuin tavallista väestöä. Mukaan ei myöskään ole laskettu siellä olevia ICC:n (Interplanetary Corporate Conglomerate) ihmisiä, jotka huolehtivat hyvin laajasti Marsin, ja myös Kuun, erilaisista ylläpitämistä vaativista toimista. Ehkä tunnetuin Supersotilas ja Bradleyn kollega **James Rink** on omiin selvityksiinsä perustuen esittänyt, että ICC:llä, joka on planeettojen välinen täysin käsittämättömän suuruusluokan toimija, olisi nykyisin käynnissä olevia kauppasopimuksia lähes 900 eri sivilisaation kanssa, mikä kuulostaa täysin käsittämättömältä.

Marsilaiset eivät todellakaan halunneet planeetalleen ulkopuolisia, ja olivat hyvin nirsoja sen suhteen, mitkä ihmiset he hyväksyivät. Ihmisellä oli oltava tietty älykkyysosamäärä (IQ), jotta hänet saatettiin hyväksyä. Marsissa yritettiin luoda ylivoimaista rotua, joka olisi superihminen: älykkäämpi ja vahvempi kuin Maan ihmiset. Ja tuota tehdessään he tulivat riistäneeksi kokonaan vapauden. Marsista on tullut armeijan johtama poliisivaltio. Se ei ole enää hauska paikka. Mutta samalla he luovat toisenlaista ihmiskuntaa, joka on useimmissa asioissa ylivoimainen verrattuna siihen, minkä ihmiset muodostavat Maassa. Bradley kertoo, että 60- ja 70-luvuilla valtava määrä älykkäimpiä ihmisiä vietiin Marsiin ja siinä yhteydessä voi hyvällä syyllä puhua aivovuodosta. Ajatuksena oli saada nämä huipputyypit sinne heidän resursseikseen. Ja tuloksena oli, että huipputyyp-

pien varastot poistuivat Maasta. Joten meistä tuli tyhmempiä ja heistä tuli paljon älykkäämpiä. Keskivertoälykkyyden omaavalla ihmisellä ei ole mitään asiaa Marsiin muuhun kuin niin sanottuihin "orjan" tehtäviin.

Suurimmalla osalla marsilaisista on nyt sirut. Heille aiheutetaan terävää kipua, jos he edes miettivät ajatusta, joka ei ole hyväksyttävää. Kaikkea valvoo siirtokunnan keskustietokone. Marsissa sijaitsevalla keskeisellä tukikohdalla Aries Primella on kvanttitietokone, joka on itsetietoinen. Useimmissa suurissa aluksissa on kvanttitietokoneita, jotka ovat tulossa itsetietoisiksi. Siellä oleva tekniikka on jotakin täysin uskomatonta ja käsittämätöntä Maassa asuvalle. Kun näin, mitä kybernetiikalla tehtiin Marsin Puolustusvoimissa, vastustan sitä voimakkaasti. Olemme nähneet muilla planeetoilla ja systeemeissä, että sen jälkeen, kun kvanttitietokoneet pyörittävät kulttuuria, täytyy ennen pitkää kilpailla työpaikasta tulemalla osittain koneeksi. Tuolloin se ei ole enää vapaaehtoista.

Regeneraatiotankit ja niiden käyttö

Regeneraatiotankeissa hoidettiin paljon sotilaita, myös tietenkin amerikkalaisia. Sen enempää asiaan menemättä voin todeta, että Mars-ohjelmissa oli ihmisiä useista etnisistä ryhmistä. En voi tietenkään tietää, mikä heidän kotimaansa Maassa oli, mutta siellä näkyi rotuja ja ihonvärejä, hyvin tummiakin, ympäri maapallon. Joka tapauksessa, useimmat ryhmittymät Marsissa käyttivät klooneja. Usein regeneraation jälkeen kuitenkin huomattiin, ettei virheettömissä kehoissa ollut minkäänlaista mieltä kehittyneenä. He olivat kuin aikuisia kehoja, joissa vallitsi vastasyntyneen mielen taso ja tietoisuus. Tämä johtui siitä, että klooneja synnytettiin liian nopeasti, jolloin mielellä ei ollut aikaa kehittyä ja muodostua. Toinen huomioitava asia on se, ettei mieli välttämättä enää ollut mukana kaikissa kerätyissä kehoissa, joita tuotiin regeneroitaviksi. Kloonien suhteen tapahtuu niin, että kun klooni kuolee, vaikkapa Marsissa, tietoisuus ja mieli, joka

on ollut liittyneenä kehoon, palaa automaattisesti alkuperäiseen kehoon, johon se on syntynyt. Mieli palaa alkuperäiseen kehoon, missä tahansa alkuperäinen keho sijaitseekaan. Jos klooni kuolee Marsissa ja alkuperäinen keho sijaitsee Maassa, mieli palaa Marsista Maassa sijaitsevaan alkuperäiskappaleeseen, alkuperäiseen kehoon.

Keho voitiin yleensä palauttaa elämään, mikäli kuolemasta oli kulunut korkeintaan viikko. Neljän kuukauden paikkeilla ja sen jälkeen elämään palautetuilla ei ollut enää muistia. Kahden kuukauden jälkeen palautetuilla oli jonkinlainen muisti, ja he saattoivat esimerkiksi muistaa, keitä olivat ja mikä heidän nimensä oli. Niistä kriteereistä, jolloin elämä pystyttiin palauttamaan, liikkuu kuitenkin erilaisia tietoja. Marsin puolustusvoimien (The Military Defence Force, MDF) mukaan regeneraatio oli mahdollista useita tunteja kuoleman jälkeen niin kauan, kuin sähköistä aktiviteettia oli riittävästi jäljellä. Mutta he eivät puhu useiden viikkojen tai kuukausien ajoista. Ehkä siksi, että joka tapauksessa regeneraatio oli järkevää pyrkiä suorittamaan mahdollisimman pian parhaan lopputuloksen saamiseksi.

Bradleyn yksikössä käytettiin regeneraatioteknologiaa, jonka oli kehittänyt yritys nimeltä Manson Empire (ME), ja jonka kehittämä teknologia oli leasing-sopimuksella heidän käytössään. Teknologian takana oli Mantidi-rotu, ei kuitenkaan se sama Mantidi-rotu, joka alkuperäisväestönä asui Marsilla. Mantidit tunnetaan äärimmäisen hyvistä parantamisen taidoistaan. Tosin suurin osa muista ET-roduista oli kauhuissaan teknologiasta, jota Mantidit käyttivät regeneraatiossa, Bradley selittää. Regeneraatiotankit oli nimittäin täytetty geelillä, joka oli valmistettu aineesta nimeltä Black Goo. Se on sellaisenaan erittäin tappava aine, ja johtaa 30–50 tunnissa erilaisten myrkytystä muistuttavien oireiden jälkeen DNA:n hajoamiseen. Aine siis tuhoaa elämän. Taitavat Mantidit kuitenkin kehittivät tavan valjastaa Black Goon -mekanismi toiseen käyttöön, siis palauttaa sen avulla DNA:n määrittämä elämä regeneraatiotankeissa. Se tapahtui siten, että he ensin irrottivat ja poistivat Black

Goossa olevan eräänlaisen "itseohjautuvan tietoisuuden" sen omasta toimintamekanismista ja korvasivat poistetun osan itse ohjelmoimillaan nanobotteja pienemmillä ainesosilla, jotka siis käytännössä olivat pienen pieniä robotteja. Nyt Black Goo toimi regeneraatiotankeissa siten, että se rakensi DNA:n perusteella elämän uudelleen. Ja tämä elämän palauttaminen koski mitä tahansa rotua ja sen DNA:ta.

Tietokoneella ohjatussa regeneraatioprosessissa tarvittiin vain pieni osa kehoa. Tämän takia esimerkiksi ihmistä ei tarvinnut saada kokonaisena regeneraatiotankkiin. Tällainen regeneraatiotankki oli käytössä Langleyn koulutuskeskuksessa koulutuksen aikana. Koulutettavat totutettiin jo Langleyssä regeneraatioon osana koulutusta. Olimme tietoisia, että Marsissa vaikkapa negatiivinen ET-rotu voi tappaa meidät. Tiesimme myös tuon jälkeen heräävämme henkiin regeneraatiotankissa.

Vuonna 1990 Bradleyn elämässä sattui erikoinen, mutta sinänsä inhimillinen käänne. Tarkasti ulkopuolelta säännellyssä elämässä, ja kaikista mielenhallintatoimista huolimatta, hän ihastui mieheen, jonka oli nähnyt jo aikoinaan lapsena Maassa, Langleyn koulutuskeskuksessa, ja joka nyt työskenteli samassa tukikohdassa Marsissa. Avioliitot tai niihin verrattavat eivät olleet noissa olosuhteissa sallittuja, koska kyseessä oli komennusluonteinen työ, jonka jälkeen palattaisiin jatkamaan alkuperäistä elämää Maahan. Kun ihastus huomattiin, toimenpiteet olivat rankat. Bradley siirrettiin pois tukikohdasta Nacht Waffenin alaisuudessa toimineeseen Dark Fleetiin. Siellä hänet tultiin tuntemaan omalla nimellään luutnantti Penelope Bradleynä. Hän toimi noin 25 vuoden ajan navigoijana, jonka tehtävä oli kuljettaa ihmisiä kaikkialle hyperavaruudessa. Navigoidessa liikuttiin monimutkaisin menetelmin sekä ajassa että paikassa. Osaan matkoista sisältyi myös matkustamista ajassa tapahtumahetkeen. Hyperavaruudessa lentäviä ei kutsuttu lentäjiksi vaan navigoijiksi, koska prosessissa tarvittiin, paitsi monimutkaiset tietokoneasetukset kohteesta lähtemiselle ja määränpäähän saapumiselle, myös asetukset sille, minkä läpi kuljetaan.

Lopulta koko prosessi täydentyi navigoijan psyykkisten kykyjen avulla. Ellei hallitse ulottuvuuksia psyykkisesti, voi päätyä esimerkiksi planeetan sisälle pinnalle laskeutumisen sijasta. Bradleyllä oli harvinainen taito poimia eläviä kohteita hyperavaruudesta ja kuljettaa mukanaan hyperavaruudessa useita ihmisiä. Tämä vaati tietynlaisia PSI-ominaisuuksia. Navigointi hyperavaruudessa oli siis yhdistelmä äärimmäisen kehittynyttä tekniikkaa yhdistettynä navigoijan psyykkisiin PSI-kykyihin. Navigoija suoritti osan lennosta antaen ohjattavalle alukselle PSI-kykyjen kautta saamaansa intuitiivista tietoa määränpäähän pääsemiseksi.

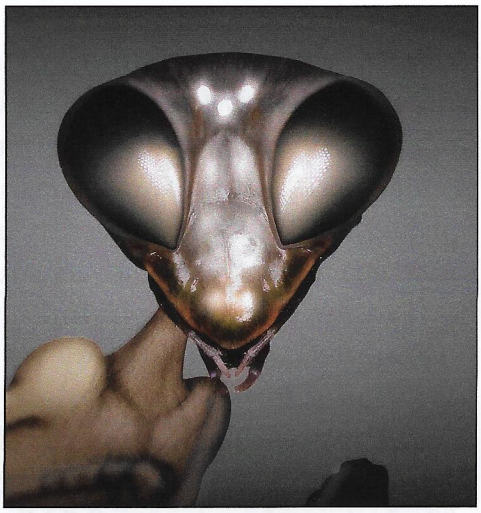

Hyönteisrotu Mantidit ovat ilmiömäisen taitavia parantajia.

Vuonna 2014 työura Mars-ohjelmassa päättyi. Bradleyn mieli pyyhittiin ja Age Regression -tekniikalla hänet palautettiin siihen hetkeen nelivuotiaana, kun hänet oli kidnapattu sängystään yöllä. Hän jatkoi nyt elämää Maassa 4-vuotiaasta eteenpäin. Kukaan ei huomannut tai voinut mitenkään käsittää, että Bradley oli poissaolonsa aikana tehnyt 55 vuotta kestäneen uran Mars-ohjelman palveluksessa.

Jatkaessaan elämäänsä Maassa Bradley viihtyi koulussa ja menestyi mainiosti. Mielenkiintoinen opiskeluun liittyvä yksityiskohta liittyy Bradleyn saksan kielen opintoihin yliopistossa, jolloin hän ei siis vielä muistanut mitään omasta Mars-taustastaan. Hän menestyi saksan kielessäkin hyvin, mutta opettaja totesi, voisiko Bradley olla mainitsematta saksaa puhuessaan opettajansa nimeä, sillä opettaja ei voinut ymmärtää oppilasta, joka itsepintaisesti puhuu saksaa harvinaisella svaabian murteella. Tuo murre oli siis ollut työkieli Marsissa. Bradley kielitaitoon

kuuluu myös ranskan kieli.

Bradley osoittautui huomattavan lahjakkaaksi opiskelijaksi. Hän oli *National Merit* -finalisti vuonna 1973 ja valmistui Junior College'sta vuonna 1974 matematiikan AA:lla. Hänet on mainittu vuoden 1973 *Who's Who* -kirjassa, jossa listataan lahjakkaimmat opiskelijat. Bradley pääsi stinpendiaattina opiskelemaan matemaattisia aineita yliopistoon, mutta lupuksen paheneminen pakotti keskeyttämään opinnot.

Koulutukseltaan Bradley on laboratorioanalyytikko ja hän harrastaa sukututkimusta. Hän on myös isoäiti ja asuu puolisonsa kanssa Kaliforniassa. Bradleyn tapa suhtautua asioihin perustuu tiedon hankkimiseen, kriittiseen tarkasteluun ja omien päätelmien tekemiseen eikä hän jää sanattomaksi, jos jokin asia häntä vaivaa. Hän onkin muun muassa kritisoinut sitä, että amerikkalainen koululaitos ei enää opeta ajattelemaan omilla aivoillaan, vaan opiskelijoille annetaan valmiita totuuksia.

Bradleyn täysin uskomattomia käänteitä sisältäneeseen elämäänsä mahtuu myös aikuisiällä sairaalassa olon aikana tapahtunut *kuolemanrajakokemus (NDE). Kaiken tämän lisäksi* Bradleyllä on käytössään suuri osa erikoisista ja vahvoista PSI-kyvyistään. Monenlaisten terveysongelmien aiheuttaman haitan lisäksi Bradley kertoo, että hän on viettänyt niin pitkän ajan Marsissa, erilaisessa ympäristössä, että kaikenlaisista muistinpyyhintätoimista huolimatta se on kuitenkin jättänyt jälkensä; aina silloin tällöin hän havahtuu tunteeseen, ettei aivan täysin kuulu tännekään.

Kuvat ja lähteet:

Penny Bradleyn haastattelut
Nacht Waffen Pilot with Penny Bradley - Odysee
James Rink – Super Soldier Talk Youtube
Nacht Waffen (the dark fleet) in SSP – Youtube
http://entityart.co.uk.
Elite Dangerous -videopelin sivut

Veikko Syrjänen

George Adamski

George Adamski (17.4.1891–23.4.1965) oli puolalaisamerikkalainen kirjailija, joka on tullut erityisen tunnetuksi ufopiireissä. Hän on tunnetuin useista 1950-luvun ufokontaktihenkilöistä ja samalla yksi ufohistorian arvoituksellisimmista kokijoista. Adamski oli kiistanalainen henkilö, koska ufojen puolestapuhujia ei tuohon aikaan ollut monta, ja suhtautuminen ufoihin oli varauksellista ja jopa kielteistä. Kielteisyys hänen kohdallaan johtui hänen väitteistään, joiden mukaan hän oli nähnyt ufoja läheltä, valokuvannut lentävän lautasen ja jopa tavannut tällaisella lentävän ihmisen näköisen avaruusolion, ja kaiken kukkuraksi päässyt itse lentämään aluksella.

Adamski kirjoitti kolme kirjaa kuvaten tapaamisiaan pohjoismaista (nordic) ihmistä muistuttavien avaruusolentojen kanssa. Kirjoissaan *Flying Saucers Have Landed* (*Lentävät lautaset ovat laskeutuneet*, yhdessä **Desmond Leslie'n** kanssa) 1953, *Inside the Space Ships* (*Avaruusalusten sisällä*) 1955 ja *Flying Saucers Farewell* (*Näkemiin lentävät lautaset*) 1961 hän kuvailee näitä tapaamisia ja keskusteluja sekä lentoja näillä aluksilla. Molemmat ensiksi mainitut kirjat olivat bestsellereitä, ja niistä on otettu lukuisia uusintapainoksia.

Suomessa Adamskin kirjat ilmestyivät eri nimillä kuin yllä: *Inside the Space Ships* nimellä *Olen ollut lentävällä lautasella* sekä *Flying Saucers Have Landed* kahdessa osassa nimellä *"Lentävät*

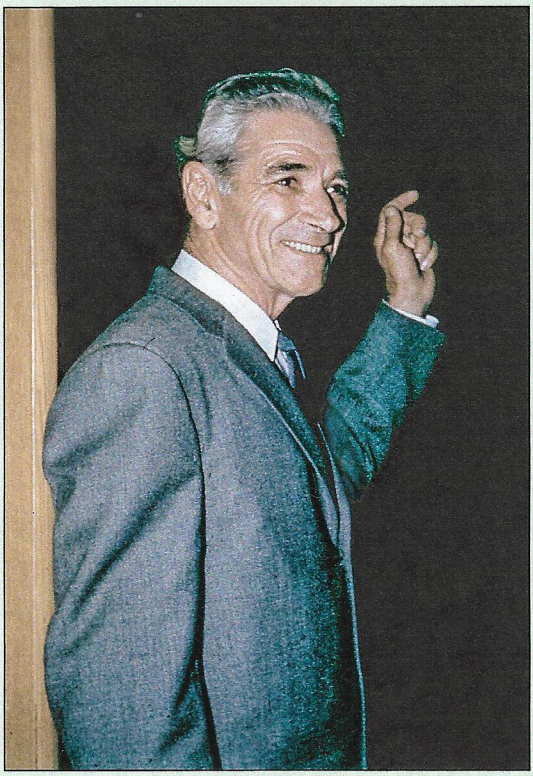

George Adamski oli ensimmäinen, joka toi lentävät lautaset suuren yleisön tietoisuuteen 1950-luvulla.

lautaset, onko niitä I ja *II?*". Suomenkieliset kirjat ilmestyivät Kustannus Oy Vimanan kustantamina vuonna 1962, siis jo varhain nykyisen ufoajan alussa ollakseen lisäksi sisällöltään melko radikaaleja. On ehkä kummallista, ettei Adamskin jälkeen ole julkisuudessa juuri ollut henkilöitä, jotka olisivat näin näkyvästi esittäneet omakohtaisia kokemuksia avaruusvierailijoista.

Adamski esittelee itsensä filosofiksi, opettajaksi, opiskelijaksi ja lautastentutkijaksi, vaikka useimmat tutkijat pitivät hänen väitteitään huijauksena. Hän asui Palomar Gardenissa, Mount Palomar -vuoren eteläisellä rinteellä Kaliforniassa noin 18 kilometrin päässä suuresta Hale-observatorion peilikaukoputkesta, joka tuolloin oli maailman suurin kaukoputki. **Charlotte Blodget**, joka itsekin ufoja nähneenä halusi päästä tapaamaan Adamskia, kuvaa tätä kirjan *Olen ollut lentävällä lautasella* johdannossa "ehdottoman rehelliseksi ja josta huokuu toiseen ihmiseen todellista ymmärtämystä ja myötätuntoa sekä nöyryyttä, joka sulkee pois kaiken ylpeyden".

Blodget kuvailee Adamskia edelleen myös siten, että "se seikka, että hän omistaa enemmän viisautta kuin muodollisen koulutuksen suomia ansioita on hänen tapauksessaan vain etu, sillä se tekee hänet vapaaksi kahleista, jotka niin usein ovat omiaan

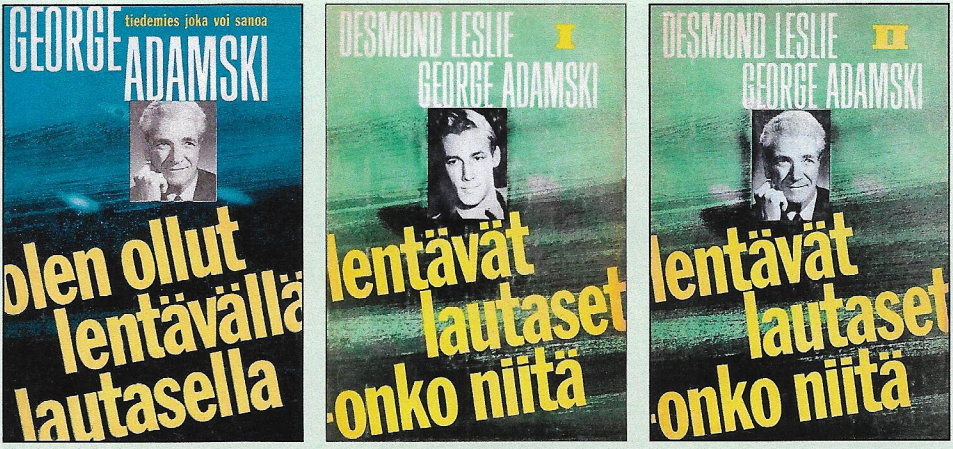

Porvoolainen Kustannus Oy Vimana julkaisi ensimmäiset suomenkieliset lentäviä lautasia käsittelevät kirjat 1962. George Adamski: *Olen ollut lentävällä lautasella* sekä yhdessä Desmond Leslien kanssa *Lentävät lautaset – onko niitä I* ja *II*.

sitomaan akateemisesti koulittua älyä". Tähän voitaneen jossain määrin yhtyä, kun tiedetään, miten tiedeyhteisö on ufoihin suhtautunut. Blodget mainitsee edelleen, että Adamskilla on hämmästyttävän laajat tiedot useimmilta tärkeiltä aloilta. Juuri tämä on hänen mielestään ehkä syynä siihen, että monet pitävät häntä eräänlaisena profeettana. Henkilökohtaisesti Blodget on sitä mieltä, "että juuri Adamskin luonteelle niin ominaisen väsymättömän kärsivällisyyden piirteen on täytynyt olla eräänä syynä siihen, että veljesolentomme toisilta planeetoilta ovat valinneet juuri hänet erääksi tärkeimmistä lähettiläistä Maan päällä".

Adamski syntyi 17.4.1891 Saksassa ja oli yksi puolalaisille vanhemmille syntyneistä viidestä lapsesta. Adamskin ollessa kaksivuotias perhe muutti siirtolaisena Yhdysvaltoihin. Hän työskenteli erilaisissa ammateissa ja kiinnostui 1920-luvulla teosofiasta ja sen muunnoksesta uusteosofiasta. Noin vuonna 1930 Adamski oli jossain määrin mukana Kalifornian okkultistisissa piireissä opettaen jonkinlaista kristinuskon ja itäisten uskontojen sekoitusta, jota hän kutsui *universaaliksi edistykselliseksi kristillisyydeksi* ja *universaaliseksi laiksi*. Asuessaan 1930-lu-

vun alussa eteläisessä Kaliforniassa Adamski perusti Tiibetin kuninkaallisen veljeskunnan, joka kokoontui Tieteellisen filosofian temppelissä, missä hän toimi filosofina ja opettajana.

Adamski muutti 1940 vaimonsa ja muutamien läheisten ystävien kanssa eräälle maatilalle lähellä Kalifornian Palomar-vuorta, missä he omistautuivat uskonnon ja filosofian opiskeluun ja maanviljelyyn. Vuonna 1944 he hankkivat Palomar-vuoren juurelta valtatien varrelta maa-alueen, jonne he rakensivat uuden kodin ja leirintäalueen nimeltä Palomar Gardens ja pienen ruokapaikan nimeltä Palomar Garden Cafe. Leirintäalueella ja ruokapaikassa Adamskilla oli usein tapana luennoida idän filosofiasta ja uskonnosta. Hän myös rakensi leirintäalueelle puisen observatorion, jossa hän piti kuuden tuuman teleskooppiaan. Palomar-vuoren vierailijat ja turistit saivat usein virheellisen vaikutelman, että Adamski olisi tähtitieteilijä ja kytköksissä vuoren huipulla sijaitsevaan tunnettuun Palomarin observatorioon.

Ensimmäinen ufokokemus

Lokakuun 9. päivänä 1946 erään meteoriaallon aikana Adamski ja jotkut hänen ystävänsä väittivät, että ollessaan Palomar Gardenin leirintäalueella, he näkivät suuren sikarinmuotoisen "emoaluksen".

Adamski kertoo kirjassaan *Olen ollut lentävällä lautasella*, että "kesällä 1947 väiteltiin vilkkaasti lentävistä lautasista, mutta vasta elokuussa sain lopultakin palkinnon uurastuksistani. Eräänä iltana istuin ulkona yksinäni kiikaroiden taivasta joka suuntaan. Äkkiä sukelsi esiin kirkkaasti loistava esine liikkuen yli taivaan idästä länteen yli eteläisen harjanteen. Sitten vielä yksi. Ja vielä yksi... Äkkiä eräs esineistä pysähtyi keskelle avaruutta muuttaen suuntaansa. Kutsuin sisällä olevia neljää henkilöä tulemaan ulos katsomaan. Aloimme laskea, montako niitä oli, ja saimme kaiken kaikkiaan 184". Tämä oli vasta alkusoittoa Adamskin myöhemmille kontaktitapauksille.

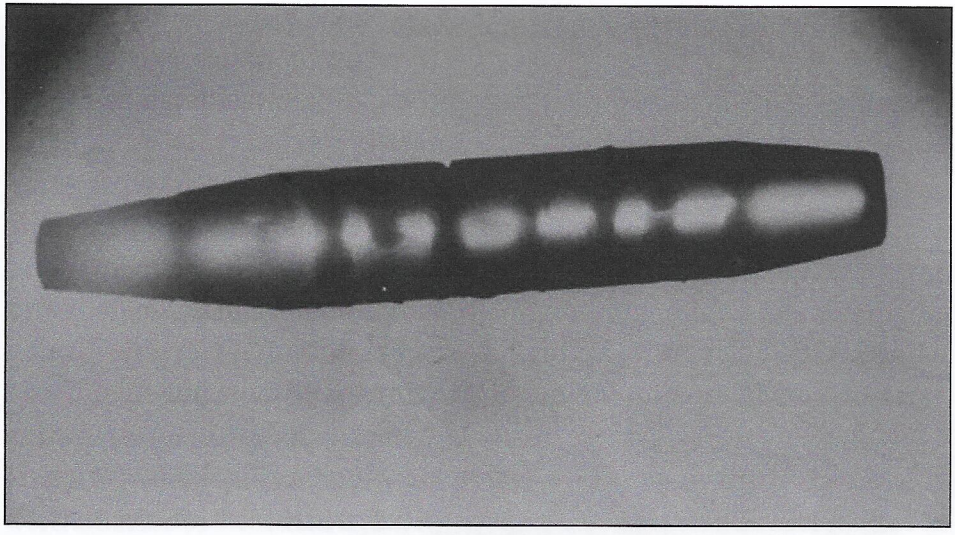

Adamskin 1950-luvulla ottama kuva emoaluksesta.

Ufovalokuvien ottamista

Eräänä päivänä vuoden 1949 lopulla Adamskin kahvilaan tuli neljä miestä laivaston elektroniikkaan erikoistuneesta laboratoriosta. Kaksi miehistä oli aikaisemmin käynyt kahvilassa, ja tällöin oli puhuttu lentävistä lautasista. Miehet tiesivät Adamskilla olevan pari pientä kaukoputkea. Miehet kyselivät, olisiko hän halukas ryhtymään heidän kanssaan yhteistyöhön avaruudessa kulkevien omituisten alusten valokuvaamisessa, koska hänellä oli pienempiä kaukoputkia kuin observatoriossa olevat.

Adamski kertoi, että "ostin siis uusia filmejä, kunnostin kaikki varusteeni täyttääkseni lupaukseni, eikä tämän keskustelun jälkeen kestänytkään kauan, ennen kuin jo onnistuin ottamaan mielestäni kaksi hyvää kuvaa avaruudessa liikkuvasta esineestä". Adamski toimitti kuvat laivaston laboratorioon. Media sai tiedon kuvista ja siitä, että ne olivat laboratorion tutkittavina. Tämä tieto kiistettiin. Adamski toteaa, että tämän jälkeen hän oikein toden teolla alkoi pitää silmällä ja valokuvata lautasia, muttei lähettänyt enää kuviaan laboratorioon.

Ikimuistettava tapaaminen

Adamskille 20.11.1952 oli ikimuistettava päivä, jota hän kuvaa näin: "Suunnilleen klo 12.30 torstaina 20. marraskuuta 1952 sain ensi kerran henkilökohtaisen kosketuksen erääseen mieheen toisesta maailmasta. Hän tuli Maan päälle avaruuslaivalla, lentävällä lautasella."

Kirjassaan *Olen ollut lentävällä lautasella* Adamski kertoo, että vuoden 1952 aikana hän oli tehnyt valokuvausyritysten lisäksi lukuisia retkiä autiomaahan, jossa ufoja sanottiin nähdyn. Yksikään hänen retkistään ei ollut johtanut tuloksiin. Kaksi pariskuntaa oli tutustunut Adamskiin. He olivat myös kiinnostuneita lentävistä lautasista ja kyselivät Adamskilta hänen retkistään autiomaahan ja milloin hän taas suunnitteli uutta retkeä nähdäkseen ufoja. Niinpä retkipäivä sovittiin torstai 20. marraskuuta Desert Centeriin Kaliforniassa. Mukaan tuli myös pari muuta henkilöä. Adamskin lisäksi mukana oli siis kuusi henkilöä.

Tarkkailualueelle saavuttuaan kaikki tarkastelivat jännittyneinä avaraa taivaanlakea. Korkealta lähestyi äänettömästi lentäen jättiläismäinen sikarinmuotoinen hopeanvalkea alus, ilman siipiä tai muita ulkonevia osia. Se tuli hitaasti heitä kohti. Sitten se näytti pysähtyvän keinuen, jonka jälkeen alus pysyi liikkumattomana. Adamski pyysi voisiko joku viedä hänet tietä pitkin jonkin matkan päähän vähän rauhallisempaan paikkaan. Hänen vaistonsa sanoi, että hänen oli mentävä kauemmaksi. Pari henkilöä seurueesta lähti hänen mukaansa muiden jäädessä paikoilleen. Adamski kehotti myös näitä kahta henkilöä menemään autollaan jonkun matkan päähän.

Melko pian auton ajettua pois jokin välähti taivaalla ja melkein samalla hetkellä pieni alus laskeutui äänettömästi erääseen onkaloon. Vähän ajan päästä Adamski näki miehen, joka seisoi kahden kukkulan välisen kurun suussa, noin puolen kilometrin päässä. Tämä viittoili häntä tulemaan luokseen.

Jonkun aikaa miestä töllisteltyään Adamski käsitti, että hänen oli kysyttävä, mistä tämä oli tullut. Mies ei kuitenkaan ymmär-

tänyt kysymystä. Keskustelu edistyi ensin hieman haparoivasti merkkikielellä ja sitten paremmin telepaattisesti. Mies sanoi tulleensa suurella sikarin muotoisella avaruusaluksella, joka oli myös pienten lautasten tukialus. Seuranneesta ajatustenvaihdosta kävi ilmi, että mies oli lähtöisin Venukselta. Tämä ei kumma kyllä aiheuttanut Adamskin taholta lisäkysymyksiä, vaikka on jo kauan tiedetty, että Venus on asumiskelvoton. Seuraavaksi Adamski kysyi, miksi he tulevat maan päälle. Keskustelusta kävi ilmi, että he ovat huolissaan ydinräjäytyksistä. Keskustelu eteni ja Adamski kysyi monien muiden kysymysten lisäksi muun muassa Jumalasta ja sai vastaukseksi, että me täällä maan päällä tiedämme hyvin vähän tästä Luojasta.

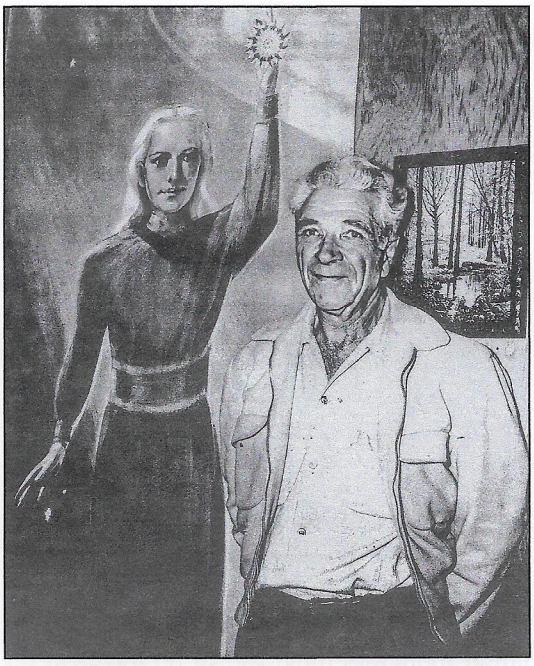

Taitelijan tekemä kuva venuslaisesta avaruusolennosta, jonka Adamski tapasi Mojaven autiomaassa.

Sitten Adamski muisti, että maahan syöksyneistä lautasista oli löydetty kuolleita miehiä. Hän kysyi, oliko heidän miehiään kuollut? Muukalainen nyökkäsi, että heidän aluksillaan oli sattunut useita virheitä. Adamski halusi vielä tietää, olivatko ihmiset syypäitä siihen, että muukalaisia oli kohdannut kuolema. Vastaus oli "kyllä". Hän ei kuitenkaan saanut selvää, kuinka monta heistä oli kuollut. Hän kysyi vielä, että laskeutuvatko he koskaan asutuille seuduille. Vastaukseksi tuli, että jos he sen tekisivät, se aiheuttaisi pelkoa ihmisten keskuudessa ja tulijat revittäisiin palasiksi. Muukalainen selitti, että kyllä sellainenkin aika tulisi, jolloin he laskeutuisivat asutuille seuduille, mutta siihen kuluu aikaa.

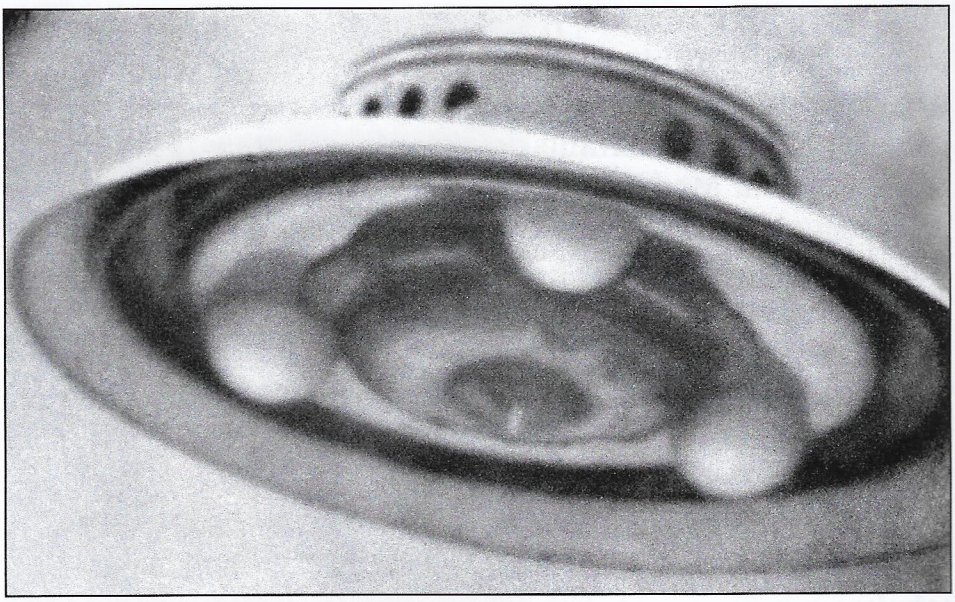

Tämä Adamskin Palomar Gardesissa 13.12.1952 ottama valokuva lienee maailman tunnetuin ufokuva. Se on julkaistu lukuisissa lehdissä ja kirjoissa ympäri maailmaa.

Toinen kohtaaminen

Toinen kohtaaminen tapahtui 18.2.1953. Adamskille tuli jostain selittämättömästä syystä tarve lähteä Los Angelesiin, jossa hän majoittui tavallisesti käyttämäänsä hotelliin. Adamski oli hotellin aulassa vielä myöhään illalla, kun hänen luokseen saapui kaksi miestä, jotka hän melkein heti tunnisti avaruudesta saapuneiksi vierailijoiksi. Toinen näistä sanoi, että heidän oli määrä tavata Adamski ja että voisiko tämä tulla heidän mukaansa. He lähtivät ajamaan Adamskille täysin tuntemattomaan paikkaan. Miehet kertoivat olevansa jonkinlaisia yhdysmiehiä ja asuvansa maapallolla, jossa he sekoittuivat ihmisten joukkoon. Ajettuaan hyvän matkaa pimeän keskellä he saapuivat paikkaan, jossa heitä odotti samanlainen alus, kuin minkä Adamski oli nähnyt ensimmäisen kohtaamisen yhteydessä. Aluksen edessä seisoi sama mies, jonka hän oli kohdannut marraskuussa 1952. Tämä

Yläkuva: Valokuvien lisäksi Adamski kuvasi myös värillisiä kaitafilmejä 8 mm:n Bell and Howell -kameralla. Kuvassa on yksi kaitafilmin ruutu filmistä, joka on kuvattu 26.1.1965.

Vasemmalla: Japanissa julkaistu Adamski-postimerkki.

Orthoniksi kutsuttu mies viittasi kaikkia seuraamaan häntä sisään alukseen. Adamski oli tietysti innoissaan ja kiihtynyt kokemastaan, ja kuvaili myöhemmin kirjassaan aluksen sisätiloja. He nousivat ilmaan ja tekivät pienen pyrähdyksen avaruuteen ja tulivat sitten suurelle emoalukselle, jossa Adamski saattoi tutustua myös siellä oleviin avaruusihmisiin.

Adamski kohtasi muun muassa Mestariksi nimittämänsä henkilön, joka opetti hänelle "elämän totuuksia". Seurasi eräänlainen opettavainen saarna, jossa Mestari totesi ihmisistä, että

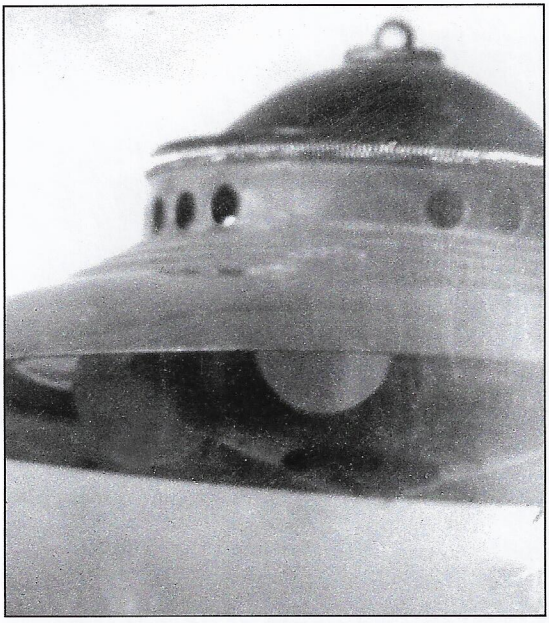

Adamskin kuvaama venuslaisten alus.

"maassanne ja sen ihmisissä ei ole mitään pohjimmaltaan vialla. Vika on vain siinä, että ihmisiltä puuttuu ymmärrystä; he ovat kuin lapsia". Mestari tiedusteli Adamskilta, että tämä on varmaan ihmetellyt miksi avaruusvierailijat ovat lähestyneet häntä. Syyksi mestari sanoi, että he ovat tulleet ilmoittamaan hänelle vakavasta vaarasta, joka uhkaa Maan ihmisiä tällä hetkellä. Maan ihmiset voisivat ottaa tietoa vastaan hänen ja joidenkin muiden ihmisten välityksellä. Mestari jatkoi, että ihmiset uneksivat utopiasta. Kaikki, mitä ihminen uneksii, on jossain olemassa todellisuutena. Heille, toisten maailmojen asukkaille, se on jo todellisuutta.

Mestarin poistuttua keskustelu jatkui muiden läsnä olleiden avaruusvierailijoiden kanssa. Adamski palasi kysymykseen ydinaseista ja kysyi maan päällä mahdollisesti puhkeavasta ydinsodasta. He kuitenkin vastasivat, etteivät haluaisi puuttua siihen. On olemassa maailmankaikkeuden ikuisia lakeja. Näiden lakien alaisena jokaisen yksilön, jokaisen ihmisryhmän ja jokaisen järjellisen elämänmuodon täytyy itse päättää omasta kohtalostaan ilman muiden väliin tuloa. Neuvoja ja ohjausta kyllä voidaan antaa. Sitten mainittiin ajatuksen voima. Avaruusvierailijat uskoivat lujasti, että maan kansat kerran heräävät oma-aloitteisesti havaitsemaan vaaran, jota kohti ovat kulkemassa. He tietävät, että jatkuvasti Maahan lähetetty ajatuksen voima on jo tavoittanut monia.

Lisää vierailuja

Vierailut Adamskin luona jatkuivat ja hänellä oli mahdollisuus tehdä vielä uusi avaruuslento. Samoin keskustelut Adamskin ja avaruusvierailijoiden välillä jatkuivat, ja hän kohtasi myös toisen "mestarin". Keskustelut olivat luonteeltaan valistavia ja eräänlaisia opetustilaisuuksia, joissa Adamskille esiteltiin uusia asioita ja samalla tuli esille ihmisen vajavaisuus ymmärtää asioita sekä hänen moraalinen kehittymättömyytensä.

Muukalaiset kertoivat, että ennen kuin he ottivat yhteyttä Adamskiin, hän oli useiden vuosien ajan tarkkailun kohteena, jotta he saisivat varmuuden hänen sopivuudestaan kontaktihenkilöksi. Myöhemmissä tapaamisissa Adamski saattoi esittää paljon kysymyksiä. Näitä kysymyksiä ja vastauksia on esitetty edellä mainitussa kirjassa. Adamskille kerrottiin ihmisen asuttamisesta maapallolle. Heidän versionsa ihmisen alkuperästä oli, että ihminen on tuotu muilta planeetoilta. Oli päätetty lähettää yksilöitä sellaisille uusille planeetoille, joilla vallitsi ihmiselämän ylläpitämiseen tarvittavat suotuisat olosuhteet. Näistä ovat lähtöisin "Maan kaksitoista heimoa". Nämä ovat niitä langenneita enkeleitä, joista Raamattu kertoo, ja jotka putosivat Maahan korkeammasta elämäntilasta ja kylvivät siemenet niille olosuhteille, jotka nyt vallitsevat maailmassa.

Luentomatkoja eri puolille maailmaa

Adamski kertomia kokemuksia ja valokuvia pidettiin 1950-luvulla sensaatiomaisina, koska mitään vastaavaa ei oltu ennen kuultu eikä nähty. Vähitellen hän tuli tunnetuksi ympäri maailmaa, josta seurasi luonnollisesti, että häntä pyydettiin luennoimaan moniin eri maihin. Adamski teki 1959 luento- ja lomamatkan Uuteen Seelantiin ja Australiaan, ja samalla matkalla poikkesi myös Intiassa.

Kevätkesällä 1963 Adamski teki Euroopan kiertueen, jonka ensimmäinen kohde oli Tanska, jossa hän piti useita luento-

Kuva: Ole Henningsen/SUFOI Picture Library

Frederician kongressin pääjärjestelijä H. C. Petersen (vas.) yhdessä Adamskin kanssa.

ja. Suurin niistä oli Fredericia-nimisessä kaupungissa 4.5. pidetty kongressi, joka uutisoitiin laajasti myös Suomen lehdistössä. Samalla viikolla myös uutisoitiin, että Adamski tulee myös Suomeen luennoimaan Interplanetistit ry:n kutsumana.

Eräänä päivänä Adamskin palatessa hotelliinsa, hän huomasi kirjekuoren, jonka sisällä oli isoilla kirjaimilla kirjoitettu viesti, jossa kehotettiin olla matkustamatta Suomeen. Kaikki järjestelyt olivat jo valmiina, ja luento oli tarkoitus

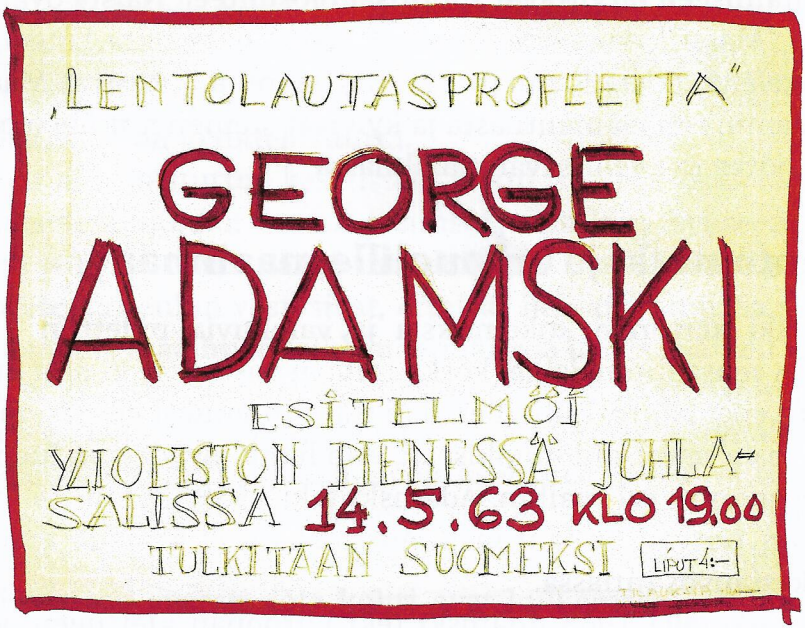

Adamskin Suomen vierailun järjestelyt olivat valmiina. Kuvassa Ilpo Koskisen laatima malli julisteen tekemistä varten kirjapainossa.

pitää Helsingissä Yliopiston pienessä juhlasalissa 14.5. kello 19. Matka peruuntui ja samalla peruuntui myös Saksaan suunniteltu matka. Tämän jälkeen Adamski matkusti Tanskasta Belgiaan, Hollantiin, Sveitsiin ja Italiaan.

Suomen matkan peruuntumiseen on esitetty useita eri syitä, muun muassa se, että Adamskin piti kuljettaa kiireellinen paketti Belgiaan. Täällä puhuttiin, että jotkut negatiiviset voimat estivät matkan Suomeen.

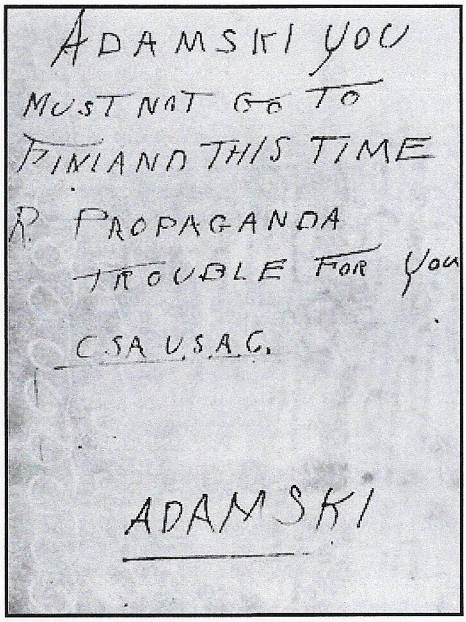
ADAMSKI YOU
MUST NAT GO TO
FINLAND THIS TIME
R. PROPAGANDA
TROUBLE FOR YOU
C.SA U.S.A.C.
ADAMSKI

Adamskin saama viesti, josta johtuen Suomen ja Saksan matkat peruuntuivat.

Muiden arvioita Adamskista

Vuosikymmenten mittaan lukemattomat kriitikot ja skeptikot ovat tutkineet Adamskin väitteitä. Adamski väitti kirjoissaan, että nämä muukalaiset tulivat Venukselta, Marsista ja muilta aurinkokuntamme planeetoilta. Kuitenkaan yhdelläkään näistä ei ole ihmisen mahdollista elää. Yleisesti ottaen Adamskiin on suhtauduttu hyvin kriittisesti ja väitetty, että hän lähinnä keräsi rahaa herkkäuskoisilta ihmisiltä. Hänen väitetään myös ansainneen hyvin kirjoittamillaan kirjoilla. Adamski esiintyi uskottavasti ja jotenkin hänen kertomuksensa ehkä antoivat toivoa, koska näiden kontaktien taustalla oli ikään kuin jonkinlainen utopia, jonka avaruuden muukalaiset olivat saavuttaneet.

Lou Zinsstag ja **Timothy Good** kirjoittivat 1980-luvun alussa kirjan *George Adamski – The Untold Story* (Adamskin kertoma tarina). Kirjoittajat näyttävät käsittävän sen skeptisyyden, jonka joutuvat kohtaamaan niiden taholta, jotka eivät lähesty tätä

Adamski teki luentomatkan Eurooppaan keväällä 1963. Tässä hän on kuvaamassa tuulimyllyä Hollannissa.

hyvin arkaa, mutta kuitenkin kiehtovaa aihetta avoimin mielin. Sveitsiläinen Lou Zinsstag tunsi Adamskin kymmenen vuoden ajan ja edusti häntä Sveitsistä käsin, ja oli järjestämässä tälle luentotilaisuuksia Euroopassa. Brittiläinen Timothy Good on arvostettu ufotutkija ja lukuisten ufokirjojen tekijä. Tässä ensimmäisessä ufokirjassaan hän yrittää selvittää Adamskin arvoitusta, vaikka ei päässytkään tätä koskaan itse tapaamaan.

Zinsstag pääsi seuraamaan tapahtumia, miten Adamski otettiin vastaan Euroopassa, ja pitämiensä luentojen ohella tämä pääsi tapaamaan myös korkea-arvoisia henkilöitä, kuten Hollannin kuningatar **Julianan** ja paavi **Johannes XXIII**:n. Suhtautuminen Adamskiin oli kaksijakoista, vaikka luennot keräsivätkin runsaasti uteliasta yleisöä. Lehdistö suhtautui esimerkiksi Hollannin kuningattaren tapaamiseen vihamielisesti, johtuen Zinsstagin mukaan ehkä osittain siitä, ettei sitä ollut kutsuttu tapaamiseen. Zinsstag kertoo, että eräästä Sveitsissä järjestetystä luennosta tuli fiasko. Opiskelijoita oli värvätty häiritsemään suuressa kongressihallissa pidettyä luentoa, johon oli myyty yli tuhat pääsylippua. Noin 700 kuulijan joukkoon oli eri puolille salia soluttautunut pienemmissä ryhmissä 300 opiskelijaa, jotka luennon alusta asti alkoivat häiritä metelöinnillään tilaisuutta.

Tapaaminen paavin kanssa hoidettiin huomaamattomasti. Kutsua tosin aluksi epäiltiin, sillä paavin terveys oli heikentynyt. Adamski ei lähtenyt matkaan yksin, vaan hän tarvitsi jonkun avustamaan matkaansa Roomaan saakka. Myös tällä matkalla Zinsstag oli mukana. Hän kertoo, että tavattuaan Adamskin välit-

tömästi vierailun jälkeen tämä vaikutti erittäin tyytyväiseltä ja totesi, että paavi oli ottanut hänet vastaan ja antanut siunauksensa. Paavi oli puhunut muutaman minuutin. Adamskin oli täytynyt kumartua lähemmäksi kuunnellakseen paavin viimeiset sanat, jotka olivat: "Poikani, älä huolehdi, tulemme tekemään sen." Kaksi päivää myöhemmin paavi kuoli.

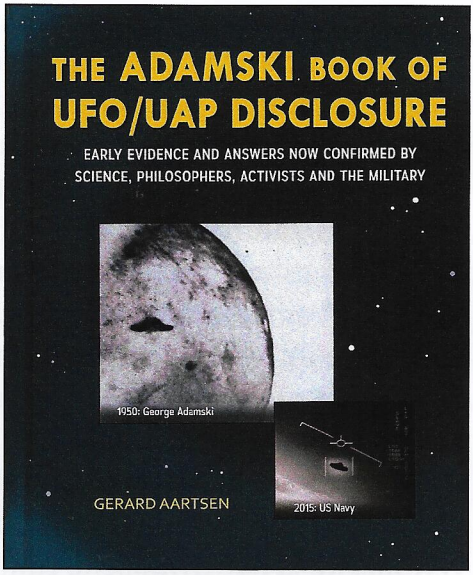

George Adamski ja hänen kertomuksensa kiinnostavat edelleenkin. Siitä eräänä osoituksen on useiden uusien kirjojen ilmestyminen viime vuosina. Tässä Gerard Aartsenin vuonna 2022 ilmestynyt kirja *The Adamski book of UFO/UAP Disclosure.*

Zinnstag kirjoittaa kirjassaan, että alkuvuosinaan Adamski oli hyvin johdonmukainen kertoessaan tapaamisistaan avaruusvierailijoiden kanssa. Vähitellen Adamskin käytöksessä alkoi kuitenkin näkyä häiritseviä merkkejä, ja väitetyissä tapaamisissa vierailijoiden kanssa alkoi olla ristiriitaisuuksia ja omituisia väitteitä. Myös Timothy Good huomasi saman asian seuratessaan Adamskin kehitystä. Goodin mielestä joku ulkopuolinen taho alkoi vähitellen vaikuttaa Adamskin mieleen. Kirjan viimeisessä luvussa Tuomio (The Verdict) Good kysyy, mikä on totuus George Adamskista, ja toteaa, ettemme ehkä koskaan saa tietää koko totuutta, mutta että mahdollisesti tähän olisi eräs vihje. Goodin kertoman mukaan eräs hänen läheinen ystävänsä oli onnekkaiden sattumien seurauksena tavannut saman tai samanlaisen avaruusvierailijoiden ryhmän kuin Adamski. Goodin ystävän mukaan tämä tietty ryhmä todella valitsi Adamskin ja otti häneen yhteyttä. Adamski kuitenkin paljasti hyvin varhaisessa vaiheessa hänelle luottamuksellisesti kerrottuja tärkeitä tietoja, ja siksi muukalaiset joutuivat syöt-

tämään hänelle väärää tietoa. Goodin ystävän kontaktit vahvistivat, että Adamski oli ollut heidän aluksellaan. Vierailijat eivät olleet suostuneet paljastamaan alkuperästään muuta, kuin että heillä oli tukikohtia aurinkokunnassamme.

Timothy Good ja monet muut olivat sitä mieltä, että Adamskin väitteistä uskomattomimpia olivat ne, joiden mukaan avaruusvierailijat tulisivat oman aurinkokuntamme planeetoilta, esimerkiksi Venukselta ja Marsista. Good tiedusteli asiaa Adamskin entiseltä sihteeriltä **Lucy McGinnisiltä**, jonka yhteistyö Adamskin kanssa oli loppunut jo aiemmin. McGinnis vastasi Adamskin ylikorostuneen egon olevan syy asioiden pieleen menolle, ja että alkuperäinen ryhmä oli todennäköisesti jättänyt Adamskin juuri tästä syystä. Sihteeri arveli Adamskin valehdelleen matkoistaan Venukselle ja Saturnukselle tukeakseen kolauksen saanutta egoaan ryhmän jätettyä hänet.

Good toteaa, että vaikkei aurinkokuntamme planeetoilla olisi alkuperäisiä sivilisaatioita, ei ole syytä olla uskomatta, etteikö joillakin näillä planeetoilla ja niiden kuilla, tai jopa maapallolla, voisi olla tilapäisiä tai pysyviä tukikohtia. Adamski esitti ensimmäisenä, että muukalaisilla oli salaisia tukikohtia planeetallamme. Moni kysymys Adamskista jää vaille vastausta, mutta Goodin mielestä ei voi ajatella osuvampaa kuin Lucy McGinnisin toteamus: "Hän halusi jonkinlaista veljeyttä, joka oli hänen filosofiansa ydin. Hän oli hyvin ystävällinen ihminen, mutta hänen egonsa oli valtava, ja jokainen, joka häntä kuunteli, tietää tämän. Mutta hän oli syvällisesti vilpitön. Todella luulen, että hänet valittiin, koska hänellä oli rohkeutta puhua kokemuksistaan julkisesti. On monia muita, jotka on valittu, mutta he ovat pelänneet."

George Adamski kuoli 74-vuotiaana sydänkohtaukseen 23.4.1965 erään Washington D.C:ssa pitämänsä ufoaiheisen luennon jälkeen. Hänet on haudattu Arlingtonin kansalliselle hautausmaalle.

Heikki Kulju

Billy Meier - kiistelty kontaktihenkilö

"Billy" Eduard Albert Meier syntyi Sveitsissä 3.2.1937. Hän lopetti koulunkäynnin kuudennelta luokalta. Wikipedian mukaan hänet tuomittiin useaan kertaan pikkurötöksistä teini-ikäisenä. Hänen ensimmäiset kontaktinsa alkoivat jo viisivuotiaana **Sfath**-nimisen plejadilaisen olennon kanssa. Vuonna 1953 Sfath kuoli, ja kontakti jatkui **Asket**-nimisen ET:n kanssa. Asket ei ollut Plejadien ryhmästä. Kaikki kontaktit loppuivat 1964, mutta alkoivat uudelleen 28.1.1975 **Semjase**-nimisen henkilön kanssa. Semjase oli Plejadien ryhmästä, ja hänen kanssaan Meierillä oli pitkäaikainen ja hyvin merkittävä kontaktijakso.

Meierin ura kontaktihenkilönä on valtaisa. Siihen liittyy erittäin paljon erilaisia asioita ja merkillisiä tapahtumia. Arvatenkin Meier joutui vähättelijöiden ja skeptikkojen silmätikuksi. Meierin uralla on ollut myös selkeitä epäselvyyksiä. Hän on tehnyt alkeellisia väärennöksiä kuvista, jotka eivät liity suoraan lautaskuviin, mutta hänen tekemiin tulevaisuuden ennustuksiin.

Koetan valottaa Meierin uraa kontaktihenkilönä merkittävimpien asioiden ja tapahtumien kautta. Kutsumanimen "Billy" kerrotaan johtuvan siitä, että Meierin pukeutuminen muistutti Billy the Kidin cowboytyylistä pukeutumista. Jokainen voi itse

päätellä, onko Billy Meierillä ollut aito kontakti ja onko hän ollut 151 kertaa ET-aluksessa mukana. Ehkä tämä artikkeli auttaa muodostamaan mielikuvan Meieristä. Aiheesta kiinnostuneet voivat tarkastella hänen tekemisiään käymällä läpin internetin tarjoamaa laajaa linkkivalikoimaa.

Se, mikä tekee Billy Meierin kontakteista erityislaatuisia, johtuu useista seikoista. Ensimmäinen on se, että hän otti plejadilaisten aluksista valtaisan määrän valokuvia ja 8 mm:n kaitafilmielokuvia, sekä vastaanotti paljon erilaista muuta tietoa koskien mitä erilaisimpia asioita. Itse en ole vielä törmännyt tietoon siitä, onko Meier pystynyt väärentämään 8 mm:n kaitafilmit jollain tavalla. Odotan edelleen selityksiä, miten hän olisi ne tehnyt tuon ajan tekniikalla. Meier oli saanut myös erikoisen metallinäytteen, jolle suoritettiin tieteelliset tutkimukset. Tutkimuksissa näyte todettiin sellaiseksi, että sitä ei ole tehty maapallolla. Tuollaista tekniikkaa ei ole maapallolla vielä käytössä. Alushavainnoilla oli useita muita silminnäkijöitä ja todistajia, ja tästä asiasta skeptikkojen kirjoituksissa on vaiettu. Aluksia pääsi kuvaamaan joku muukin kuin vain Meier. Myös nämä tiedot ovat skeptikkojen raporteissa vielä selvittämättä.

Merkittävä seikka arvioitaessa Meierin toimia on se, että hän oli menettänyt toisen kätensä auto-onnettomuudessa. Väitettyjen ufoalusten pienoismallien valmistaminen yhdellä kädellä olisi ollut erittäin hankalaa. Saati sitten kuvien ottaminen tavalla, jolla skeptikot väittivät Meierin toimineen. Miten hän olisi pystynyt liikuttelemaan pienoismalleja ongenvavan päässä, jossa oletetusti roikkui langan varassa pienoismalli, ja samalla Meierin olisi vielä pitänyt kuvata pienoismallia. Kaikki siis yhdellä kädellä. Toinen merkittävä asia epäiltyjen väärennösten suhteen on se, että tuohon aikaan yksityishenkilöillä ei ollut käytettävissään tietokoneita tai kuvankäsittelyohjelmia. On hämmästyttävää huomata, että skeptikkojen ja muiden tapausta arvioivien kommenteissa näitä asioita ei ole millään tavalla noteerattu arvioita tehtäessä. Onneksi kuitenkin otetuista kuvista on olemassa myös virallisia tutkimuksia. Niissä ei ole löydetty skeptikkojen

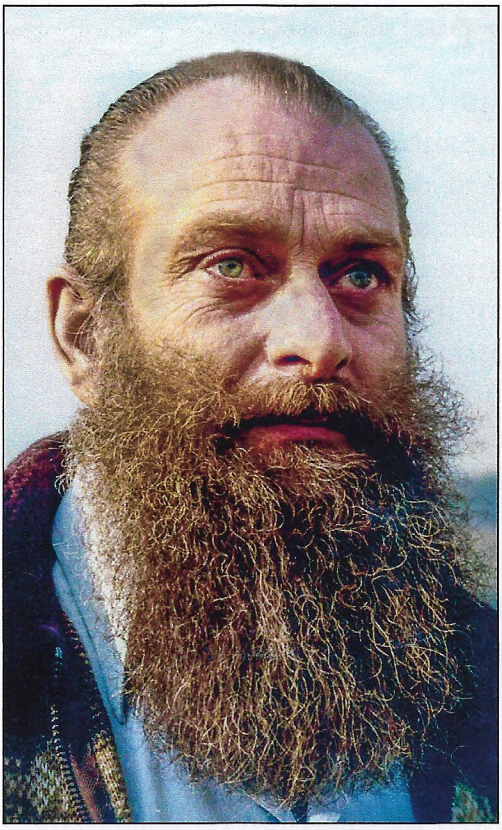

Yksi maailman tunnetuimmista kontakti-henkilöistä on sveitsiläinen Billy Meier.

väittämiä kaksoiskuvauksia. Myöskään kaitafilmien kuvauksista ei ole selkeitä selityksiä, että miten ne olisi mahdollisesti saatu aikaan (lukuun ottamatta "lanka ja ongenvapa" -menetelmää). Ei ole myöskään ainoatakaan silminnäkijän kuvausta siitä, että Meier olisi joskus nähty liikkuvan pienoismallien kanssa mopedillaan. Tämä oli tapa, jolla hän liikkui pääasiallisesti. Täytyy myös ottaa huomioon, että Meier suoritti alusten kuvauksia useita vuosia. Olisi luultavaa, että näiden vuosien aikana joku olisi nähnyt Meierin kuljettavan oletetut pienoismallit kuvauspaikalle. Skeptikkojen väittämistä kaksoiskuvauksistakaan ei ole saatu mitään tietoa. On vain perusteettomia syytöksiä, että ufokuvat eivät olisi aitoja. Kaksoiskuvaukset ovat suhteellisen helppo todeta, jos ne on tehty 1970–80-lukujen tekniikoilla.

Jokainen, joka katselee valokuvia ja kaitafilmejä, ymmärtää, ettei kuvien väärennösteoria päde kuin mahdollisesti joihinkin harvoihin filmeihin. Epäselväksi kuitenkin jää se, miten ne olisi saatu toteutettua yksikätisen miehen toimesta. Joissain hänen kuvaamissaan kaitafilmeissä on useita aluksia samanaikaisesti liikehtimässä taivaalla. Aikamoinen tehtävä miehelle, jolla on vain yksi käsi. Tässä hieman perusteluja ja näkökulmia ennen varsinaiseen asiaan siirtymistä.

Semjase – nainen Erra-planeetalta

Semjase on ET, joka on kotoisin Erra-planeetalta. Erra kuuluu Plejadien ryhmään. Hän oli lupautunut suorittamaan vapaaehtoisena tehtävän Billy Meierin opettajana, sekä toimimaan hänen kontaktihenkilönään. Semjase ei ollut vieraillut aikaisemmin maapallolla, mutta häntä kiinnosti ja innosti mahdollisuus toimia yhteistyössä Maan ihmisen kanssa. Tehtävää varten Semjase opiskeli huolellisesti maapallon historiaa, tiedettä, kieliä ja ihmismielen saloja, mutta erityisesti Billy Meieriä. Semjase opiskeli saksan kielen, joka on Meierin kotikieli. Kerrotaan, että Semjase monitoroi Plejadis-tekniikkaa hyödyntäen pitkään Meierin ajatuksia oppiakseen ymmärtämään häntä täydellisimmin. Tämä olisi eduksi kontaktin alkaessa. Meier ei ollut lainkaan tietoinen tästä seurannasta, joka häneen kohdistui.

Semjase opiskeli tulevaa tehtävää varten kymmenisen vuotta meidän aikajärjestelmällämme mitattuna. Hän tunsi olevansa hyvin valmistautunut tulevaan tehtävään. Vielä ennen tänne tuloaan Semjase kävi "preppauskurssin" sikäläisen kieliasiantuntijan kanssa. Tämä antoi vielä viimeiset kielelliset viimeistelyt liittyen erityisesti sveitsinsaksan käyttöön.

Tammikuun 29. päivä vuonna 1975 Semjase lähetti telepaattisen viestin Meierille. Hän oli viestin vastaanottaessaan työskentelemässä kotonaan. Viestissä Meieriä kehotettiin ottamaan kamera mukaan ja tulemaan tiettyyn syrjäiseen paikkaan, jossa hän tulisi tapaamaan Semjasen. Billy oli jollain tavoin tietoinen tulevasta kohtaamisesta, mutta hän ei odottanut sen tapahtuvan ennen kuin vasta vuoden kuluttua. Ajatus oli kuitenkin hyvin selkeä: hänet johdatettaisiin sopivaan paikkaan, jossa hän tulisi tapaamaan ET:n toisesta maailmasta.

Semjase lähetti telepaattisia viestejä Meierille ja ohjasi hänet maaseudulle. Meier liikkui mopedillaan kohti metsäistä aluetta, joka oli noin tunnin matkan päässä hänen kodistaan. Semjase ohjasi hänet lopulta erään metsäniityn luo. Billy pysäytti mopedin ja pysäköi sen puuta vasten. Semjase oli viestissään antanut

Erra-planeetalta kotoisin oleva **Semjase** oli Billy Meierin kanssa pitkään kontaktissa.

luvan ottaa kameran mukaan, niin että kohtaamisesta jäisi todiste. Plejadien neuvosto oli tehnyt päätöksen, että on aika herättää Maan ihmiset ja antaa todisteita heidän olemassaolostaan. Aiemmissa kontakteissa ei ollut sallittua ottaa valokuvia. Syynä tähän oli ollut se, että he pelkäsivät aiheuttavansa stressiä ja pelkoa maan ihmisille. Nyt olisi aika herättää maan asukkaat hienovaraisesti.

Aiemmat pitkäaikaiset tutkimukset olivat osoittaneet Maan asukkaiden "herkän mielentilan" liittyen ET-olentojen ja vierailijoiden kohtaamiseen. Näiden tutkimusten perusteella liian radikaalit lähestymiset ja voimakkaat todisteet oli estetty.

Kun alus oli laskeutunut, Billy lähti kävelemään laskeutumispaikkaa kohti päästäkseen tarkastelemaan alusta tarkemmin. Päästyään noin 100 metrin etäisyydelle laskeutuneesta aluksesta, jokin näkymätön voima pysäytti Billyn. Hänestä tuntui kuin vastassa olisi näkymätön ja äänetön "tuuli" tai voima, joka esti etenemisen. Koska lähestyminen ei kovasta yrityksestä huoli-

matta onnistunut, Billy päätti istua maahan odottamaan mitä tuleman piti.

Semjase monitoroi Billyn mielentilan ja totesi hänen olevan sekä rauhallinen että valmis kohtaamaan hänet. Semjase astui ulos aluksesta. Billy totesi, että kysymyksessä oli nainen, joka oli hyvin ihmisen näköinen, ulkonäöltään viehättävä, eikä vaikuttanut superihmiseltä. Semjase lähestyi Billyä, ojensi hitaasti kätensä, ja nosti hänet ylös seisomaan. He kävelivät paikalle mihin Billyn mopedi oli pysäköity. Sen jälkeen he istuivat heinikkoon.

Kun Semjase alkoi puhua, Billy ymmärsi häntä erittäin hyvin, vaikka hänen saksan kielensä ei ollut sveitsinsaksaa. Semjase esitteli itsensä ja kertoi olevan kotoisin Plejadien tähdistöstä Erra-nimiseltä planeetalta. Hän kertoi myös, että oli seurannut Billyä pitkään oppiakseen tuntemaan hänet mahdollisimman hyvin. Semjase kertoi, miten he ovat olleet yhteydessä useisiin maapallon ihmisiin, mutta nämä eivät olleet toimineet tavalla, jota he olivat toivoneet. Näiltä ihmisiltä oli puuttunut lojaalisuutta tai he eivät olleet vilpittömiä toimissaan. Useat olivat pysyneet hiljaa kohtaamisistaan ja olleet peloissaan mahdollisesta leimautumisesta vähäjärkiseksi ET-kontaktin vuoksi.

Tässä ensimmäisessä tapaamisessa Semjase ilmoitti, että hän on vain esittelemässä itsensä, mutta tulevaisuudessa tapaamiset tulevat jatkumaan ja Meierillä on mahdollisuus esittää haluamiaan kysymyksiä. Semjase halusi tehdä selväksi sen tosiasian, että he ovat vierailleet maapallolla tuhansien vuosien ajan, mutta eivät ole olleet suorassa yhteydessä hallituksiin tai poliittisiin johtajiin. Kontaktit ovat olleet yksittäisiä, kuten Billyn tapauksessa. Tässä on ollut kysymys siitä, että ihmiset eivät kuvittelisi, että he ovat ainoita rationaalisia olentoja universumissa.

Semjase halusi myös tehdä selväksi, etteivät he ole superihmisiä, joilla on yliluonnollisia kykyjä. Heidän silmistään "ei tule lasersäteitä" eikä heillä ole kymmenen ihmisen voimia. Itse asiassa he ovat hyvin samanlaisia kuin maapallon ihmiset, vaikka heidän tietämyksensä etenkin tekniikan ja henkisyyden alueilla on paljon korkeampi. Nämä kyvyt saattavat näyttää siltä

kuin heillä olisi maagisia taitoja. Tämä koskee esimerkiksi heidän telepaattisia kykyjään. Nämä samat kyvyt ovat kuitenkin myös Maan ihmisillä, mutta ne eivät ole niin kehittyneitä kuin heillä. Semjase kertoi, että universumissa on monenlaista elämää, joka ei välttämättä ole samanlaista kuin maapallolla. On olemassa esimerkiksi pitkälle kehittyneitä eläinrotuja, ja jopa hyvin korkealla kehittyneellä tasolla olevia kasvimaailmoja. Semjase lisäsi, että maapallon ihmisten on aika tietää, että on olemassa kehittyneitä rotuja, jotka pystyvät matkustamaan universumissa, ja joskus nämä vierailevat myös maapallolla.

Monet näistä matkaajista ovat myös niin sanottuja negatiivisia entiteettejä, ja heitä voidaan pitää hyvin vaarallisina. Eräs Plejadien ryhmän tehtävistä on varoittaa näistä vaaroista. Lisäksi heidän tehtävänään on opastaa ihmiskuntaa henkisten asioiden kehittämisessä ja tiedon jakamisessa. Semjase kertoi, etteivät he tai muut ET:t ole tulleet pelastamaan maailmaa Jumalan nimissä ja tuomaan kauan odotetun rauhantilan maapallolle. Maan ihmisten on opittava, ettei Jumala milloinkaan ota tämän kaltaista roolia ihmiskunnalle. Luoja ei milloinkaan sanele, vaadi tai anna komentoja, eikä pyydä palvontaa missään muodossa. Luoja on ilman egoa oleva henkinen voima, joka ei missään muodossa tuomitse ketään. Myös nämä seikat Plejadit haluavat saattaa ihmisten tietoon. Se on osa heidän missiotaan maapallolla.

Semjase teki selväksi, että tulossa on useita tapaamisia ja että hän tulee viettämään paljon aikaa Billyn kanssa tulevina vuosina. Tulevat tapaamiset tulisivat olemaan aluksessa, jota he kutsuvat nimellä Beamship (sädealus). Tapaamiset aluksessa voivat tapahtua ilman häiriötekijöitä. Näin Billy saisi tilaisuuden päästä näkemään myös toisia planeettoja sekä aurinkokuntaa. Seuraava tapaaminen olisi jo viikon kuluttua ja hän ilmoittaisi siitä Billylle.

Kun alus oli lähdössä, Billy ehti vielä ottaa muutaman kuvan siitä. Tapaamisen päätteeksi Semjase käveli alukseen ja muutamassa sekunnissa alus oli noussut korkeuksiin.

Tästä alkoivat viikoittaiset tapaamiset, kuten Semjase oli lu-

vannut. Kuten ensimmäiselläkin kerralla, Semjase lähetti telepaattisen viestin ohjeineen Billylle kertoen mistä hänet noudetaan alukseen. Billy ajoi mopedillaan ilmoitettuun rauhalliseen paikkaan odottamaan aluksen saapumista. Jokaisen tapaamisen jälkeen Billy kirjoitti muistiin aluksessa käydyt keskustelut. Koska Semjase ei luottanut Billyn muistiin, hän antoi eräänlaisen "tietokonelaitteen" Billyn käyttöön. Se palautti käydyt keskustelut Billyn mieleen, kun hän alkoi kirjoittaa Semjasen kanssa käytyjä keskusteluja.

Billy kuuli päässään keskustelut, jotka hän oli käynyt aluksessa. Tavallisesti joku istui Billyn vierellä ja vaihtoi kirjoituskoneeseen uuden paperin, niin että kirjoittaminen jatkui tasaisena virtana. Tavallisesti kirjoittaminen vei useita tunteja. Kirjoittaminen kävi Billyn voimille, koska hänellä on vain yksi käsi. Koska tapaamisia oli lähes viikoittain, tämä oli myös voimille käyvää. Lisäksi Billyllä oli huolehdittavanaan perhe, jossa oli vaimo ja kaksi lasta.

Billyllä oli kamera mukana tapaamisissa. Plejadien ryhmä halusi, että todistusaineisto tulee olemaan kattava. He uskoivat, että nämä toimet ovat riittävä todiste todellisista tapaamisista ihmiskunnalle. He uskoivat, että ihmiset olisivat nyt valmiita astumaan askeleen ylöspäin. Valokuvat olisivat myös keino palauttaa ihmisille muistoja ajoista ja paikoista, joissa tällaiset alukset ovat käytössä. He olivat hyvin tietoisia siitä, että maapallolla on paljon ihmisiä, joilla on elettyjä elämiä planeetoilla, jotka ovat huomattavasti maapalloa kehittyneempiä.

Kuuluisuuden kirous

Pikkuhiljaa tieto Meierin kontakteista alkoi tihkua lehdistöön. Eikä vain Sveitsissä, vaan tieto levisi naapurimaihin ja yleinen kiinnostus alkoi nopeasti kasvaa. Olihan kysymyksessä mies, joka oli yhteydessä Maan ulkopuolisen rodun kanssa. Kuvia avaruusaluksista julkaistiin lehdissä. Koska kuvat olivat tarkkuudeltaan aivan toista luokkaa kuin mitä aiemmissa ufokuvissa oli

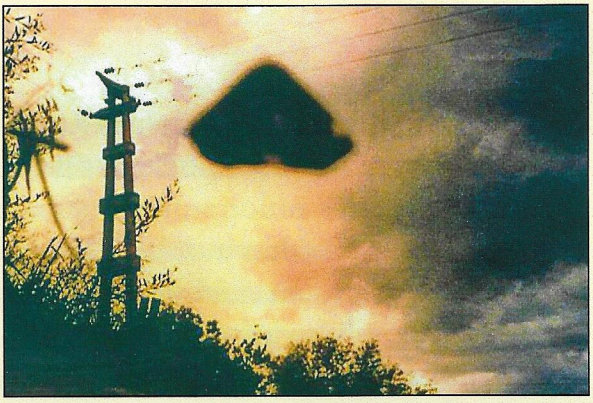

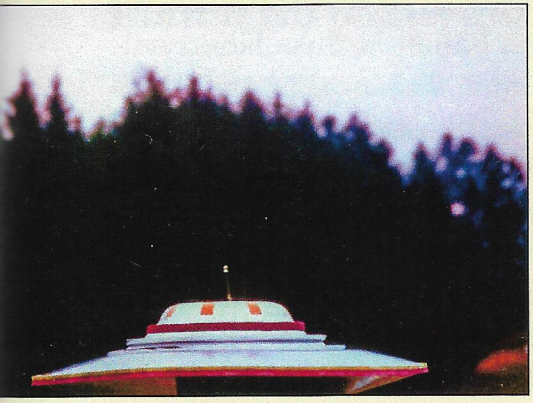

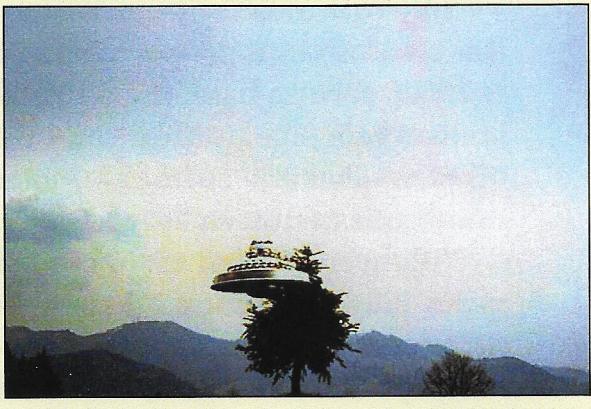

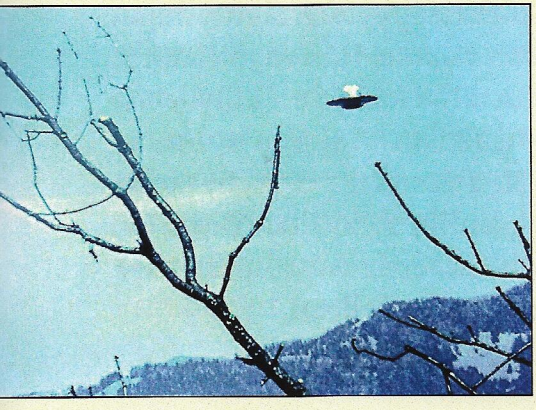

nähty, aiheutti se epäilyksiä kuvien aitoudesta.

Kuvien aitouteen uskovat ihmiset kiinnostuivat kovasti Meieristä, ja viikonloppuisin katu, jolla Billy perheineen asui, oli täynnä uteliaiden autoja. Kaikki halusivat päästä tapaamaan ja keskustelemaan miehen kanssa, joka oli tavannut avaruusihmisiä. Billy oli luvannut Semjaselle, että hän tulee kertomaan kaikille heidän tapaamisistaan. Billy ei ymmärtänyt mitä oli mennyt lupaamaan ja millaisia seurauksia tästä tulisi olemaan. Ihmisiä tuli parveilemaan suurina joukkoina hänen kotinsa lähettyville. Tämä aiheutti kaikenlaisia ongelmia. Sisään päästetyt ihmiset jopa penkoivat Meierin perheen laatikoita ja varastivat valokuvia. Elämä muuttui kurjaksi. Ympäristön asukkaat alkoivat kyllästyä ainaiseen liikenteeseen ja siitä aiheutuvaan hälinään. Naapurit eivät uskoneet Billyn kertomuksia ufoista ja kohtaamisista ulkoavaruuden olentojen kanssa. Tästä syystä häntä alettiin painostaa lähtemään alueelta. Ei mennytkään pitkään, kun Billy joutui muuttamaan pois.

Billy osti mukavan maalaisfarmin syrjäiseltä alueelta. Semjase oli osoittanut paikan hänelle. Paikka sijaitsi 45 km Zürichistä itään. Farmin hankinta oli kallis investointi, ja Billyllä oli tuloinaan vain pieni valtion eläke. Onneksi vanha ystävä tuli apuun oikeaan aikaan ja auttoi käsirahan maksussa. Perhe pääsi näin muuttamaan uuteen asuntoon.

Kuluneen vuoden aikana usea henkilö oli tarjoutunut auttamaan Billyä saadun materiaalin levittämisessä. Tähän mennessä kirjallista aineistoa oli kertynyt jo noin 1000 sivua. Tietoa on kertynyt monilta aloilta, esimerkiksi tieteestä, historiasta ja ihmisen tietoisuudesta. Semjase oli jo pitkään pyytänyt laittamaan saadut viestit järjestykseen ja julkaisemaan ne. Hän myös odotti, että Billy alkaisi pitää esitelmiä, mutta tämä kaikki oli Billylle liikaa. Hän ei pystynyt selviämään työtaakasta. Yleisölle puhuminen oli hänelle hyvin vaikeaa. Hän oli aiemmin esiintynyt joissain lähikaupunkien tilaisuuksissa pienille ryhmille, mutta oli joutunut tilanteisiin, joissa hänet oli saatettu naurunalaiseksi. Billy ei halunnut joutua kokemaan samaa uudelleen.

Semjasen ehdotuksesta Billy pyrki keräämään ympärilleen henkilöitä, jotka auttaisivat häntä tässä työssä. Billy lähestyi muutamia innokkaimpia henkilöitä, ja näin he muodostivat ryhmän, joka auttoi Billyä julkaisujen kokoamisessa ja kirjoittamisessa. Pikkuhiljaa elämä farmilla alkoi vakiintua useiden vapaaehtoisten avustajien toimesta.

Kontaktin päättyminen

Billy Meierin maine alkoi kiiriä ympäri maailman. Ihmiset kiinnostuivat farmarista, joka oli yhteydessä toiselta planeetalta olevaan ihmisen näköiseen entiteettiin. Tähän mennessä Billy oli ottanut jo satoja valokuvia, jotka olivat hämmästyttävän teräviä ja tarkkoja. Billy myös oli kuvannut noin 30 minuutin mittaisen 8 mm:n kaitafilmin, jossa ufot lensivät ympäriinsä. Hän oli vastaanottanut biologisia näytteitä, kristalleja sekä metalli- ja kivinäytteitä toisilta planeetoilta.

Kontaktit loppuivat 115 tapaamisen jälkeen 19.10.1978. Tässä vaiheessa tiedot kontakteista olivat jo levinneet todella laajasti ympäri maailman. Kirjoja julkaistiin useilla eri kielillä, ja niissä oli valtavat määrät tietoa ja erilaista todisteaineistoa. Suoritettiin valokuvien ja filmien analysointia, tutkittiin kuvia alusten aiheuttamista jäljistä maastossa, ja kuunneltiin silminnäkijöiden lausuntoja. Olihan kyseessä nykyajan merkittävin kontakti Maan ulkopuolisen sivilisaation kanssa.

Tämä kaikki oli merkittävän tärkeää työtä. Tapauksella on tiettävästi ollut noin 70 todistajaa. Usein luullaan, että Meier on ollut ainoa henkilö, joka on todistanut alusten laskeutumisia ja lentoja, tai kuvannut niitä. Tämä seikka on miltei kokonaan unohtunut vähättelijöiden ja skeptikkojen arvioinneissa, samoin kuin se, että Billyn Semjaselta vastaanottama aineisto on valtavan laaja. Billy on vastaanottanut noin 1800 sivua tekstiä ja tästä vain murto-osa on käännetty englanniksi. Jostain syystä vähättelijät eivät ole juurikaan perehtyneet siihen valtavaan kirjalliseen materiaaliin, jonka Meier sai 115 tapaamisen aika-

na. Valokuvien vähättely on helppoa. Jos kuvat ovat epäselviä, ne eivät kelpaa todistamaan mitään. Jos taas kuvat ovat tarkkoja, kuten Meierin tapauksessa, täytyy niiden olla arvostelijoiden mielestä väärennöksiä. Tämä logiikka on sangen kummallinen ja täysin epätieteellinen.

Valtaisa tietomäärä monista eri aiheista

Kahden vuoden aikana käytyjen keskustelujen pohjalta kertyi erittäin laaja tietopaketti. Kun tarkastelee Randolph Wintersin *The Pleiadian Mission* -kirjan artikkeleita, ei voi olla hämmästymättä aiheiden moninaisuudesta. Ensimmäisenä tulee mieleen se, että millä perusteella skeptikot ovat leimanneet Meierin huijariksi. Tämä valtaisa Meierin tallentama tietopaketti sisältää suuren määrän kuva- ja muuta materiaalia, johon kukaan ei tunnu ottavan mitään kantaa tähän. Jos mies, joka on käynyt kuusi luokkaa koulua, pystyy kehittämään suuret tietopaketit aiheista, joista monet asiat ovat alan tutkijoillekin mysteereitä, niin miten alaa tuntematon henkilö pystyisi näitä kehittelemään? Maalaisjärki sanoo, ettei se ole mitenkään mahdollista. Jokainen voi lukea itse asiat, joita Meierin keskusteluissa on käyty läpi, ja pohtia pystyisikö joku pelkästään huijaamalla luomaan vastaavat 1800 sivua tekstiä hyvin hankalista ja

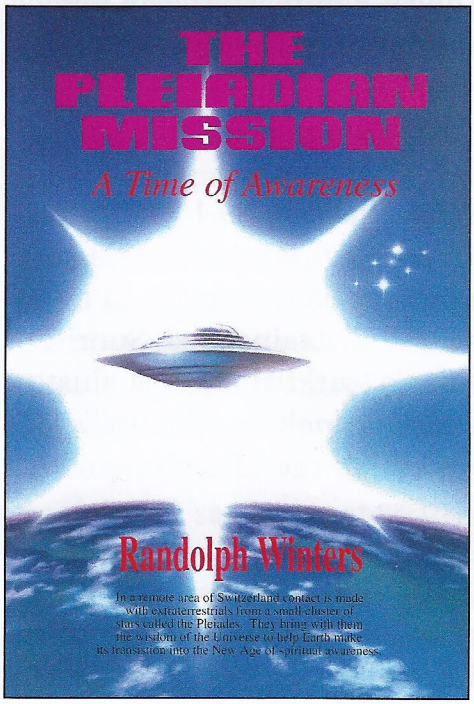

Kirjailija ja luennoitsija Randolph Winters vieraili Billy Meierin luona Sveitsissä 1990-luvun alussa. Useita viikkoja kestäneen vierailun jälkeen Winters kirjoitti kirjan *The Pleiadian Mission*, jota voidaan pitää Meierin tapauksen perusteoksena.

Maan ihmisille haastavista aiheista.

Mielenkiintoinen yhteys Meierin teksteihin tulee 2018 alkaneista www.swaruu.org (Cosmic Agency) -teksteistä. (Videot löytyvät YouTubesta ja myös Odysee.com sivustolta Cosmic Agency. Jälkimmäisessä ovat myös ne videot, jotka on YouTubesta sensuroitu). Näissä videoissa on myös kysymys Plejadien ryhmän viesteistä. Ne sisältävät hurjan määrän informaatiota. Videot ovat sisällöltään hämmästyttävän samanlaisia kuin jo 40 vuotta aiemmin Meierin vastaanottamissa viesteissä. Sinänsä se ei ole mikään ihme, sillä kysymys on osittain samasta ryhmästä, josta Semjase on lähtöisin, eli Erra-planeetalta.

Koska Meierin materiaali on laaja ja erilaisia mielenkiintoisia aiheita löytyy valtava määrä, joudun ottamaan vain muutamia aiheita esimerkkien muodossa tähän artikkeliini. Kaikkien osioiden käsitteleminen tässä tekstissä ei yksinkertaisesti ole mahdollista. Toivon, että valitsemani otteet valottavat hieman sitä laajuutta, mistä Meier on saanut tietoa Semjaselta.

Plejadilaisten alukset

Yleisin plejadilaisten käyttämä alus on noin seitsemän metriä halkaisijaltaan oleva pieni laite, jota he kutsuvat "sädealukseksi" (beamship). Nimi liittyy aluksen voimanlähteeseen. Alukseen sopii kolmen hengen miehistö. Tämä alus ei pysty niin sanottuun aikamatkustamiseen. Sitä käytetään sellaisilla planeetoilla, joissa on ilmakehä tai vettä. Alus pystyy liikkumaan hyvin laajalti galaksissa ja myös galaksien välillä. Tästä aluksesta on valmistettu useita versioita käyttötarkoituksen mukaan. Näitä lautasen muotoisia kulkuvälineitä on ilmeisimmin nähty enemmän kuin mitään muita alustyyppejä. He kertovat, että lautasen muotoinen alus ei herätä valtaosassa ihmisiä kovin suurta pelkoa. Syy tähän on se, että maapallolla on huomattava määrä ihmisiä, jotka ovat aiemmissa reinkarnaatioissaan eläneet paikoissa, joissa näitä aluksia on käytetty. Tämä alitajuinen muisto aluksista vaikuttaa asiaan, sillä se ei näytä uhkaavalta eikä pelottavalta.

Tätä alusta käytetään pääasiassa lyhyihin matkoihin sen rajoitetun koon takia. Jos matkustajia on enemmän, silloin käytetään aluksia, joissa on tilaa isommalle miehistölle ja ne luonnollisesti tarjoavat miellyttävämmät olosuhteet. He kertovat, että näitä sädealuksia käytetään hieman samalla tavalla kuin me käytämme autoa maapallolla. Alukset pystyvät toimimaan myös häivemoodissa, mikä tarkoittaa sitä, että he pystyvät säätelemään minne alus näkyy tai ei näy lainkaan. Aluksessa on useita näyttöruutuja, jotka antavat laajasti erilaista tietoa. Niistä voidaan muun muassa seurata liikkumiseen (lentämiseen) liittyviä asioita sekä planeettoihin ja niiden elämän muotoon liittyviä tietoja. Aluksen sisällä on vihertävän kellertävä valo. Ulkopuolelle valo näyttää ruskeahkolta. Ikkunat ovat niin sanotut älyikkunat, jotka pystyvät tunnistamaan ympäristön. Jos ympäristö ei ole turvallinen, aluksen ovea ei kukaan pysty avaamaan ilman, että ulos lähtevä on pukeutunut suoja-asuun.

Kun alus poistuu kyseisestä atmosfääristä, sen ikkunat muuttuvat tavallisen puhtaan ikkunan värisiksi eli kirkkaiksi. Alus on suunniteltu siten, ettei sen pinta aiheuta kitkaa liikkuessaan. Alus on suojattu energiakentällä, joka esimerkiksi poistaa ilmakehän aiheuttaman kitkan. Tämä kenttä neutraloi myös painovoiman. Myös matkustajien käyttämä vaatetus pystyy kehittämään saman ilmiön kuin alus. Kun alus liikkuu, matkustajat eivät huomaa millään tavalla, vaikka alus tekisi nopeita liikkeitä tai äkkinäisiä suunnan muutoksia kovasta nopeudesta.

Aluksen näyttöruutuja voidaan ohjata telepaattisesti, samoin kuin aluksen muitakin toimintoja. Näyttöruutujen kautta voidaan arvioida esimerkiksi planeetan elämää ja sen laatua, kuten vaikkapa siellä olevien asukkaiden elinkaaren pituutta. Tällä laitteella pystytään myös tulkitsemaan planeetan asukkaiden tuntemuksia ja ajatuksia. Sädealus on vain yksi monista eri tyyppisistä aluksista mitä heillä on käytössään. Isoimmat ovat useiden kilometrien pituisia. Näissä aluksissa on oma ilmasto ja sinne on tehty vesistöjä ja kasvustoja aivan kuin planeettojen pinnalla. Tällaisissa aluksissa voi elää tuhansia asukkaita.

Eräs Billy Meierin ottamista kuvista, joihin kuuluu niin läheltä kuin kaukaa otettuja kuvia.

Matkaaminen planeetalta toiselle

Meille Maan ihmisille on käsittämätöntä, että he pystyvät matkaamaan vaikkapa tänne maapallolle omalta Erra-planeetalta, jonne matkaa on noin 500 valovuotta. Semjase kertoo, että säde-aluksella matkaan kuluu seitsemän tuntia. Tästä selviää jo se tosiasia, etteivät he liiku valon nopeudella, vaan ylittävät sen. Tätä pidetään maapallolla vielä "tieteellisesti" mahdottomana. Onhan eräs tieteentekijämme todistanut tieteen menetelmin, ettei ole mahdollista liikkua suuremmalla nopeudella kuin valon nopeus. Tässä täytyy myös todeta se seikka, ettei valon nopeus ole vakio kuten on uskottu. Tämän ovat myös maan tiedemiehet jo todenneet.

Valon nopeuden ylittäminen perustuu siihen, että alukset kykenevät hyödyntämään teknologiaa, jossa alus konvertoi "hienoenergian" (fine-matter) partikkeleita, jotka pystyvät liikkumaan

valon nopeutta suuremmalla nopeudella. Tämä mahdollistaa liikkumisen niin sanotussa hyperavaruudessa, jossa liikkuminen voi tapahtua käsittämättömillä nopeuksilla. Hyperavaruuden alueella ei ole aikaa ja paikkaa. (Hyperavaruutta kutsutaan aiemmin mainitussa Swaruu.org -sivuilla nimellä "Ether".) Hyperavaruuden hyväksikäyttö mahdollistaa valtavien matkojen tekemisen. Hyperavaruuden alueella alus ei varsinaisesti lennä tai liiku, vaan aluksen kvanttitietokoneeseen asetetaan koordinaatit, joiden avulla alus on välittömästi halutussa kohteessa.

Universumissa on erilaisia dimensioita (värähtelytaajuuksia) kuin kolmiulotteisella tasolla. Hyperavaruus on yksi näistä alueista. Siellä on erilaisia partikkeleita, jotka liikkuvat täysin eri nopeuksilla kuin fyysisellä tasolla, eikä siellä ole myöskään aikaa siinä muodossa kuin me sen käsitämme.

Näissä aluksissa on suojaava energiakenttä. Ilman suojausta alus ja matkustajat tuhoutuisivat aluksen nopeuden kiihtyessä. Tämä energiakenttä aluksen ympärillä erottaa aluksen avaruuden "massakentästä". Energiakenttä suojaa alusta erilaisilta avaruudessa leijuvista esteistä, jotka voisivat aiheuttaa törmäyksen ja aluksen tuhon. Aluksissa on eräänlainen minimaailma ja siinä on oma painovoimakenttä. Tällöin sekä matkaajat että alus ovat erillään avaruuden energiakentistä.

Kun alus on matkannut 7 300 000 000 000 kilometriä ohittaen aurinkokuntamme etäisimmän planeetan radan, se voidaan siirtää hyperavaruuteen. Tällöin ei aiheudu ongelmia aluksen läheisyydessä oleville planeetoille. Siirtyminen tapahtuu täysin automaattisesti aluksen tietokoneiden ohjaamana. Matka turvalliselle alueelle kestää 3,5 tuntia. Tämä etäisyys planeettoihin johtuu siitä, että hyperavaruuden tasolle siirtyminen voi aiheuttaa eräänlaisen repeytymän tai halkeaman aikaan, ja vetää mukanaan avaruudesta jotain ylimääräistä hyperavaruuden puolelle. Siirtyminen voisi aiheuttaa muutoksia planeettojen kiertoratoihin, jos ne olisivat liian lähellä aluksen siirtymisaluetta. Ne voisivat vetäytyä hyperavaruuden puolelle.

Kun alus lähestyy valon nopeutta, näyttölaitteet kertovat val-

tavasta energiasta, joka tuolloin kohdistuu alukseen. Jos tässä vaiheessa tulisi laitevika, alus ja matkaajat tuhoutuisivat välittömästi. Kun alus on siirtynyt hyperavaruuteen, se ei ole enää fyysisten lakien alaisuudessa. Tämä prosessi vaatii alukselta valtavan energiamäärän. Tällöin partikkelit on muunnettu hienomaterian tasolle, mutta aluksen miehistö on kuitenkin kolmiulotteisella tasolla. He ovat aiheuttaneet ajan häviämisen, sekä uudelleen materialisoineet itsensä kyseiselle tasolle.

Kun siirtyminen hyperavaruuteen on tapahtunut, samalla on tapahtunut ajan laajentuminen. Suhteellisuusteoria toimii Semjasen mukaan vain tiettyyn pisteeseen saakka. Kun ajan laajeneminen tapahtuu, samalla avautuu alukselle ja matkaajille tie hyperavaruuteen uudessa muodossa, ja he siirtyvät hyperavaruuden puolelle. Hyperavaruudessa siirtyminen 500 valovuoden päähän tapahtuu sekunnin miljoonassa osassa. Paluu kolmiulotteiseen maailmaan tehdään käänteisellä menetelmällä. Kun plejadilaiset ovat saapuneet oman aurinkokunnan alueelle, he tulevat nolla-ajasta hyperavaruuden puolelta, ja siirtyvät kolmiulotteiseen tasoon 153 miljoonan kilometrin turvalliseen etäisyyteen omasta aurinkokunnasta. Sen jälkeen he matkaavat jälleen 3,5 tuntia planeetalleen alle valon nopeudella, mikä ei aiheuta ongelmia planeettojen ratoihin. Matkaan on kulunut kaikkiaan seitsemän tuntia.

Kerrottakoon tässä, että useat sivilisaatiot, jotka eivät vielä hallitse hyperavaruuden hyödyntämistä, matkaavat käyttämällä hyväkseen portaaleja. Tämä mahdollistaa pitkien etäisyyksien matkaamisen nopeasti, joskaan ei samalla tavalla kuin hyperavaruus mahdollistaa. Semjasen kertoo, että aina kaikki ei

kuitenkaan mene onnellisesti hyperavaruutta käytettäessä. On voinut tapahtua niin sanottu aikahyppäys, jolloin alus ja miehistö ovat kadonneet ikuisiksi ajoiksi. Kysymyksessä on vaikea teknologia, jota on vielä vaikeampi ymmärtää. Tällainen onnettomuustilanne voi tapahtua, kun hyperavaruudessa olevassa hienoenergiassa tapahtuu nopeuden muutos. Tämä voi aiheuttaa miljoonien vuosien hyppäyksen tulevaisuuteen. Plejadilaiset kertovat, että teoriassa on mahdollista jäädä hyperavaruuteen pitkäksikin aikaa silloin, kun siirrytään pitkiä etäisyyksiä hienoainetilassa, mutta tuo teknologia on kriittistä. Useat rodut ovat kokeneet vaikeuksia tässä prosessissa mukaan lukien heidän esi-isänsä, joita on kadonnut ikuisiksi ajoiksi aika-avaruuteen.

Mistä alukset on valmistettu?

Alukset on valmistettu erilaisten prosessien kautta tuotetusta metallista. Tarkempi koostumus on kuitenkin vielä salaista tietoa, eikä sitä haluta tässä vaiheessa paljastaa maapallon ihmisille.

Plejadilaiset kertovat kuitenkin, että prosessin loppuvaiheessa käytettävä metalliseos on pohjimmiltaan kuparia, nikkeliä ja hopean seosta. Muutamissa aluksissa oleva metalli sisältää myös kultaa. Tämä on hyvin pelkistetty kuvaus siitä, mitä kaikkea prosessiin kuuluu. Maapallolla ei pystytä valmistamaan kyseistä metalliseosta, sillä täältä ei löydy kaikkia tarvittavia aineosia. Pääosin tarvittavat materiaalit löytyvät maapallolta, mutta ei kaikkea. Meidän on ensin kehitettävä menetelmä matkustaa avaruuteen ja siellä jättikokoisille kaasuplaneetoille, joista voimme saada puuttuvat komponentit ja materiaalit.

Voiko aluksen varastaa?

Materiaaliin, josta alus on valmistettu, on lisätty eräänlainen älykkyys, joka tunnistaa tilanteen, jossa alus on joutunut jonkun muun kuin omistajan käsiin. Tällainen omistajan tunnistus on

lisätty mahdollisen varastamisen vuoksi. Jos alus joutuisi vääriin käsiin, sen metallissa oleva erityinen koodaus aikaansaa aluksen hajoamisen ja muuttumisen pölyksi. Näin ollen sädealuksen varastaminen on käytännössä mahdotonta. Alusten tietokoneet ovat erittäin kehittyneitä ja ne kykenevät hyvin korkeatasoisiin tilanneanalyyseihin. Tämä pitkälle kehitetty keinoäly hoitaa aluksessa valtaosan erilaisista tehtävistä ja suojaa myös pilotteja silloin kun he ovat aluksen ulkopuolella.

Telemetria-alukset

Tällä tarkoitetaan pienehköjä aluksia, joilla kerätään tietoa esimerkiksi maapallon ihmisistä. Useimmat näistä aluksista eivät ole miehitettyjä. Näiden alusten koko vaihtelee jalkapallon kokoisesta noin kolmimetriseen. Tällaisissa isommissa tiedustelualuksissa voi olla myös yksi matkustaja. Tällaista alusta voidaan lentää myös manuaalisesti ja pilotti voi tehdä päätöksiä itsenäisesti. Pieniä aluksia ohjataan radio-ohjauksella. Ohjaus tapahtuu pääosin maanalaisista keskuksista.

Osa pienistä aluksista pitää sisällään keinoälyn, joka avulla alus pystyy suorittamaan itsenäisesti erilaisia tehtäviä. Hyvin usein telemetria-aluksia käytetään ihmisten kielten monitorointiin. Se on erityisen kiinnostuksen kohde, ja sitä on suoritettu tuhansia vuosia. Samalla he tutkivat meidän ajatteluprosessejamme. Heille on iso mysteeri se, miten me pystymme elämään niin korruptoituneessa ja negatiivisessa ympäristössä ilman, että teemme asialle mitään.

Kommunikointi aluksiin toimii hieman saman tapaisella menetelmällä kuin meidän radiolähetyksemme. Signaalien lähetys perustuu valoa nopeampiin partikkeleihin, joita kutsutaan takoneiksi. Kommunikointi toimii niin sanotun nolla-ajan kautta, mikä tarkoittaa sitä, ettei signaalissa ole viivettä. Näin ohjaus voidaan haluttaessa suorittaa hyvin kaukaa avaruudesta.

"Hääkakku"-tyyppiset alukset ja emoalukset

Plejadilaiset kehittivät merkittävän, uudella tieteellisellä periaatteella toimivan parannuksen alustensa matkustustekniikkaan. Uusi tekniikka ei enää vaadi aluksen nopeuden kiihdyttämistä lähelle valon nopeutta, kuten sädealuksissa joudutaan tekemään, jotta ne pääsevät hyppäämään hyperavaruuteen. Uusi tekniikka mahdollistaa hyperavaruuteen siirtymisen, vaikka alus olisi paikallaan. Tämän uuden aluksen erikoisen muodon takia sitä on nimitetty "hääkakku" -alukseksi. Alus on pyöreä ja sen päällä ympäriinsä on metallisia palloja. Tämä antaa kakun vaikutelman.

Rotu, jota kutsutaan nimellä "timers", oli jo kauan sitten huomannut, että galaksin kolme-dimensionaalisella alueella on eräänlaisia "käytäviä tai kanavia", joissa ei ole lainkaan materiaalisia partikkeleita. Nämä kanavat ovat normaalin avaruuden ja ajan olemuksen ulkopuolella. Tähän käytävään voidaan liittyä pienellä nopeudella. Kun teknologia oli kehitetty ja menetelmä löytää nämä käytävät, alukset voitiin ohjata käytäviin miltei missä tahansa galaksin sisällä. Tällä tavalla aikaelementti matkustuksessa voitiin eliminoida. Näennäisesti alus vain katoaa ja ilmestyy takaisin kuin tyhjästä siirryttyään nolla-aikaan, sekä palaa sieltä. Tämä teknologia toimii ainoastaan galaksin sisällä, ei vapaan avaruuden tilassa. Tämä eliminoi portaalien käytössä tarvittavien hyppyjen suorittamisia. Portaaleita käytettäessä joudutaan pitkillä matkoilla käyttämään useita eri portaaleja. Uudella tekniikalla on iso etu, koska aluksen ei tarvitse siirtyä avaruuteen ja matkustaa 3,5 tuntia hitaalla nopeudella, kuten sädealuksilla on tehtävä, ennen kuin ne voivat siirtyä hyperavaruuteen.

Tämä uusi tekniikka on heidän ilmoituksensa mukaan lähes maagista. Tekniikka oli aiemmin plejadilaisille tuntematonta,

Oikea sivu: Tämä niin sanottu hääkakku-tyyppinen alus mahdollistaa plejadilaisten siirtymisen hyperavaruuteen.

mutta timerilaiset suunnittelivat laitteistot ja plejadilaiset pystyivät itse rakentamaan tarvittavat mekaniikat. Tätä teknologiaa on aiemmin käytetty pelkästään isoissa emoaluksissa ja nyt ensimmäistä kertaa myös pienissä kulkuneuvoissa. Mainittakoon, että Meier pääsi näkemään tämän testialuksen vain yhden kerran. Hän sai luvan kuvata aluksen. Itse asiassa nämä olivat viimeiset kuvat mitä Meier ylipäätään sai otettua mistään aluksista.

Emoalukset

Hääkakkualuksen teknologia, joka oli saatu timerilaisilta, siirrettiin valtavan kokoisisiin emoaluksiin. Niiden pituudeksi ilmoitetaan 17 km ja halkaisijaksi lähes 16 km. Nämä alukset eivät liiku planeettojen läheisyydessä. Tällaiset alukset rakennetaan avaruudessa ison kokonsa vuoksi. Alus näyttää pystyyn nostetulta kananmunalta ja sen alaosassa on kolme pienempää pyöreää rakennelmaa, jotka on kiinnitetty aluksen pääosaan valtavilla kiinnikkeillä. Nämä kolme pallon muotoista osaa ovat erillään keskusyksiköistä. Pienemmissä palloissa on muun muassa tilat pikkualuksille. Emoaluksessa on noin 140 000 asukasta. Useimmat asukkaat asuvat ja viettävät aluksessa pitkiä aikoja, ja vierailevat vain harvoin kotiplaneetallaan.

Aluksessa on kaikki tarvittava. Sinne on rakennettu järviä, pieniä vuoria ja luontoa kuten oikealla planeetalla. Alus toimii täysin itsenäisesti. Ison koon takia aluksella on kolme ilmatiemenetelmää nopeaan liikkumiseen aluksen sisällä. Aluksen happipitoisuus on normaalia suurempi ja siihen on lisätty myös muita elementtejä, joiden ansiosta asukkaat tarvitseva normaalia vähemmän unta. Ruoka on pääosin kasviksia ja hedelmiä, jotka on kehitetty aluksen olosuhteisiin. Hyvä ruokavalio ja happipitoisuus muiden seikkojen lisäksi mahdollistavat sen, että asukkaat tarvitsevat vain neljä tuntia unta vuorokaudessa ja ruokailujen väli voi olla jopa 90 tuntia.

Alusta kontrolloidaan keskuksesta, joka sijaitsee aluksen pää-

osan yläalueella. Tätä voidaan kutsua komentosillaksi. Siellä työskentelee satoja plejadilaisia. Heitä avustaa joukko robottiolentoja, jotka ovat ulkonäöltään ihmistyyppisiä. Ne on kehitetty tietyn tyyppisiin tehtäviin. He eivät ole henkisiä olentoja kuten ihmiset. Heillä on kuitenkin valtaisa älykkyys ja osaaminen suorittaa niitä tehtäviä, joita varten ne on tehty. Nämä robotit hoitavat pääosin aluksen työt. Niiden toiminta-aika on pitkä, ne eivät sairastu ja niitä voidaan hyödyntää hyvin monenlaiseen työhön ja manuaalisiin tehtäviin. Näissä biologisissa roboteissa ei ole tietokonetta, sillä tavalla kuin me ymmärrämme tietokoneen. Robottien aivot ovat kuin eräänlainen idea tai ajatus tietokoneen toimintamallista.

Aluksen komentosillan katto on läpinäkyvä. Vaikka katto on kiinteä, sen läpi voi nähdä yläpuolellaan olevat tähdet ja avaruuden aivan yhtä selkeästi kuin jos olisi aluksen ulkopuolella. Plejadilaisilla on käytössään teknologia, jossa kattoon suunnataan eräänlainen säde, joka tekee aluksen katosta läpinäkyvän. Näin he voivat nähdä matkan aikana ulos ja nauttia mahtavista avaruuden näkymistä. Aluksessa käy vierailijoita eri puolilta universumia. Eri rotujen välisessä kommunikoinnissa käytössä on laitteisto, joka pystyy lukemaan ajatuksia. Laitteisto, joka hallitsee tuhansia kieliä, kääntää ajatukset halutulle kielelle. Tämä teknologia mahdollistaa hyvän kommunikoinnin vierailijoiden kanssa.

Reinkarnaatio

Tässä osiossa tarkastelemme plejadilaisten näkemyksiä reinkarnaatiosta eli jälleensyntymisestä ja kuolemasta. He kertovat, että meidän sielumme tietää, miten pitkä elämä meillä on fyysisessä muodossa, sekä sen milloin poistumme fyysiseltä tasolta.

Tietämättömyydestä aiheutuu pelkoa. Monet uskonnot luovat mielikuvia, jotka lisäävät pelkoa siitä, mitä tulee tapahtumaan siirryttäessä pois fyysiseltä tasolta. Uskontojen tarkoitus on hallita ja kontrolloida ihmisiä. Plejadilaisten mukaan nämä

ovat virheellisiä oppeja, joilla pyritään hallitsemaan miljoonia ihmisiä.

Aluksissa on laitteistot, joilla voidaan tarkastella henkilön "henkistä minää", ja tiedot ovat nähtävissä näyttöruudulla. Sieltä voidaan tutkia erilaisia asioita, kuten esimerkiksi elämän tarkoitusta, karman velkaa, menneiden elämien aiheuttamia traumoja sekä oletettua elinaikaa. Näiden tietojen avulla plejadilaiset pystyvät tarkastelemaan paremmin elämää ja ymmärtämään sitä laajemmin. Tämä laitteisto pystyy tunnistamaan ja lukemaan henkilön tunteet ja ajatukset tietoisesta ja alitajuisesta mielestä. He kertovat seuraavan esimerkin avulla miten hyödytöntä kuoleman pelko on.

Kun erään iäkkään ihmisen henkisen minän tiedot on projisoitu näyttöruudulle, siellä näkyy päällimmäisenä vahva kuoleman pelko. Henkilö oli ollut sotilas ja oli vastuussa tuhansien ihmisten kuolemasta. Hänen elämänsä oli perustunut pelkästään voimaan, hallitsemiseen, ahneuteen ja ihmisten kontrollointiin. Hän pystyi näkemään näyttöruudulta, mitä hänen oma alitajuntansa paljasti. Näiden tietojen ymmärtäminen poisti voimakkaan pelon. Aiemmin hänen tietoinen mielensä oli miltei halvaantunut pelosta, mutta alitajunta oli hyvin rauhallinen. Tämä johtuu siitä, että alitajunta ymmärtää, ettei kuolema ole elämän loppu, eikä lainkaan pelottava tapahtuma. Siinä on ainoastaan kysymys siirtymisestä toiselle tasolle, ja samalla myös uudelleen liittymisestä Luojaan. Plejadilaiset eivät näe kuolemaa loppuna, vaan ainoastaan siirtymänä eteenpäin loputtomassa kehityksen ketjussa.

He kertovat, että meillä on jossain muodossa mahdollisuus vaikuttaa siihen, millainen seuraava reinkarnaatio tulee olemaan. Voimme esimerkiksi valita tulevan sukupuolemme. Jos olemme eläneet elämän miehenä ja seuraavassa elämässämme haluamme elää naisena, tämä on heidän mukaansa mahdollista. Me teemme tavallisesti valinnan sukupuolesta, joksi synnymme. Valinta tapahtuu alitajunnan tasolla. Päätös perustuu siihen, mitä haluamme oppia ja kokea tulevassa elämässä.

Matkamme maallisessa kehossa päättyy sydämen pysähtymiseen. Tässä vaiheessa kaikki fyysiset tuntemukset päättyvät, ja tietoisuus poistuu kehosta sydämen kautta. Tietoisuus ei kuitenkaan häviä, vaan se jatkaa eteenpäin ja siirtyy kohti valoa ja Luojaa. Tietoisuuden valtaa voimakas rakkauden ja onnellisuuden tunne. Kaikki ihmismäiset negatiiviset tunteet, kuten pelko ja viha, siirtyvät syrjään.

Plejadilaiset ovat tutkineet henkisiä asioita tuhansia vuosia kauemmin kuin me maapallon ihmiset, ja he ovatkin tällä alueella huomattavan edistyksellisiä. He kertovat, että taso, jolle siirrymme fyysisestä kehosta poistumisen jälkeen, sijaitsee maapallon läheisyydessä. Tämä taso ei ole taivas tai helvetti.

Joissakin tapauksissa, jos kuolema on esimerkiksi tapahtunut yllättäen tai vaikkapa onnettomuuden tai murhan kautta, tietoisuutemme ei ymmärrä mitä on tapahtunut. Tällöin siirtyminen vie jonkin aikaa ja kestää hetken ennen kuin ihminen käsittää mitä on tapahtunut. Tilanteen korjaamiseksi on olemassa erilaisia menetelmiä, eikä tällainen tilanne tietenkään ole pysyvä. On myös tapauksia, jolloin ihminen ei lainkaan tajua kuolleensa eli poistuneensa kehosta. Hän on vain hämmentyneessä tilassa. On myös tapauksia, joissa kehosta poistunut henkilö ei hyväksy syntynyttä tilannetta ja valtaa jonkun toisen fyysisen kehon. Tällaisessa tapauksessa vallattu henkilö alkaa käyttäytyä epätavallisesti ja muuttuu henkisesti hämmentyneeksi.

Kun tällainen toisen kehon vallannut ja hämmentynyt yksilö saadaan tavalla tai toisella ymmärtämään mitä on tapahtunut, tilanne raukeaa ja hän siirtyy seuraavalle tasolle. Tämän jälkeen hän viettää lepotauon ja palaa jatkamaan elämää kyseisellä tasolla. Lepotauon pituus ja elämä toisella tasolla riippuu Meierin mukaan kahdesta tekijästä. Jos henkilö on elänyt pitkän elämän ja kehittänyt henkistä puoltaan, siirtyminen takaisin fyysiselle tasolle tapahtuu hitaammin. Vähemmän henkisesti edistynyt yksilö, jonka edellinen fyysinen elämä on ollut lyhyt, palaa usein nopeammin takaisin fyysiseen elämään. Tämä on tapa, jolla Luoja tasapainottaa kehitystä planeetalla. Uusia oppimis-

kokemuksia saadaan pääosin fyysisellä tasolla, ja saatu tieto ja kokemukset vievät yksilön kehitystä nopeammin eteenpäin.

Toisella tasolla on erilaisia tietoisuuden muotoja. Meierin mukaan tasoja on kolme. Ensimmäinen taso on se, missä vietämme eniten aikaa. Sen jälkeen siirrymme kahdelle seuraavalle tasolle, jonka jälkeen palaamme materiaaliseen maailmaan. Meierin mukaan keskimääräinen aika henkisellä tasolla olisi 152 vuotta Maan ajalla mitattuna. Ymmärrettävästi tämä aika vaihtelee monien seikkojen takia. Meier kertoo, että viimeisten vuosikymmenien aikana paluuajat fyysiselle tasolle ovat nopeutuneet. Syitä on monia. Nyt palaaminen fyysiselle puolelle voi tapahtua jopa 15 vuoden jälkeen. Yksi syy kierron nopeutumiseen on maapallon värähtelytason kohoaminen. Kun sielu on kulkenut kolmen tietoisuuden tason läpi, se on valmis palaamaan fyysiseen maailmaan. Mielestäni on otettava huomioon se seikka, että ei-fyysisellä tasolla ei ole samanlaista aikakokemusta kuin kolmiulotteisella tasolla. Tällöin Maan vuosilla ei ole merkitystä.

Meier kertoo, että tuleva äiti on se, joka avaa "ikkunan" tulevalle reinkarnaatiolle. Jos ajoitus on oikea, Luoja astuu tilanteeseen mukaan ja avustaa siirtymisen uuteen kehoon. Siirtyminen uuteen kehoon tapahtuu 21 päivän jälkeen hedelmöittymisestä. Tämän jälkeen plejadilaiset eivät salli aborttia.

Luojan ensimmäinen tavoite on se, että sielu syntyy sellaisten mahdollisuuksien ikkunaan, joka vastaa sielun henkistä kehitystasoa. Tästä syystä syntyminen perheketjuun on ensimmäinen tavoite. Jos syntyminen tapahtuu oman perheryhmän ulkopuolelle, kuten miljoonissa tapauksissa tapahtuu, se merkitsee vaikeampaa fyysistä elämää. Positiivinen puoli on se, että se voi tarjota monia uusia asioita opittavaksi. Jos äiti pystyy luomaan tulevaan lapseen henkisen yhteyden vaikkapa meditaation kautta, se auttaa yhteyden luomista kehittyvään lapseen.

On ymmärrettävä, että kehittyvä lapsi on saattanut elää yhtä monta fyysistä elämää kuin olet itse elänyt, ja hän on nyt palaamassa takaisin fyysiseen elämään. Meier kehottaa pitämään mielessä, että kysymyksessä voi olla läheinen aiempi perheen-

jäsen menneisyydestä. Hän myös kertoo, että kommunikaatio uuden tulokkaan kanssa on tärkeää, kun hän tietää, millä nimellä häntä puhutellaan. Meierin mukaan nimi reflektoi tietoisuuden ja oppimisen tasoa, jolla olemme. Tämä yhdistää lapsen äitiin, jos hän on tähän valmis ja avoin. On myös ymmärrettävä, että tuleva lapsi kehittää uutta elämää itselleen. Meidän pitäisi ajatella tulevaa lasta hankintana, jonka olemme tehneet, vaan ihmisenä, joka tulee kokemaan uuden elämän. Kysymyksessä on yhteistehtävä vanhempien kanssa.

Kun aloitimme matkamme miljoonia vuosia sitten, synnyimme kolmiulotteiselle tasolle täysin tietämättöminä. Olimme tällöin kaikki samalla viivalla. Olemme kehittäneet erilaisia asioita ja kykyjä eri aikajaksoina. Näin ollen meistä kukaan ei ole parempi tai huonompi kuin kukaan toinen. Olemme vain nuorempia tai vanhempia. Aivan kuin olisimme koulussa, jossa olemme eri luokilla. Käymme läpi samat luokat, kunnes olemme läpäisseet oppijaksot. Tämä tapahtuu vain eri aikoina. Ihmisillä on taipumus arvostella toisiaan kuvittelemalla, että olemme parempia ja tärkeämpiä kuin toiset. Todellisuudessa olemme ainoastaan nuorempia tai vanhempia evoluution polulla.

Tieto, jota olemme keränneet elämiemme aikana, on varastoitu henkiseen alitajuntaamme ja on sieltä aina käyttöömme otettavissa. Olemme myös yhteydessä Luojaan (Creation) henkisen puolemme kautta. Meillä on henkinen alitajunta, joka auttaa ja ohjaa meitä. Voimme käyttää aiempien reinkarnaatioiden opetuksia ja tietoja hyväksemme samalla lailla kuin akaasisten tietojen tallenteita voidaan hyödyntää. Kaikki nämä menetelmät voivat auttaa meitä elämässämme.

Syntymähetki on hyvin tärkeä plejadilaisille. He kertovat, että hetki, jolloin syntyvän lapsen pääkallon pehmeä alue tulee kontaktiin ilman kanssa, vaikuttaa universumin energioihin. Tästä syystä siellä pidetään tärkeänä sitä, että lapsi syntyy juuri silloin, kun hän on itse siihen valmis. Tässä on ajatus siitä, että syntyvä lapsi yhdistyy universumin energiaan, joka auttaa lasta. Olemme viettäneet fantastisen jakson toisella tasolla ja nyt siirrymme

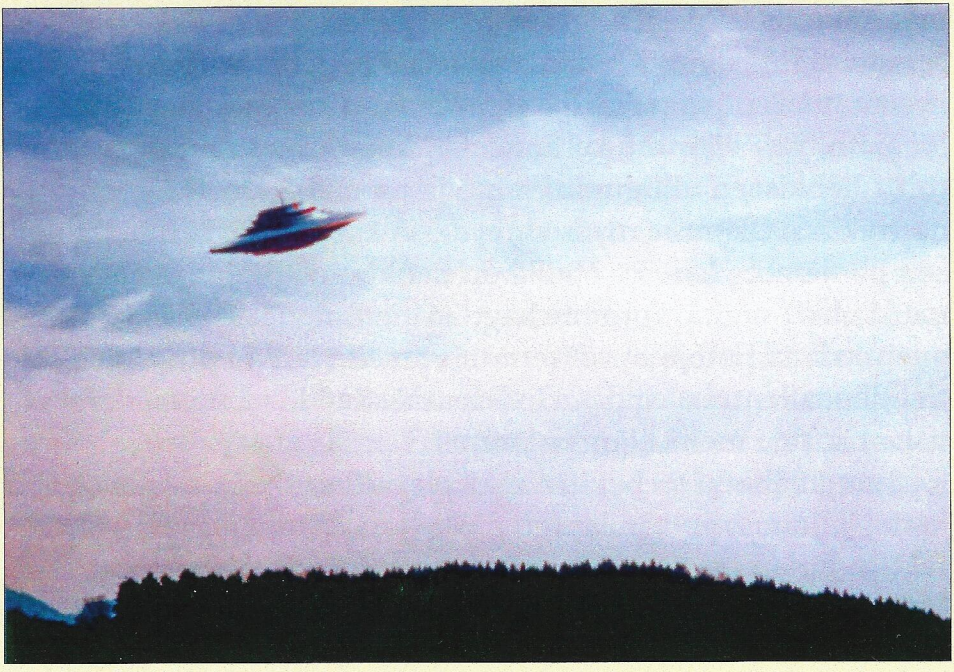

Billy Meierin kuvaamia avaruusaluksia.

uudelleen fyysiseen maailmaan. Nyt vain tarvitsee oppia ajattelemaan oikealla tavalla ja loogisesti, niin että voimme elää pitkän, onnellisen ja rakkauden täyttämän elämän.

Codex

Tällä hetkellä maapallolla elää edelleen lyyralaisia, ensimmäisiä matkaajia, jotka pakenivat sotaa omalta planeetaltaan. Pari tuhatta noista alkuperäisistä lyyralaisista oli johtajia, ja he syyllistyivät maapallon alkuperäisten ihmisten vahingoittamiseen erilaisten kokeilujen kautta. Maapallon ihmisistä tuli heidän uhrejaan. Tämä tapahtuma oli tuohon mennessä pahimman rappeutumisen aikaa maapallolla. Kun nuo yksilöt siirtyivät toiselle tasolle, he veivät mukanaan materiaaliselta tasolta karmallisen tai henkisen velan. Nämä kokemukset jäivät heidän tajuntaansa rikkomuksina Luojan lakeja vastaan. Joka kerta kun he syntyivät maapallolle, he elivät tämän karmallisen velan alaisina ja pyrkivät maksamaa sitä pois, Meier kertoo.

Me olemme enemmän kuin fyysinen kehomme ja tietoisuutemme. Olemme henkinen entiteetti, joka käy läpi lukuisia fyysisen tason elämiä. Kehitymme käymällä läpi materiaalisen tason elämiä. Kaikki spirituaaliset (henkiset) olennot ovat yhteydessä Luovaan energiaan, mikä on todellinen kaiken päämäärä. Ilman tällaista yhteyttä Luojaan (Jumalan Voima) meillä ei olisi tietoisuutta. Kysymyksessä on Elämän Energia, joka on eräänlainen kosminen "sähköinen" voima, joka sitoo henkisesti kaikki yhteen. Kun me käytämme ajatusvoimaamme (ajattelemme), tuo energia lähettää aallon, väreilyn läpi Luomakunnan ja sillä on vaikutus kaikkeen. Luoja on universumin henkinen energia ja meillä kaikilla on tämä henkimuoto tästä energiasta. Näin kaikki meidän tekomme ja ajatuksemme kulkevat tietoisuutemme läpi ja ne kulkevat universumiin tietoisuutemme kautta. Tällä tavalla jokainen meistä antaa osansa Luojan evoluutiolle. Jos toimemme ovat väkivaltaisia, silloin ne aiheuttavat epätasapainoa Luojan tietoisuudessa. Meidän ajatuksemme eivät katoa tai haihdu

pois, vaan ne tallentuvat universumin järjestelmiin, joita kutsutaan akaasi- tai eteeri-tiedostoiksi.

Maa-planeetan tulevaisuus

Kun alamme ymmärtää, miten sivilisaatiomme on tullut nykyiseen pisteeseen, alamme nähdä itsemme uudessa valossa. Valkoinen rotu maapallolla ei ole mitään toista rotua ylempi. Se on vain vanhempi kuin moni muu rotu. Jos 2/3 osaa valkoisesta rodusta on alkuperältään lyyralaisia, he ovat eläneet fyysisessä maailmassa kauemmin kuin monet muut ihmiset. Tällöin heillä on tarve toimia roolimalleina ja opettajina nuoremmille. Kun opimme asioita alkuperästämme ja historiastamme, kenties silloin alamme käsittää olevamme yksi rotu – maapallon ihmiset.

Kun tutustumme lyyralaisten historiaan, huomaamme, että ahneus ja vallanhimo ovat tulleet valituiksi henkisen tien, rakkauden ja ymmärtämisen sijaan. Tällä hetkellä maapallolla on paljon henkiä, jotka ovat entisiä lyyralaisia sotilaita. Heillä on rooli sivilisaatiomme kehittymisessä. Tästä historiallisesta perinnöstä voimme oppia paljon. Planeettamme ihmiset, jotka eivät pysty toimimaan yhteistyössä toistensa kanssa, saattavat tuoda esiin pelottavia tulevaisuuden näkymiä. Aivan kuin Lyyran historiassa, tänä päivänä tilanteemme on hyvin samanlainen kuin se on ollut muinaisuudessa. Meillä on sellaiset tuhoaseet käytössämme, että pystymme halutessamme tuhoamaan koko sivilisaation. Nämä aseet ovat sellaisten käsissä, jotka haluavat kontrolloida toisia ihmisiä. Heidän sairaalloiset ennakkoluulonsa hallitsevat heidän ajattelutapaansa, niin että he uskovat voivansa tappaa toisiaan.

Jos aiomme säilyttää rauhan maapallolla, meidän on noustava vastustamaan vallalla olevaa negatiivista ajattelumallia. Olen aina pitänyt ilmaisusta: "Oletetaan, että he aloittavat sodan, mutta kukaan ei tule paikalle." Jos nämä uuden ajan opettajat pystyvät viljelemään sellaista valon voimaa, jossa eletään pyy-

teetöntä rakkauden elämää, ja jolla tasapainotetaan ihmisten elämät, niin silloin he "eivät tule paikalle" (sotimaan). Heillä on tietoisuus siitä, että olemme henkisiä olentoja ja myös yhteydessä Luojaan. Jos pystymme näkemään itsemme henkisinä entiteetteinä pelkkien eriväristen fyysisten olentojen sijaan, voimme löytää henkisen yhteyden. Tämä yhteys johtaa sodan sijasta rauhaan.

Maapallo siirtyy kohti henkisempää tietoisuutta. Kun uuden ajan energiat alkavat toimia, yhä useampi ihminen löytää oman henkisen korkeamman olemuksensa ja tietoisuutensa. Tällöin myös muut huomaavat, että on olemassa muutakin elämää kuin vain fyysinen olevaisuus. Silloin ihmisten tietoisuus nostattaa vastustuksen sotaa ja vihaa kohtaan, ja ensimmäistä kertaa syntyy tilanne, että henkiset ja rauhaa rakastavat ihmiset ovat enemmistönä. Näillä ihmisillä on enemmän positiivisia ratkaisuja sodan ja negatiivisuuden sijasta. Todellinen onnellisuus ei tule materiaalisesta omistamisesta, vaan sisäisestä rauhasta ja rakkaudesta, joka löytyy henkisestä polusta.

Aluksi henkiset väitteet sotaa vastaan aiheuttavat vähättelyä päättäjien keskuudessa. Henkisiä ihmisiä pidetään epärealistisina ja jopa vähäjärkisinä. Mutta muutamien vuosien kuluttua alkaa näkyä siirtymää henkiseen näkökantaan, joka mahdollistaa elämisen rauhassa ja harmoniassa. Seuraavan viidenkymmenen vuoden kuluessa tapahtuu maapallolla dramaattinen tietoisuuden nousu, joka tulee muuttamaan maapallon elämän totaalisesti.

Atlantis ja Mu, sekä niiden tuho

Nämä ovat eräitä kaikkein mielenkiintoisimpia kysymyksiä maapallon historiassa. Atlantiksesta on kirjoitettu varmaankin satoja kirjoja. Mu on jäänyt vähemmälle huomiolle. Tarkastelemme seuraavaksi mitä Billy Meier kertoo asiasta, kun hän on päässyt haastattelemaan Semjasea kyseisestä aiheesta.

Semjase:

Kuten jo aiemmin olen kertonut, Atlantiksen ja Mu'n asukkaat tuhosivat toisensa. Tämä tapahtuma on hyvin erikoinen, ja niihin perehtyminen on aloitettava hyvin kaukaisesta ajasta.

Noin 150 000 Maan vuotta sitten, pitkien sotien ja kapinoiden jälkeen, Erra-planeettamme löysi vihdoin rauhan ja vapauden. Useita vuosituhansia ennen tyyneyden, rauhan ja vapauden alkamista Pelegon-niminen tiedemies asettui noin 70 000 ihmisestä koostuvan ryhmän johtajaksi ja heidän avullaan hän valtasi lukuisia suuria avaruusaluksia ja pakeni. Maineikkaana tiedemiehenä hänen oli helppo pakottaa 70 000 hengen ryhmä hallintaansa ja tuoda heidät maapallolle avaruuden halki tapahtuneen pakomatkan päätteeksi. Näiden varastettujen avaruusalusten kyydissä oli lähes kaksisataa erittäin lahjakasta tutkijaa mitä erilaisimmilta tieteen aloilta. Koko ryhmä hyväksyi Pelegonin yksimielisesti "jumalaksi", siis viisauden kuninkaaksi ja johtajaksi. Seuraavien vuosituhansien aikana heidän jälkeläisensä asuivat maapallolla ja rakensivat sinne korkeaa kulttuuria. He rakensivat monia suuria kaupunkeja sekä asuttivat kaikki maanosat. Heidän kukoistuksensa kesti lähes 10 000 vuotta.

Tänä aikana kaikki meni hyvin ja he saavuttivat erittäin korkean kehitystason. Kuitenkin ennen kuin 10 000 vuotta oli kulunut, tyytymättömyys puhkesi joidenkin yksilöiden vallanhalusta, mikä johti tuhoisiin sotiin. Tämä sai koko maapallon vapisemaan sodan kauhuista. Maapallon laajuinen sota käytiin sellaisessa laajuudessa, ettei toista ole koskaan aikaisemmin tapahtunut, eikä sellaista ole ollut sen jälkeen. Oikeastaan kaikki avaruudesta tulleiden aikaansaannokset tuhottiin totaalisesti. Vain muutama tuhat ihmistä näistä Maan ulkopuolisista olennoista selvisi tästä valtavasta katastrofista. He pakenivat avaruuteen aluksilla, jotka soveltuivat pitkiin matkoihin. He asettuivat asumaan vieraisiin maailmoihin. Vain hyvin pieni osa jäi tuhoutuneelle maapallolle, ja he elivät siellä täysin eristyksissä pienessä ryhmässä.

Noin 7000 vuoden kuluttua tuhoa paenneiden kaukaiset jälkeläiset palasivat maapallolle, josta he löysivät vain äärimmäisen villejä ja rappeutuneita esi-isiensä jälkeläisiä. He olivat kaukana Maan ihmisten kehityksestä. Entisten pakolaisten jälkeläisten paluu tapahtui jälleen "jumalan" johdolla. Tämän "jumalan" vallan alla rakennettiin Mu sekä Suur-Atlantis ja Pieni Atlantis. Tuohon aikaan nämä olivat kaksi jättiläiskokoista kaupunkia. Ne olivat suurimpia keskuksia, mitä koskaan oli maapallolle rakennettu. Rauhan säilyttämisen vuoksi ne oli rakennettu kahdelle eri mantereelle.

Pakolaisten jälkeläiset rakensivat jälleen korkean kulttuurin ja kaikki alkoi kukoistaa uudelleen. Muutaman vuosituhannen ajan vallitsi täydellinen yhtenäisyys ja rauha, kunnes jotkut tiedemiehet voimiensa tunnossa pyrkivät kaikin käytettävissä olevin keinoin ottamaan hallinnon omiin käsiinsä. Kansalaiset, joilla oli etäinen muistikuva esi-isiensä sodista, nousivat tiedemiehiä vastaan, ja nämä joutuivat pakenemaan. Muutamien myötämielisesti suhtautuneiden liittolaisten avulla he pystyivät valtaamaan useita avaruusaluksia, joilla he sitten pakenivat ulkoavaruuteen. Maan vuosissa laskettuna tämä tapahtui hieman yli 150 000 vuotta sitten.

Seuraavien kymmenien tuhansien vuosien aikana nämä ilkeämieliset pakolaiset asuivat eri dimensiossa ja aikajanalla kuin plejadilaiset viereisessä aurinkokunnassa. Pakolaiset synnyttivät paljon jälkeläisiä ja kehittivät korkean teknologian, joka tarjosi heille valtavia mahdollisuuksia. Tämä tekniikka kuitenkin edisti vain vihaa ja kostoa, koska he halusivat tällä tavoin saada maapallon asukkaat epäsovun vaikutuksen alaisiksi. Vihaa ja patologista kostonhimoa lietsottiin jatkuvasti heidän hallituksensa kautta. Se ajettiin niin pitkälle, että heidän omissa riveissään tietty järjestys pystyttiin ylläpitämään, mutta vain erittäin suurilla ponnisteluilla ja kauhistuttavilla rangaistuksilla. Näin syntyi ilkeä ja eläimellinen kansa. Näiden vihaa täynnä olevien ihmisten keskimääräistä elinajan pituutta nostettiin tieteellisten keinojen, muun muassa geenimanipulaation ja mutaation,

avulla. Lopulta heidän elinikänsä oli useita tuhansia vuosia pitkä. Tämän kansan jokaiselle yksittäiselle ihmiselle opetettiin sotataitoa ja mitä törkeimpiä juonittelukeinoja. Kahden tuhannen vuoden jälkeen nämä vihamieliset ihmiset olivat edenneet niin pitkälle, että hyökkäystä maapallolle voitiin harkita.

Niin he lähtivät matkalle nousten suurten avaruusalustensa kyytiin ja saapuivat maapallolle. Heidän johtajansa oli JHWH ARUS, barbaari ja tiedemies, jolla oli äärimmäisen eläimellisiä taipumuksia sekä pakkomielteitä. Avukseen ja alijohtajikseen hän oli nimittänyt useita eri alojen tiedemiehiä, yhteensä 200. He tekivät yllättävän hyökkäyksen Maahan ja valloittivat itselleen suuria alueita, niin että pystyivät kolonisoimaan Pohjois-Amerikan alueen. Sieltä käsin he taistelivat jatkuvasti Atlantista ja Mu'ta vastaan. He työntyivät eteenpäin Suur-Atlantikselle ja Mu'lle saadakseen nämä alueet hallintaansa. Tästä syystä monien vuosituhansien ajan syttyi maailmanlaajuisia sotia, ennen kuin vihantäyteisten ihmisten kätyrit kykenivät soluttautumaan Atlantiksen ja Mu:n hallitsevaan eliittiin. Siellä he salassa lietsoivat vihaa ja epäsopua kunnes Suur-Atlantis ja Mu lopulta tuhoutuivat täysin juonittelun seurauksena. Useat selviytyneet joutuivat orjuuteen, kun taas tiedemiehet pystyivät pakenemaan avaruusaluksillaan ja palasivat entisiin kotimaailmoihinsa, jotka sijaitsivat Plejadien tähdistössä. Heidän varhaisimmat esi-isänsä olivat jättäneet kotiplaneettansa ja asettautuneet Lyyran tähdistön Vega-tähden alueille. Samalla he olivat siirtyneet toiseen aika-avaruuskonfiguraatioon.

Kuitenkin tapa, jolla Suur-Atlantis ja Mu tuhoutuivat, oli niin täynnä juonittelua ja kauhua, ettei vastaavaa luultavasti tule koskaan tapahtumaan Maan ihmisten historiassa. Tämä johti molemminpuolisiin sotatoimiin. Heidän välilleen syntyi valtaisa viha ja halu tuhota kaiken mahdollisen. Mu, joka sijaitsi nykyisessä Gobin autiomaassa, riitautui Suur-Atlantiksen kanssa. Atlantis kuului nykyisen Afrikan ja Amerikan väliseen suureen saarivaltakuntaan, ja se upposi Atlantin valtamereen historian suurimman sotakatastrofin seurauksena. Jäljelle jäi vain muu-

tama pieni saari, joita nykyään kutsutaan Azoreiksi.

Aikoinaan Mu'n ja Atlantiksen sotavoimat olivat valtavan kokoiset ja ne oli varustettu kehittyneimmillä teknisillä saavutuksilla. Pelkästään Suur-Atlantiksella oli käytössään 4,83 miljoonan miehen armeija, joka oli varustettu pienikokoisilla taistelukäyt-

töön valmistetuilla sädealuksilla. Lisäksi Atlantiksen hallitus komensi jättiläislaivastoa, jossa oli 123 000 yksikköä yhden miehen hävittäjiä, ja pienois-sädealuksia, jotka oli valmistettu maapallolla käytäviin lähitaisteluihin. Lisäksi oli olemassa vielä 16 431 tuhoajayksikköä, pienois-sädealusta, jotka lämmön vaikutuksella pystyivät tuhoamaan kokonaan kaiken materiaalin sekunnin murto-osissa. Lopuksi armeija varustettiin myös 24 230 erikoisaseella, joista kukin tarvitsi kymmenen miestä käyttämään niitä. Ne asennettiin keskialueen sädealuksiin.

Tähän valtavaan voimaan verrattuna Mu ei ollut kuitenkaan heikompi, eikä se tehnyt heitä vähemmän vaarallisiksi suuratlantislaisille, sillä Mu'n tiedemiehet olivat myös kehittäneet erittäin vaarallisia omia aseita. Ne olivat monella tapaa jopa vaarallisempia ja tuhoisampia kuin kaikki atlantislaiset aseet yhteensä. Mu'n tiedemiehet olivat itse asiassa löytäneet keinoja, joilla he pystyivät ohjaamaan kokonaisia pieniä planeettoja kaiken tuhoaviksi avaruuspommeiksi vetämällä ne pois kiertoradoiltaan ja ohjaamalla ne äärimmäisen tarkasti määrättyyn kohteeseen. Ohjaus voitiin tehdä myös toiselta planeetalta. Planeetta voitiin siirtää radaltaan ja ohjata kohteeseen, sekä räjäyttää maalin yläpuolella. He käyttivät tätä pelottavaa asetta, kun Suur-Atlantis aloitti täysimittaisen hyökkäyksen mu'laisia vastaan.

Mu:n parhaat ja pätevimmät tiedemiehet saivat tehtäväkseen löytää sopivan pikkuplaneetan, jota voitaisiin käyttää tappavana ja tuhoavana ohjuksena Atlantista vastaan. He lensivät aluksillaan avaruuteen ja löysivät asteroidivyöhykkeeltä Marsin kiertoradan ulkopuolelta tarkoitukseensa sopivan kohteen. Se oli halkaisijaltaan usean kilometrin kokoinen pikkuplaneetta. Tarkempaa kokoa ei ole enää mahdollista analysoida. Atomi- ja sähköenergeettisten voimien avulla pikkuplaneetta siirrettiin pois kiertoradaltaan ja ohjattiin kurssille kohti Maata. Tämän jälkeen pikkuplaneetan omaa pyörimistä hidastettiin ja lopulta pysäytettiin kokonaan. Seuraavaksi he asensivat Maasta poispäin olevalle puolelle jättimäisen kokoisen käyttöyksikön pikkuplaneetan valtavaa kiihdytystä varten. Sitten se ohjattiin mää-

ränpäähänsä huimaa vauhtia. He saivat tämän avaruuspommin valmiiksi vain puoli päivää ennen Atlantiksen täysimittaista hyökkäystä Mu:ta vastaan.

Kun Atlantis ryhtyi hyökkäykseen, kuolemanohjuksen operoijille ilmoitettiin muutamassa sekunnissa hyperaaltoimpulsseilla tulevista tapahtumista. Heitä syytettiin kuolemanohjuksen lentoonlähdön sallimisesta. Muutama sekunti käskyn vastaanottamisen jälkeen pikkuplaneetan Maasta poispäin olevalla puolella näkyi erittäin kirkas valo ja hirviö lähti liikkeelle kohti maalia. Hyvin nopeasti kuoleman lähettilään nopeus kasvoi valtavaksi pikkuplaneettaa hallitsevien tiedemiesten ohjaamana. Tiedon mukaan he olivat pikkuplaneetalla suorittamassa tehtäväänsä ja siten tuomittuja kuolemaan.

Sillä välin atlantislaiset tuhosivat Maan päällä Mu'n kaupungin täydellisesti. Ne, joka eivät ehtineet paeta tuhansien metrien syvyydessä oleviin satelliittikaupunkeihin tai avaruuteen, menehtyivät atlantislaisten "tuhosäteisiin", eikä mitään jäänyt jäljelle todistamaan heidän olemassaolostaan. Atlantislaiset palasivat jättimäiseen saarivaltakuntaansa juhlimaan voittoaan. Heidän ilonsa ei kuitenkaan kestänyt pitkään. He olivat vasta aloittaneet juhlansa, kun viestejä alkoi tulla heitä lähestyvästä vaarasta. Vain muutamat korkeat valtion virkamiehet ja tiedemiehet ehtivät paeta avaruusaluksilla avaruuteen ennen kuin katastrofi pääsi valloilleen Atlantiksen yllä ja sai sen uppoamaan mereen.

Jäljelle jääneet kuolemaan tuomitut ihmiset näkivät katastrofin tulevan heitä kohti. Yhtäkkiä ikään kuin tyhjästä ilmestyi tumma taivaankappale, joka lähestyi hurjaa vauhtia. Pikkuplaneetta syöksyi kohti Atlantista. Aluksi se näkyi vain pienen tähdenlennon tavoin, mutta hyvin nopeasti se muuttui jättiläiskoiseksi kohteeksi, jolla oli tulinen pyrstö. Järkyttyneet ja pelossaan olevat ihmiset tuijottivat lähestyvää hirviötä, joka täysin äänettömästi lensi heitä kohti. Yhtäkkiä kohteesta kuului sietämättömän voimakas ulvova ääni pikkuplaneetan syöksyessä ilmakehän ylempiin kerroksiin. Kaksi sekuntia myöhemmin se

alkoi hehkua kuin supernova ja synnytti yli 340 000 asteen lämpötilan. Hetkessä suuret maa-alueet paloivat tuhkaksi, kun valtava kuumuus heijastui lähestyvästä jättiläisestä. Pikkuplaneetta räjähti yhtäkkiä alle 170 kilometrin korkeudessa hajoten samalla tuhansiksi pieniksi ja suuremmiksi meteoriiteiksi. Ne iskeytyivät Maahan pienten atomipommien tapaan ja tuhosivat kaiken, mikä oli Maan pinnalla. Iskut ravistelivat maapalloa rajusti ja aiheuttivat useiden tulivuorien purkautumisen. Kaksi suurta osaa räjähtävästä pikkuplaneetasta törmäsi Atlantin valtamereen ja ne lävistivät valtameren pohjassa olevan kovan kuoren.

Tuntui kuin maailma olisi kaatumassa, sillä tämä iskuvoima oli suurempi kuin monet vetypommit, joita teillä on mielettömästi nykyään. Syvällä valtameressä maankuori repeytyi ja väylä avautui maan sisäiseen kiehuvaan kuumaan ja hehkuvaan magmaan. Merivesi alkoi kuplia ja kiehua. Höyrystyneet vesimassat nousivat ilmakehään jopa 35 000 metrin korkeuteen. Tämä aiheutti valtameressä jättimäisen tsunamiaallon, joka lähti vyörymään hurjalla nopeudella ja 2300 metrin korkuisena aaltona. Se veti mukaansa kaiken ja yksinkertaisesti vaikutti kokonaisten maiden vajoamiseen veteen, tai ainakin tuhosi kaiken tielleen osuvan. Atlantiksen saari-imperiumi upposi muutamassa minuutissa Atlantin raivoaviin vesiin jättämättä ainuttakaan elämänmuotoa henkiin. Pääkaupunki, joka oli rakennettu samalla tavalla kuin sädealukset, repeytyi useiksi kappaleiksi ja upposi. Näin tapahtui Atlantiksen ja Mu'n kanssa 11 948 vuotta sitten. Tässä on käytetty lähtökohtana vuotta 2000. Eli tätä kirjoitettaessa lukuun on vielä lisättävä 22 vuotta.

Meier pyysi Semjaselta selvennystä kerrotuista useista Atlantiksista.

Ennen oli neljä eri Atlantista, eli Uusi Atlantis Herakleen pylväiden takana, Azorien ja Espanjan välissä. Sitten oli Pieni Atlantis, joka oli aiemmin Välimerellä Santorinin alueella, ja lisäksi on vielä Vanha Atlantis, jolle myöhemmin, sen tuhon jälkeen, rakennettiin Troija, kun taas Atlantis oli olemassa Atlantin valtamerellä. Suuren Atlantiksen atlantislaiset hallitsivat kaikkia neljää

Atlantista ja niiden kansoja, koska kaikki olivat samaa alkuperää. Heillä oli olemassa keskushallinto, jossa eri Atlantisten hallinto tapahtui delegaattien kautta ja heitä kutsuttiin Litenteiksi.

Meier kysyy, miksi te ette näyttäydy maan asukkaille isolla joukolla?

Semjase:

Poikkeuksetta kaikilla Maan hallituksilla ja niissä työskentelevillä ihmisillä on ominaista riippuvuus dominointiin ja hyödyn tavoitteluun. Rauhan ja ystävyyden varjolla he haluaisivat päästä käsiksi avaruusaluksiimme voidakseen harjoittaa absoluuttista hallinnan politiikkaa. Lisäksi he yrittäisivät myös valloittaa ulkoavaruuden, koska he eivät tunne estoja. He eivät pysty edes Maan päällä luomaan rauhaa ja ystävyyttä maiden välille – eivät edes omassa maassaan olevien ihmisten kesken. Miten he voisivat hallita sellaisia tehokkaita kulkuneuvoja kuin sädealukset, ja niiden edistyneitä ja tehokkaita laitteistoja sekä asukkaita.

Meillä ei ole kiinnostusta näyttää itseämme suurelle yleisölle, koska ihmisten tietoisuus on vielä rajoittunut, ja se on myös uskonnollisten käsitysten muokkaama. Yhtäältä Maan ihmiset palvovat meitä jumalina, kuten he tekivät jo muinaisina aikoina. Toisaalta ihmisten joukossa on monia, jotka ovat vallanhimoisia ja taipuvaisia rikollisuuteen. He haluaisivat kaapata avaruusaluksemme. Mutta on myös monia miljoonia ihmisiä, jotka joutuisivat täydelliseen hysteriaan ja paniikkiin, jos ilmestyisimme maapallolle isolla joukolla ja täysin julkisesti. Näitten syitten takia on järkevää pitää yhteyttä ainoastaan yksittäisiin ihmisiin ja jakaa tietoa heidän kauttaan rauhallisella tempolla. Näin voimme paremmin valmistaa ihmisiä tulevaan. Me emme ole maapallon asukkaiden vartijoita, mutta me tunnemme velvollisuutta heitä kohtaan. Tämä siksi, että meidän alkuisämme olivat myös teidän esi-isiänne, ennen kuin he pakenivat maapallolta tapahtuneiden katastrofien seurauksena. He onnistuivat pakenemaan hiuskarvan varassa Plejadeille.

Loppukommentteja

Edellä oleva materiaali on vain pieni lyhennelty katsaus siitä, mitä Billy Meier on tuottanut. Se on luonnollisesti kiistanalaista, joskin hyvin mielenkiintoista.

Billy Meier -materiaalia löytyy paljon, ja siitä on kirjoitettu useita kirjoja. Suurin osa materiaalia löytyy saksankielisenä, mutta englanninkielisiä käännöksiä on myös saatavana. Osa teoksista on loppuunmyytyjä ja joistain kirjoista maksetaan käytettynä jo sievoisia summia. Jokainen voi itse käydä materiaalia läpi ja tehdä omia johtopäätöksiä materiaalin oikeellisuudesta ja tärkeydestä.

Jos Meier on huijari, on hän siinä poikkeuksellisen taitava. Voisiko yksikätinen henkilö rakentaa suuren määrä pienoismalleja? Olisiko hän vuosien ajan pystynyt kuljettamaan ne kuvauspaikoille niin, ettei kukaan olisi sitä nähnyt? Pystyisikö hän lennättämään pienoismalleja ongenvavan päässä ja vielä kuvaamaan niitä samanaikaisesti yhdellä kädellä? Olisiko hänellä ollut salaisia apureita auttamassa tässä toiminnassa? Kykenisikö hän kirjoittamaan valtavat sivumäärät seikkaperäisiä selvityksiä erilaisista ja hyvinkin mutkikkaista asioista? Kysymyksiä on paljon, eikä meillä ole niihin vielä selkeitä vastauksia.

Tutkijat ovat onnistuneet löytämään alkeellisia väärennöksiä ainakin osasta Meierin ottamista kuvista. Sen sijaan osa Meierin lautaskuvista on tutkittu virallisissa tutkimusyksiköissä, eikä niistä ole löydetty mitään huijaukseen viittaavaa. Osa Meierin tulevaisuuden ennustuksista on mennyt täysin vikaan, mutta joitain on myös osunut kohdalleen. Onko kysymys arvauksista vai todellisesta tiedosta jää odottamaan mahdollisia tulevia tutkimuksia. Netistä löytyy paljon tietoa Billy Meieristä. Seuraavasta linkistä löytyvät Meierin englannin- ja saksankieliset kontaktikertomukset:

https://www.futureofmankind.co.uk/Billy_Meier/Category:Contact_Reports

Juhani Tarkkonen

Katsaus saksalaisiin ufoasiakirjoihin

Ufoaihetta on vuosikymmenet hallinnut pääasiassa yhdysvaltalainen tietokirjallisuus. Monissa muissakin maissa on tuotettu alan kirjallisuutta, mutta pelkästään kieliongelmien vuoksi muiden kielialueiden teokset ovat olleet hankalasti tai vain satunnaisesti tavoitettavissa. Joka tapauksessa englannin kielellä on ollut valta-asema.

Vuonna 2021 julkaistiin **Andreas Müllerin** toimittama saksankielinen teos *Deutschlands UFO-Akten: Über den politischen Umgang mit dem UFO-Phänomen in Deutschland... mit Betrachtung auch zu Österreich und der Schweiz*. Suomennettuna tämä tarkoittaa: "Saksan UFO-asiakirjat: Saksan poliittisesta ufokeskustelusta... mukana katsaus myös Itävaltaan ja Sveitsiin." Kirja lähestyy siten ufokysymystä pääasiassa historiallisten ja hallinnollisten asiakirjojen tai julkisten puheenvuorojen kautta. Kaikesta päätellen kirja yrittää paikata saksankielisen alueen suhteellisen passiivista ufoilmiön tiedonkeruuta ja tutkimusta. Samalla se viestii siitä, että ufot ja ulkosivilisaatioiden läsnäolo on kansainvälistä yhteistyötä vaativa tutkimuskohde.

Kirjan toimittaja Andreas Müller on toiminut tiedetoimittajana. Kirjan artikkelien tekemiseen on osallistunut neljä muutakin henkilöä, joista kolmella on tohtorintutkinto. Tohtori **Ralf**

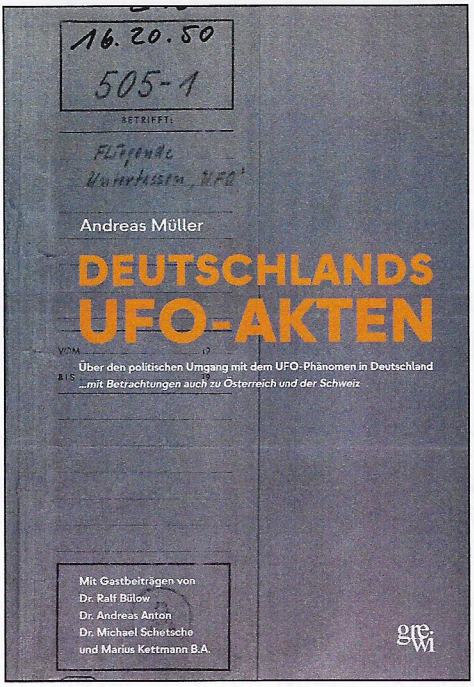

Lähinnä saksalaisia ufoilmiötä käsittelevänä perusteoksena voidaan pitää Andreas Müllerin toimittamaa saksankielistä kirjaa *Deutschlands UFO-Akten: Über den politischen Umgang mit dem UFO-Phänomen in Deutschland... mit Betrachtung auch zu Österreich und der Schweiz.*

Bülow on opiskellut informatiikkaa, matematiikkaa ja filosofiaa sekä toiminut tiede- ja tekniikkajournalistina. Tohtori **Andreas Anton** on opiskellut sosiologiaa, historiaa ja kognitiotiedettä. Hän työskentelee Psykologian ja psykohygienian raja-alueen instituutissa Freiburgissa. Tohtori **Michael Schetsche** on politologi ja sosiologi sekä työskentelee edellä mainitussa instituutissa. BA-tutkinnon suorittanut **Marius Kettman** on mediakonsultti, joka on opiskellut sosiologiaa ja historiatiedettä.

Kirjassa on 452 sivua, joten siihen mahtuu monenlaisia teemoja ja tapahtumia. Niistä on tähän artikkeliin poimittu vain muutamia. Kirja alkaa meneillään olevasta ufokysymyksen poliittisesta paradigma- eli näkökulmamuutoksesta. Tuo muutos perustuu Yhdysvaltain laivaston julkaisemiin videoihin ja asiakirjoihin, joissa yksiselitteisesti tunnustetaan ufojen olemassaolo, mutta johtopäätökset ufojen ulkosivilisaatioalkuperästä on toistaiseksi jätetty tunnustamatta.

Saksan poliittisen järjestelmän näkyvien edustajien ufokannanotoista on tehty katsaus 1960-luvun alusta aina viime vuosiin saakka. Yleisjohtopäätöksenä tuosta katsauksesta voisi todeta, että poliitikkojen kannanotot ovat olleet varovaisia, epäileviä tai kielteisiä viimeisen 60 vuoden aikana. Jonkinlaista varovaista myöntöä tai ufo-ongelman avoimeksi jättöä on ilmennyt ai-

emman CSU-puolueen **Franz-Josef Straussin** sekä SPD:n **Martin Schultzin** kannanotoissa.

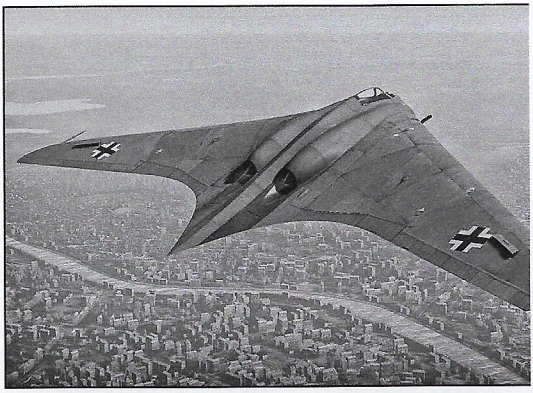

Saksalaiset lentäjäveljekset Walter ja Reimar Horten suunnittelivat 1930-luvulla vallankumouksellisia lentokoneita.

Kirjassa on myös lyhyt katsaus kansainväliseen ufokeskusteluun. Siinä todetaan, että useissa Euroopan maissa, mutta myös monissa Euroopan ulkopuolisissa suurissa maissa on eriasteisesti viranomais- tai kansalaisjärjestöpohjaista tutkimus- ja tiedonkeruutoimintaa. Belgiassa 1990-luvun alussa tapahtunut kolmiomaisten suurten ufojen ilmaantuminen mainitaan erikseen. Pieni Suomikin mainitaan ja todetaan, että puolustusvoimat julkaisi vuosien 1933 ja 1979 väliltä noin 300 ufohavaintoja koskevaa asiakirjaa, mutta keskustelu niistä on kirjan mukaan ollut "hahmottumatonta".

Kirjassa on mielenkiintoinen kartta, jonka johtopäätöksistä voidaan olla monta mieltä. Kartassa on väritettyinä ne maat, joissa on tai on aiemmin ollut kansallista kansalaisyhteiskunnan tai valtiollisen tahon ufotutkimusta. Musta väritys kertoo kansalaisyhteiskunnan järjestöaktiivisuuden ja tutkimuksen puuttumisesta. Kartasta ilmenee, että Euroopassa kansalaisyhteiskunnan tiedonkeruuta ja tutkimusta on ollut Ruotsissa, Tanskassa, Suomessa, Iso-Britanniassa, Irlannissa, Espanjassa, Ranskassa, Italiassa, Belgiassa ja Venäjällä/Neuvostoliitossa. Sen sijaan ufotutkimusta ei ole erityisesti ollut Saksassa, Itävallassa, Baltian maissa eikä muissa Itä-Euroopan maissa, Balkanilla, Kreikassa, Alankomaissa eikä Luxemburgissa. Sitä ei myöskään ole Lähi-Idässä eikä arabimaissa eikä muissa Keski- ja Kaukoidän maissa Kiinaa ja Japania, sekä Australiaa ja Uutta-Seelantia lukuun ottamatta.

Tyynen valtameren valtioita ei havaitse kartasta lainkaan. Afrikka on täysin musta. Pohjois-Amerikka on tunnetusti aktiivinen mukaan lukien Mexico. Sen sijaan muu Väli-Amerikka ja Etelä-Amerikan pohjoisosa (Kolumbia, Venezuela, Guayanat, Surinam) sekä Paraguay ja Bolivia ovat mustia.

Kirjassa on oma osionsa Hortenin veljesten lentokone- ja lautaskehittelystä. Tämän siipimuotoisten lentokoneiden ja "lentävien lautasten" kehittelytyön todisteena kirjassa on kopioita vuodelta 1947 Saksan miehityshallinnon (USA) laatimana. Asiakirjoissa mainitaan jopa alusten testilentäjän nimi, joka luultavasti on luutnantti **Hauke Scheidt** (tekstissä etunimi on epäselvä).

Nürnbergin taivas keväällä 1561

Usein ufoilmiöiden historiassa on viitattu Nürnbergin kaupungin yläpuolella nähtyihin tapahtumiin 14.4.1561. Tuosta tapauksesta on säilynyt lentolehtinen, jossa on kerrottu esineistä taivaalla ja tekstin lisäksi on värillinen havainnekuva taivasnäkymästä. Tekstin ja kuvan tekijänä oli kuvantekijä ja painaja Hans Wolfgang Glaser.

Nousevan auringon ja Nürnbergin silhuetin lisäksi kuvassa on pallon-, ristin- ja sylinterinmuotoisia kohteita, jotka "kamppailevat" toistensa kanssa. Tekstin mukaan kamppailua jatkui "uupumiseen" saakka, jolloin kohteita on alkanut vajota alaspäin ja lopulta kuin palaa ja tuottaa höyryä kadotakseen näkyvistä. Lopulta taivaalle on ilmestynyt tyylitelty, taivaan peittävä, tasasuhtainen ja musta keihäs. Lentolehtisen kertomus päättyy kristilliseen nuhdekirjoitukseen.

Vuoden 1566 taivasspektaakkeli Baselissa

Saksankielisen alueen historiallisesti merkittävimpiin ulkosivilisaatiotapahtumiin kuuluu tapahtumasarja, joka koettiin kesällä 1566 Baselin kaupungin alueella Sveitsissä. Tapahtumista ovat kertoneet ja tehneet mustavalkoisen lentolehtisen

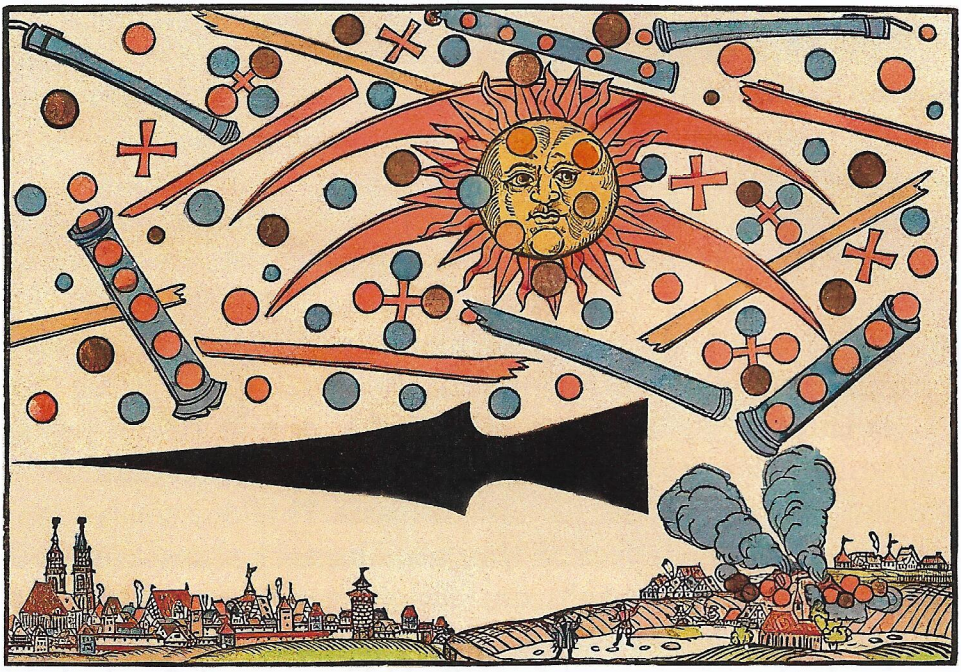

Selittämättömiä ilmiöitä Nürnbergin taivaalla Saksassa vuonna 1561. Eriväristen ufojen kamppailu saattoi olla esimerkiksi varoitus katolisten ja protestanttien välisestä 30-vuotisesta sodasta, joka alkoi 1618.

aikanaan Samuel Apiarus ja Samuel Cocchius. Jälkipolville säilyneessä lentolehtisen piirretyssä kuvassa näkyy kaupungin yllä valkoisia ja mustia palloja sekä erikseen aurinko. Kaupunkilaiset katselevat taivaalle ihmeissään.

Sanallisessa kuvauksessa kerrotaan ikään kuin toisiaan vastaan kamppailleiden pallojen olleen punaisia ja mustia. Lentolehtinen on ollut historiantutkijoille hankala purtava ja lentolehtisen tapauksia on pidetty uskonnollisten tulkintojen ja huhupuheiden sävyttäminä tapahtumina. Ufologian näkökulmasta ei ole ollut vaikeata tulkita tapahtumia, koska mikään tunnettu tuon ajan teknologia, astronominen kohde tai sääilmiö ei voi olla kuvan ja kertomuksen selityksenä. Kirjasta käy ilmi, että saksankielisellä alueella painettiin muitakin kummallisista ilmiöistä kertoneita lentolehtisiä 1600–1700-luvuilla.

Goethen ufo 1765

Saksan kansallisrunoilija Johann Wolfgang von Goethe oli monipuolinen lahjakkuus, sillä hän ehti elämänsä aikana olla filosofi, tieteentekijä ja viranhaltija sen ohella, että hän tuotti lukemattomia teoksia. Vähemmän tunnettua on, että hänellä oli ilmeinen ufokokemus. Goethe kertoo siitä teoksessaan *Dichtung und Wahrheit* (Runous ja todellisuus) vuodelta 1775). Syksyllä 1765 nuori Goethe oli postivaunuissa matkalla Frankfurtista Dresdeniin aloittaakseen juristiopintonsa.

Hanaun ja Gellenhausenin välisellä osuudella oli postivaunuilla vaikeaa ja Goethe harkitsi liikkumista jalan vaarojen ja vaikeuksien tieosuudella hämärässä illassa. Yhtäkkiä hän havaitsi tien oikealla puolella syvässä vuorten välisessä laaksossa ihmeellisellä tavalla valaistun kohteen, joka oli jotenkin suppilomainen muodoltaan ja välkkyi lukemattomia porrasmaisesti ryhmittyneitä valopisteitä. Ne valaisivat niin kirkkaasti, että Goethe koki silmiensä häikäistyvän. Häntä ihmetytti lisäksi, että jotkin valot hypähtelivät alas ja ylös kohteen kaikilla puolilla. Useimmat valot kuitenkin pysyivät rauhallisina ja lepattivat. Goethe jätti tämän näytelmän seuraamisen vastahakoisesti. Hän olisi halunnut katsella sitä tarkemmin.

Humanoidihavainto vuonna 1950 Haselbachin kylässä

Seuraavana on tapahtuma, josta asianomaiset, eli isä ja tytär, kertoivat viranomaisille. Yhdysvaltoihin tieto kiiri *North American Newspaper Alliance* -tietotoimiston kautta Berliinistä 7.7.1952. **Oskar Linke** oli silloisen DDR:n alueella sijainneen pikkukaupungin pormestari. Hän pelkäsi joutuvansa vainon kohteeksi ja hän onnistui lopulta pakenemaan Länsi-Saksan puolelle 11-vuotiaan tyttärensä Gabriellan kanssa. Länsi-Saksassa hän kertoi kokemuksestaan ja antoi valaehtoisen todistuksen tapahtumasta häntä kuulustelleille brittiläisille ja amerikkalaisille

Oskar Linke näki tyttärensä Gabriellan kanssa maahan laskeutuneen alumiinin värisen oudon esineen.

viranomaisille.

Linken kertomus oli tiivistetysti seuraava: "Me asuimme vain muutamien kilometrien päässä Itä- ja Länsi-Saksaa toisistaan erottavasta rajasta, ja valmistellessani pakoa ajelin usein moottoripyörällä rajan lähettyvillä. Tyttäreni istui sivuvaunussa. Siten venäläiset rajavartiosotilaat tottuivat näkemään meidät, eivätkä olisi paon hetkellä liian epäluuloisia meidän todellisista aikeistamme.

Eräänä iltapäivänä olimme palaamassa kotiin yhdeltä tällaiselta moottoripyöräkierrokselta.

Tytär viittasi minua vilkaisemaan jotain välkkyvän valkeaa, joka näkyi ajoittain puiden välistä ajaessamme erään pienen metsikön halki. Metsä on vain viiden kilometrin päässä rajasta. Näky oli niin merkillinen, että pysäytin moottorin ja annoin pyörän rullata tien sivuun. Kätkin pyörän pensaisiin ja kiiruhdimme metsään. Pääsimme paikkaan, joka oli 25–30 metrin päässä oudosta esineestä. Se oli noin seitsemän ja puolen metrin läpimittainen kiekko, joka lepäsi maassa metsäaukiolla. Se muistutti

Kuva: Alexandra Sandbäck

Oskar Linke ja hänen tyttärensä Gabriella makasivat matalan harjanteen laella näkösuojassa, ja katselivat 25–30 metrin päässä olevaa maahan laskeutunutta outoa esinettä, sekä kahta pientä olentoa.

valtavaa paistinpannua, jossa ei ollut kahvaa ja se näytti fosforoidulta. Sen keskellä oli jonkinlainen kolmen metrin korkuinen laite, kuin hatun kupu tai torni. Se oli hiukan tummempi kuin esineen muut osat. Itse kiekko oli kiillotetun alumiinin värinen. Me makasimme matalan harjanteen laella hyvässä näkösuojassa. Näimme kaksi pientä ihmistä muistuttavaa metrin pituista olentoa. Heillä oli yllään välkkyvät yhdestä kappaleesta tehdyt asut, alumiinin tai hopean väriset. Toisen olennon rinnalla oli kolmen savukerasian kokoinen laatikko tai pakkaus, ja sen etuosasta loisti kirkas, sininen vilkkuvalo. Mihin sitä käytettiin, siitä emme saaneet mitään käsitystä, sillä he eivät näyttäneet käyttävän sitä hyväkseen.

Olennot lähestyivät alusta peräkanaa aukion laidan suunnasta. Kun ne olivat noin kolmen tai neljän metrin päässä aluksesta,

jälkimäinen niistä kosketti edellistä kiiltävään, lasista tehdyn tapaiseen kypärään. Molemmat pysähtyivät ja kääntyivät katsomaan jotain meistä vasemmalla olevaa. Sillä hetkellä tyttäreni ei voinut hillitä pelkoaan ja kirkaisi vaimeasti. Olennot kiiruhtivat aluksen luo ja menivät sen sisään keskellä olevan tornimaisen ulokkeen päällä olevasta luukusta. Sitten me näimme, että kiekon reunassa oli kaksi suoraa riviä pyöreitä ikkunoita tai aukkoja. Ne olivat suunnilleen pyöreitten laivan ikkunoiden kokoisia. Sitten me näimme, kuinka sylinterimäinen torniosa alkoi vajota kiekon sisään ja samaan aikaan esine alkoi hitaasti kohota maasta. Näimme kuitenkin, että samanlainen uloke ilmestyi näkyviin aluksen pohjasta ja nosti sen ilmeisesti maasta. Sitten esine alkoi humisten kohota hitaasti ilmaan, jolloin kuului viheltävä ääni. Se kohosi noin 30 metrin korkeuteen, leijaili siinä hetken, kiihdytti vauhtia ja katosi pian näkyvistä."

Todistajanlausunnossaan Linke kertoo esineen kadottua menneensä havaintopaikalle, ja löytäneensä maasta näkemänsä esineen muotoisen painauman. Linke ei ollut koskaan kuullut termistä "lentävä lautanen". Monet muut alueella asuneet henkilöt kertoivat myös nähneensä lentävän esineen. Tapausta pohtiessaan Linke arveli, että kyseessä saattoi olla Neuvostoliiton sota-alus.

Yöhävittäjien ufohavaintoja ja tapaus Neubiberg 1951

Oma osionsa on toisen maailmansodan aikana havaituista foo-fightereista, valopalloista ja pallosalamoista. Tässä kirjoittajat joutuvat nojautumaan liittoutuneiden tekemiin englanninkielisiin asiakirjoihin, joista ufotutkijan ei ole vaikea havaita, että yöhävittäjälaivueista Saksan ja Ranskan yllä on nähty foo-fighthereiden ohella myös perinteisen kaltaisia ufoja. Ufojen tunnusmerkistöön on kuulunut nopeaa lentoa, erivärisiä valoja ja jossakin tapauksessa myös "etsintävaloja".

Erityisen kiinnostava asiakirjakopio kertoo, että Yhdysvaltain

Gordon Cooper näki 11.10.1951 Saksassa lentäessään suuren ryhmän lautasen muotoisia tuntemattomia lentoaluksia. Vuonna 1959 Cooper valittiin astronauttien koulutusohjelmaan, ja 1963 ja hän teki avaruuslennon Mercury-Atlas 9 -aluksella ja 1965 Gemini 5:llä.

miehityshallinto Bayerissa oli laatinut ohjeiston tunnistamattomien lentävien kohteiden havaintoja varten. Ohjeessa havainnosta pyrittiin saamaan luokitustietoa kymmenellä eri ominaisuudella. *Project Blue Book* -niminen ufotutkimushanke alkoi historiatietojen mukaan Yhdysvalloissa maaliskuussa 1952. Hämmästyin kirjaa lukiessani, koska Saksassa oli *Blue Book* -kansioihin tallennettu havaintoja jo lokakuulta 1951. Todisteita oli kopioitu Yhdysvaltain miehityshallinnon asiakirjoista. Siellä oli muun muassa kansio Neubiburgin ufoista (11.10.1951). Tapauksen havaitsi myös tuolloin lentäjänä toiminut **Gordon Cooper**, josta tuli myöhemmin astronautti Mercury-ohjelmaan. Neubiburgissa F-86 Sabre -torjuntahävittäjällä ei ollut mitään mahdollisuutta ufojen kanssa, kuten ei monilla muillakaan torjuntahävittäjillä myöhemmin. Cooper kertoi, että korkealla taivaalla oli suuri ryhmä lautasen muotoisia lentoaluksia, jotka hahmottuivat harottavien sormien päiden kuvioisena ryhmänä. Ufot palasivat yhä uudelleen kahden päivän ajan. Niillä oli kyky kiihdyttää nopeasti, pysähtyä yhtäkkiä paikalleen, muuttaa suuntaansa ja tehdä jopa jyrkkiä äkkikäännöksiä.

Cooper näki vielä ainakin kerran vuonna 1957 lautasenmuotoisen ufon laskeutuvan Kaliforniassa Edwardsin tukikohdan

lähistölle hänen ollessaan mittaamassa ja asentamassa nopeasti liikkuvien kohteiden kuvauslaitetta. Lautasen muotoinen ufo laskeutui jonkin matkan etäisyydelle Cooperin ryhmästä ja Cooper ehti ottaa siitä useita valokuvia ennen sen poistumista taivaalle. Pentagon otti kuitenkin negatiivit ja valokuvat haltuunsa, eikä Cooper saanut niistä koskaan edes kopiota.

Ammattilentäjien havaintoja

Werner Utter (1921–2006) oli ensimmäisiä saksalaisen Lufthansa-yhtiön pilotteja toisen maailmansodan jälkeen, jolloin hän sai lentokapteenin lisenssin. Hän oli vuodesta 1972 vuoteen 1980 Lufthansan pääpilottina ja Lufthansan hallituksen jäsen, joka vastasi lentoliiketoiminnasta. Kun hän jo eläkkeellä ollessaan kertoi jopa useammista pilottiaikaisista ufohavainnoistaan, aiheutti tämä odotetusti kriitikkojen ja epäilijöiden taholta protesteja. Vaikka Utterin ufohavainnoista ei ole tiedossa virallisia tiedostoja, hänen lentokokemuksensa, uransa ja asemansa korostivat hänen ammattitaitoaan, minkä vuoksi hänen havaintonsa tässä asemassa motivoivat lukuisia pilotteja kertomaan samanlaisista kohtaamisista tunnistamattomien kohteiden kanssa.

Ensimmäisen kerran Utter kertoi lokakuussa 1992 kokemuksistaan useille ufotutkijoille ja toimittajille televisiolähetyksessä. Utter oli ollut lentokapteenina Libanonin yläpuolella lennolla, jonka reitti oli Beirutista Bagdadiin ja lentokorkeus oli noin 3000 metriä. Hän näki yhtäkkiä tähtitaivaalla palopommin kaltaisen valoilmiön, joka tuli yhä lähemmäksi ja Utter luuli sitä toisen lentokoneen valonheittimien valoksi. Yhtäkkiä ohjaamon vieressä ja moottorien lähellä kulki noin viisi metriä läpimitaltaan oleva tulipallo, joka säteili lämmintä punertavaa valoa. Tulipallo liikkui lentokoneen nopeudella. Utteria ei kuitenkaan pelottanut ja hän oli kiinnostunut valoilmiöstä. Utter katsahti lentoperämiehen suuntaan, joka nyökkäsi ja näki myös ilmiön. Ohjaamo kylpi yhtä kirkkaassa valossa kuin keskipäivällä. Kun

Utter sitten uudelleen katsahti valoilmiötä kohti, tämä katosi suunnattomalla nopeudella taivaalle. Ohjaamosta näkyi ainoastaan tumma tähtitaivas.

Utter kertoi samassa lähetyksessä toisesta havainnostaan, mutta tällä kertaa julkaisemalla nauhoituksen, jonka hän oli tehnyt sanelukoneeseen niin sanotusti livenä marraskuussa 1978. Tapahtumat sattuivat Labradorin niemimaan yläpuolella Kanadassa noin 12 000 metrin korkeudessa Frankfurtin ja New Yorkin välisellä lennolla. Nauhoituksessa Utter kertoi seuraavaa: *"Näyttää siltä, että meillä on näkyvissä lentävä lautanen. Se on melko kirkas ja säteilee välillä punaisena, välillä valkoisena ja välillä violettina."* Studiossa Utter lisäsi: *"Olin tästä valoilmestyksestä niin viehättynyt, mutta siinä ei ollut sellaista lämpöä kuin ensimmäisessä ilmestyksessä."* Myöhemmin Utter kertoi, että havaintoa edelsi TWA-lentoyhtiön koneen radioviesti, jossa kerrottiin valosta, mahdollisesti ufosta, joka oli kurssilla kohti Utterin ohjaamaa konetta.

Alexander Raab oli Utterin kollega, eli ensimmäinen pääpilotti itävaltalaisessa Austrian Airlines -lentoyhtiössä 1960-luvulla. Hänellä oli myös ufohavainto, joka tapahtui 18.3.1972. Hän oli lentämässä DC-9-koneella Wienistä Frankfurtiin noin 6000 metrin korkeudessa. Itävaltalaisen Linzin kaupungin yllä Raab havaitsi kartiomaisen ufon, jolla oli hohtava runko. Ufon muoto muuttui jonkin ajan kuluttua suppiloksi, jonka alaosassa oli hyvin kirkas valopiste. Raab ja hänen lentoperämiehensä näkivät ufon yhdessä noin puolen tunnin ajan.

Kuten huomataan, saksalaisen kielialueen historialliset ja nykyaikaa lähellä olevat tapaukset ja ufohavainnot ovat samankaltaisia kuin muuallakin maailmassa. Tämä osaltaan vahvistaa sitä johtopäätöstä, että ulkosivilisaatioiden läsnäolo on globaali ilmiö.